

Fremsat den 6. februar 2024 af miljøministeren (Magnus Heunicke)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om vandforsyning m.v., byggeloven og lov om produkter og markedsovervågning¹⁾

(Gennemførelse af dele af drikkevandsdirektivet, herunder risikobaseret tilgang til vandsikkerhed, minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, adgang til drikkevand og oplysninger til offentligheden)

§ 1

I lov om vandforsyning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, som ændret ved § 11 i lov nr. 900 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, EF-Tidende 2008, nr. L 311, side 1, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EF-habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, L 158, side 193, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, som senest ændret ved Kommissionens direktiv 2014/101/EU af 30. oktober 2014, EU-Tidende 2014, L 311, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets

forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende, L 170, side 115, dele af Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende 2020, L 170, side 115, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1.«

2. I § 1, nr. 3, ændres »vandforsyning og« til: »vandforsyning.«

3. § 1, nr. 4, ophæves, og i stedet indsættes:

»4) at drikkevandet er sundt og rent med henblik på beskyttelse af menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevandet, og

5) en forbedret adgang til drikkevand.«

4. Efter § 1 a indsættes:

»§ 1 b. Miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område. For forpligtelser, der vedrører den del af lovens område, der er omfattet af klima-, energi- og forsyningsministerens kompetence, er det dog klima-, energi- og forsyningsministeren, der kan fastsætte regler.«

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, s. 1.

5. I § 2, stk. 2, nr. 1, ændres »§§ 18, 20, 21, 25-27 og 69, stk. 2« til: »§§ 18, 20 og 21, § 25, stk. 1, 4 og 5, §§ 26 og 27 og § 69, stk. 2«.

6. I § 2, stk. 2, nr. 4, ændres », om forsyningsanlæg og om vandindlæg« til: »og om forsyningsledninger«, og »§ 56« ændres til: »§ 56, nr. 1 og 2«.

7. Efter § 9 indsættes i *kapitel 2*:

»§ 9 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at andre offentlige myndigheder og institutioner, vandforsyninger og laboratorier skal indberette oplysninger til miljøministeren om forhold omfattet af denne lov. Ministeren kan herunder fastsætte regler om, hvilke oplysninger der skal indberettes, om tidsfrister for indberetningen og om at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning.«

8. Efter § 10 indsættes:

»§ 10 a. Miljøministeren foretager risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Stk. 2. Miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikovurdering og risikostyring til brug for den risikovurdering og risikostyring, der er nævnt i stk. 1, og indberette risikovurderingen og de foranstaltninger, der som led i risikostyringen er planlagt eller iværksat, til miljøministeren.

Stk. 3. Miljøministeren fastsætter nærmere regler om indhold, revision og tidsfrister for miljøministerens risikovurdering og risikostyring efter stk. 1. Ministeren fastsætter endvidere nærmere regler om tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetning af risikovurdering og risikostyring efter stk. 2 og om, at indberetningen skal ske i et bestemt format.«

9. I § 13 b, stk. 6, indsættes som 2. pkt.:

»Indsatsplanen sendes til miljøministeren.«

10. I § 16 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Miljøministeren kan endvidere fastsætte regler om tidsfrister for indsendelse af indsatsplaner efter § 13 b, stk. 6, 2. pkt., og om at indsatsplanerne skal indsendes i et bestemt format.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

11. I § 20, stk. 1, indsættes efter »vandindvinding,«: »jf. dog § 25, stk. 1,«.

12. I § 21, stk. 1, indsættes efter »hertil«: », jf. dog § 25, stk. 1«.

13. I § 23 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på vandindvindinger, der er meddelt tilladelse til efter § 25, stk. 1.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

14. I § 23, stk. 4, 2. pkt., der bliver stk. 5, 2. pkt., indsættes efter »kommunalbestyrelsen«: »eller af miljøministeren ved tilladelser meddelt efter § 25, stk. 1«.

15. § 25, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 25. Indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand må ikke ske uden tilladelse fra miljøministeren, jf. dog § 64 a.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår, herunder om egenkontrol, der kan meddeles tilladelse efter stk. 1. Miljøministeren kan endvidere fastsætte regler om ansøgning om tilladelse efter stk. 1 og om ansøgningens indhold, og at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation om tilladelse skal ske i et bestemt format, herunder at ansøgningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital selvbetjening.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen skal udarbejde en indstilling til brug for ministerens afgørelse om tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, der iblandes afsaltet havvand efter stk. 1, herunder om indstillingens indhold og tidsfrister for indgivelse af indstilling til ministeren.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 4 og 5.

16. I § 25, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter »udlandet«: »og levering af drikkevand fra udlandet«.

17. I § 33, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Ved tilladelse meddelt efter § 25, stk. 1 eller 5, skal spørgsmålet dog indbringes for miljøministeren.«

18. I § 36 indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Ved bortfald af tilladelse til indvinding af grundvand på Ertholmene, er det dog miljøministeren, der kan påbyde, at brønden tilkastes eller boringen lukkes.«

19. *Overskriften* til kapitel 9 affattes således:

»Kapitel 9

Forholdet mellem vandforsyninger og forbrugere«

20. Efter § 52 b indsættes:

»§ 52 c. Almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten, vandforsyningen, forbrugerrådgivning m.v.

Stk. 2. Miljøministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre efter stk. 1, jf. dog stk. 3. Ministeren fastsætter herunder nærmere regler om oplysningernes form, herunder om digital offentliggørelse, og om hyppighed for offentliggørelsen.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om regulativer, om anlægs-

og driftsbidrag, om vandforsyningssystemernes præstationsniveau og om vandforsyningens ejerskabsstruktur. Ministeren fastsætter herunder nærmere regler om oplysningernes form, herunder om digital offentliggørelse, og om hyppighed for offentliggørelsen.

Stk. 4. Miljøministeren fastsætter regler om, at vandforsyninger nævnt i stk. 1 skal informere deres forbrugere om kvaliteten af drikkevandet, herunder om indikatorparametrene, og om link til den hjemmeside, der indeholder oplysninger offentliggjort efter stk. 1 og regler udstedt i medfør af stk. 2 og 3. Ministeren fastsætter herunder regler om form og hyppighed for afgivelse af denne information og om information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at vandforsyninger nævnt i stk. 1 skal informere deres forbrugere om prisen for leveret drikkevand og husstandens vandforbrug. Ministeren fastsætter herunder regler om form og hyppighed for afgivelse af denne information og om information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.«

21. § 55, stk. 7, ophæves.

22. *Overskriften* til kapitel 10 affattes således:

*»Krav til anlæg, ledninger, materialer, produkter og
behandlingskemikalier i vandforsyningssystemer samt
kontrol og tilsyn hermed«*

23. §§ 56 og 56 a ophæves, og i stedet indsættes:

*»Vandindvindingsanlæg, forsyningsledninger og
vandforsyningsanlæg*

§ 56. Miljøministeren kan fastsætte regler om følgende:

- 1) Indretning, placering og vedligeholdelse af vandindvindingsanlæg.
- 2) Forsyningsledninger.
- 3) Driften af vandforsyningsanlæg.

Krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand

§ 56 a. Materialer, som skal bruges i nye installationer eller i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, må ikke:

- 1) direkte eller indirekte bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare,
- 2) påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt,
- 3) forøge den mikrobielle vækst eller
- 4) medføre afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, som er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. stk. 1.

§ 56 b. Et produkt, som kommer i kontakt med drikkevand, formodes at opfylde kravene i § 56 a, stk. 1, hvis de materialer, der anvendes i produktet, opfylder specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand og krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsat i regler udstedt i medfør af § 56 a, stk. 2, i denne lov.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om krav til overensstemmelseserklæring for et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. § 56 a, stk. 2.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om krav til mærkning af et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. § 56 a, stk. 2.

Udpegning og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer

§ 56 c. Miljøministeren kan efter ansøgning udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndigede organer at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder træffe afgørelser om overensstemmelsesvurderinger, vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Miljøministeren notificerer udpegede bemyndigede organer til Europa-Kommissionen.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om udpegning af bemyndigede organer, jf. stk. 1, herunder om ansøgning, om ansøgningens form og indhold, herunder at ansøgning skal ske digitalt, om betingelserne for at blive udpeget og om tilbagekaldelse af udpegning som bemyndiget organ.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om de bemyndigede organers opgaver. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om de bemyndigede organer sagsbehandling.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage de bemyndigede organers afgørelser, herunder om at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

§ 56 d. Miljøministeren kan henlægge sin beføjelse til at udpege, notificere og føre kontrol med bemyndigede organer, jf. § 56 c, stk. 1, til DANAK Den Danske Akkrediteringsfond (DANAK).

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om DANAK's udpegning af bemyndigede organer, herunder om ansøgning, om ansøgningens form og indhold, herunder at ansøgning skal ske digitalt, om betingelserne for at blive udpeget og om tilbagekaldelse af udpegning som bemyndiget organ. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om DANAK's notifikation af udpegede bemyndigede organer.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om DANAK's opkrævning af betaling for udførelse af opgaver, jf. stk. 1.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage DANAK's afgørelser, jf. stk. 1, herunder om at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

Behandlingskemikalier og filtermedier, som kommer i kontakt med drikkevand

§ 56 e. Miljøministeren fastsætter regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, som kommer i kontakt med drikkevand, herunder om vurdering af renheden og sikring af kvaliteten af disse behandlingskemikalier og filtermedier og om egenkontrol.«

24. Før § 57 indsættes:

»Tilsyn med indretning og drift samt indvundne vandmængder«

25. I § 57, stk. 1, indsættes efter »vandforsyningsanlæg«: », jf. dog § 61«.

26. I § 58, stk. 1, indsættes efter »vandmængder«: », jf. dog § 61«.

27. Før § 59 indsættes:

»Kapitel 10 a

Drikkevandskvalitet og tilsyn hermed

Krav til vandets kvalitet«

28. Før § 59 a indsættes:

»Overvågningsboringer«

29. Efter § 59 a indsættes:

»Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici

§ 59 b. Miljøministeren foretager risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet. Ministeren træffer endvidere foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet.

Stk. 2. Miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal foretage dele af risikovurderingen, og at kommunalbestyrelsen skal træffe eller bidrage til foranstaltninger omfattet af stk. 1, 2. pkt., herunder give påbud til ejere af offentlige eller private ejendomme. Ministeren kan endvidere bestemme, at kommunalbestyrelsen skal indberette til ministeren om resultatet af vurderingen, og om foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat.

Stk. 3. Miljøministeren fastsætter nærmere regler om risikovurderingens indhold, form, revision og tidsfrister herfor og om de foranstaltninger, der skal træffes eller tages i betragtning for at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om kommunalbestyrelsens indberetning efter stk. 2, herunder om format og tidsfrister.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyrer til dækning af myndighedernes omkostninger ved den kontrol, der foretages i forbindelse med risikovurderingen. Ministeren kan fastsætte regler om, at opkrævning og betaling af gebyrer, der er fastsat i regler udstedt i medfør af 1. pkt., skal ske elektronisk.«

30. Før § 60 indsættes:

»Tilsyn med overholdelsen af krav til vandets kvalitet i vandforsyningssystemer«

31. I § 60, stk. 1, indsættes efter »overvågningsboringer«: », jf. dog § 61«.

32. § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., ophæves.

33. Efter § 60 indsættes:

»§ 61. For vandforsyningssystemer, der er meddelt tilladelse til efter § 25, stk. 1, fører miljøministeren tilsyn med indretning og drift af vandforsyningsanlægget, indvundne vandmængder og kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet. For søgående skibe omfattet af § 64 a fører miljøministeren tilsyn med drift af vandforsyningsanlægget og med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet.«

34. I § 62, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »kvalitetskrav«: »eller indikatorparametre«, efter »omsorg for,« indsættes: »at der straks foretages en undersøgelse med henblik på,«, og efter »sørger« indsættes: »ved manglende opfyldelse af kvalitetskrav«.

35. I § 62, stk. 2, 2. pkt., ændres »leverer mere end 3.000 m³ vand årligt« til: »i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere«.

36. I § 62, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

»Ved manglende opfyldelse af de kvalitetskrav, der har betydning for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, skal kommunalbestyrelsen endvidere træffe relevante foranstaltninger fastsat i regler udstedt i medfør af § 59 b, stk. 3, 1. pkt.«

37. I § 62, stk. 5, indsættes efter »sundhedsfarligt,«: »eller om der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt,«, og »Sundhedsstyrelsen« ændres til: »Styrelsen for Patientsikkerhed«.

38. I § 62, stk. 6, indsættes efter »kvalitetskravene«: »eller indikatorparametre«.

39. § 62, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere hurtigst muligt underrettes om forhold omfattet af stk. 3 eller 4, at de får nødvendig og jævnlig ajourført vejledning om betingelser for forbrug og brug af vandet, og at de informeres, når det er fastslået, at vandet ikke længere er sundhedsfarligt, eller der ikke længere er nærliggende fare herfor, og om at den almindelige drift er genoprettet.«

40. I § 62 indsættes som stk. 9:

»Stk. 9. Er der meddelt tilladelse efter § 25, har miljøministeren samme beføjelser og forpligtelser, som i stk. 1-8 er tillagt kommunalbestyrelsen.«

41. I § 64, stk. 1, 1. pkt., ændres »Sundhedsstyrelsen« til: »Styrelsen for Patientsikkerhed«.

42. Før kapitel 11 indsættes:

»Kapitel 10 b

Drikkevand på visse søgående skibe

§ 64 a. Miljøministeren fastsætter efter forhandling med erhvervsministeren regler om krav til drikkevand til passagerer på visse søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning. Der fastsættes herunder regler om følgende:

- 1) Kvaliteten af drikkevandet.
- 2) Risikovurdering og risikostyring af vandforsyningssystemer og fordelingsnet.
- 3) Kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder om egenkontrol, underretning og kontrolprogrammer.

Stk. 2. Miljøministeren kan efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte regler om andre foranstaltninger til sikring af kvaliteten af drikkevandet end dem, der er nævnt i stk. 1.

Kapitel 10 c

Adgang til drikkevand og fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen

§ 64 b. I det omfang det ikke følger af andre regler i loven, regler fastsat i medfør af loven eller af anden lovgivning, opretholder eller forbedrer kommunalbestyrelsen adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper.

Stk. 2. Med bidrag fra andre relevante offentlige myndigheder og institutioner, foretager miljøministeren en landsdækkende kortlægning af mennesker uden eller med begrænset adgang til drikkevand, herunder sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og årsagerne hertil.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen skal

- 1) vurdere mulighederne for at forbedre adgangen til drikkevand for mennesker, der i forbindelse med kortlægningen, jf. stk. 2, er identificeret som værende uden eller med begrænset adgang til vand,
- 2) oplyse disse mennesker om eventuelle muligheder for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand og
- 3) træffe nødvendige og passende foranstaltninger, der sikrer, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om opretholdelse og forbedring af adgangen til drikkevand efter stk. 1, om kortlægning efter stk. 2, herunder om format og tidsfrister for bidrag hertil, og om vurdering, oplysningspligt og foranstaltninger efter stk. 3.

§ 64 c. Til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen opretholder eller etablerer kommunalbestyrelsen udstyr i det offentlige rum, der giver adgang til indendørs og udendørs brug af drikkevand fra vandhanen, hvor dette er teknisk muligt, på en måde, der står i et rimeligt forhold til behovet for

sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold, herunder klima og geografi.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om etablering af udstyr efter stk. 1.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om følgende foranstaltninger til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen:

- 1) Foranstaltninger, der øger kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs og indendørs.
- 2) Informationskampagner om kvaliteten af drikkevand fra vandhaner.
- 3) Foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed hos offentlige myndigheder og i offentlige bygninger.
- 4) Foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed til kunder i restauranter og kantiner og i forbindelse med catering uden beregning eller mod et lavt servicegebyr.«

43. Overskriften til kapitel 11 affattes således:

»Kapitel 11

Generelle bestemmelser om tilsyn«

44. I § 65, stk. 1, indsættes efter »overholdes«: », jf. dog §§ 65 a og 65 b«.

45. Efter § 65 indsættes:

»§ 65 a. Miljøministeren påser, at § 25 og de regler, der er fastsat i medfør af § 25, stk. 2 og 4, overholdes.

Stk. 2. Miljøministeren påser, at påbud og forbud efterkommes, og at vilkår fastsat i tilladelser meddelt efter § 25 overholdes.

Stk. 3. Bliver miljøministeren opmærksom på et ulovligt forhold, der vedrører § 25, skal ministeren foranledige det ulovlige forhold bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning.

Stk. 4. Er et påbud eller forbud ikke efterkommet inden den fastsatte frist, kan miljøministeren lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.

Stk. 5. I tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan miljøministeren som tilsynsmyndighed for overholdelse af § 25 i en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter § 25, stk. 1 eller 5, ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan miljøministeren fastsætte de krav, der er nødvendige for ministerens gennemførelse af kontrollen.

§ 65 b. Miljøministeren fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 64 a og påser, at påbud og forbud efterkommes.

Stk. 2. Miljøministeren kan bemyndige private organisationer til at udføre visse dele af det tilsyn, der efter loven og regler udstedt i medfør af loven påhviler ministeren.

Stk. 3. Miljøministeren eller den myndighed, der af ministeren er bemyndiget hertil, har uden retskendelse mod forevisning af legitimation adgang til et søgående skib, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger efter §§ 61 eller 65 b eller regler udstedt i medfør af § 65 b. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser og prøveudtagninger, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Stk. 4. Finder § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter anvendelse, kan tilsynsmyndigheden udføre nødvendige undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af forhold, som denne ellers er eller kunne være pålagt at afgive oplysninger om.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om tilsynet, herunder om tilsynsmyndighedens påbud om iværksættelse af undersøgelse af årsagen til en overskridelse af kvalitetskrav eller indikatorparametre fastsat i medfør af § 64 a, stk. 1, nr. 1, påbud om iværksættelse af udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet eller om standsning af forsyningsanlægget, såfremt vandet ikke opfylder kvalitetskrav, vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, og om påbud om underretning af passagerer ved sådanne hændelser.«

46. I § 66, *stk. 2*, indsættes efter »kommunalbestyrelsen«: »eller miljøministeren«.

47. I § 66 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på ikke-almene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, og for vandforsyninger, der som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag eller forsyner færre end 50 personer. Stk. 1 og 2 finder endvidere tilsvarende anvendelse på søgående skibe, som er omfattet af § 64 a.«

48. Før § 71 a indsættes:

»Kapitel 11 c

Undtagelse fra indførelse i Lovtidende af tekniske specifikationer m.v.«

49. I § 71 a, *stk. 1*, indsættes efter: »produkter,«: »stoffer, blandinger,«.

50. I § 71 a indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Miljøministeren kan fastsætte regler om, at internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke

indføres i Lovtidende i medfør af regler fastsat efter *stk. 1*, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.«

Stk. 2. bliver herefter *stk. 3*.

51. I § 84, *stk. 1, nr. 1*, indsættes efter »§ 51, stk. 1,«: »§ 52 c, stk. 1,«, og »§ 78, stk. 3, 1. og 2. pkt.« ændres til: »§ 78, stk. 3, 1. eller 2. pkt.«

52. I § 84, *stk. 1, nr. 2*, ændres »§ 25, stk. 1 og 3« til: »§ 25, stk. 1 og 5«.

53. I § 84, indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Miljøministeren kan fastsætte regler om, at overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger vedrørende forhold, der er omfattet af denne lov, straffes med bøder. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at overtrædelse af gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter, der udstedes af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand, straffes med bøder.«

Stk. 3 bliver herefter *stk. 4*.

§ 2

I byggeloven, jf. lovebekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, som ændret bl.a. ved lov nr. 1590 af 27. december 2019 og senest ved lov nr. 1560 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne, EU-Tidende 2010, nr. L 153, side 13, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1.«

2. Efter § 4 E indsættes:

»§ 4 F. Social- og boligministeren kan fastsætte regler om parameterværdier, om kontrol af disse, og om foranstaltninger, hvor parameterværdier er overskredet, i nye såvel som bestående bygninger med henblik på opfyldelse af Den Europæiske Unions direktiver om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om drikkevand.

Stk. 2. Social- og boligministeren kan fastsætte regler om indberetning af oplysninger om udført kontrol og foranstaltninger efter *stk. 1*. Det kan herunder fastsættes, at indberetningen skal foretages digitalt, samt at indberetningen skal ske i et bestemt format.«

§ 3

I lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som ændret ved § 1 i lov nr. 782 af 4. maj 2021 og § 2 i lov nr. 2396 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EF-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EF-Tidende 1987, nr. L 192, side 49, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 107, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april

2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, EU-Tidende 2009, nr. L 106, side 7, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere, EF-Tidende 1975, nr. L 42, side 14, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, EF-Tidende 1976, nr. L 46, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 17, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, EF-Tidende 1969, nr. L 326, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet, EF-Tidende 1994, nr. L 100, side 37, Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 22, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 1. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EF-Tidende 2020, nr. L 435, s. 1.«

2. I § 2, *stk. 1*, indsættes efter nr. 24 som nyt nummer:

»25) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.«

Nr. 25-40 bliver herefter nr. 26-41.

3. I § 2, *stk. 2, nr. 2*, ændres »nr. 40« til: »nr. 41«.

4. I § 2, *stk. 2, nr. 4*, ændres »nr. 22-36« til: »nr. 22-24 og 26-37«.

5. I § 2, *stk. 2, nr. 8*, ændres »nr. 34« til: »nr. 35«.

6. I § 3 ændres »nr. 2-40« til: »nr. 2-41«.

7. § 3 a, *stk. 2*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* § 26 finder ikke anvendelse på færdselsrelaterede produkter omfattet af § 2, *stk. 1*, nr. 1, 14, 22-24 og 26-37, og § 2, *stk. 2*, nr. 4-9.

Stk. 3. § 5, stk. 2 og 4-6, §§ 6 og 7, § 8, stk. 1, §§ 8 a, 8 c og 26 og § 37, stk. 7, finder ikke anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, omfattet af § 2, stk. 1, nr. 25.«

8. I § 4, nr. 5, ændres »nr. 25-40« til: »nr. 26-41«.

9. I § 4, nr. 6, ændres »22-36 og 39« til: »22-24, 26-37 og 40«.

10. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 5:

»5) Produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder

- a) kravene i 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v.,
- b) krav fastsat i regler udstedt i medfør af § 56 a, stk. 2, i lov om vandforsyning m.v. og
- c) de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.«

11. I § 5, stk. 2, indsættes efter »stk. 1,«: » nr. 1-4,«.

12. I § 5, stk. 3, ændres »nr. 3 eller 4« til: »nr. 3, 4 eller 5«.

13. I § 9, stk. 3, 1. pkt., ændres »og regler fastsat i medfør af taxiloven« til: », regler fastsat i medfør af taxiloven, regler i lov om vandforsyning m.v. og regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v.«

14. I § 31, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.«

15. I § 33, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »produkter«: »og produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand,«.

16. I § 33, stk. 2, indsættes efter »stk. 3«: »og 4«.

17. I § 33 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 2 om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.«

18. I § 37, stk. 1, nr. 1, ændres »1-4« til: »1-5«.

19. I § 37, stk. 2, 1. pkt., og stk. 6, 2. pkt., ændres »13-40« til: »13-41«.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2024.

Stk. 2. Regler udstedt i medfør af § 55, stk. 7, §§ 56 og 56 a og § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 9 a, § 52 c, stk. 2, og § 56 i lov om vandforsyning, jf. denne lovs § 1, nr. 7, 20 og 23.

Stk. 3. Regler udstedt i medfør af § 71 a, stk. 2, i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 71 a, stk. 3, i lov om vandforsyning m.v., jf. denne lovs § 1, nr. 50.

Stk. 4. Kravet om indsendelse af indsatsplaner efter § 13 b, stk. 6, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9, gælder også for gældende indsatsplaner, der er vedtaget efter §§ 13 og 13 a i lov om vandforsyning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022. Sådanne indsatsplaner skal senest den 31. december 2024 indsendes til miljøministeren.

Stk. 5. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Baggrund

2.1. Drikkevandsdirektiv V og forhold til gældende ret

2.2. Tidsfrister for gennemførelse af direktivet

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Risikobaseret tilgang til drikkevandsikkerhed

3.1.1. Risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder til drikkevand

3.1.1.1. Gældende ret

3.1.1.2. Drikkevandsdirektiv V

3.1.1.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.1.2. Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici

3.1.2.1. Gældende ret

3.1.2.2. Drikkevandsdirektiv V

3.1.2.3. Overvejelser og den foreslåede ordning

3.2. Krav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, og markedsføring og overvågning af produkter, der anvender disse materialer

3.2.1. Gældende ret

3.2.1.1. Hygiejnekrav til materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

3.2.1.2. Markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

3.2.2. Drikkevandsdirektiv V

3.2.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.2.3.1. Hygiejnekrav for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand

3.2.3.2. Markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

3.2.4. Tilpasning af lov om produkter og markedsovervågning

3.2.4.1. Gældende ret

3.2.4.2. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.3. Minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand

3.3.1. Gældende ret

3.3.2. Drikkevandsdirektiv V

3.3.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.4. Anvendelse af indikatorparametre til kontrolformål samt vurdering af og underretning om sundhedsfare og nærliggende sundhedsfare

3.4.1. Gældende ret

-
- 3.4.2. Drikkevandsdirektiv V
 - 3.4.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.5. Opretholdelse og forbedret adgang til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, samt om fremme af drikkevand fra vandhanen**
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Drikkevandsdirektiv V
 - 3.5.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.6. Oplysninger til offentligheden om drikkevandskvalitet og til forbrugerne om kvaliteten af det leverede drikkevand, forbrug og pris m.v.**
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Drikkevandsdirektiv V
 - 3.6.3. Miljøministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.6.3.1. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.6.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.7. Indberetningspligt for offentlige myndigheder og institutioner, vandforsyninger og laboratorier**
 - 3.7.1. Gældende ret
 - 3.7.2. Drikkevandsdirektiv V
 - 3.7.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.8. Krav til drikkevand på søgående skibe, som afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning**
 - 3.8.1. Gældende ret
 - 3.8.2. Drikkevandsdirektiv V
 - 3.8.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.9. Anvendelsesområdet for drikkevandsdirektiv V**
 - 3.9.1. Gældende ret
 - 3.9.2. Drikkevandsdirektiv V
 - 3.9.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.10. Indvinding af havvand til drikkevand**
 - 3.10.1. Gældende ret
 - 3.10.2. Drikkevandsdirektiv V
 - 3.10.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 4. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven**
 - 5. Konsekvenser for FN's verdensmål**
 - 6. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige**
 - 6.1. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for staten**
 - 6.2. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for regionerne**
 - 6.3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for kommunerne**
 - 6.4. Principper for digitaliseringsklar lovgivning**
 - 7. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.**
 - 8. Administrative konsekvenser for borgerne**

9. Klimamæssige konsekvenser

10. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

11. Forholdet til EU-retten

12. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

13. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder forslag til ændring af lov om vandforsyning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022 (herefter benævnt vandforsyningsloven), ændring af bygge-loven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016 med senere ændringer, og ændring af lov om produkter og markedsovervågning, jf. lov nr. 799 af 9. juni 2020 med senere ændringer (herefter benævnt produktloven).

Formålet med lovforslaget er at gennemføre eller muliggøre gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (herefter benævnt drikkevandsdirektiv V). Direktivet og en sproglig berigtigelse hertil af 23. januar 2024 er optaget som bilag 2 til dette lovforslag. Drikkevandsdirektiv V er det seneste af en række omarbejdninger af det første drikkevandsdirektiv fra 1980 og erstatter Rådets direktiv 98/83/EF fra 1998 med senere ændringer (herefter benævnt drikkevandsdirektiv IV).

Formålet med drikkevandsdirektiv V er for det første at fastsætte den retlige ramme for at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. For det andet – og det er nyt i forhold til drikkevandsdirektiv IV – skal direktivet sikre en forbedret adgang til drikkevand for alle i den Europæiske Union (EU), navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, samt fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen.

Herudover introducerer drikkevandsdirektiv V en række nye forpligtigelser, der bl.a. har fokus på forebyggende sikkerhedsplanlægning, som skal imødegå risici for fremtidige forringelser af drikkevandets kvalitet, herunder gennem en fuldt ud risikobaseret tilgang til vandsikkerhed, der omfatter hele vandforsyningskæden, og ikke, som ved drikkevandsdirektiv IV, er begrænset til visse kontrolaspekter. I dette lovforslag anvendes begrebet vandforsyningskæden i drikkevandsdirektivets forstand, hvilket omfatter tilstrømningsområderne for indvindingssteder frem til det sted, hvor kravene skal overholdes ved forbrugernes taphaner.

Drikkevandsdirektiv V viderefører og skærper også en række bestemmelser om krav til bl.a. kvalitet og kontrol af drikkevandet m.v. fra drikkevandsdirektiv IV.

Endvidere indfører drikkevandsdirektiv V et nyt, sammenhængende system med harmoniserede minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, og til overensstemmelsesvurdering, mærkning og markedsovervågning. Derudover stilles nye krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand. Drikkevandsdirektiv V regulerer ligeledes krav til drikkevand på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning. I forhold til drikkevandsdirektiv IV indeholder drikkevandsdirektiv V endvidere en udvidet informationspligt til forbrugerne om kvaliteten af deres drikkevand, prisen for drikkevand og husstandens forbrug m.v., ligesom kravene til underretning af forbrugerne, når vandet anses for potentielt farligt, er blevet præciserede og udbyggede. Endelig udvides de løbende rapporteringsforpligtelser for medlemsstaterne til Europa-Kommissionen med hensyn til direktivets gennemførelse. For nærmere om indholdet af drikkevandsdirektiv V, se de relevante underpunkter til pkt. 3 nedenfor.

Gennemførelsen af de nye og skærpede krav i drikkevandsdirektiv V er eller kan i et vist omfang gennemføres ved udnyttelse af eksisterende bemyndigelsesbestemmelser til fastsættelse af bestemmelser ved bekendtgørelse, jf. nærmere herom under pkt. 2.1. nedenfor. Gennemførelse af størstedelen af direktivets nye krav forudsætter dog ændringer i vandforsyningsloven, bygge-loven og produktloven. Dette med henblik på at gennemføre dele af direktivets krav direkte i den pågældende lov og dele efter bemyndigelse på bekendtgørelsesniveau.

Med lovforslaget foreslås på denne baggrund følgende ændringer:

- Ændring af vandforsyningslovens formålsbestemmelse med henblik på at sikre overensstemmelse med direktivets formål og anvendelsesområde.
- Miljøministeren forpligtes til at foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder. Endvidere bemyndiges ministeren til at bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikovurdering og risikostyring til brug for ministerens risikovurdering og risikostyring. Endvidere bemyndiges ministeren til at fastsætte nærmere regler herom i bekendtgørelser.
- Miljøministeren forpligtes til at foretage risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet med hensyn til afsmitning af bly og lignende risici, og til at træffe visse specifikke foranstaltninger til imødegåelse af disse risici, samt be-

- myndiges til at bestemme, at kommunalbestyrelsen skal udføre dele heraf. Endvidere bemyndiges ministeren til at fastsætte nærmere regler herom i bekendtgørelse, samt til at fastsætte regler om gebyr til dækning af myndighedernes omkostninger ved den kontrol, der foretages i forbindelse med risikovurderingen. Gebyret retter sig som udgangspunkt mod ejerne af prioriterede ejendomme, som er større ejendomme, som ikke er husstande, med mange brugere. Kravet om, at de specifikke risikoforanstaltninger skal tages i betragtning ved manglende overholdelse af parameterværdien for bly, gennemføres ved en ændring af vandforsyningslovens gældende bestemmelse om udbedrende foranstaltninger.
- Social- og boligministeren bemyndiges i byggeloven til at fastsætte nærmere regler om risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, hvad angår Legionella og lignende risici, og foranstaltninger til imødegåelse af sådanne risici eller eventuelle overskridelser.
 - Krav i vandforsyningsloven om adgang til drikkevand for alle, herunder ved at kortlægge sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper uden eller med begrænset adgang til drikkevand, og om fremme af brug af drikkevand i form af bl.a. opretholdelse eller etablering af drikkevandshaner, hvor der er behov for det, og tilskyndelse til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed. Kommunalbestyrelserne får hovedansvaret herfor, mens miljøministeren er ansvarlig for kortlægningen samt for at fastsætte nærmere regler.
 - Krav til hygiejne til materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, gennemføres i vandforsyningsloven. Miljøministeren bemyndiges til at udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndigede organer at foretage overensstemmelsesvurderingsopgaver. Endvidere bemyndiges ministeren til at henlægge denne beføjelse til DANAK, Den Danske Akkrediteringsfond, samt til at fastsætte nærmere regler om udpegning m.v. af de bemyndigede organer. Regler om markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand gennemføres i produktloven, som hører under erhvervsministerens ressort.
 - Miljøministeren bemyndiges til at fastsætte krav til renheden af behandlingskemikalier og filtermedier i bekendtgørelse.
 - Miljøministeren bemyndiges til efter forhandling med erhvervsministeren at fastsætte krav til drikkevand på visse søgående skibe.
 - Krav om underretning af forbrugerne, når vandet anses for potentielt farligt, gennemføres ved en nyaffattelse af den gældende underretningsbestemmelse i vandforsyningsloven.
 - Krav om informationspligt til forbrugerne gennemføres ved, at vandforsyningerne får ansvaret for at offentliggøre oplysninger om drikkevandet og vandforsyningen m.v., og ved at miljøministeren og klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til dels at fastsætte nærmere regler om denne offentliggørelse, dels at fastsætte regler om, at vandforsyningerne skal informere deres forbrugere direkte om det leverede drikkevands kvalitet, og om vandpris, husstandsforbrug m.v.
- Krav om etablering af datasæt vedrørende gennemførelsen af dele af direktivet og tilgængeliggørelse af disse for Europa-Kommissionen m.fl. sikres ved, at miljøministeren får bemyndigelse i vandforsyningsloven til at fastsætte regler om indhentelse af de fornødne oplysninger fra andre offentlige myndigheder og institutioner, vandforsyninger og laboratorier.
 - Bestemmelsen om tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand tilpasses, således at der fremover også kan meddeles tilladelse indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand. Endvidere bemyndiges ministeren til at kunne fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen skal udarbejde en indstilling til brug for ministerens afgørelse om tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, der iblandes afsaltet havvand. Endvidere bemyndiges ministeren til at fastsætte nærmere regler herom.
 - Tilretning af visse af vandforsyningslovens bestemmelser, så direktivet gennemføres mere direktivnært, herunder om anvendelsesområde og indførelse af begrebet indikatorparametre.
- Lovforslaget er som udgangspunkt begrænset til at gennemføre drikkevandsdirektiv V's minimumskrav. I enkelte tilfælde foreslås dog krav eller mulighed for fastsættelse af krav ved bemyndigelse, der går videre end direktivets minimumskrav. Endvidere indebærer lovforslaget, at krav, der efter gældende ret går videre end direktivets krav, bibeholdes.
- Med henblik på opretholdelse af et højt beskyttelsesniveau bibeholdes således eksisterende overimplementering af direktivets krav til parameterværdier for bl.a. bly, arsen og sum af PFAS.
- Dette indebærer bl.a., at grænseværdien for bly i drikkevand, som efter gældende ret er på 5 µg/l, opretholdes, selv om dette efter direktivet først vil være et krav i 2036. Indtil da kan grænseværdien i henhold til direktivet være på op til 10 µg/l. Foranstaltninger til imødegåelse af risici for bly i forbrugernes fordelingsnet vil med dette lovforslag også skulle træffes i forhold til den lavere grænseværdi på 5 µg/l, og ikke i forhold til en grænseværdi på 10 µg/l i perioden indtil 2036.
- Med henblik på at fastholde beskyttelsesniveauet af drikkevandskvaliteten på det nuværende niveau foreslås det ikke med dette lovforslag, at direktivets mulighed for at undtage visse mindre vandforsyninger fra direktivets krav udnyttes for så vidt angår almene vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer. Alle almene vandforsyninger vil således uanset størrelse være omfattet af de bestemmel-

ser i vandforsyningsloven, der enten gennemfører drikkevandsdirektiv V, eller stiller supplerende nationale krav. Der fastsættes endvidere med lovforslaget krav om, at ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, og vandforsyninger, der som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag eller forsyner færre end 50 personer, skal berigtige ulovlige forhold. Dette krav svarer til krav til almene vandforsyninger, der følger af den gældende bestemmelse i § 66, stk. 1, i vandforsyningsloven. Der vil kunne være tale om berigtigelse af forhold, der ikke er omfattet af drikkevandsdirektiv V, men af supplerende nationale krav.

For så vidt angår mindre ikkealmene vandforsyninger vil direktivets mulighed for at undtage disse fra kontrol med drikkevandet, ikke blive udnyttet fuldt ud, men eksisterende overimplementering vil blive videreført. Således vil vandforsyninger med mere end én husstand, der leverer mindre end 10 m³ per dag, eller som forsyner til 50 personer eller færre, fortsat underlægges forenklet kontrol. Dette vil sikre, at forbrugere, der er tilknyttet anlæggene, er sikret, at der føres en basal kontrol med drikkevandet.

Ved fastsættelse af regler om på hvilke vilkår, der vil kunne meddeles tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand efter det foreslåede § 25, stk. 1, jf. det foreslåede § 25, stk. 2, vil vilkårene som minimum skulle overholde Danmarks EU-retlige forpligtelser, herunder særligt drikkevandsdirektiv V. I det omfang det findes hensigtsmæssigt, vil der kunne fastsættes regler, der svarer til eksisterende og fremtidige regler gældende for grundvand og overfladevand, der ikke iblandes havvand til drikkevand. Reglerne vil i så fald kunne indeholde overimplementering i samme omfang som de eksisterende og fremtidige regler, der gælder for grundvand og overfladevand, der ikke indvindes til iblanding i havvand.

Derudover foreslås, at pligten for vandforsyninger til at stille oplysninger til rådighed for forbrugerne om effektivitet og lækagerater, om ejerskabsstruktur for vandforsyningen og om omkostningsstruktur skal omfatte alle vandforsyninger, som er omfattet af § 2, stk. 1, i vandsektorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1693 af 16. august 2021 med senere ændringer. Lovforslaget går her videre end direktivet, der alene stiller krav om, at vandforsyninger, der leverer mindst 10.000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50.000 personer årligt, er omfattet af denne forpligtelse. Overimplementeringen, der vil ske efter bemyndigelse, vil sikre, at den allerede eksisterende afgrænsning af vandforsyninger efter vandsektorlovens § 2, stk. 1, bibeholdes, fremfor at indføre en ny afgrænsning efter direktivet, som udelukkende vil omfatte et fåtal af selskaber i forhold til de ovenstående oplysningspligter. Det er derudover sjældent muligt for større vandforsyninger at opføre, hvor mange personer, der forsynes vand

til, hvorfor det i praksis ikke forventes at medføre konsekvenser for vandselskaberne.

Endvidere vil miljøministeren blive bemyndiget til i overensstemmelse med direktivet i særlige tilfælde at kunne fastsætte nærmere regler om krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, som går videre end kravene i drikkevandsdirektiv V.

Endvidere bemyndiges miljøministeren til efter forhandling med erhvervsministeren at fastsætte regler om krav til passagerernes drikkevand på visse søgående skibe, som afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning, som går videre end kravene i drikkevandsdirektiv V. Overimplementering vil kunne ske, hvis det findes hensigtsmæssigt med henblik på at sikre en ensartet lovgivning for både passagerer og besætning.

Endelig foreslås en bemyndigelse til henholdsvis miljøministeren og klima-, energi- og forsyningsministeren, der skal sikre, at der kan foretages andre mindre ændringer eller justeringer af teknisk karakter af drikkevandsdirektivet eller andre EU-retsakter, eller hvis der viser sig et behov for yderligere regler end forventet for at implementere eksisterende retsakter. Anvendelsen af bemyndigelsen, der er subsidiær til lovens øvrige bemyndigelser, forudsætter, at den enkelte medlemsstat ikke overlades noget betydningsfuldt skøn.

Herudover indeholder lovforslaget enkelte præciseringer af bestemmelser i vandforsyningsloven.

2. Baggrund

2.1. Drikkevandsdirektiv V og forholdet til gældende ret

Omarbejdningen af drikkevandsdirektivet er bl.a. sket på baggrund af en evaluering af drikkevandsdirektiv IV foretaget af Europa-Kommissionen, og som afdækkede behov for yderligere at sikre kvaliteten af drikkevand gennem skærpelse af kvalitetskrav, fastsættelse af krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, anvendelse af en risikobaseret tilgang til sikring af drikkevandskvalitet og udvidelse af forbrugernes adgang til oplysninger om vand. Derudover har det længe været et ønske fra medlemslande og industrien, at der blev vedtaget harmoniserede krav for afsmitningen m.v. fra vandhaner og tilsvarende produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, da det ikke har været muligt at vedtage dette under Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer (byggevareforordningen). Endvidere er det på baggrund af et europæisk borgerinitiativ blevet belyst, at visse sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper i EU ikke har adgang eller har

begrænset adgang til drikkevand, hvilket EU og medlemsstaterne bør gøre noget ved, eftersom de har givet tilsagn om at opnå FN's verdensmål, herunder verdensmål nr. 6 om at opnå universel og lige adgang til sikkert drikkevand til en overkommelig pris for alle.

Med drikkevandsdirektiv V videreføres en række bestemmelser fra drikkevandsdirektiv IV i uændret form, andre bestemmelser videreføres i skærpet form, og der indføres en række nye krav.

For de dele af direktivet, der gennemføres eller hvis gennemførelse muliggøres ved dette lovforslag, henvises til pkt. 1 ovenfor.

På følgende områder er eller vil nye eller skærpede krav i drikkevandsdirektiv V gennemføres ved at udnytte eksisterende bemyndigelsesbestemmelser i vandforsyningsloven til at fastsætte regler i bekendtgørelser:

- En række definitioner omfattet af artikel 2.
- Kvalitetskrav i henhold til artikel 4 og 5.
- Krav til prøveudtagningssteder for overholdelse af kvalitetskrav i henhold til artikel 6.
- Risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet efter artikel 9.
- Kontrolbestemmelser, jf. artikel 13.
- Adgang til dispensation, jf. artikel 15.

2.2. Tidsfrister for gennemførelse af direktivet

Drikkevandsdirektiv V trådte i kraft den 12. januar 2021. Det følger af direktivets artikel 24, at den generelle frist for at sætte de nødvendige love og administrative forskrifter i kraft for at implementere artikel 1-18 og 23 og bilag I-V er den 12. januar 2023.

Grundet lovforslagets kompleksitet er implementeringen blevet forsinket til første halvår 2024. Regeringen har underrettet Europa-Kommissionen om forsinkelsen.

Der er delvist udskudte frister for implementering af krav om risikovurdering og risikostyring i henhold til direktivets artikel 8-10, jf. artikel 7. Fristerne er dog ikke til hinder for, at medlemsstaterne sikrer, at der hurtigst muligt træffes foranstaltninger, når risici er identificeret og vurderet.

Det fremgår således af drikkevandsdirektivets artikel 7, stk. 4, at medlemsstaterne skal sikre, at risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområder for indvindingssteder efter direktivets artikel 8 første gang udføres senest den 12. juli 2027. De nødvendige bestemmelser skal være vedtaget inden for direktivets generelle implementeringsfrist i artikel 24.

Det er hensigten, at en del af lovforslagets bestemmelse vedrørende risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder, jf. den foreslåede indsættelse af § 10 a, stk. 3, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, vil blive udmøntet ved bekendtgørelse. Rettidig implementering af artikel 8 forudsætter, at den fornødne udmøntning sker i tide til, at risikovurdering og risikostyring senest er implementeret første gang senest den 12. juli 2027. Det forventes derfor, at den del af implementeringen af artikel 8, der forventes at skulle ske på bekendtgørelsesniveau, vil ske med ikrafttræden senest den 1. januar 2025.

Det fremgår af drikkevandsdirektivets artikel 7, stk. 5, at medlemsstaterne skal sikre, at vandforsyningernes risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet efter direktivets artikel 9 skal udføres første gang senest den 12. januar 2029.

Det er Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningsloven allerede indeholder den fornødne bemyndigelse til, at miljøministeren kan implementere artikel 9 ved regler fastsat ved bekendtgørelse. Rettidig implementering af artikel 9 forudsætter, at denne udmøntning sker i tide til, at risikovurdering og risikostyring kan være udført inden for fristen den 12. januar 2029. Det forventes derfor, at implementeringen af artikel 9 vil ske ved regler udstedt ved bekendtgørelse med ikrafttræden senest den 1. juli 2027. Dette bl.a. med henblik på, at vandforsyningerne kan nå at indrette sig herpå.

Det fremgår af drikkevandsdirektivets artikel 7, stk. 6, at medlemsstaterne skal sikre, at risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici efter direktivets artikel 10 første gang udføres senest den 12. juli 2029. De nødvendige bemyndigelsesbestemmelser skal være vedtaget inden for direktivets generelle implementeringsfrist i artikel 24.

Det er hensigten, at en del af lovforslagets bestemmelse vedrørende risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici, jf. den foreslåede § 59 b, stk. 3 og 4, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 29, og den foreslåede § 4 F, stk. 1 og 2, i byggeloven, jf. lovforslagets § 2, nr. 2, vil blive udmøntet ved bekendtgørelse. Rettidig implementering af artikel 10 forudsætter, at den fornødne udmøntning sker i tide til, at risikostyring og foranstaltninger til imødegåelse af risici er implementeret første gang senest den 12. juli 2029. Det forventes derfor, at den del af implementeringen af artikel 10, der forventes at skulle ske på bekendtgørelsesniveau, vil ske med ikrafttræden senest 1. januar 2027.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Risikobaseret tilgang til drikkevandsikkerhed

Med henblik på yderligere sikring af drikkevandets kvalitet stiller drikkevandsdirektiv V som noget nyt krav om en fuldt ud risikobaseret tilgang til vandsikkerhed. Elementer af en sådan risikobaseret tilgang blev indført ved en ændring af drikkevandsdirektiv IV, jf. Europa-Parlamentets direktiv (EU) 2015/1787, der bl.a. ændrede direktivets bilag II, men som var begrænset til visse aspekter af vandforsyningernes kontrol.

Den risikobaserede tilgang i drikkevandsdirektiv V omfatter derimod hele vandforsyningskæden fra tilstrømningsområderne for indvindingssteder, indvinding, behandling, lagring og distribution af vandet til det sted, hvor kravene skal overholdes ved forbrugernes vandhaner og lign. Drikkevandsdirektiv V har i forhold til drikkevandsdirektiv IV således et større, bredere og mere omfattende fokus på forebyggende sikkerhedsplanlægning, der skal imødegå risici for fremtidige forringelser af drikkevandets kvalitet.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 15, at denne risikobaserede tilgang bør baseres på den indhentede viden og de gennemførte foranstaltninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (herefter benævnt vandrammedirektivet). Dette bl.a. med henblik på at undgå overlappende forpligtelser mellem vandrammedirektivet og drikkevandsdirektivet, jf. betragtning nr. 18.

Vandrammedirektivet fastlægger en ramme for beskyttelse af overfladevand og grundvand og pålægger medlemsstaterne at identificere vandområder, der anvendes til indvinding af drikkevand, at kontrollere dem og at træffe de nødvendige foranstaltninger til at undgå, at deres kvalitet forringes. Direktivet er bl.a. implementeret i lov om vandplanlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 126 af 26. januar 2017, (herefter benævnt vandplanlægningsloven) og regler udstedt i medfør heraf. For nærmere om den implementering af vandrammedirektivet, der er af relevans for dette lovforslag, se pkt. 3.1.1.1. vedrørende gældende ret og pkt. 3.1.1.2 om drikkevandsdirektiv V nedenfor.

Endvidere fremgår det af præambelbetragtning nr. 15, at denne risikobaserede tilgang til drikkevand mere effektivt bør tage højde for klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne.

Den risikobaserede tilgang består af tre dele. For det første en identifikation af farerne i tilknytning til tilstrømningsområderne for indvindingssteder i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, jf. direktivets artikel 8 om risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand og præambelbetragtning nr. 15. For nærmere om artikel 8, se pkt. 3.1.1.2. nedenfor.

For det andet består den risikobaserede tilgang af en mulighed for vandforsyningerne for at tilpasse kontrollen til de største risici og for at træffe de nødvendige foranstaltninger til at håndtere de identificerede risici i forsyningskæden fra indvinding, behandling, lagring og distribution af vand, jf. direktivets artikel 9 om risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet og præambelbetragtning nr. 15. Artikel 9 vil kunne implementeres i dansk ret ved udnyttelse af miljøministerens eksisterende bemyndigelse i vandforsyningsloven.

For det tredje består direktivets risikobaserede tilgang af en vurdering af de potentielle risici, der kan tilskrives forbrugernes fordelingsnet, f.eks. Legionella eller bly, med særligt fokus på prioriterede ejendomme, jf. direktivets artikel 10 om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og præambelbetragtning nr. 15. For nærmere om artikel 10, se pkt. 3.1.2. nedenfor.

Den generelle implementeringsfrist for drikkevandsdirektivet var den 12. januar 2023, jf. artikel 24. Der er imidlertid delvist udskudte frister for implementeringen af artikel 8-10, jf. artikel 7.

For så vidt angår de dele af artikel 8 og 10, der forventes implementeret ved administrative forskrifter efter bemyndigelse, indebærer dette, at de nødvendige bemyndigelses hjemler skal være vedtaget inden for direktivets generelle frist den 12. januar 2023.

Implementeringen på bekendtgørelsesniveau af artikel 8 vedrørende risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder vil skulle ske i tide til, at denne risikovurdering og risikostyring kan være udført første gang inden for fristen den 12. juli 2027, jf. artikel 7, stk. 4. Det forventes derfor, at de nødvendige regler vil blive fastsat ved bekendtgørelse med ikrafttræden senest den 1. januar 2025.

Artikel 9 vedrørende vandforsyningernes risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet skal være implementeret på bekendtgørelsesniveau i tide til, at risikovurdering og risikostyring kan være udført inden for den fastsatte frist den 12. januar 2029, jf. artikel 7, stk. 5. Implementeringen vil kunne ske med hjemmel i eksisterende bemyndigelse i vandforsyningsloven. Det er forventningen, at udmøntningen vil ske med ikrafttræden senest den 1. juli 2027, herunder med behørig hensyntagen til, at vandforsyningerne kan nå at indrette sig herpå.

Endelig skal de dele af artikel 10 vedrørende risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici, der forventes implementeret på bekendtgørelsesniveau, ske i tide til, at risikovurdering og eventuelle

opfølgende foranstaltninger kan være udført inden for den fastsatte frist den 12. januar 2029, jf. artikel 7, stk. 6. Det er hensigten, at lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse vedrørende dele af implementeringen udmøntes ved bekendtgørelse med ikrafttræden senest 1. januar 2027.

3.1.1. Risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder til drikkevand

3.1.1.1. Gældende ret

Vandplanlægningsloven, vandforsyningsloven og en række andre love samt regler udstedt i medfør af disse love indeholder bestemmelser med elementer af risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, jf. nærmere herom pkt. 3.1.1.1.1. og 3.1.1.1.2. nedenfor.

Indledningsvis skal bemærkes, at der som udgangspunkt alene indvindes drikkevand fra grundvand. Derimod indvindes i dag ikke drikkevand fra overfladevand. Det er kommunalbestyrelsen, der efter vandforsyningslovens § 20 meddeler tilladelse til vandindvinding af grundvand og overfladevand. Der er således i dag udpeget drikkevandsforekomster til indvinding af drikkevand fra grundvand, men ikke drikkevandsforekomster til indvinding af drikkevand fra overfladevand. Drikkevandsforekomster er det vand, der kan anvendes til indvinding af drikkevand. Om drikkevand indvundet fra afsaltet havvand, se pkt. 3.10. nedenfor.

Endvidere skal bemærkes, at afgrænsningen af begreberne grundvand og overfladevand ikke er identiske i henholdsvis vandforsyningsloven og vandplanlægningsloven. Ved ”grundvand” forstås i henhold til § 3, stk. 1, i vandforsyningsloven vand, som gennem brønde, borerer eller kildevæld indvindes eller kan indvindes fra undergrunden. I vandplanlægningsloven § 2, nr. 1, defineres ”grundvand” i overensstemmelse med vandrammedirektivets afgrænsning som alt vand under jordoverfladen i den mættede zone og i direkte kontakt med jorden eller undergrunden.

Ved ”overfladevand” forstås i henhold til vandforsyningslovens § 3, stk. 2, vand fra vandløb, herunder søer, damme, kanaler, rørlagte vandløb og drænledninger, jf. vandforsyningslovens § 3, stk. 2. I vandplanlægningsloven defineres ”overfladevand” i overensstemmelse med vandrammedirektivet som indlandsvand, bortset fra grundvand, samt overgangsvande og kystvande, undtagen med hensyn til kemisk tilstand, hvor det også omfatter territorialfarvande, jf. lovens § 2, nr. 2. Eksempelvis er ”havvand” således ikke en del af begrebet overfladevand i vandforsyningsloven, men er det i vandplanlægningsloven.

Baggrunden for den forskellige begrebsanvendelse er, at de to lovgivninger har forskellige formål og dermed også

forskellige anvendelsesområder. Hvor formålet med vandforsyningsloven bl.a. er at sikre hensigtsmæssig anvendelse af vandforekomsterne og kvalitetskrav til drikkevandet, jf. vandforsyningslovens § 1, er formålet med vandplanlægningsloven bl.a. at beskytte og forbedre vandmiljøet, jf. vandplanlægningslovens § 1.

Når der i det følgende henvises til henholdsvis grundvand og overfladevand skal ovenstående sondring derfor tages i betragtning.

3.1.1.1.1. Risikovurdering

3.1.1.1.1.1. Vandplanlægningsloven

Danmark er i overensstemmelse med vandrammedirektivets artikel 3 om koordinering af administrative ordninger inden for vandområdedistrikter opdelt i fire vandområdedistrikter, det vil sige vandområdedistrikt Jylland og Fyn, vandområdedistrikt Sjælland, vandområdedistrikt Bornholm og et internationalt vandområdedistrikt, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 793 af 13. juni 2023 om vandområdedistrikter og hovedoplande.

For hvert vandområdedistrikt udarbejder Miljøstyrelsen en basisanalyse, som består af en analyse af vandområdedistriktets karakteristika, en vurdering af menneskelige aktiviteter indvirkning på overfladevandets og grundvandets tilstand og en økonomiske analyse af vandanvendelsen, jf. vandplanlægningslovens § 6, stk. 1. Disse analyser og vurderinger revideres og ajourføres om nødvendigt hvert sjette år, jf. lovens § 6, stk. 2. De nærmere regler om basisanalysens form og indhold fremgår af bekendtgørelse 795 af 13. juni 2023 om basisanalyser (basisanalysebekendtgørelsen). Som en del af basisanalysen identificerer Miljøstyrelsen grundvandsforekomsternes beliggenhed og grænser inden for vandområdedistrikterne, jf. § 4 i basisanalysebekendtgørelsen. Ved grundvandsforekomst forstås en separat mængde grundvand i et eller flere grundvandsmagasiner, jf. § 2, nr. 12, i vandplanlægningsloven.

Udarbejdelse af basisanalyser gennemfører vandrammedirektivets artikel 5 og bilag II om bl.a. vandområdedistriktets karakteristika og vurdering af menneskelige aktiviteter indvirkning på miljøet.

Anvendes vandet fra en grundvandsforekomst til indvinding af drikkevand, skal denne udpeges til en drikkevandsforekomst, hvis den gennemsnitligt frembringer mere end 10 m³ drikkevand om dagen eller leverer vand til mere end 50 personer, eller hvis det er hensigten at anvende vandet fra en grundvandsforekomst hertil, jf. § 10, stk. 2, i vandforsyningsloven. Af 2.050 grundvandsforekomster er der udpeget 1.705 drikkevandsforekomster, hvoraf der indvindes drikkevand fra 504. Projekteringen op på landjorden af disse 504

drikkevandsforekomster dækker 95 procent af Danmarks samlede landareal og svarer til 98 procent af alle projekterede grundvandsforekomsters areal.

De udpegede drikkevandsforekomster fremgår af bilag 1- 4 i bekendtgørelse nr. 819 af 15. juni 2023 om miljømål for overfladeområder og grundvandsforekomster (miljømålsbekendtgørelsen), udstedt i medfør af vandplanlægningsloven. Da overfladevand ikke i dag anvendes til indvinding af drikkevand, er der ikke udpeget drikkevandsforekomster baseret på indvinding af overfladevand i miljømålsbekendtgørelsen.

Udpegningen af drikkevandsforekomster gennemfører artikel 7, stk. 1, i vandrammedirektivet.

Til brug for fastsættelse af miljømål og med henblik på gennemførelse af artikel 4 i vandrammedirektivet indeholder bilagene i miljømålsbekendtgørelsen en kortlægning af de enkelte drikkevandsforekomster inden for de enkelte vandområdedistrikter med angivelse af koordinater. Drikkevandsforekomsterne for grundvand er i MiljøGIS projekteret op på landjorden og visualiseret på kort. MiljøGIS er en webportal, som er offentlig tilgængelig og viser Miljøstyrelsens webkort om data om natur og miljø.

For hvert vandområdedistrikt skal der i henhold til § 4, stk. 2, jf. bilag 1, del B, afsnit 1, i basisanalysebekendtgørelsen endvidere foretages en såkaldt første karakterisering af alt grundvand for at vurdere dets anvendelse og risiko for, at det ikke opfylder de såkaldte miljømål om god tilstand fastsat i § 7, stk. 2, nr. 2, i vandplanlægningsloven. I denne analyse kan der anvendes bestående hydrologiske, geologiske og pedologiske data og data om arealanvendelse, udledning, indvinding og andet. Analysen skal kortlægge grundvandsforekomsternes beliggenhed og grænser.

Efter den første karakterisering foretages en yderligere karakterisering af de grundvandsforekomster eller grupper af grundvandsforekomster, der anses for at være truet, således at risikoens omfang kan vurderes mere præcist, og således at det bliver muligt at identificere de foranstaltninger, der skal fastlægges i indsatsprogrammet, jf. § 5, stk. 1, og bilag 1, del B, afsnit 2, i bekendtgørelsen. Denne karakterisering skal bl.a. omfatte relevante oplysninger om den menneskelige aktivitets indvirkning og, hvor det er relevant, oplysninger om de hydrologiske, geologisk og pedologiske forhold, jf. basisanalysebekendtgørelsens bilag 1, Del B, afsnit 2.

Miljøstyrelsen karakteriserer og vurderer som en del af basisanalysen også overfladevand, jf. § 2, stk. 2, i basisanalysebekendtgørelsen og vandplanlægningslovens § 6. Karakteriseringen og vurderingen indeholder beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i forhold til

overfladevandet, men ikke i forhold til drikkevandsforekomster, idet overfladevand ikke anvendes til drikkevand i dag.

Ovennævnte karakterisering af vandområdedistrikterne og vurdering af menneskelige aktiviteters indvirkning på miljøet gennemfører dele af artikel 5 i vandrammedirektivet.

Efter vandplanlægningslovens § 31 overvåger og udarbejder miljøministeren programmer for overvågning af overfladevandets og grundvandets tilstand og de beskyttede områder, som bl.a. er de udpegede drikkevandsforekomster efter vandforsyningslovens § 10. Ministeren udarbejder tillige et sammenhængende og overordnet overvågningsnet inden for hvert vandområdedistrikt, og fastsætter nærmere regler for tilvejebringelse, indhold, form og iværksættelse af programmer og for overvågningsnettet. Kontrollen af grundvand foretages bl.a. af det nationale overvågningsprogram for grundvand (GRUMO) i form af overvågningskontrol, jf. vandplanlægningslovens § 31 og bekendtgørelse nr. 792 af 13. juni 2023 om overvågning af overfladevandets, grundvandets og beskyttede områders tilstand og om naturovervågning af internationale naturbeskyttelsesområder (overvågningsbekendtgørelsen), hvor der sker en overvågning af grundvandets tilstand. GRUMO er en del af NOVANA, som er det nationale overvågningsprogram for Vandmiljø og Natur, og overvåger vandmiljøets tilstand. GRUMO overvåger bl.a. grundvandets kvalitet gennem mere end 1000 overvågningsboringer, hvor der indsamles vandprøver, som undersøges for en lang række stoffer som f.eks. nitrat, pesticider, klorid, arsen, PFAS og andre organiske forurenende stoffer. Alle indsamlede data om grundvand indrapporteres til Jupiterdatabasen. Specielt for grundvandsovervågningen er formålet at kunne følge udviklingen i grundvandsressourcens kvalitet og størrelse, for at sikre drikkevand af god kvalitet.

§ 31 i vandplanlægningsloven og overvågningsbekendtgørelsen gennemfører vandrammedirektivets artikel 8.

3.1.1.1.2. Vandforsyningsloven og visse andre love

Miljøministeren kortlægger områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande til almene vandforsyninger uden for områder med særlige drikkevandsinteresser, jf. vandforsyningslovens § 11.

Endvidere udpeger miljøministeren med hjemmel i vandforsyningslovens § 11 a, stk. 1, områder med drikkevandsinteresser, områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande til almene vandforsyninger uden for områder med særlige drikkevandsinteresser.

Inden for ovenstående områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande udpeges følsomme indvindingsområder, der er områder, der er særlig følsomme over

for en eller flere typer af forurening, samt indsatsområder indenfor de følsomme indvindingsområder, hvor en særlig indsats til beskyttelse af vandressourcerne er nødvendig til sikring af drikkevandsinteresserne.

Udpegningen af indsatsområder i de følsomme indvindingsområder sker på baggrund af en vurdering af arealanvendelse, forureningstrusler og den naturlige beskyttelse af de pågældende vandressourcer, jf. § 11 a, stk. 1, nr. 5.

Endelig udpeges boringsnære beskyttelsesområder (BNBO). På nuværende tidspunkt udpeges områder, der er særlig følsomme over for henholdsvis nitrat (NFI) og sprøjtmidler (SFI).

De udpegede områder fremgår af bekendtgørelse nr. 483 af 8. maj 2023 om udpegningsbetingelser for drikkevandsressourcer (udpegningsbetingelser). Ca. en gang årligt udstedes en ny bekendtgørelse, der er opdateret med nyeste afgrænsninger fra grundvandskortlægningen. Udpegningerne er vist på kort i bilagene til bekendtgørelsen. Bilagene vises ligeledes på Danmarks Miljøportal, som er offentlig tilgængelig. Danmarks Miljøportal er en webportal, som indeholder data om miljø, vand, natur, arealanvendelse og klimatilpasning, og er et fællesoffentligt samarbejde mellem Miljøministeriet, KL og Danske Regioner.

Udpegningen af områderne udgør et bindende grundlag for statslige myndigheders, regionsråds, kommunalbestyrelser og vandforsyningsadministration i medfør af den lovgivning, som de administrerer. Udpegningerne har derfor betydning for, hvad der f.eks. kan planlægges for på arealerne, hvad der kan gives tilladelse eller godkendelse til på arealerne og i hvilke områder, der skal laves indsatsplaner, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.2.2. om vandforsyningsloven.

Vandforsyningslovens §§ 11 og 11 a samt udpegningsbetingelserne gennemfører artikel 7, stk. 3, i vandrammedirektivet.

Udpegningsbetingelserne udpeger endvidere bl.a. boringsnære beskyttelsesområder, BNBO. I BNBO må der som udgangspunkt ikke etableres nye vaskepladser til erhvervs- og offentlige formål eller ske opblanding af pesticider, påfyldning af pesticider på pesticidsprøjter eller udvendig vask af pesticidsprøjter, traktorer og andet materiel, der har været anvendt til udbringning af pesticider, jf. § 21 c, stk. 1 og 5, i miljøbeskyttelsesloven. Herudover er der oprettet andre relevante zoner i f.eks. miljøbeskyttelsesloven, såsom 25 meters afstandskravet til boringer, jf. miljøbeskyttelseslovens § 21 b, og i husdyrbrugloven, såsom kravet om, at husdyranlæg og gødnings- og ensilageopbevaringsanlæg på husdyrbrug skal placeres mindst 25 meter fra vandforsyningsanlæg til ikkealmene vandforsyning og 50

meter fra vandforsyningsanlæg til almen vandforsyning, jf. husdyrbruglovens § 8.

Der er ikke oprettet beskyttelseszoner for drikkevandsforekomster for overfladevand, idet der ikke er udpeget drikkevandsforekomster for overfladevand.

Som led i vurderingen af risikoen for drikkevandskvaliteten er vandforsyninger omfattet af krav om kontrol af drikkevandet. Vandforsyninger, som er omfattet af bekendtgørelse nr. 1023 af 29. juni 2023 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg (drikkevandsbekendtgørelsen), skal således kontrollere vandet ved en regelmæssig kontrol, som fastlægges i et kontrolprogram, og som er godkendt af kommunalbestyrelsen, jf. drikkevandsbekendtgørelsen § 7, stk. 1 og 3. Ikkealmene vandforsyninger, som er ansvarlige for vandforsyningsanlæg, som i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ vand pr. dag til mere end én husstand, og som ikke leverer vand som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, er ikke omfattet af den regelmæssige kontrol, men er i stedet omfattet af en forenklet kontrol, jf. drikkevandsbekendtgørelsen § 6, stk. 1. Samme gælder for ikkealmene vandforsyninger, som forsyner færre end 50 personer og som ikke leverer vand som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, jf. § 6, stk. 2, i bekendtgørelsen.

Kontrolprogrammet skal ud over kontrollen af vandet desuden indeholde en boringskontrol, jf. drikkevandsbekendtgørelsen § 7, stk. 5. Boringskontrollen er en kontrol af grundvandet i de enkelte indvindingsboringer til et vandforsyningsanlæg, og skal anvendes til at opnå viden om råvandets sammensætning, herunder om råvandet er påvirket af geologiske forhold eller forureningskilder, med henblik på at sikre drikkevandskvaliteten, jf. bilag 8 til drikkevandsbekendtgørelsen.

Drikkevandsbekendtgørelsen § 7, stk. 5, gennemfører artikel 7 i vandrammedirektivet.

Georeferencer for alle indvindingssteder fremgår af Jupiter-databasen på baggrund af indberetninger, jf. bekendtgørelse 1260 af 28. oktober 2013 om udførelse og sløjfning af boringer og brønde på land.

Kvalitetskravene til drikkevand fremgår af drikkevandsbekendtgørelsen bilag 1 a-f. Opfylder vandet i et vandforsyningssystem ikke kvalitetskravene, skal kommunalbestyrelsen drage omsorg for, at årsagen hertil påvises og sørge for, at der træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, og vurdere om overskridelsen af kvalitetskravene, medfører at vandet er sundhedsfarligt, eller om der er nærliggende fare for at, at vandet kan blive sundhedsfarligt, jf. vandforsyningslovens § 62, stk. 1-5. Kommunalbestyrelsen skal ved at finde årsagen til overskridelsen af kvalitetskravene dermed sørge for at få identificeret den

fare eller farlige hændelse, som har gjort, at kvalitetskravene er overskredet, og skal samtidig vurdere risikoen for menneskers sundhed i forhold til overskridelsen af kvalitetskravene. For yderligere uddybning af gældende ret for § 62 henvises til pkt. 3.4.1. nedenfor.

3.1.1.1.2. Risikostyring

3.1.1.1.2.1. Vandplanlægningsloven

For hvert af de fire vandområdedistrikter, som Danmark i henhold til § 1 i bekendtgørelse om vandområdedistrikter og hovedoplande er opdelt i, er der fastlagt et indsatsprogram i bekendtgørelse nr. 797 af 13. juni 2023 om indsatsprogrammer for vandområdedistrikter (indsatsbekendtgørelsen). Indsatsbekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i vandplanlægningsloven. Fastlæggelsen af indsatsprogrammerne gennemfører artikel 11 i vandrammedirektivet.

Indsatsprogrammerne er i henhold til bekendtgørelsens § 1, stk. 2, bl.a. baseret på en vurdering af resultatet af basisanalysen og på resultatet af overvågningsprogrammet (NOVANA), herunder i forhold til miljømål for overfladevandområder og grundvandsforekomster i henhold til miljømålsbekendtgørelsen. Indsatsprogrammerne gælder for både overfladevand og grundvand som defineret i vandplanlægningsloven, jf. indsatsbekendtgørelsens § 2. Indsatsprogrammet revideres og ajourføres mindst hvert sjette år, jf. vandplanlægningslovens § 22 og kan ændres inde i en planperiode, jf. vandplanlægningslovens § 23.

I henhold til §§ 4 og 5 i indsatsbekendtgørelsen skal Miljøstyrelsen og kommunalbestyrelsen inden for hver deres ressortområde gennemføre de konkrete foranstaltninger for hvert vandområdedistrikt, som er beskrevet i indsatsbekendtgørelsens bilag 1-4, herunder de grundlæggende foranstaltninger, som fremgår af bekendtgørelsens bilag 5 og de generelle supplerende foranstaltninger, som fremgår af bilag 6 i bekendtgørelsen. For nærmere om opdelingen i vandområdedistrikter, basisanalysen og overvågningsprogrammet (NOVANA), se pkt. 3.1.1.1.1.1. ovenfor.

De grundlæggende foranstaltninger i indsatsbekendtgørelsens bilag 5, tabel 1, litra d, skal opfylde kravene i vandrammedirektivets artikel 7 om beskyttelse af drikkevandsforekomster, herunder foranstaltninger til sikring af vandkvaliteten med henblik på at reducere omfanget af den rensning, der kræves til fremstilling af drikkevand. Vandforsyningsloven, drikkevandsbekendtgørelsen og udpegningsbekendtgørelsen gennemfører disse grundlæggende foranstaltninger, jf. indsatsbekendtgørelsens bilag 5, tabel 1, litra d.

Efter vandplanlægningslovens § 31 udarbejder miljøministeren programmer for overvågning af grundvandets og overfladevandets tilstand og de beskyttede områder, som bl.a. er de udpegede drikkevandsforekomster efter vandforsynings-

lovens § 10. Disse programmer tager højde for den hidtidige overvågning med henblik på at sikre effektiv forebyggelse. Det følger af overvågningsbekendtgørelsen § 2, at der fastsættes programmer for overvågning for hver vandområdeplanperiode. Planen skal omfatte en periode på 6 år. Det følger af overvågningsbekendtgørelsens § 2, stk. 6, at Miljøstyrelsen tilpasser og reviderer overvågningsprogrammerne, hvis overvågning eller andre data viser, at miljømål, der er fastlagt for et overfladevandområde eller en grundvandsforekomst med hjemmel i § 7, stk. 1, i vandplanlægningsloven, ikke kan forventes opfyldt.

For enhver drikkevandsforekomst skal det sikres, at miljømålet for grundvand og overfladevand opfyldes, og at vandet har en kvalitet, så det efter den anvendte vandbehandlingsordning opfylder drikkevandskvalitetskravene i henhold til vandforsyningsloven senest den 22. december 2015. Der skal samtidig tilstræbes en reduktion af omfanget af eventuel rensning. Dette følger af § 17 i vandplanlægningsloven.

3.1.1.1.2.2. Vandforsyningsloven og visse andre love

Kommunalbestyrelsen er efter vandforsyningslovens § 13 forpligtet til at udarbejde indsatsplaner for de indsatsområder, der er udpeget af miljøministeren i medfør af § 11 a, stk. 1, nr. 5, i vandforsyningsloven. Om udpegningen af indsatsområder, se pkt. 3.1.1.1.1.2. ovenfor. Indsatsplanerne skal udarbejdes på baggrund af en nærmere kortlægning af arealanvendelsen, forureningstrusler og naturlig beskyttelse af de pågældende vandressourcer. De skal indeholde en detaljeret opgørelse over behovet for beskyttelse samt retningslinjer og tidsplan for myndighedernes indsats til opnåelse af denne beskyttelse. En indsatsplan kan rumme indsatser i forhold til forurening med pesticider, men også indsatser i forhold til andre forureningskilder. Når indsatsplanen er vedtaget, skal de berørte grundejere og andre berørte parter have skriftlig, individuel underretning herom og om indholdet af indsatsplanen, jf. § 13 b, stk. 6, i vandforsyningsloven. Det er ikke et krav, at miljøministeren orienteres om den vedtagne indsatsplan.

Er udpegningen af indsatsområder efter lovens § 11 a, stk. 1, nr. 5, utilstrækkelig til at sikre kommunens vandforsyningsinteresser, kan kommunalbestyrelsen i henhold til lovens § 13 a herudover vedtage en indsatsplan for et område.

Med henblik på at gennemføre en indsatsplan vedtaget efter § 13 eller § 13 a, kan en kommunalbestyrelse eller en almen vandforsyning indgå aftale med ejeren eller indehaveren af andre rettigheder over en ejendom om dyrkningspraksis eller andre restriktioner i arealanvendelsen eller indgå aftale om salg af hele eller dele af ejendommen til kommunen eller den almene vandforsyning, jf. vandforsyningslovens § 13 d, stk. 1.

Bestemmelser om beskyttelse af drikkevand findes endvidere i drikkevandsbekendtgørelsen, jf. eksempelvis § 10 om årlig opdatering af drikkevandskontrollen, og udpegningsbekendtgørelsen, hvor der udpeges beskyttelseszoner.

Bestemmelser til beskyttelse af drikkevand ud over dem, der fremgår af vandforsyningsloven, drikkevandsbekendtgørelsen samt udpegningsbekendtgørelsen, som gennemfører vandrammedirektivets artikel 11, stk. 3, litra d, jf. bilag 5, tabel 1, litra d, i indsatsbekendtgørelsen, findes eksempelvis lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020 (herefter benævnt planloven), lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 5 af 3. januar 2023 (miljøbeskyttelsesloven), lov om husdyrbrug og anvendelse af gødning m.v., jf. bekendtgørelse nr. 520 af 1. maj 2019 (husdyrbrugloven), og lov om forurenede jord, jf. lovbekendtgørelse nr. 282 af 27. marts 2017 (jordforureningsloven), lov om kemikalier, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 4. januar 2023 (kemikalieloven) eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF (herefter benævnt plantebeskyttelsesmiddelforordning nr. 1107/2009), jf. nærmere nedenfor.

Lovgivning om drikkevandsbeskyttelse administreres primært af kommunalbestyrelserne og regionsrådene, og kan eksempelvis omfatte oprettelse af beskyttelsesområder for drikkevandet, f.eks. kommunens mulighed for at i forbindelse med indvindingsstilladelse efter § 24 i miljøbeskyttelsesloven at fastsætte en fysisk sikringszone, også kaldes et fredningsbælte, på typisk 10 meter rundt om vandindvindingen.

Det kan endvidere omfatte tilladelses- og godkendelsesordninger for placering og drift af anlæg som spildevandsanlæg, f.eks. at afledning af spildevand til jorden (nedsivningsanlæg) ikke må placeres tættere end 300 meter fra en drikkevandsvindingsanlæg og tættere end 150 meter fra et vandindvindingsanlæg uden drikkevandsformål, jf. § 37 i bekendtgørelse nr. 1393 af 21. juni 2021 om spildevandstilladelser m.v. efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 3 og 4 (spildevandsbekendtgørelsen).

Det kan endvidere omfatte miljøgodkendelser af virksomheder efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 5. Miljøbeskyttelsesloven har til hensigt bl.a. at forebygge forurening af jord og undergrund, herunder grundvandet, fra al virksomhed, herunder også risikobetonet virksomhed. Virksomheder med det største forureningspotentiale er omfattet af pligt til at have en miljøgodkendelse eller krav om anmeldelse og registrering forud for drift.

Det kan endvidere være, at der ved anlæg af visse virksomheder skal tages hensyn til områdets beskaffenhed, hvorved der også tages hensyn til placering i forhold til grundvands-

interesser og drikkevandsforsyninger, jf. miljøbeskyttelseslovens § 4, eller at husdyranlæg og gødnings- og ensilageopbevaringsanlæg på husdyrbrug skal placeres mindst 25 meter fra vandforsyningsanlæg til ikkealmene vandforsyning og 50 meter fra vandforsyningsanlæg til almene vandforsyning, jf. husdyrbruglovens § 8.

Det kan også være forbud mod anvendelse af visse plantebeskyttelsesmidler på befæstede og stærkt permeable arealer, jf. § 40 i bekendtgørelse nr. 961 af 26. juni 2023 om bekæmpelsesmidler (bekæmpelsesmiddelbekendtgørelsen).

Lovgivning om drikkevandsbeskyttelse kan endvidere omfatte tilladelses-, anmeldelses- og godkendelsesordninger for en række aktiviteter, for eksempel flytning af forurenede jord, jf. jordforureningslovens § 50, eller godkendelsesordningen for plantebeskyttelsesmidler, jf. plantebeskyttelsesmiddelforordning nr. 1107/2009.

Endvidere har kommunalbestyrelsens mulighed for, endeligt eller midlertidigt mod fuldstændig erstatning at pålægge ejeren af en ejendom i området de rådighedsindskrænkninger eller andre foranstaltninger, som er nødvendige for at sikre nuværende eller fremtidige drikkevandsinteresser mod forurening med nitrat eller pesticider, jf. miljøbeskyttelseslovens § 26 a. Dette kræver at der er vedtaget en indsatsplan for et område efter §§ 13 eller 13 a i vandforsyningsloven, og at der forsøgt indgået en aftale på rimelige vilkår.

Planlovens regler om kommuneplaner og lokalplaner, som fastlægger, hvad arealer i en kommune må anvendes til, bidrager til risikostyringen i forhold til både indsatsprogrammer og udpegede beskyttede områder efter vandforsyningsloven. Efter planloven må kommuneplaner og lokalplaner således ikke stride mod indsatsprogrammer, jf. lovens § 11, stk. 4, nr. 3, og § 13, stk. 1, nr. 5. Kommuneplanen skal derudover ledsages af en redegørelse for kommuneplanens forudsætninger, herunder om indsatsprogrammer og kommuneplanens sammenhæng med de udpegede områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande til almene vandforsyninger uden for disse, jf. planlovens § 11 a, stk. 1, nr. 2 og 3.

Kommunalbestyrelserne skal i kommuneplanlægningen derudover friholde områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande til almene vandforsyninger uden for områder med særlige drikkevandsinteresser for virksomhedstyper eller anlæg, der medfører en væsentlig fare for forurening af grundvandet, medmindre virksomhederne eller anlæggene allerede er i kommuneplanen, eller at det er godtgjort, at der er en særlig begrundelse for placeringen, og at faren for forurening af grundvandet kan forebygges. Kommunalbestyrelserne skal endvidere friholde afgrænsede boringsnære beskyttelsesområder til almene vandforsyninger for udlæg af nye arealer til en arealanvendelse, der medfører

øget fare for forurening af grundvandet, medmindre der er en særlig begrundelse for placeringen, og faren for forurening af grundvandet kan forebygges. Hjemlen herfor er i § 2 i bekendtgørelse nr. 1697 af 21. december 2016 om krav til kommuneplanlægning inden for områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande til almene vandforsyninger uden for disse.

Bestemmelser om passende kontrol af grundvand og overfladevand, eller i begge dele, i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller i råvand, ud over, der er taget i betragtning efter vandplanlægningslovens § 31 og overvågningsbekendtgørelsen, og efter drikkevandsbekendtgørelsen § 7, stk. 5, og vandplanlægningslovens § 17 om råvandskontrol, som gennemfører artikel 7 og 8 i vandrammedirektivet, findes i eksempelvis i drikkevandsbekendtgørelsens §§ 9 og 12. Efter drikkevandsbekendtgørelsens § 9 kan kommunalbestyrelsen, hvis der er grund til at antage, at der findes stoffer eller mikroorganismer i vandet, som kan udgøre en potentiel fare for sundheden, og som ikke er fastlagt i et kontrolprogram eller i den forenklede kontrol, træffe afgørelse om, at vandforsyningen kontrollerer disse stoffer eller mikroorganismer. Efter drikkevandsbekendtgørelsens § 12 kan kommunalbestyrelsen beslutte, at der skal foretages kontrolmålinger af vandet fra vandforsyningsanlæg udover den kontrol, der er omfattet af §§ 6-9 i drikkevandsbekendtgørelsen, hvis kommunalbestyrelsen finder det nødvendigt.

3.1.1.2. Drikkevandsdirektiv V

Det følger af artikel 8, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne skal sikre, at der foretages risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand. Det følger endvidere af artikel 8, stk. 1, at risikovurdering og risikostyring skal ske, uden at det berører artikel 4-8 i vandrammedirektivet, der vedrører miljømål, vandområdedistriktets karakteristika, vurdering af menneskelige aktiviteterets indvirkning på miljøet og økonomisk analyse af vandanvendelsen (basisanalyse), register over beskyttede områder, vand der anvendes til indvinding af drikkevand (f.eks. udpegning af drikkevandsforekomster) samt overvågning af overfladevandets og grundvandets tilstand, samt overvågning af beskyttede områder, og som i Danmark bl.a. er gennemført i vandplanlægningsloven og vandforsyningsloven og regler udstedt i medfør heraf. For gennemførelsen af artikel 5, 7 og 8, se pkt. 3.1.1.1.1. og pkt. 3.1.1.1.2. ovenfor.

Drikkevandsdirektivets risikobaserede tilgang til beskyttelse af drikkevandskvaliteten omfatter risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand. Det anføres i præambelbetragtning nr. 15, at den risikobaserede tilgang dels bør baseres på den indhentede viden og de gennemførte foranstaltninger i henhold til vandrammedirektivet, dels mere effektivt bør tage højde for klimaforandringerens indvirkning på vandressourcerne. Det

anføres endvidere, at den risikobaserede tilgang bl.a. skal bestå af en identifikation af farene i tilknytning til tilstrømningsområderne for indvindingssteder i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, samt at disse vurderinger bør revideres regelmæssigt som reaktion bl.a. på trusler fra klimarelaterede ekstreme vejrforhold, kendte ændringer i menneskelige aktiviteter i indvindingsområdet eller som reaktion på kilderelaterede hændelser. Det anføres tillige, at den risikobaserede tilgang bør sikre en løbende udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder og vandforsyninger.

Direktivets krav om, at der skal foretages risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand er ny i forhold til drikkevandsdirektiv IV. Begrebet tilstrømningsområder er ikke defineret i drikkevandsdirektivet.

Artikel 8, stk. 2, opregner de elementer, som risikovurderingen skal omfatte.

For det første skal risikovurderingen omfatte karakterisering af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, jf. artikel 8, stk. 2, litra a. Denne skal bestå i identifikation og kortlægning af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, kortlægning af beskyttelseszonerne, hvis sådanne zoner er blevet oprettet i henhold til artikel 7, stk. 3, i vandrammedirektivet, georeferencer for alle indvindingssteder i tilstrømningsområderne og beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i tilstrømningsområderne for indvindingssteder. Til brug for denne karakterisering kan medlemsstaterne bruge de oplysninger, der i overensstemmelse med vandrammedirektivets artikel 5 og 7 er indsamlet om bl.a. de enkelte vandområdedistrikters karakteristika, om menneskelige aktiviteterets indvirkning på miljøet, og om vand, der anvendes til indvinding af drikkevand, jf. artikel 8, stk. 2, 2. afsnit.

For det andet skal risikovurderingen omfatte identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder og en vurdering af den risiko, som de kan udgøre for drikkevandskvaliteten, jf. artikel 8, stk. 2, litra b. I denne vurdering skal indgå en vurdering af potentielle risici, som kan forringe vandkvaliteten i et omfang, der kan udgøre en fare for menneskers sundhed.

Ved "fare" forstås en biologisk, kemisk, fysisk eller radiologisk agens i vand eller et andet aspekt af vandtilstanden, som potentielt kan skade menneskers sundhed, jf. artikel 2, nr. 7. Ved "farlig hændelse" forstås en hændelse, som medfører farer for eller undlader at fjerne farer fra drikkevandsforsyningssystemet, jf. artikel 2, nr. 8. Ved "risiko" forstås en kombination af sandsynligheden for en farlig hændelse og alvoren af konsekvenserne, hvis faren og den farlige

hændelse indtræffer i drikkevandsforsyningssystemet, jf. artikel 2, nr. 9.

Til brug for identifikation af farer og farlige hændelser og vurdering af risici efter artikel 8, stk. 2, litra b, følger det af artikel 8, stk. 2, 3. afsnit, at medlemsstaterne kan benytte vurderinger af menneskelige aktiviteters indvirkning foretaget i overensstemmelse med artikel 5 i vandrammedirektivet, og oplysninger om signifikante belastninger indsamlet i overensstemmelse med vandrammedirektivets bilag II, punkt 1.4, 1.5 og 2.3-2.5, om identifikation af menneskelige belastninger ved overfladevand, vurdering af miljøpåvirkninger på baggrund af bl.a. de menneskeskabte belastninger ved overfladevand, vurdering af menneskelige aktiviteters virkninger på grundvandet, vurdering af virkningerne af ændringer i grundvandsstanden og vurdering af virkningerne af forurening på grundvandskvaliteten i vandrammedirektivet.

For det tredje skal risikovurderingen omfatte passende kontrol af overfladevand eller grundvand eller begge dele i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer, jf. artikel 8, stk. 2, litra c. De relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer udvælges fra parametre, stoffer og forbindelser fastsat i eller i overensstemmelse med drikkevandsdirektivet i øvrigt, i vandrammedirektivet, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/118/EF (grundvandsdirektivet) og i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken, jf. stk. 2, litra c, nr. i)-vii). Det følger af artikel 8, stk. 2, 4. afsnit, at medlemsstaterne i denne forbindelse skal udvælge de parametre, stoffer eller forurenende stoffer, der betragtes som relevante for kontrol i lyset af de farer og farlige hændelser, som er identificeret i henhold til artikel 8, stk. 2, litra b, eller i lyset af de oplysninger om udviklingstendenser og om usædvanlige antal eller koncentrationer af kontrollerede parametre, stoffer eller forurenende stoffer, som vandforsyningerne i henhold til artikel 8, stk. 3, skal oplyse de kompetente myndigheder om. Med henblik på at sikre passende kontrol efter artikel 8, stk. 2, litra c, herunder med henblik på at påvise nye stoffer, som er skadelige for menneskers sundhed gennem brug af drikkevand, kan medlemsstaterne benytte den kontrol, som er udført i overensstemmelse med vandrammedirektivets artikel 7 og 8 om råvandskontrol og overvågningskontrol, eller anden EU-lovgivning, og som er relevant for tilstrømningsområderne for indvindingssteder, jf. artikel 8, stk. 2, 5. afsnit.

På grundlag af resultatet af den risikovurdering, der er udført i henhold til artikel 8, stk. 2, skal medlemsstaterne sikre, at der, når det er relevant, træffes foranstaltninger i risikostyringen for at forebygge eller kontrollere de identificerede risici, idet der skal indledes med de forebyggende foranstaltninger, jf. artikel 8, stk. 4. Det skal sikres at foranstaltningerne bliver revideret med passende mellemrum.

I henhold til artikel 8, stk. 4, litra a og b, skal medlemsstaterne således sikre, at der træffes foranstaltninger i form af defineret og gennemførelse af forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder ud over de foranstaltninger, der planlægges eller træffes i henhold til artikel 11, stk. 3, litra d, i vandrammedirektivet, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten. Er det relevant, skal disse forebyggende og afhjælpende foranstaltninger medtages i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i artikel 11 i vandrammedirektivet. Hvor relevant skal medlemsstaterne endvidere sikre, at forurenere i samarbejde med vandforsyning og andre relevante interessenter træffer forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med vandrammedirektivet.

Endvidere skal medlemsstaterne i henhold til artikel 8, stk. 4, litra c, sikre, at der foretages passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand, eller i begge dele, i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller i råvand, som kan udgøre en risiko for menneskers sundhed i forbindelse med vandforbrug eller medføre en uacceptabel forringelse af drikkevandskvaliteten, og som ikke er taget i betragtning i den udførte kontrol, jf. artikel 7 og 8 (om råvandskontrol og overvågningskontrol) i vandrammedirektivet. Er det relevant, medtages denne kontrol i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i artikel 8 i nævnte direktiv.

Endelig skal medlemsstaterne i henhold til artikel 8, stk. 4, litra d, sikre, at der foretages vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i vandrammedirektivet, og andre relevante zoner.

Det anføres i præambelbetragtning nr. 17, at risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder bør følge en helhedsorienteret tilgang og tilsigte at gøre fremstillingen af drikkevand mindre behandlingskrævende, eksempelvis ved at mindske belastninger, som forurenere, eller risikerer at forurenere, vandområder, der benyttes til indvinding af drikkevand. Medlemsstaterne bør til dette formål karakterisere tilstrømningsområderne for indvindingssteder og identificere farer og farlige hændelser, der kan medføre forringelse af vandkvaliteten, såsom mulige forureningskilder i forbindelse med de pågældende tilstrømningsområder.

Det anføres endvidere i præambelbetragtning nr. 17, at når det er nødvendigt i lyset af identifikationen af farer, bør medlemsstaterne kontrollere forurenende stoffer, som de identificerer som værende relevante, såsom nitrater, pesticider eller lægemidler, jf. vandrammedirektivet, eller på baggrund af disses naturlige forekomst i tilstrømningsområdet, såsom for så vidt angår arsen, eller på baggrund af oplysninger fra vandforsyningerne, f.eks. i tilfælde af en brat stigning i koncentrationen af en specifik parameter i råvan-

det. Hvis overfladevand anvendes til drikkevand, bør medlemsstaterne i deres risikovurdering være særligt opmærksomme på mikroplast og hormonforstyrrende stoffer, såsom nonylphenol og beta-estradiol, og bør om nødvendigt kræve, at vandforsyninger også kontrollerer og, når det er nødvendigt, behandler disse og andre parametre, der er opført på observationslisten, hvis de anses for at udgøre en potentiel fare for menneskers sundhed.

Det anføres tillige, at der på grundlag af risikovurderingen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder bør træffes styringsmæssige foranstaltninger til forebyggelse eller kontrol af de identificerede risici for at sikre drikkevandets kvalitet. Hvis en medlemsstat gennem identifikationen af farer og farlige hændelser konstaterer, at en parameter ikke er til stede i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, f.eks. fordi stoffet aldrig forekommer i grundvandsforekomster eller overfladevandområder, bør medlemsstaten informere de relevante vandforsyninger og bør kunne give dem lov til at reducere kontrolhyppigheden for den pågældende parameter eller til at fjerne parameteren fra listen over de parametre, der skal kontrolleres, uden at foretage en risikovurdering af forsyningssystemet.

Det bør således ved den risikobaserede tilgang sikres, at der bliver kontrolleret for de relevante stoffer, og at kontrolhyppigheden kan reduceres for stoffer, der ikke er tilstede i tilstrømningsområderne for indvindingssteder.

Det anføres i præambelbetragtning nr. 18 i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne i henhold til vandrammedirektivet er pålagt at identificere vandområder, der anvendes til indvinding af drikkevand, at kontrollere dem og at træffe de nødvendige foranstaltninger til at undgå, at deres kvalitet forringes, for derigennem at reducere omfanget af den rensning, der kræves til fremstilling af drikkevand. For at undgå overlappende forpligtelser bør medlemsstaterne bruge tilgængelige kontrolresultater, der er repræsentative for tilstrømningsområderne, og som er indhentet i henhold til artikel 7 og 8 i vandrammedirektivet eller anden relevant EU-lovgivning, når de foretager identifikationen af farer og farlige hændelser. I tilfælde, hvor sådanne kontroldata ikke foreligger, kan der dog indføres kontrol af relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer for at støtte karakteriseringen af tilstrømningsområderne og vurdere potentielle risici. En sådan kontrol bør indføres under hensyntagen til de lokale forhold og forureningskilder.

Det følger af artikel 8, stk. 4, 2. afsnit, at medlemsstaterne skal sikre, at virkningsfuldheden af de i artikel 8, stk. 4, omhandlede foranstaltninger revideres med passende mellemrum.

Det følger af artikel 7, stk. 4, i drikkevandsdirektivet, at risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne

for indvindingssteder af drikkevand første gang skal udføres senest den 12. juli 2027. Risikovurderingen og risikostyringen skal revideres med jævne mellemrum på højst seks år, idet der tages hensyn til de krav, der er omhandlet i artikel 7, i vandrammedirektivet, og ajourføres om nødvendigt. Fristen er dog ikke til hinder for, at medlemsstaterne sikrer, at der hurtigst muligt træffes foranstaltninger, når risici er identificeret og vurderet, jf. artikel 7, stk. 7.

Det følger af artikel 18, stk. 1, litra b, nr. iii, at medlemsstaterne senest den 12. juli 2027 skal etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, der foretages i henhold til artikel 8, herunder med kortfattede oplysninger om foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 8, stk. 4.

3.1.1.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Begrebet tilstrømningsområder er ikke defineret i drikkevandsdirektiv V.

”Tilstrømningsområder” svarer til det, der i vandrammedirektivet betegnes som grundvandsdannende områder (for grundvand) og afstrømningsområder (for overfladevand).

Det er Miljøministeriets vurdering, at et ”tilstrømningsområde” i drikkevandsdirektivet vil være et grundvandsdannende område eller et afstrømningsområde, hvorfra der indvindes drikkevand. Dette i modsætning til vandrammedirektivet, hvor grundvandsdannende områder og afstrømningsområder både er områder, hvorfra der aktuelt indvindes drikkevand fra, og områder, som det er hensigten at indvinde drikkevand fra.

Det er Miljøministeriets vurdering, at tilstrømningsområderne for grundvand (de grundvandsdannende områder) i drikkevandsdirektivet skal forstås som de projekterede drikkevandsforekomster på landjorden, hvorfra der aktuelt indvindes drikkevand, og som er udpeget efter § 10, stk. 2, i vandforsyningsloven, og som fremgår med koordinat i bilag 1-4 i miljømålsbekendtgørelsen, og som er visualiseret på kort i MiljøGIS.

Det er Miljøministeriets vurdering, at tilstrømningsområderne for overfladevand (afstrømningsområderne) i drikkevandsdirektivet skal forstås som det, der i vandplanlægningsloven er defineret som et delopland, dvs. et landområde, hvorfra al overfladeafstrømning løber gennem en række mindre og større vandløb og eventuelt søer til et bestemt punkt i et vandløb (normalt en sø eller et vandløbssammenløb). I drikkevandsdirektivet vil det være overfladeafstrømningen til den sø eller det vandløb, hvorfra drikkevandet

skal indvindes. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8.

Det bemærkes, at den endelige fortolkning af begrebet tilstrømningsområder henhører under EU-Domstolen.

Det er Miljøministeriets vurdering, at der ikke efter gældende ret er hjemmel til at foretage en risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand i overensstemmelse med kravene i artikel 8.

Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at tilvejebringe hjemmel hertil.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at miljøministeren foretager risikovurderingen og risikostyringen efter artikel 8 i drikkevandsdirektivet, da ministeren i dag er vandplanlægningsmyndighed efter vandplanlægningsloven og herunder overvåger det danske grundvand som led i det nationale program for overvågning af vandmiljø og natur efter vandplanlægningsloven. Miljøministeren er endvidere ressortansvarlig myndighed på vandforsyningsområdet og udpeger drikkevandsforekomster og kortlægger og udpeger de områder, hvor en ekstraordinær indsats er nødvendig for at beskytte drikkevandsressourcerne efter regler udstedt i medfør af vandforsyningsloven.

I Danmark indvindes drikkevand som udgangspunkt kun fra grundvand. Der er således i dag ikke udpeget drikkevandsforekomster af overfladevand. Medmindre det på et senere tidspunkt besluttes at etablere indvindingssteder af drikkevand fra overfladevand, vil der derfor i praksis alene skulle foretages risikovurdering og risikostyring for tilstrømningsområder for indvindingssteder for grundvand.

Det er Miljøministeriets vurdering, at den karakterisering af tilstrømningssteder for indvindingssteder, den identifikation af farer og farlige hændelser og den kontrol af grundvand og overfladevand eller råvand i tilstrømningsområderne, som skal indgå i risikovurderingen efter artikel 8, stk. 2, som udgangspunkt allerede sker eller vil kunne ske efter gældende ret. Det er dog Miljøministeriets vurdering, at der vil kunne være behov for med hjemmel i gældende ret at revidere bekendtgørelser, eksempelvis drikkevandsbekendtgørelsen med henblik på at sikre, at regelgrundlaget er fuldt ud på plads. I det omfang relevante oplysninger mangler, når risikovurderingen skal foretages, vil disse blive tilvejebragt i henhold til reglerne herom.

Der er efter gældende ret primært tale om en gennemførelse af dele af artikel 5, 7 og 8, i vandrammedirektivet, og det er Miljøministeriets vurdering, at disse oplysninger i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2, 2., 3. og 5. afsnit, i drikke-

vandsdirektivet kan indgå i opfyldelsen af risikovurderingen efter direktivets artikel 8, stk. 1, jf. stk. 2.

Oplysninger tilvejebragt efter gældende ret med henblik på gennemførelse af vandrammedirektivet har dog fokus på miljømål om god tilstand for grundvand og overfladevand, dvs. god kemisk og kvantitativ tilstand for grundvand og god økologisk og god kemisk tilstand for overfladevand. Drikkevandsdirektivet vedrører derimod drikkevandskvaliteten og har som formål at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening.

Oplysninger, der foreligger på baggrund af regler, der ikke gennemfører vandrammedirektivet, kan efter Miljøministeriets vurdering også indgå i opfyldelsen af risikovurderingen efter direktivets artikel 8, stk. 1, jf. stk. 2. Det er de oplysninger, der fremkommer i forbindelse med vandforsyningernes kontrol af råvandets og drikkevandets kvalitet efter drikkevandsbekendtgørelsen. Denne kontrol kan både indgå i opfyldelsen af risikovurderingen efter direktivets artikel 8, stk. 2, litra b, om fare og farlige hændelser i tilstrømningsområderne, og litra c om passende kontrol af grundvand og overfladevand eller råvand i tilstrømningsområderne. Fare og farlige hændelser kan også identificeres oppe på landjorden, og bliver identificeret og vurderet af statslige myndigheder, regionsråd og kommunalbestyrelser i medfør af anden lovgivning, f.eks. miljøgodkendelser af virksomheder efter miljøbeskyttelsesloven og kortlægning af forurenede arealer efter jordforureningsloven.

Georeferencer for alle indvindingssteder fremgår af Jupiter-databasen på baggrund af indberetninger. Det er Miljøministeriets vurdering, at georeferencerne svarer til de georeferencer, der skal indgå i kortlægningen efter artikel 8, stk. 2, litra a, nr. iii, i drikkevandsdirektivet. Det er Miljøministeriets vurdering, at der ikke er behov for at sikre, at oplysningerne om georeferencer beskyttes og kun videreformidles til de relevante myndigheder og vandforsyninger som anført i direktivet. Miljøministeriet lægger herved vægt på, at Jupiter-databasen har været åben for offentligheden siden 2007. Endvidere er den danske drikkevandssektor stærkt decentraliseret med cirka 2.400 offentlige vandleverandører og mere end 40.000 små private vandleverandører. Endvidere udvindes næsten al drikkevand i Danmark fra grundvandsboringer, ligesom de offentlige vandværker generelt udvinde fra dybder fra 20 m og ned til et par hundrede meter under terræn. For at sikre folkesundheden og den offentlige tryghed er der efter § 14 i boringsbekendtgørelsen endvidere krav om at råvandsstationerne skal beskytte boring og installation mod mekanisk påvirkning og være aflåselig m.v. Det er på denne baggrund Miljøministeriets vurdering, at risikoen for udefrakommende forurening vil være minimal, og at der derfor ikke er behov for at undtage disse oplysninger fra offentlighedens adgang.

Endvidere er det ministeriets vurdering, at oplysninger om

beskyttelsesområder, såsom boringsnære beskyttelsesområder (BNBO), der udpeges efter vandforsyningsloven, 25 meters afstandskravet til boringer, jf. miljøbeskyttelsesloven, og kravet efter husdyrbrugloven om, at husdyranlæg og gødnings- og ensilageopbevaringsanlæg på husdyrbrug skal placeres mindst 25 meter fra vandforsyningsanlæg til ikkealmene vandforsyning og 50 meter fra vandforsyningsanlæg til almen vandforsyning, kan inddrages i karakteriseringen efter drikkevandsdirektivets artikel 8, stk. 2, litra a, nr. ii.

For nærmere om gældende ret for risikovurdering se pkt. 3.1.1.1.1 ovenfor.

Det er Miljøministeriets vurdering, at de forebyggende og afhjælpende foranstaltninger, den passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer og den vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner, som skal indgå i risikostyringen efter artikel 8, stk. 4, som udgangspunkt allerede sker eller vil kunne ske efter gældende ret.

Det er Miljøministeriets vurdering, at de forebyggende og afhjælpende foranstaltninger, der foretages i medfør af gældende ret, herunder i medfør af regler i planloven, miljøbeskyttelsesloven, husdyrbrugloven og jordforureningsloven, svarer til den defineret og gennemførelse af forebyggende og afhjælpende foranstaltninger, der i henhold til drikkevandsdirektivets artikel 8, stk. 4, litra a og b, skal indgå i risikostyringen, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten.

Disse foranstaltninger vedrører ikke gennemførelsen af artikel 11, stk. 3, litra d, om foranstaltninger, der planlægges eller træffes af hensyn til drikkevandskvaliteten efter vandforsyningsloven, drikkevandsbekendtgørelsen og udpegningsbekendtgørelsen.

Disse foranstaltninger vil eksempelvis kunne være planlovens kommuneplaner og lokalplaner, som fastlægger, hvad arealer i en kommune må anvendes til, påbud eller nedlæggelse af forbud efter miljøbeskyttelseslovens for at undgå fare for forurening af bestående eller fremtidige vandindvindingsanlæg til indvinding af grundvand og krav om anmeldelse af flytning af forurenende jord efter jordforureningsloven.

Det er Miljøministeriets vurdering, at hvis det findes relevant, vil de forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger, der defineres og gennemføres i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, kunne medtages i indsatsprogrammerne, som udarbejdes af Miljøstyrelsen efter indsatsbekendtgørelsen efter reglerne i vandplanlægningsloven.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at der i vandforsyningsloven er taget højde for artikel 8, stk. 4, litra a, 3.

led, og litra b, 3. led, hvorefter medlemsstaterne, hvor det er relevant, skal sikre, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med vandrammedirektivet.

Det er Miljøministeriets vurdering, at den kontrol med råvand, der udføres efter eksempelvis drikkevandsbekendtgørelsen, og som ikke foretages som led i et kontrolprogram, svarer til den passende kontrol, der i henhold til artikel 8, stk. 4, litra c, skal indgå i risikostyringen. Denne passende kontrol vedrører således ikke gennemførelsen af artikel 7 og 8 i vandrammedirektivet.

Det er Miljøministeriets vurdering, at hvis det findes relevant, vil den passende kontrol, der foretages i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, kunne medtages i overvågningsprogrammerne, som udarbejdes af Miljøstyrelsen, efter reglerne i overvågningsbekendtgørelsen.

Det er Miljøministeriets vurdering, at de vurderinger, der i dag løbende foretages af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, svarer til den vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand,

som omhandlet i vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, der i henhold til drikkevandsdirektivets artikel 8, stk. 4, litra d, skal indgå i risikostyringen. Disse zoner vedrører således beskyttelseszoner for drikkevandsforekomster, jf. vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, og andre relevante zoner. Det er Miljøministeriets vurdering, at selve oprettelsen af nye beskyttelseszoner og andre relevante zoner, som udgangspunkt vil kræve lovændring som følge af den indgribende karakter.

For nærmere om gældende ret for risikostyring, se pkt. 3.1.1.1.2. ovenfor.

Det er Miljøministeriets vurdering, at ovenstående oplysninger allerede i vidt omfang er tilgængelige for Miljøministeriet, idet der er tale om oplysninger, der enten udarbejdes af Miljøministeriet eller er tilgængelige for ministeriet, da de indberettes til Jupiterdatabasen, eller MiljøGIS, der er offentligt tilgængelige, eller ligger offentligt tilgængelig på andre databaser.

Det er dog Miljøministeriets vurdering, at der med henblik på udførelse af risikovurdering og risikostyring i overensstemmelse med direktivets artikel 8, stk. 2 og 4, vil være behov for at få indsendt de indsatsplaner, som kommunerne i medfør af § 13 skal udarbejde for indsatsområder, der er udpeget i medfør af § 11 a, stk. 1, nr. 5, og de indsatsplaner, som kommunerne efter § 13 a kan vedtage for et område,

hvis udpegningen efter § 11 a, stk. 1, nr. 5, er utilstrækkelig til at sikre kommunens vandforsyningsinteresser.

Kommunalbestyrelsen og regionsrådet er efter gældende ret ansvarlige for at administrere og forvalte mange af de områder, der indeholder elementer af risikovurdering og risikostyring af relevans for gennemførelsen af artikel 8, stk. 2 og 4. Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen henholdsvis regionsrådet skal foretage den nærmere risikovurdering og risikostyring inden for disse ansvarsområder, hvis de foreliggende oplysninger ikke giver tilstrækkeligt grundlag for at foretage miljøministerens samlede risikovurdering og risikostyring.

Med lovforslagets § 1, nr. 8, foreslås på baggrund af ovenstående indsat et nyt § 10 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren vil skulle foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand som opfylder kravene i artikel 8 i drikkevandsdirektivet.

Den foreslåede bestemmelses stk. 1 vil medføre, at miljøministeren får det overordnede ansvar for risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, mens bestemmelses stk. 2 vil medføre, at miljøministeren ved afgørelse kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikovurdering og risikostyring til brug for ministerens risikovurdering og risikostyring.

Det er hensigten, at miljøministeren foretager en selvstændig risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, der har særligt fokus på det, der er relevant i forhold til drikkevand. Risikovurderingen og risikostyringen vil skulle foretages på grundlag af de oplysninger, der tilvejebringes i henhold til gældende ret eller indhentes til supplement heraf i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 2. Hvor der i dag mod forventning ikke efter gældende ret findes ansvarshavende myndigheder til at foretage risikovurdering eller risikostyring, vil miljøministeren selv kunne foretage den manglende risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 1.

Det er endvidere hensigten, at risikovurderingen og risikostyringen i overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning nr. 15 dels vil skulle inddrage og benytte WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, hvor det blandt andet fremgår, at sikring af, at identifikation og styring af vigtige risici forudsætter en klar forståelse for, hvad der kan gå galt i vandforsyningskæden, herunder i tilstrømningsområderne. Dels skal risikovurderingen og risikostyringen tage højde for klimaforandringerne indvirkning på vandressourcerne, herunder trusler fra klimarelaterede

ekstreme vejrforhold, kendte ændringer i menneskelige aktiviteter i indvindingsområdet eller som reaktion på kilderelaterede hændelser.

Det er hensigten, at miljøministeren på baggrund af de indsamlede oplysninger vil foretage en samlet overordnet risikovurdering og risikostyring, der vil beskrive, om der ved den eksisterende arealanvendelse, de geologiske forhold, eventuelle nye kilder til fare og farlige hændelser m.v., vil være risici for drikkevandet i tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand, og i bekræftende fald, hvilke foranstaltninger, der skal træffes i risikostyringen, med henblik på at beskytte menneskers sundhed mod skadelige virkninger af forurening af drikkevandet.

Det foreslåede stk. 2 vil endvidere medføre, at miljøministeren, i det omfang ministeren finder det hensigtsmæssigt, vil kunne bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikovurdering og risikostyring til brug for den samlede risikovurdering og risikostyring, for de områder, hvor kommunalbestyrelsen og regionsrådet er myndighed, og at disse skal indberette risikovurderingen og risikostyringen til ministeren.

Det skyldes, at miljøministeren, uagtet en placering af opgaver hos kommunalbestyrelsen og regionsrådet, stadig vil have det overordnede ansvar for at foretage risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand.

Det forventes, at ministerens beføjelser efter de foreslåede stk. 1 og 2 vil blive delegeret til Miljøstyrelsen.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, vil medføre, at ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om risikovurderingen og risikostyringens indhold, revision og tidsfrister herfor.

Det foreslåede stk. 3 vil endvidere medføre, at ministeren kan fastsætte regler om tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetning af risikovurdering og risikostyring efter stk. 2, og om, at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til miljøministeren.

Disse regler skal bl.a. sikre overholdelse af kravene i direktivets artikel 8, stk. 2, om risikovurderingens og risikostyringens indhold og kravene i direktivets artikel 7, stk. 4, om tidsfrister for udførelsen og revision af risikovurderingen og risikostyringen.

I det omfang oplysningerne ikke indberettes i dag forventes det, at ministeren efter det foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, vil fastsætte regler om indberetning af

oplysninger, jf. nærmere lovforslagets pkt. 3.7. I det omfang oplysningerne skal tilvejebringes af kommunalbestyrelse eller regionsråd, vil oplysningerne skulle tilvejebringes og indhentes efter det foreslåede § 10 a, stk. 2.

Med henblik på at sikre, at miljøministeren er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at kunne foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand i overensstemmelse med direktivets artikel 8, foreslås det endvidere, at der indsættes en ny bestemmelse i § 13 b, stk. 6, i vandforsyningsloven, hvorefter en indsatsplan, når den er vedtaget, skal sendes til miljøministeren til orientering, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, og de specielle bemærkninger hertil. Det foreslås endvidere, at der indsættes en overgangsbestemmelse i lovens ikrafttrædelsesbestemmelse, hvorefter kommunalbestyrelsen forpligtes til også at indsende gældende indsatsplaner, der er udarbejdet inden denne lovs ikrafttræden, jf. lovforslagets § 4, stk. 4.

Der indvindes i dag ikke drikkevand fra overfladevand. Derfor foretages der i dag ikke risikovurdering efter drikkevandsdirektivets artikel 8, stk. 2, for overfladevand. Det er dog Miljøministeriets vurdering, at den karakterisering af tilstrømningssteder for indvindingssteder, den identifikation af farer og farlige hændelser og den kontrol af overfladevand og grundvand i tilstrømningsområderne, som skal indgå i risikovurderingen efter artikel 8, stk. 2, som udgangspunkt vil kunne ske efter gældende ret, på samme vis som for så vidt angår grundvand, såfremt vi fremadrettet vil indvinde drikkevand fra overfladevand.

Der foretages af samme årsag ikke risikostyring efter drikkevandsdirektivets artikel 8, stk. 4, for overfladevand. Det er Miljøministeriets vurdering, at det ikke kan udelukkes, at der i et vist omfang vil være behov for ændringer af gældende ret, med henblik på at gennemføre artikel 8, stk. 4, såfremt vi fremadrettet vil indvinde drikkevand fra overfladevand.

3.1.2. Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici

3.1.2.1. Gældende ret

»Forbrugernes fordelingsnet« er ikke et begreb, der anvendes i dansk ret, og der findes heller ikke en tilsvarende begrebsmæssig opdeling af ledningsnettet. Begrebet stammer fra drikkevandsdirektiv IV. I stedet anvendes i dansk ret samlebegrebet »vandforsyningsssystemer«, som omfatter vandforsyningsanlæg med tilhørende hoved-, forsynings- og stikledninger og tilhørende pumper samt jordledninger og andre vandinstallationer på privat grund. Den del af vandforsyningssystemet, der er placeret inden for ejendoms skel, svarer til forbrugernes fordelingsnet.

Ressortansvaret for reguleringen af forbrugernes fordelingsnet er delt mellem Miljøministeriet og Social-, Bolig- og Ældreministeriet. Miljøministeriet har ressort for kvaliteten af det drikkevand, som leveres til forbrugernes vandhaner, herunder regler om vandforsyningernes forpligtelser med hensyn til at sikre dette. Social-, Bolig- og Ældreministeriet har ressort for sager vedrørende sikkerheden og sundheden af bygninger og byggevarer, herunder regler om byggevarer i kontakt med drikkevand. Ved kongelig resolution pr. 1. september 2023 har Miljøministeriet dog overtaget ressort for sager vedrørende sundheds- og hygiejnekrav til byggevarer i kontakt med drikkevand, herunder krav om, at vandhaner, vandrør og lignende ikke må medføre afsmittning af forurenende stoffer, f.eks. bly, til drikkevandet. Baggrunden for ressortdelingen er at sikre, at miljøministeren har det fornødne ressortansvar til at kunne gennemføre artikel 10 og 11, i drikkevandsdirektiv V. For nærmere om disse artikler og gennemførelsen heraf henvises til pkt. 3.1.2.2, 3.1.2.3. og 3.2.

3.1.2.1.1. Vandforsyningslovgivningen

Drikkevandsbekendtgørelsen indeholder regler om kommunalbestyrelsens forpligtelser i tilfælde af overskridelse af kvalitetskrav til drikkevand, hvor vandforsyningen kan dokumentere, at overskridelsen skyldes forbrugernes fordelingsnet og ikke det leverede vand. Bekendtgørelsen indeholder endvidere regler om kvalitetskrav til drikkevand for bly på 5 µg/l, jf. bekendtgørelsens bilag 1 b.

Overskridelse af kvalitetskrav, der skyldes forbrugernes fordelingsnet, konstateres i praksis af vandforsyningerne i forbindelse med kontrol af drikkevandets kvalitet ved forbrugernes taphane, jf. drikkevandsbekendtgørelsens §§ 6 og 7. For langt de fleste vandforsyninger, undtagen enkeltindvindere, er der tale om en regelmæssig kontrol, som udføres i henhold til et kontrolprogram, som er udarbejdet af kommunalbestyrelsen, og som bl.a. fastsætter prøvetagningsstederne, kontrolparametre og hyppigheden af kontrollen, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 3-10.

Kommunalbestyrelsens forpligtelser afhænger af, om der er tale om overskridelse af kvalitetskrav, der skyldes forbrugernes fordelingsnet i en ejendom, hvor der leveres vand til offentligheden, såsom skoler, hospitaler og restauranter, eller om det skyldes forbrugernes fordelingsnet i en ejendom, hvor der ikke leveres vand til offentligheden, såsom private husstande.

Ved overskridelse af kvalitetskrav pga. forbrugernes fordelingsnet i en ejendom, hvorfra der leveres vand til offentligheden, skal kommunalbestyrelsen iværksætte de fornødne foranstaltninger med henblik på at foranledige det ulovlige forhold lovliggjort, herunder om nødvendigt meddele påbud i overensstemmelse med vandforsyningslovens § 62, jf. § 14, stk. 3, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Det følger af vandforsyningslovens § 62, stk. 2, at hvis vandet fra vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, ikke overholder kvalitetskravene, skal kommunalbestyrelsen drage omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter bestemmelsens stk. 1. Det følger af lovens § 62, stk. 1, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen kan give påbud om lukning af vandet midlertidigt eller for bestandigt, eller om andre foranstaltninger, herunder at forbrugere skal træffe sikkerhedsforanstaltninger, hvis vandet i et vandforsyningssystem ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Det følger endvidere af § 3, stk. 3, i drikkevandsbekendtgørelsen, at det ved overskridelse af kvalitetskrav i ejendomme, hvor der leveres vand til offentligheden, påhviler ejendommejereren at sikre, at kvalitetskravene overholdes. Kommunalbestyrelsens påbud efter § 14, stk. 3, vil således i sådanne tilfælde skulle rettes mod ejendommejereren.

Kommunalbestyrelsen har derudover i henhold til lovens § 62, stk. 6, pligt til at sikre, at vandforsyningssystemets forbrugere oplyses om overskridelser, herunder oplyses om eventuelle foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen af kvalitetskravene er ubetydelig.

Bedømmes vandet at være sundhedsfarligt, eller er der nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen uden unødigt ophold give påbud om, hvilke foranstaltninger efter § 62, stk. 1, der skal træffes til imødegåelse heraf, jf. § 62, stk. 3, og kommunalbestyrelsen skal sikre, at vandforsyningssystemets forbrugere straks underrettes herom, herunder oplyses om foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, jf. § 62, stk. 7.

Ved overskridelse af kvalitetskrav, der skyldes forbrugernes fordelingsnet i ejendomme, hvor der ikke leveres vand til offentligheden, dvs. f.eks. private husstande, skal kommunalbestyrelsen ikke træffe foranstaltninger, men blot sikre, at berørte forbrugere informeres i overensstemmelse med vandforsyningslovens § 62, stk. 6 og 7, jf. § 14, stk. 2, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Bedømmes vandet i private ejendomme pga. forbrugernes fordelingsnet dog at være sundhedsfarligt, vil kommunalbestyrelsen skulle beslutte, om der bør træffes foranstaltninger efter § 62, stk. 1, jf. § 62, stk. 4. Bestemmelsen indebærer ifølge bemærkningerne, at kommunalbestyrelsen i sådanne tilfælde altid er forpligtet til at foretage en konkret vurdering og på den baggrund beslutte, om der er behov for at træffe foranstaltninger, jf. Folketingstidende 1984-85, tillæg B,

spalte 1364-1366, og Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 1216.

Drikkevandsbekendtgørelsens § 14, stk. 2 og 3, og vandforsyningslovens § 62, stk. 1-3 og 6-7 gennemfører forpligtelser i drikkevandsdirektiv IV, herunder direktivets artikel 6, stk. 2 og 3, der vedrører udstrækningen af medlemsstaternes forpligtelser, når det kommer til overskridelse af parameter-værdier eller risiko for overskridelse af parameterværdier, der skyldes forbrugernes fordelingsnet.

De nævnte regler i drikkevandsbekendtgørelsen er fastsat i medfør af § 60, stk. 2, 1. pkt., i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren kan fastsætte regler om tilsynet med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer. De gældende kvalitetskrav, herunder kravet for bly, er fastsat i medfør af § 59, stk. 3, i vandforsyningsloven.

3.1.2.1.2. Byggelovgivningen

Det er gennemgående for byggeloven og den måde, hjemlerne er udmøntet i bekendtgørelser, at bygningssejeren er den ansvarlige for at holde bygningen i lovlig stand og for at afholde alle omkostninger forbundet med ejerskabet af bygningen. Det giver sig bl.a. udtryk i lovens § 17, ifølge hvilken det påhviler ejeren at berigtige forhold, som er i strid med loven.

Inden for Social-, Bolig- og Ældreministeriets ressort varetages hensynet til vandkvaliteten og menneskers sundhed, herunder smitte med Legionella, med hjemmel i byggeloven.

Ifølge byggelovens § 6, stk. 1, litra b, kan der i bygningsreglementet bl.a. fastsættes regler om udførelse, indretning og brug af bebyggelse med hensyn til udførelsen af tekniske installationer. Ifølge byggelovens § 6, stk. 3, kan der i bygningsreglementet endvidere af sikkerheds- og sundhedsmæssige hensyn fastsættes regler om drift og vedligeholdelse af tekniske installationer, som finder anvendelse på såvel nye som bestående anlæg. Af bygningsreglementet fremgår bl.a., at drift og vedligehold af vandinstallationer skal ske, sådan at vandtemperaturen ved tapstederne for varmt vand ikke kommer under 50 grader, og at der samtidig tages hensyn til bakteriebekæmpende tiltag.

Kommunalbestyrelsen er bygningsmyndighed ifølge byggelovens § 16 C, stk. 1, og skal som bygningsmyndighed efter byggelovens § 16 C, stk. 3, søge et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre det er af ganske underordnet betydning.

3.1.2.1.3. Lov om autorisation af virksomheder på el-, vvs- og kloakinstallationsområdet

Sikkerhedsstyrelsen er myndighed på autorisationsområdet

inden for el, VVS og kloak. Sikkerhedsstyrelsen fører tilsyn med, at blandt andet reglerne i bekendtgørelse nr. 1414 af 3. december 2018 om autorisation og drift af virksomhed på el-, VVS- og kloakinstallationsområdet overholdes, og at de virksomheder der udfører autorisationskrævende arbejde har den lovpligtige autorisation. Formålet med autorisationsordningen er blandt andet at sikre, at VVS-arbejde udføres af virksomheder, der er kompetente hertil.

Af bekendtgørelse nr. 1415 af 3. december 2018 om godkendelse af fagligt ansvarlige på el-, VVS- og kloakinstallationsområdet og på gasområdet m.v., fremgår det, hvornår en person kan blive godkendt som fagligt ansvarlig. For at en virksomhed kan have autorisation som f.eks. VVS-installatørvirksomhed, skal der være tilknyttet en godkendt fagligt ansvarlig i virksomheden. For at blive godkendt skal personen have gennemført f.eks. en kompetencegivende prøve som Installatør (AK) VVS, hvilket administreres af Styrelsen for Undervisning og Kvalitet. Sikkerhedsstyrelsen godkender autorisationsprøven, som skal bestås for at kunne blive godkendt.

For at arbejde med en afgrænset del på VVS-området kan virksomheder få en delautorisation inden for vand- og afløbsinstallationer i boliger. Ligeledes kan den person, der skal være tilknyttet virksomheden som fagligt ansvarlig, vælge at få en uddannelse inden for vand- og afløbsområdet. Her stiller Sikkerhedsstyrelsen krav til de fag, som personen skal have gennemført og bestået, herunder om at personen skal have opnået viden om Bygningsreglementet, norm om vandinstallationer og om udvælgelse af godkendte materialer til vand- og afløbsinstallationer. Hvis der således ønskes godkendelse som fagligt ansvarlig på delautorisationsområdet vand- og afløbsinstallationer i boliger, stiller Sikkerhedsstyrelsen krav til det uddannelsesforløb, der er kompetencegivende, herunder at blive undervist og opnået færdigheder inden for udvælgelse af godkendte materialer til vand- og afløbsinstallationer.

3.1.2.2. Drikkevandsdirektiv V

Det følger af artikel 10, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne skal sikre, at der foretages en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, og at der, hvor der konstateres risici for menneskers sundhed, træffes foranstaltninger for at fjerne eller mindske disse risici.

Ved "forbrugernes fordelingsnet" forstås rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand i både offentlige og private ejendomme, og distributionsnettet, men kun hvis de i henhold til gældende national ret ikke er vandforsyningsansvar i dennes egenskab af vandforsyning, jf. artikel 2, nr. 2. Der er tale om en videreførelse af definitionen fra drikkevandsdirektiv IV, dog med en præcisering af, at der er

tale om levering af drikkevand til både offentlige og private ejendomme.

Risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet omfatter to elementer, jf. artikel 10, stk. 1. Først skal der foretages en generel analyse af de potentielle risici, der er forbundet med forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer, og om disse potentielle risici påvirker vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand. Denne generelle analyse indebærer ikke en analyse af individuelle ejendomme.

Herefter skal der i ejendomme, hvor der måtte være konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbindelse med ovennævnte generelle analyse, foretages en kontrol af de parametre, der er opført i direktivets bilag I, del D.

Bilag I, del D, fastsætter på nuværende tidspunkt kun parameterværdier for Legionella og bly. Kommissionen vil dog kunne tilføje yderligere stoffer på et senere tidspunkt, jf. direktivets artikel 20. De fastsatte parameterværdier i direktivet er minimumskrav, og medlemsstaterne kan derfor fastsætte strengere værdier i national ret, jf. artikel 5, stk. 2, jf. stk. 1.

For så vidt angår parameterværdien for bly, der i bilaget er fastsat til 10 µg/l, fremgår det eksplicit af bilaget, at medlemsstaterne bør gøre deres yderste for at nå den lavere værdi på 5 µg/l senest den 12. januar 2036.

Hvad angår kontrollen af Legionella og bly kan medlemsstaterne beslutte at fokusere kontrollen af disse parameterværdier på prioriterede ejendomme, jf. artikel 10, stk. 1, 2. afsnit. Ved "prioriterede ejendomme" forstås større ejendomme, som ikke er husstande, med mange brugere, der potentielt udsættes for vandrelaterede risici, navnlig store ejendomme til offentlig brug, som medlemsstaterne identificerer, jf. direktivets artikel 2, nr. 4. Prioriterede ejendomme kan eksempelvis være hospitaler, plejehjem og plejehjem, børnepasningsfaciliteter, skoler, uddannelsesinstitutioner, bygninger med indkvarteringsmuligheder, restauranter, barer, sports- og indkøbscentre, fritids-, rekreations- og udstillingsfaciliteter, fængsler og campingpladser, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 19.

Europa-Kommissionen har oplyst Miljøministeriet, at bestemmelsen i artikel 10, stk. 1, 2. afsnit om, at medlemsstaterne kan beslutte at fokusere kontrollen af Legionella og bly på prioriterede ejendomme, ikke nødvendigvis betyder, at medlemsstaterne ikke skal kontrollere for Legionella og bly i ikke-prioriterede ejendomme. Dette afhænger ifølge Europa-Kommissionen af, hvordan prioriterede ejendomme identificeres af medlemsstaterne, og af hvilke ejendomme,

som under den generelle analyse identificeres på grund af specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed.

Konkluderes det på grundlag af den generelle analyse, at forbrugernes fordelingsnet eller de relaterede produkter og materialer indebærer en risiko for menneskers sundhed, eller godtgør den efterfølgende kontrol, at parametrene i bilag I, del D, dvs. for nuværende bly og Legionella, ikke opfyldes, skal medlemsstaterne sikre, at der træffes passende foranstaltninger for at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af disse parameterværdier, jf. artikel 10, stk. 2. Er der tale om Legionella, skal disse kontroller som minimum være rettet mod prioriterede ejendomme.

For at mindske risici i forbindelse med distribution af drikkevand til forbrugerne i alle forbrugernes fordelingsnet skal medlemsstaterne desuden sikre, at en række nærmere angivne foranstaltninger tages i betragtning, og at de foranstaltninger, der er relevante, træffes, jf. artikel 10, stk. 3. De foranstaltninger, som skal tages i betragtning, er tilskyndelse af ejere af offentlige og private ejendomme til at udføre en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, underretning af forbrugere og ejere af offentlige og private ejendomme om foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af kvalitetsstandarder for drikkevand på grund af forbrugernes fordelingsnet, rådgivning af forbrugere om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og om mulige foranstaltninger for at undgå, at nævnte risici genopstår, fremme af uddannelse af VVS'ere og andre fagfolk, der beskæftiger sig med forbrugernes fordelingsnet og installation af byggevarer og -materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, indførelse af effektive kontrol- og styringsmæssige foranstaltninger for så vidt angår Legionella for at forebygge og imødegå eventuelle sygdomsudbrud, og, hvis det er økonomisk og teknisk muligt, gennemførelse af foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet, jf. artikel 10, stk. 3, litra a-f.

Det følger derudover af artikel 13, stk. 2, litra b, at der, til opfyldelse af forpligtelsen i artikel 13, stk. 1, om at sikre regelmæssig kontrol af alt drikkevand, skal opstilles passende kontrolprogrammer, som blandt andet omfatter kontrol af de parametre, der er opført i bilag I, del D, med henblik på risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, dvs. for nuværende bly og Legionella, jf. artikel 10, stk. 1, litra b.

Endelig, i artikel 14, der blandt andet vedrører medlemsstaternes pligt til ved manglende overholdelse af parameterværdier at undersøge årsagen hertil og træffe udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, er der indsat et nyt punkt i artikel 14, stk. 2, 2. pkt. Det følger af dette punkt, at i tilfælde af manglende overholdelse af parameterværdierne i bilag I, del D, for nuværende bly og Legionella, skal de udbedrende foranstaltninger omfatte de foranstaltninger, som er fastsat i artikel 10, stk. 3.

3.1.2.3. Overvejelser og den foreslåede ordning

3.1.2.3.1. Miljøministeriets og Social- og Boligministeriets overvejelser

Det er Miljøministeriets og Social-, Bolig- og Ældreministeriets vurdering, at artikel 10, i drikkevandsdirektiv V, vedrører vurdering og håndtering af forskellige typer af risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed. Dels risici, der relaterer til byggevarer i kontakt med drikkevand, f.eks. afsmitning af kemiske stoffer fra vandinstallationerne. Dels risici, der relaterer til drift af byggeriet, herunder indånding af vanddråber, der indeholder bakterien Legionella. Det er ministeriernes vurdering, at det er forskellige typer af tiltag, der er påkrævede, for de forskellige typer af risici. Det er derfor også ministeriernes forventning, at der vil kunne være forskel på, hvilke ejendomme, der anses for prioriterede ejendomme inden for Miljøministeriets henholdsvis Social-, Bolig- og Ældreministeriets sagsområde.

Forpligtelserne i artikel 10 vedrørende afsmitning af bly og eventuelt andre kemiske stoffer vil blive varetaget af Miljøministeriet, mens forpligtelserne vedrørende Legionella og eventuelt andre risici relateret til drift og installation af byggevarer vil blive varetaget af Social-, Bolig- og Ældreministeriet.

Med hensyn til direktivets artikel 10, stk. 3, litra d, der vedrører fremme af uddannelse af VVS'ere og andre fagfolk, der beskæftiger sig med forbrugernes fordelingsnet og installation af byggevarer og -materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, er det ministeriernes vurdering, på baggrund af bidrag fra Sikkerhedsstyrelsen, at der ikke er behov for at fastsætte regler herom, da de gældende regler under lov om autorisation af virksomheder på el-, VVS- og kloakinstallationsområdet allerede er dækkende.

3.1.2.3.2. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningsloven i dag ikke indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at der skal foretages en analyse af potentielle risici forbundet med forbrugernes fordelingsnet, eller om at der skal udføres en efterfølgende kontrol, der er målrettet ud fra konklusionerne i denne analyse, som krævet efter artikel 10, stk. 1. Loven indeholder heller ikke bestemmelser om, hvilken myndighed der skal udføre en sådan analyse eller kontrol.

Vandforsyningsloven indeholder endvidere ikke hjemmel for ministeren til selv at træffe foranstaltninger for at fjerne eller mindske risici for drikkevandskvaliteten på grund af forbrugernes fordelingsnet, herunder på baggrund af analysen eller efterfølgende kontrol som nævnt ovenfor, som krævet efter artikel 10, stk. 2 og 3.

Det er Miljøministeriets vurdering, at ministeren bør have det overordnede ansvar for risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og for at træffe foranstaltninger, der fjerner eller mindsker risici, men at opgaver med at udføre kontrol af vandet i ejendomme efter kravene i artikel 10, stk. 1, litra b, og med at træffe foranstaltninger i overensstemmelse med kravene i artikel 10, stk. 2 og 3, over for ejendomsjere, skal kunne placeres hos kommunalbestyrelsen, der i forvejen har lignende opgaver efter gældende ret.

Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at tilvejebringe hjemmel hertil. Dette forudsætter samtidig, at der tilvejebringes hjemmel til, at ministeren kan kræve oplysninger fra kommunalbestyrelsen om resultaterne af den del af risikovurderingen, som ministeren pålægger kommunalbestyrelsen at udføre, og om eventuelle foranstaltninger, der træffes, da ministeren, uagtet en placering af visse opgaver hos kommunalbestyrelsen, bør have det overordnede ansvar.

Kommunalbestyrelsen er efter de gældende bestemmelser i lovens § 62 samt i drikkevandsbekendtgørelsens § 14, stk. 2 og 3, i visse tilfælde forpligtede til at træffe foranstaltninger eller til at vejlede forbrugerne om foranstaltninger, der bør træffes, hvis vandet pga. forbrugernes fordelingsnet overskrider kvalitetskrav, eller hvis vandet bedømmes sundhedsfarligt eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt. Disse foranstaltninger træffes dog ikke som følge af en kontrol fokuseret på at identificere risici, der skyldes forbrugernes fordelingsnet i en ejendom, men som en afledt konsekvens af resultaterne fra vandforsyningernes kontrol af det vand, de leverer til ejendomme. De gældende bestemmelser indeholder heller ikke hjemmel til, at konkrete foranstaltninger om måden, hvorpå drikkevandskvaliteten genoprettes eller om andre specifikke tiltag til at identificere eventuelle risici, skal tages i betragtning, og at der træffes de af disse foranstaltninger, der betragtes som relevante, men alene at drikkevandskvaliteten skal genoprettes.

Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at de gældende regler i vandforsyningsloven for så vidt angår kommunalbestyrelsens beføjelser heller ikke indeholder hjemmel til at træffe alle de foranstaltninger, herunder i form af påbud, som vil kunne blive relevante for at gennemføre og opfylde kravene i direktivets artikel 10, stk. 2 og 3.

De foranstaltninger, som følger af direktivet, og som vil være relevante for miljøministerens ressort, er tilskyndelse af ejere af offentlige og private ejendomme til at udføre en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, underretning til forbrugere og ejendomsjere om foranstaltninger, der kan eller bør træffes for at fjerne eller mindske risici i forbrugernes fordelingsnet, rådgivning til forbrugere om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og om mulige foranstaltninger for at undgå, at nævnte risici genopstår, og

om, at der, hvis det er økonomisk og teknisk muligt, skal gennemføres foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet, jf. artikel 10, stk. 3, litra a-c og f.

Der er derfor efter Miljøministerens vurdering behov for at tilvejebringe hjemmel hertil.

Samtidig bør eventuelle omkostninger forbundet med kontrollen af vandet i ejendommene og med foranstaltninger, der skal træffes, herunder f.eks. udgifterne til udskiftning af blyrør i ejendommen, hvis dette er teknisk og økonomisk muligt, afholdes af ejeren af ejendommen, i tråd med princippet herom inden for byggelovgivning, jf. pkt. 3.1.2.1.2. Det er i den forbindelse Miljøministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at den myndighed, der foretager kontrollen efter artikel 10, stk. 1, litra b, vil kunne få dækket sine udgifter til den kontrol, der foretages i forbindelse med risikovurderingen via et gebyr, der betales af ejendomsjeren. Vandforsyningsloven indeholder ikke hjemmel til at fastsætte regler om et sådant gebyr.

Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at tilvejebringe hjemmel hertil.

Endelig er der efter Miljøministeriets vurdering behov for at foretage en ændring af § 62 med henblik på at gennemføre forpligtelsen i artikel 14, stk. 2, 2. pkt., hvorefter udbedrede foranstaltninger ved manglende overholdelse af de parameterværdier i bilag I, del D, som minimum skal omfatte de foranstaltninger, der følger af artikel 10, stk. 3, herunder foranstaltninger til udskiftning af blyrør.

Det foreslås derfor, at der indsættes en ny § 59 b, i vandforsyningsloven, med henblik på at gennemføre artikel 10, i drikkevandsdirektiv V, jf. lovforslagets § 1, nr. 29.

Den foreslåede bestemmelses stk. 1 vil medføre, at miljøministeren får det overordnede ansvar for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, mens den foreslåede bestemmelses stk. 2 vil medføre, at miljøministeren ved afgørelse kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal foretage dele af risikovurderingen.

Det er hensigten, at miljøministeren foretager den generelle analyse af potentielle risici forbundet med forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer, og om disse potentielle risici påvirker vandkvaliteten ved forbrugernes taphane, som kræves efter direktivets artikel 10, stk. 1, litra a. Det forventes, at denne analyse for nuværende vil vedrøre risici for bly, jf. pkt. 3.1.2.2. og pkt. 3.1.2.3.1.

Hvis miljøministerens analyse identificerer specifikke risici i ejendomme, er det endvidere hensigten, at miljøministeren,

til opfyldelse af artikel 10, stk. 1, litra b, træffer afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2, om, at kommuner, hvor der er placeret sådanne ejendomme, skal udføre en kontrol for bly i vandet i ejendommene. Afhængigt af konklusionerne i miljøministerens analyse vil kontrollen desuden, i overensstemmelse med direktivet, kunne fokuseres på prioriterede ejendomme, således at kontrol og eventuelle foranstaltninger målrettes de ejendomme, hvor en indsats vil have den største sundhedsmæssige effekt. Det forventes ikke, at miljøministerens afgørelse over for kommunerne vil vedrøre individuelle ejendomme, idet den generelle analyse ikke omfatter en analyse heraf, jf. artikel 10, stk. 1, litra a. I stedet vil analysen og miljøministerens afgørelse over for kommunerne vedrøre ejendomme af en bestemt type, fra en bestemt periode eller i et bestemt geografisk område. Det forventes, at kommunerne i et kontrolprogram, på baggrund af ministerens afgørelse, fastlægger præcist hvor, der vil blive ført kontrol. Derudover vil prøvetagningen skulle foretages af akkrediterede laboratorier, ligesom for vandkontrol efter de øvrige regler inden for vandforsyningslovens område.

Hvis Kommissionen på sigt i medfør af direktivets artikel 20 tilføjer yderligere kemiske stoffer til bilag I, del D, over parametre af relevans for forbrugernes fordelingsnet, vil analysen og kontrollen skulle udvides til disse stoffer.

Det foreslåede stk. 1 vil endvidere medføre, at miljøministeren træffer foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet. Det forventes, at der vil være tale om foranstaltninger af generel karakter og som gælder for hele landet, som f.eks. oplysningskampagner eller tilskyndelser til ejendomsjere om at foretage risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet.

Det foreslåede stk. 2 vil endvidere medføre, at ministeren vil kunne træffe afgørelse om, at kommunalbestyrelsen skal træffe eller bidrage til foranstaltninger for at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet, herunder i form af påbud til ejere af offentlige og private ejendomme. Det vil være foranstaltningerne i artikel 10, stk. 3, litra a, b, c og f, der vil kunne træffes, herunder krav om udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes fordelingsnet, såfremt det er teknisk og økonomisk muligt, jf. direktivets artikel 10, stk. 3, litra f.

Kommunalbestyrelsens foranstaltninger vil skulle overholde proportionalitetsprincippet. Kommunalbestyrelsens afgørelser om påbud efter den foreslåede § 59 b, stk. 2, vil kunne påklages efter de gældende klageregler i lovens kapitel 13.

Miljøministeren vil kunne træffe foranstaltninger eller træffe afgørelse om, at kommunalbestyrelsen skal træffe eller bidrage til foranstaltninger, for enten at fjerne eller mindske ri-

sikoen for manglende overholdelse af de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del D, og som hører under miljøministerens ressort, dvs. for nuværende bly, jf. pkt. 3.1.2.3.1., eller for generelt at mindske risici for drikkevandskvaliteten i forbindelse med distribution til forbrugerne i alle forbrugernes fordelingsnet. Miljøministerens beslutning herom vil kunne baseres enten på konklusionerne i den generelle analyse, der skal udføres i henhold til direktivets artikel 10, stk. 1, litra a, på baggrund af resultaterne fra den kontrol, der skal udføres i henhold til artikel 10, stk. 1, litra b, eller på baggrund af oplysninger om risici, der tilvejebringes på et andet grundlag.

Foranstaltninger til imødegåelse af risici for bly i forbrugernes fordelingsnet vil med dette lovforslag skulle træffes i forhold til den gældende danske grænseværdi på 5 µg/l, idet denne grænseværdi videreføres. Der henvises til pkt. 11 om forholdet til EU-retten.

Det bemærkes, at hvis der som led i kommunalbestyrelsens tilsyn, herunder i forbindelse med kontrol af bly i vandet i ejendomme, hvor der leveres vand til offentligheden, konstateres en overskridelse af kvalitetskrav, eller vandet bedømmes sundhedsfarligt, eller der er en nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, kan kommunalbestyrelsen efter § 62 og § 14, stk. 3, i drikkevandsbekendtgørelsen, ganske som i dag og uden at afvente en afgørelse fra miljøministeren, træffe foranstaltninger, typisk i form af påbud om genoprettelse af drikkevandets kvalitet. Ligeledes vil kommunalbestyrelsen fortsat uden at afvente en afgørelse fra ministeren skulle beslutte, om der skal træffes foranstaltninger, hvis vandet i ejendomme, hvor der ikke leveres vand til offentligheden, bedømmes sundhedsfarligt, jf. § 62, stk. 4. Derudover vil kommunalbestyrelsen også fortsat skulle informere forbrugerne efter lovens § 62, stk. 6 og 7, samt drikkevandsbekendtgørelsens § 14, stk. 2.

Det forventes, at ministerens beføjelser efter de foreslåede stk. 1 og 2 vil blive delegeret til Miljøstyrelsen.

Endelig vil det foreslåede stk. 2 medføre, at ministeren vil kunne træffe afgørelse om, at kommunalbestyrelsen skal indberette til ministeren om resultaterne af den del af risikovurderingen, som kommunalbestyrelsen har udført, og om de foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat. Det skyldes, at miljøministeren, uagtet en placering af opgaver hos kommunalbestyrelsen, stadig vil have det overordnede ansvar for at foretage risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet og for at beslutte og i relevant omfang træffe foranstaltninger til at fjerne eller mindske risici ved kemiske stoffer og lignende i drikkevandet på grund af forbrugernes fordelingsnet.

Den foreslåede bestemmelses stk. 3 vil medføre, at ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om risikovur-

deringen. Dette vil omfatte regler om den generelle analyse og om den efterfølgende kontrol, der skal udføres i overensstemmelse med kravene i direktivets artikel 10, stk. 1, litra a henholdsvis litra b, herunder om eventuelle tidsfrister for kontrollen og om krav til kontrolprogrammer for kontrollen som krævet efter direktivets artikel 13, stk. 2, litra b.

Endvidere vil det foreslåede stk. 3 medføre, at ministeren fastsætter regler om de foranstaltninger, omfattet af artikel 10, stk. 2 og 3, som ministeren selv eller kommunalbestyrelsen skal træffe. Idet omkostningerne til sådanne foranstaltninger, f.eks. udskiftning af komponenter fremstillet af bly, vil skulle afholdes af ejendoms ejeren, vil de foreslåede regler kunne medføre økonomiske konsekvenser for ejendoms ejere.

Derudover vil det foreslåede stk. 3 medføre, at ministeren kan fastsætte regler om den indberetning af oplysninger om kontrolresultater og planlagte eller iværksatte foranstaltninger, som kommunalbestyrelsen forventes at skulle foretage i henhold til en afgørelse truffet efter det foreslåede stk. 2. Det forventes, at det vil vedrøre format og tidsfrister for indberetningen. Formålet er at sikre, at oplysningerne kan indhentes på en måde, der er kompatibel med de krav til format og tidsfrister for indrapporteringen til Kommissionen, der følger af direktivets artikel 18 og eventuelle underliggende retsakter og vejledninger, og som foreslås gennemført ved regler fastsat i medfør af den foreslåede § 9 a, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Endelig vil den foreslåede bestemmelses stk. 4 medføre, at ministeren kan fastsætte regler om, at ejendoms ejere, hvis ejendomme udpeges til kontrol som led i risikovurderingen, skal betale et gebyr til dækning af myndighedernes omkostninger ved denne kontrol. Det forventes, jf. gennemgangen ovenfor af det foreslåede § 59 b, stk. 1 og 2, at det vil være kommunalbestyrelsen, der foretager denne kontrol, og gebyret vil således skulle dække kommunalbestyrelsens omkostninger forbundet med kontrol fastsat i afgørelse efter det foreslåede § 59 b, stk. 2. Gebyret vil dermed kunne medføre økonomiske konsekvenser for ejendoms ejere.

Det forventes, at gebyret vil omfatte omkostninger til analyselaboratoriets arbejde forbundet med kontrollen, herunder prøveudtagningen, analyse af vandet, kvalitetssikring m.v. Det forventes endvidere at ville omfatte kommunalbestyrelsens omkostninger ved den sagsbehandling, der er forbundet med modtagelse og behandling af kontrolresultaterne. Omkostninger ved planlægning og iværksættelse af kontrollen samt eventuel opfølgende sagsbehandling vil ikke være omfattet. Gebyret vil skulle fastsættes i overensstemmelse med Finansministeriets budgetvejledning.

Det foreslås desuden med lovforslagets § 1, nr. 36, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 62, i vandforsyningsloven, som

fastsætter, at ved manglende opfyldelse af de kvalitetskrav, der har betydning for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, skal de udbedrende foranstaltninger, som iværksættes af kommunalbestyrelsen, endvidere omfatte relevante foranstaltninger, som er fastsat i regler udstedt i medfør af den foreslåede § 59 b, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 29. Bestemmelsen har til formål at gennemføre direktivets artikel 14, stk. 2, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at når vandet pga. forbrugernes fordelingsnet i ejendomme, hvor der leveres vand til offentligheden, overskrider de kvalitetskrav, der er fastsat i direktivets bilag I, del D, og som hører under miljøministerens ressort (for nuværende kun parameterværdien for bly), vil kommunalbestyrelsen fremover ikke blot skulle træffe foranstaltninger efter lovens § 62, stk. 1 og 2, men endvidere overveje de foranstaltninger, der er fastsat i regler udstedt i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 3, og træffe de af foranstaltningerne, der er relevante. Dette vil således f.eks. kunne være påbud om udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet, hvis det er teknisk og økonomisk muligt. Foranstaltningerne vil, ligesom for foranstaltninger til imødegåelse af risici i forbrugernes fordelingsnet, skulle træffes i forhold til den gældende danske grænseværdi for bly på 5 µg/l, jf. også pkt. 11.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets pkt. 4. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 29 og nr. 36, og bemærkningerne hertil.

3.1.2.3.3. Social-, Bolig og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslagets § 2, nr. 1, at justere fodnoten til byggeloven. Dette tilvejebringes af lovteknisk årsag.

Det er Social-, Bolig- og Ældreministeriets vurdering, at det er nødvendigt at ændre byggeloven for at tilvejebringe hjemmel til at kunne gennemføre alle dele af drikkevandsdirektivets krav i artikel 10 og artikel 14 i drikkevandsdirektiv V om kontrol, parameterværdier, foranstaltninger og indberetning for så vidt angår social- og boligministerens ressort, jf. pkt. 3.1.2.3.1 om fordelingen af varetagelse af direktivets forpligtelser.

Det foreslås derfor, at social- og boligministeren bemyndiges til at fastsætte regler om parameterværdier, om kontrol af disse og om foranstaltninger, hvor parameterværdierne ikke overholdes, i nye såvel som bestående bygninger, jf. det foreslåede § 4 F, stk. 1, i lovforslagets § 2, nr. 2.

De eksisterende regler i bygningsreglementet varetager et generelt hensyn til at begrænse risiko for Legionella ved at angive, hvordan bygningsejer skal sørge for drift og vedlige-

hold af installationerne. For så vidt angår regler om kontrol af parameterverdierne, jf. direktivets bilag I, del D, i drikkevandsdirektiv V, vil det smiddiggøre udmøntningen, at disse ikke skal indgå i bygningsreglementet ved siden af reglerne om drift og vedligehold, og derfor tilvejebringes en særskilt hjemmelsbestemmelse.

For så vidt angår kontrol for Legionella efter direktivets artikel 10, stk. 1, litra b, forventes det, at social- og boligministeren vil benytte sig af muligheden i direktivets artikel 10, beskrevet under pkt. 3.1.2.2., til at fokusere kontrollen på prioriterede ejendomme, som medlemsstaterne fastsætter.

Derudover er det hensigten for at sikre efterlevelse af direktivets artikel 14, at der i udmøntningen kan fastsættes nærmere regler om, at kommunalbestyrelsen skal have mulighed for lokalt og på eget initiativ at kunne udpege en bestemt bygning, der ikke er udpeget som prioriteret ejendom, til kontrol.

Det forventes, at det vil skulle være bygningsejeren, der for egen regning skal sørge for, at kontrollen foretages. At placere ansvaret for at gennemføre kontrollen hos bygningsejeren vil være i overensstemmelse med den almindelige funktionsmåde for byggeloven og tilhørende bekendtgørelser, herunder f.eks. den nuværende bekendtgørelse nr. 1399 af 12. december 2019 om bygningsreglement 2018 og bekendtgørelse nr. 541 af 22. maj 2017 om brandvænsforanstaltninger for aftrækssystemer og fyringsanlæg.

Bestemmelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte regler om foranstaltninger, der i henhold til artikel 10, stk. 2, skal træffes for at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af parameterverdierne, og foranstaltninger, der i henhold til artikel 14, stk. 2, skal træffes for at genoprette vandkvaliteten.

Sluttelig foreslås det, at social- og boligministeren bemyndiges til at fastsætte regler om indberetning af oplysninger om de udførte kontroller efter bestemmelsens stk. 1, sammen med oplysning om de foranstaltninger, som træffes. Endelig foreslås det at give hjemmel til at fastsætte, at indberetningen skal ske digitalt, og at indberetningen skal ske i et bestemt format, jf. det foreslåede § 4 F, stk. 2, i lovforslagets § 2, nr. 2.

Dette indføres med henblik på at sikre oplysningerne til brug for Danmarks senere indberetning til EU, jf. artikel 18, stk. 1, litra b. Det indføres endvidere med henblik på at højne vidensniveauet generelt og hos Social-, Bolig- og Ældreministeriet samt for at muliggøre, at ministeriet kan træffe de foranstaltninger i direktivets artikel 10, stk. 3, som med fordel kan træffes på overordnet niveau. Når det endvidere foreslås at kunne stille krav til indberetningsformen,

herunder formatet, skyldes det et hensyn til ensartethed og lettilgængelige datasæt.

Det er Social-, Bolig- og Ældreministeriets vurdering, at de opgaver, der skal udføres i henhold til regler, der udstedes i medfør af bestemmelsen, vil kunne medføre udgifter for kommunerne. Under hensyn til, at udgifterne til kommunens opgavevaretagelse forventes at være meget lave, både pr. kommune og på landsplan, tænkes udgifterne ikke gebyrfinansierede. Det kan være udgifter forbundet med at modtage og journalisere kontrolresultaterne samt videresende dem til Social- og Boligstyrelsen. Det forventes at kunne håndteres med få og enkle midler.

Det kan endvidere være udgifter forbundet med at udpege en bygning til kontrol, fastsætte bygningens kontrolfrekvens og eventuelt beslutte, at der skal udtages vandprøve med det samme. Disse regler tænkes dog fastsat som rene 'kan'-bestemmelser, og udgifterne vil derfor alene skulle afholdes alt efter kommunalbestyrelsens vurdering af, om området prioriteres af kommunen.

Det kan endvidere være udgifter forbundet med kommunens opgave som bygningsmyndighed efter byggelovens § 16 C, såfremt det bliver nødvendigt at give bygningsejer påmindelse om at foretage kontrol eller om at træffe foranstaltninger til at nedbringe risikoen for menneskers sundhed og sikre vandkvaliteten.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

3.2. Krav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, og markedsføring og -overvågning af produkter, der anvender disse materialer

3.2.1. Gældende ret

I pkt. 3.2.1. redegøres der for de to elementer, som artikel 11 i drikkevandsdirektiv V omfatter. Det drejer sig om, for det første, gældende ret for så vidt angår krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. pkt. 3.2.1.1., og, for det andet, gældende ret for så vidt angår markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. pkt. 3.2.1.2. og pkt. 3.2.4.

3.2.1.1. Hygiejnekrav til materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

3.2.1.1.1. Byggelovgivningen

Bekendtgørelse nr. 1007 af 29. juni 2016 om markedsføring og salg af byggevarer i kontakt med drikkevand, som ændret ved bekendtgørelse nr. 656 af 31. maj 2023, (herefter benævnt GDV-bekendtgørelsen) er udstedt i medfør af § 28,

stk. 2, i bygge-loven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, som bemyndiger social- og boligministeren til at fastsætte nationale godkendelsesordninger af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder, indtil EU-retlige forskrifter for europæiske tekniske godkendelser er trådt i kraft.

Det følger af GDV-bekendtgørelsens § 8, stk. 1, 2. pkt., at byggevarer, der er omfattet af bekendtgørelsens § 3, nr. 1, jf. § 5, skal vurderes og prøves for afgivelse af de stoffer, der fremgår af bekendtgørelsens bilag 1, samt for andre sundhedsskadelige stoffer, der kan forekomme i og afgives fra de byggevarer, der vurderes. Ved en byggevare omfattet af bekendtgørelsens § 3, nr. 1, jf. § 5 forstås en byggevare, der som helhed eller for så vidt angår de vandberørte delkomponenter, som byggevaren består af, er godkendt af et godkendelsessekretariat.

Bilag 1 til bekendtgørelsen indeholder en bruttoliste over krav for opnåelse og opretholdelse af godkendelse i henhold til bekendtgørelsens § 3, nr. 1. Skemaerne i bilag 1 indeholder testkrav til byggevarer og delkomponenter, som består henholdsvis af metal og af andre materialer end metal. Testkravene omfatter indholdet af en række stoffer i drikkevandet, eksempelvis phenoler, bly, cadmium og nikkel, samt kimal ved forskellige temperaturer.

Det følger af § 416 i bygningsreglement 2018, jf. bekendtgørelse nr. 1399 af 12. december 2019 om bygningsreglement 2018 (BR18), som ændret, at vandinstallationer skal udformes af materialer, der ikke afgiver sundhedsfarlige stoffer til vandet eller giver generende lugt, smag, misfarvning eller generende vækst af mikroorganismer. Kravet vedrører alle materialer, der indgår i installationen, f.eks. rør, armaturer og pakninger.

Det følger endvidere af § 417 i BR18, at fabriksfremstillede produkter, der indgår i eller tilsluttes de faste drikkevandinstallationer til og med tapstedet, skal for så vidt angår egenskaber, der har indflydelse på drikkevandets kvalitet, jf. drikkevandsbekendtgørelsen, være godkendt af Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen (i dag Social- og Boligstyrelsen), medmindre det pågældende produkt er undtaget ifølge GDV-bekendtgørelsen.

3.2.1.1.2. Vandforsyningsloven

Vandforsyningsloven har som sit primære sigte at sikre kvaliteten af drikkevand. Loven indeholder ikke regler, som vedrører hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand.

Vandforsyningsloven indeholder i § 56 en bemyndigelse for miljøministeren til at fastsætte regler om bl.a. vandindlæg. Vandindlæg omfatter dels stikledningen fra forsyningsledningen til hus, dels installationerne i huset, jf. Vand-

løbs- og vandforsyningsloven med kommentarer af Fl. Tolstrup og Jørgen Barfod, Juristforbundets Forlag 1975, side 469. Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1968-69, tillæg A, spalte 662 og 663, at bemyndigelsen til at fastsætte regler om vandindlæg bl.a. skal kunne anvendes til at fastsætte regler for de materialer, som må anvendes i berøring med vandet i et vandforsyningssystem, der tjener til almen vandforsyning eller bringer drikkevand til et større antal personer eller til levnedsmiddelvirkomheder m.v., og at bestemmelsen skal sikre, at ledninger og materialer i vandindlæg ikke indeholder stoffer, der kan være skadelige for vandet. Det følger endvidere, at indenrigsministeren i det hele bemyndiges til at give sådanne regler om udførelse af vandledninger og vandindlæg i huse som hensigtsmæssigt kan fastsættes som gældende for hele landet. Endelig fremgår det, at der herunder kan træffes bestemmelse om, at der kun må anvendes materialer, som har været underkastet en særlig prøve, og at udgifterne ved en sådan afprøvning i givet fald må betales af vedkommende producent eller importør.

Bemyndigelsen i vandforsyningslovens § 56 har ikke været udnyttet til at fastsætte krav (herunder hygiejnekrav) til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand eller til at fastsætte krav om afprøvning. Tilsvarende gælder for materialer i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand.

3.2.1.2. Markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

3.2.1.2.1. Byggeslov-givningen

GDV-bekendtgørelsen fastsætter i henhold til § 1 regler om markedsføring og salg af fabriksfremstillede byggevarer. For at byggevarer omfattet af bekendtgørelsens § 1, stk. 1, må markedsføres eller sælges, skal det kunne dokumenteres, at byggevaren som helhed eller de vandberørte delkomponenter, som byggevaren består af, 1) er godkendt af godkendelsessekretariatet, jf. bekendtgørelsens § 5, stk. 1, 2) er certificeret i Tyskland i overensstemmelse med den i Tyskland gældende lovgivning, 3) er godkendt i Nederlandene i overensstemmelse med den i Nederlandene gældende ordning, eller 4) er typegodkendt i Sverige, jf. bekendtgørelsens § 3.

Bekendtgørelsens § 4 fastsætter, at virksomheder, som markedsfører eller sælger byggevarer, jf. § 3, nr. 1-4, til stadighed skal kunne dokumentere, at byggevaren opfylder betingelserne i bekendtgørelsens § 3, nr. 1-4. Det er videre fastsat, at dokumentation for, at byggevaren til stadighed opfylder betingelserne i § 3, nr. 1-4, på forlangende skal forevises Sikkerhedsstyrelsen. Endelig fastsættes det, at Sikkerhedsstyrelsen offentliggør på sin hjemmeside vejledning om, hvilke dokumenter, der vil anses som fyldestgørende.

3.2.1.2.2. Vandforsyningsloven

Vandforsyningsloven har som sit primære sigte at sikre kvaliteten af drikkevand. Loven indeholder ikke regler, som vedrører markedsføring eller -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

3.2.1.2.3. Markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågning er den samlede betegnelse for de kontrolaktiviteter og foranstaltninger, der gennemføres og træffes af myndighederne for at sikre, at markedsførte produkter opfylder gældende regler. Målet med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen) er, at produkter, der er omfattet af varernes frie bevægelighed inden for EU, skal opfylde krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser som blandt andet sundhed, sikkerhed, klima og miljø. Heriblandt i særdeleshed beskyttelse af brugernes tillid til de solgte varer for så vidt angår mærkning, sikkerhed og tillid til et produkt i en købsituation.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 1, at forordningen finder anvendelse på produkter, der er omfattet af den EU-harmoniseringslovgivning, der er anført i forordningens bilag I (»EU-harmoniseringslovgivningen«), medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i EU-harmoniseringslovgivningen, der på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

Markedsovervågningsforordningen gælder for 70 direktiver og forordninger. Listen i bilag I over EU-harmoniseringslovgivning omfatter retsakter inden for flere ministeriers ressortansvar. Udover retsakter inden for Erhvervsministeriets ressort, indeholder listen også retsakter, som falder ind under bl.a. Indenrigs- og Sundhedsministeriets, Trafikministeriets og Miljøministeriets ressort.

Det følger af præambelbetragtning nr. 1 i markedsovervågningsforordningen, at for at sikre den frie bevægelighed for produkter inden for den Europæiske Union er det nødvendigt at sikre, at de overholder EU-harmoniseringslovgivningen og derfor opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for offentlige interesser såsom sundhed og sikkerhed i almindelighed, sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, forbrugerbeskyttelse, miljøbeskyttelse, den offentlige sikkerhed og beskyttelse af alle andre offentlige interesser, der er beskyttet af denne lovgivning. En robust håndhævelse af disse krav er afgørende for en passende beskyttelse af disse interesser og for skabelse af gunstige betingelser for fair konkurrence på EU-markedet for varer. Det er derfor nødvendigt med regler for at sikre denne håndhævelse, uanset om produkterne markedsføres offline eller online, og uanset om de er fremstillet i den Europæiske Union eller ej.

Det følger af forordningens præambelbetragtning nr. 4, at den ramme for markedsovervågning, der er fastlagt ved denne forordning, bør supplere og styrke eksisterende bestemmelser i EU-harmoniseringslovgivningen vedrørende sikring af produktoverensstemmelse og rammen for samarbejde med organisationer, der repræsenterer erhvervsdrivende eller slutbrugere, markedsovervågning af produkter og kontrol med produkter, der indføres på EU-markedet.

Endelig er det i præambelbetragtning nr. 12 anført, at det bør forventes af erhvervsdrivende i hele forsyningskæden, at de agerer ansvarligt og i fuld overensstemmelse med de gældende lovgivningsmæssige krav, når de bringer produkter i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, for således at sikre overensstemmelse med EU-harmoniseringslovgivningen for produkter. Det følger videre, at forordningen ikke bør berøre de forpligtelser, der følger af hver enkelt erhvervsdrivendes rolle i forsynings- og distributionsprocessen, i henhold til specifikke bestemmelser i EU-harmoniseringslovgivningen, og fabrikanten bør bevare det endelige ansvar for produktets overensstemmelse med de gældende regler i EU-harmoniseringslovgivningen.

Det følger af artikel 11, stk. 1, i markedsovervågningsforordningen, at markedsovervågningsmyndighederne skal gennemføre deres aktiviteter for at sikre a) effektiv markedsovervågning på deres område af produkter, som er gjort tilgængelige online og offline, og for så vidt angår produkter, der er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, b) at erhvervsdrivende iværksætter passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag i forbindelse med overensstemmelse med denne lovgivning og denne forordning og c) at der vedtages passende og forholdsmæssige foranstaltninger, hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag.

Markedsovervågningsforordningen gælder umiddelbart i dansk ret, men den kræver dog enkelte gennemførelsesforanstaltninger vedrørende den praktiske markedsovervågning. Det følger således af artikel 14, stk. 1, i markedsovervågningsforordningen, at medlemsstaterne tillægger deres markedsovervågningsmyndigheder de markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der er nødvendige for anvendelsen af denne forordning og for anvendelsen af EU-harmoniseringslovgivningen. Artikel 14, stk. 4, opregner de beføjelser, som medlemslandene som minimum skal tillægge markedsovervågningsmyndighederne. Det drejer sig bl.a. om beføjelsen til at pålægge erhvervsdrivende at forelægge dokumentation eller at levere eller fremlægge oplysninger, beføjelsen til at foretage uanmeldt inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter og til at få adgang til lokaler m.v., som den erhvervsdrivende anvender som let i sit erhverv, beføjelsen til at træffe passende foranstaltninger, hvis en erhvervsdrivende ikke træffer passende korrigerende tiltag, herunder beføjelser til at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af et produkt på markedet eller til at påbyde, at produktet trækkes tilbage

eller tilbagekaldes, beføjelsen til at pålægge sanktioner og beføjelsen til at erhverve produktprøver, herunder under en skjult identitet.

Derudover forpligtes medlemslandene til at fastsætte sanktioner for overtrædelse af forordningen. Det er således i artikel 14, stk. 1 og 2, i markedsovervågningsforordningen bestemt, at medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af denne forordning og af den EU-harmoniseringslovgivning, der er anført i bilag II, som pålægger de erhvervsdrivende forpligtelser, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes i overensstemmelse med national ret. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

3.2.1.2.4 Lov om produkter og markedsovervågning

Lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning som ændret, fastsætter i § 1, at loven supplerer markedsovervågningsforordningen.

Om forholdet til markedsovervågningsforordningen er det i bemærkningerne til lovforslaget, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 10, anført, at markedsovervågningsforordningen overlader til medlemsstaterne at sikre et system til effektiv markedsovervågning af de produkter, der er omfattet af forordningen. En del af forslagets bestemmelser har således til formål at sikre, at myndighederne har de nødvendige beføjelser til effektivt at føre en sådan kontrol. Det er side 11 videre anført, at markedsovervågningsforordningen gælder umiddelbart i dansk ret, men den kræver dog enkelte gennemførelsesforanstaltninger vedrørende den praktiske markedsovervågning. Forordningen forpligter som nævnt medlemslandene til at sikre, at deres markedsovervågningsmyndigheder har en række konkrete minimumsbeføjelser til rådighed. De fleste af disse beføjelser findes allerede i dansk ret i dag, mens enkelte enten er helt nye eller er skærpet i forhold til den eksisterende regulering. Derudover forpligtes medlemslandene til at fastsætte sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Der redegøres mere udførligt for gældende ret i henhold til lov om produkter og markedsovervågning i pkt. 3.2.4.1.

3.2.2. Drikkevandsdirektiv V

Artikel 11 i drikkevandsdirektiv V omfatter to elementer. For det første, regler om specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, herunder regler om overensstemmelsesvurdering af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, og om mærkning af sådanne produkter, jf. artikel 11, stk. 1-6, og stk. 8 og 11. For det andet, regler om markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. artikel 11, stk. afsnit 1-4. Artikel 11 fastsætter pligter for såvel

medlemslandene som for Europa-Kommissionen og dens institutioner.

Artikel 11, stk. 1, pålægger medlemsstaterne en pligt til at sikre, at materialer, der skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, ikke direkte eller indirekte bringer beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke påvirker vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke forøger den mikrobielle vækst og ikke medfører afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet.

Med artikel 11, stk. 2, pålægges Kommissionen inden for nærmere angivne frister at vedtage gennemførelsesretsakter med henblik på at fastsætte de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Minimumskravene til hygiejne skal fastsættes på grundlag af principperne i bilag V i drikkevandsdirektivet. Bilag V beskriver principperne for etablering af fremgangsmåder for test og accept i relation til visse angivne materialegrupper (eksempelvis cementbaserede materialer). Det forventes, at gennemførelsesretsakterne i henhold til artikel 11, stk. 2, vil blive udstedt i form af afgørelser uden adressat, som vil træde i kraft ved offentliggørelsen i EU-Tidende, og som vil være retligt bindende for dem, som afgørelserne berører.

Artikel 11, stk. 3-6, regulerer nærmere de europæiske positivlister, som Kommissionen senest den 12. januar 2025 vedtager i henhold til artikel 11, stk. 2, litra b. Det følger af artikel 11, stk. 2, litra b, at de europæiske positivlister er lister over udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele for hver gruppe af materialer, nemlig organisk, cementbaseret, metallisk, emaljer og keramisk eller andet uorganisk materiale, der er godkendt til anvendelse ved fremstilling af materialer eller produkter i kontakt med drikkevand, herunder, hvor det er relevant, betingelserne for deres anvendelse og grænseværdier for afsmitning, som skal fastsættes på grundlag af de fremgangsmåder, der er fastsat i henhold til artikel 11, stk. 2, litra a, og under hensyntagen til artikel 11, stk. 3 og 4. Det følger videre, at Kommissionen i henhold til artikel 1, stk. 5, 2. afsnit, vedtager delegerede retsakter for at fastlægge en procedure for en ansøgningsproces med henblik på at opføre på eller fjerne udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele fra de europæiske positivlister.

I henhold til artikel 11, stk. 7, 1. afsnit, skal medlemsstaterne anse produkter som opfyldende kravene i artikel 11, stk. 1, hvis de er godkendt i overensstemmelse med de specifikke minimumskrav til hygiejne, som er omhandlet i artikel 11, stk. 2. Artikel 11, stk. 7, 2. afsnit, pålægger endvidere medlemsstaterne at sikre, at kun sådanne produkter i

kontakt med drikkevand, som anvender færdige materialer, der er godkendt i henhold til dette direktiv, kan bringes i omsætning. Dette er ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater, navnlig når kvaliteten af specifikt lokalt råvand nødvendiggør det, vedtager strengere beskyttelsesforanstaltninger for anvendelsen af færdige materialer i specifikke eller behørigt begrundede tilfælde, jf. artikel 11, stk. 7, 3. afsnit. Endelig fastsættes det i artikel 11, stk. 7, 4. afsnit, at markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter omfattet af artikel 11.

Til brug for proceduren for overensstemmelsesvurdering af produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vedtager Kommissionen i henhold til artikel 11, stk. 8, delegerede retsakter som fastlægger den relevante procedure for overensstemmelsesvurdering, der finder anvendelse på produkter omfattet af artikel 11, og regler for udpegning af overensstemmelsesorganer i henhold til drikkevandsdirektiv V.

Indtil vedtagelsen af Kommissionens gennemførelsesretsakter efter artikel 11, stk. 2, har de enkelte medlemsstater i medfør af artikel 11, stk. 9, ret til at opretholde eller vedtage nationale foranstaltninger om specifikke minimumskrav til hygiejne for de materialer, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, forudsat at disse foranstaltninger overholder reglerne i TEUF.

Artikel 11, stk. 10, forpligter Kommissionen til at få udarbejdet en europæisk standard for ensartet test og vurdering af produkter i kontakt med drikkevand.

Kommissionen vedtager i henhold til artikel 11, stk. 11, delegerede retsakter for at supplere drikkevandsdirektiv V med harmoniserede specifikationer for mærkning af produkter, der opfylder kravene i artikel 11.

3.2.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.2.3.1 Hygiejnekrav for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand

Det er Miljøministeriets vurdering, at den såkaldte ny metode regulering, som finder anvendelse i forbindelse med harmoniserende EU-produktregulering, er indført i artikel 11 i drikkevandsdirektiv V i en tillempet form for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Regulering efter den nye metode indebærer, at EU-lovgiver i en grundlæggende retsakt fastsætter de væsentlige krav af offentlig interesse, som et produkt skal opfylde, mens de tekniske løsninger til opfyldelse af disse krav skal findes ved fastsættelse af standarder, der kan anvendes parallelt med lovgivningen. Harmoniseringen efter den nye metode suppleres af regler om, hvordan det skal

konstateres, at produkter svarer til de fastsatte krav. Produkter, som opfylder de relevante standarder, og som har gennemgået krav til en kontrolprocedure forud for markedsføringen, kan forsynes med CE-mærke og markedsføres frit i EU. Standarderne er ikke obligatoriske for erhvervsvirksomhederne, der kan vælge at opfylde de væsentlige sikkerheds- og sundhedskrav på anden måde. Men overholdelsen af standarderne skaber en formodning for, at produktet opfylder direktivets væsentlige krav og derfor kan markedsføres frit, jf. EU-Karnov, elektronisk udgave, Harmonisering – Introduktion, afsnit 2.3. Regulering af produkter efter den nye metode finder i særlig grad anvendelse ved produktregulering vedtaget med hjemmel i artikel 114 TEUF om tilnærmelse af lovgivningerne (det indre marked). Der vil i almindelighed være tale om totalharmoniserende regler for de produkter, som omfattes af den pågældende regulering.

Miljøministeriets vurdering af, at drikkevandsdirektiv V er udtryk for en tillempet regulering efter den nye metode, er baseret på flere forhold. For det første er der i direktivet ikke fastsat bestemmelser om, at krav til materialer og produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, skal overholde standarder, som Kommissionen anmoder europæiske standardiseringsorganisationer om at udarbejde. Direktivet pålægger i stedet Kommissionen selv at vedtage en række gennemførelsesretsakter, som fastsætter de nærmere krav til materialer og produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. direktivets artikel 11, stk. 2, 1. afsnit, litra a-c. Der er en formodning for, at materialer og produkter i kontakt med drikkevand, som overholder kravene i disse gennemførelsesretsakter, tillige overholder de væsentlige krav, som er fastsat i direktivet, jf. direktivets artikel 11, stk. 7, 1. afsnit. For det andet er det obligatorisk for erhvervsdrivende at anvende de metoder til test og accept, som følger af de retsakter, der er vedtaget i henhold til direktivets artikel 11, stk. 2, 1. afsnit, litra a og c. Det står således ikke de erhvervsdrivende frit for at anvende andre metoder med henblik på at opfylde de væsentlige krav. Dette understreges yderligere af, at de europæiske positivlister, som er vedtaget i henhold til artikel 11, stk. 2, 1. afsnit, litra b, skal indeholde de eneste udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, som er godkendt til anvendelse ved fremstilling af materialer og produkter i kontakt med drikkevand, jf. direktivets artikel 11, stk. 4. For det tredje skal produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, ikke påføres et CE-mærke. I stedet skal sådanne produkter påføres en harmoniseret mærkning, som Kommissionen i henhold til artikel 11, stk. 11, vedtager en delegeret forordning om, når produktet har været underlagt en overensstemmelsesvurdering af et bemyndiget organ, og når den erhvervsdrivende på grundlag af et certifikat, som er udstedt af det bemyndigede organ, har udstedt en EU-overensstemmelseserklæring for produktet. Mærket angiver, at produkter i kontakt med drikkevand er i overensstemmelse med direktivets artikel 11. Miljøministeriets vurdering understreges endvidere af, at drikkevandsdirektiv V ikke er vedtaget med hjemmel i artikel 114 TEUF om tilnærmelse af lovgivningerne. Drikke-

vandsdirektiv V er derimod vedtaget med hjemmel i artikel 192 TEUF om proceduren for vedtagelse af retsakter m.v. på miljøområdet, og direktivet er derfor i henhold til artikel 193 TEUF om indførelse af strengere nationale beskyttelsesforanstaltninger udtryk for en minimumsharmonisering. Det er Miljøministeriets vurdering, at det formentlig er i konsekvens heraf, at artikel 11 er tillempet således, at det vil være Kommissionen og ikke standardiseringsorganer, som efter bemyndigelse udsteder gennemførelsesretsakter med henblik på at udfylde de væsentlige krav i artikel 11, stk. 1, herunder om de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand.

Et bemyndiget organ er en organisation, der er udpeget af et EU-land til at

vurdere produkters overensstemmelse før de bringes på EU's indre marked. De er bemyndigede til at udføre opgaver i forbindelse med procedurerne for overensstemmelsesvurdering, fastsat i den relevante lovgivning.

Artikel 11, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V indfører således fire væsentlige krav til materialer, der skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand. De fire væsentlige krav skal medvirke til at sikre kvaliteten af drikkevandet. De fire krav fastslår, at materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, ikke må 1) bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, 2) påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt, 3) forøge den mikrobielle vækst eller 4) medføre afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, som er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet.

Regulering af sundheds- og hygiejnekrav til byggevarer i kontakt med drikkevand har indtil for nylig hørt under Social-, Bolig- og Ældreministeriets ressort.

Ved kongelig resolution af 1. september 2023 er ressortansvaret for sager vedrørende sundheds- og hygiejnekrav til byggevarer i kontakt med drikkevand overført fra social- og boligministeren til miljøministeren pr. 1. september 2023.

GDV-bekendtgørelsen omfattes ikke af ressortoverførslen. Det skyldes, at den såkaldte GDV-ordning bliver erstattet af en EU-overensstemmelsesvurderingsordning, som etableres med hjemmel i drikkevandsdirektivets artikel 11, stk. 8, i form af en delegeret forordning. Administrationen af GDV-bekendtgørelsen vil således frem til dens ophævelse fortsat høre under Social-, Bolig- og Ældreministeriet.

Det er Miljøministeriets vurdering, at miljøministeren ikke

har udnyttet den gældende bemyndigelse i vandforsyningslovens § 56 til at fastsætte regler om vandindlæg, idet hygiejnekrav til byggevarer i kontakt med drikkevand indtil ressortoverførslen har hørt under social- og boligministerens ressort. Som følge af ressortoverførslen vurderer Miljøministeriet, at regulering af hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, bør ske i vandforsyningsloven. Dette, for det første, fordi det af bemærkningerne til forslaget til vandforsyningsloven fra 1968-69, jf. Folketingstidende 1968-69, tillæg A, spalte 662, fremgår, at § 56 i loven var tiltænkt anvendt til et sådant formål, jf. pkt. 3.2.1.1.2., og, for det andet, fordi materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, kan have en væsentlig indflydelse på drikkevandskvaliteten, som netop er anvendelsesområdet for vandforsyningsloven.

Det er imidlertid Miljøministeriets vurdering, at den gældende bemyndigelse i vandforsyningslovens § 56 for miljøministeren til at fastsætte regler om bl.a. hygiejnekrav til vandindlæg ikke indeholder tilstrækkelig hjemmel til at gennemføre kravene i artikel 11, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V. Med henblik på gennemførelse af artikel 11, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V foreslås det derfor med lovforslagets § 1, nr. 23, at indsætte et nyt § 56 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, som fastsætter, at materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, ikke må 1) bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, 2) påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt, 3) forøge den mikrobielle vækst eller 4) medføre afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, som er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet.

Der er ikke i drikkevandsdirektiv V eller i Kommissionens gennemførelsesretsakter angivet nærmere retningslinjer for, hvordan begrebet ”højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål” skal forstås. Det sammenhængende system, som etableres med drikkevandsdirektiv V, omfatter alle led lige fra krav til test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, etablering af europæiske positivlister over stoffer, sammensætninger og bestanddele, som er godkendt til anvendelse ved fremstilling af materialer og produkter, regler for at optage eller fjerne stoffer m.v. på positivlisten og krav til test og accept af færdige materialer som anvendt i produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, over regler for udpegning og akkreditering af bemyndigede organer, de bemyndigede organers overensstemmelsesvurdering af produkterne, de bemyndigede organers certificering af produkterne, den erhvervsdrivendes udstedelse af overensstemmelseserklæring og EU-mærkning af produkterne til den generelle pligt for de erhvervsdrivende til at sikre, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder kravene det foreslåede § 56 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, krav fastsat i regler udstedt i medfør af det foreslåede § 56 a, stk. 2, i vandforsyningsloven og de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til drikkevandsdirektivet. Det vurderes på denne baggrund, at stoffer m.v., som er eller bli-

ver opført på de europæiske positivlister, vil opfylde de fire væsentlige krav, herunder kravet om, at de ikke må medføre afsmittning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, der er højere end nødvendig i forhold til det tiltænkte formål med materialet. De bemyndigede organer skal i forbindelse med overensstemmelsesvurdering af et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil skulle tage stilling til, om det pågældende produkt overholder alle fastsatte krav, herunder de fire væsentlige krav.

Det er i pkt. 3.2.2. nævnt, at Kommissionen bl.a. vedtager europæiske positivlister. Kommissionen har vedtaget de europæiske positivlister i form af en afgørelse uden adressat. Dette indebærer, at afgørelsen træder i kraft ved offentliggørelsen i EU-Tidende og er bindende for dem, som afgørelsen berører. Afgørelsen skal således ikke gennemføres i dansk ret.

Det følger af artikel 11, stk. 4, i drikkevandsdirektiv V, at de europæiske positivlister skal indeholde de eneste udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, der er godkendt til anvendelse som omhandlet i stk. 2, første afsnit, litra b), dvs. udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele for hver gruppe af materialer, nemlig organisk, cementbaseret, metallisk, emaljer og keramisk eller andet uorganisk materiale, der er godkendt til anvendelse ved fremstilling af materialer eller produkter i kontakt med drikkevand, herunder, hvor det er relevant, betingelserne for deres anvendelse og grænseværdier for afsmittning. Det er Miljøministeriets vurdering, at disse europæiske positivlister vil udgøre de specifikke minimumskrav for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand.

De enkelte medlemslande har dog i medfør af artikel 11, stk. 9, indtil vedtagelsen af gennemførelsesretsakterne, jf. artikel 11, stk. 2, ret til at opretholde eller vedtage nationale foranstaltninger om specifikke minimumskrav til hygiejne for de materialer, der er omhandlet i stk. 1, forudsat at disse foranstaltninger overholder reglerne i TEUF. Som nævnt ovenfor har drikkevandsdirektiv V hjemmel i artikel 192 TEUF og udgør derfor efter Miljøministeriets vurdering en minimumsharmonisering. Miljøministeriet vurderer på denne baggrund, at medlemslandene vil kunne opretholde eller vedtage nationale foranstaltninger om specifikke minimumskrav til hygiejne også efter vedtagelsen af de europæiske positivlister, såfremt disse nationale foranstaltninger ikke fastsætter krav, som enten er på samme niveau eller er lempeligere end de krav, som fastsættes i de europæiske positivlister.

Miljøministeriet vurderer, at der vil kunne være et behov for at opretholde eller vedtage nationale foranstaltninger om specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som er strengere end de krav, som fastsættes i de europæiske positivlister. Dette kan være tilfældet, hvis der fremkommer ny viden om et stof i et materiale, som kommer i kontakt med

drikkevand, der ikke er opført på de europæiske positivlister, eller som berettiger, at der i Danmark fastsættes strengere krav end dem, der er anført i de europæiske positivlister. Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at der vil kunne være behov for at udnytte den beføjelse, som artikel 11, stk. 9, giver medlemslandene til i overensstemmelse med direktivet at opretholde eller vedtage nationale foranstaltninger, om specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som fastsættes i de europæiske positivlister.

Det foreslås derfor, at der i vandforsyningsloven indsættes en bemyndigelse for miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. det foreslåede § 56 a, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 23. Bestemmelsen foreslås udfærdiget som en bemyndigelse, idet Miljøministeriet vurderer, at der i det væsentlige vil være tale om regulering af teknisk karakter.

Det er ikke aktuelt hensigten at udnytte den foreslåede bemyndigelse, men på sigt vil der kunne være behov herfor. Såfremt der i Danmark vedtages nationale foranstaltninger om specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som indebærer strengere danske krav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil sådanne danske krav skulle gælde i tillæg til kravene i de europæiske positivlister, som finder anvendelse på EU-niveau. Dette vil igen indebære, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil skulle opfylde såvel de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, således som disse er fastsat af Kommissionen i de europæiske positivlister, som de nationalt fastsatte krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, for at kunne bringes i omsætning på det danske marked.

Miljøministeriet vurderer, at miljøministerens gældende bemyndigelse i vandforsyningslovens § 56 til at fastsætte regler om vandindlæg vil kunne omfattes af den foreslåede bemyndigelse i § 56 a, stk. 2, for så vidt angår krav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, således som bemyndigelsen i § 56 bl.a. var tiltænkt. Miljøministeriet bemærker, at krav til vandindlæg, som ikke vedrører hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fortsat vil høre under Social-, Bolig- og Ældreministeriets ressort. Der henvises til pkt. 3.2.1.1.2. Den foreslåede bemyndigelse i § 56 a, stk. 2, vil endvidere kunne anvendes, såfremt Kommissionens udfyldende regler udstedes i en form, som kræver gennemførelse i dansk ret. Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 56 a i lovforslagets § 1, nr. 23, og til de specielle bemærkninger til § 5, stk. 1, i lovforslagets § 3, nr. 10.

Miljøministeriet bemærker, at når den ovennævnte EU-ordning for overensstemmelsesvurdering træder i kraft, vil der ikke blive udstedt nye godkendelser i henhold til GDV-ord-

ningen. Miljøministeriet forventer, henset til Kommissionens delegerede forordning om procedurer for overensstemmelsesvurdering af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, og regler for udpegning af overensstemmelsesorganer involverede i sådanne procedurer, at udstedelsen af nye GDV-godkendelser ophører fra 31. december 2026, og at der vil være en seksårig overgangsperiode for allerede udstedte godkendelser, dvs. frem til 31. december 2032. Efter udløbet af overgangsperioden ophører gyldigheden af alle GDV-godkendelser.

Da det var væsentligt, at branchen blev gjort bekendt med den kommende afvikling af GDV-ordningen, blev GDV-bekendtgørelsen den 31. maj 2023 ændret, således at godkendelsers tidsmæssige gyldighed begrænses af den kommende EU-retsakt. Social- og Boligstyrelsen orienterer om begrænsningen af givne godkendelser ved behandlingen af nye ansøgninger.

Miljøministeriet bemærker endvidere, at § 416 i BR18 om krav til vandinstallationers materialer, som vedrører både det varme brugsvand og drikkevandet, vil blive justeret af Social-, Bolig- og Ældreministeriet for at undgå overlap med de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsat af Kommissionen i de gennemførselsretsakter, som er vedtaget i henhold til artikel 11, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V, og med nationale krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsat i vandforsyningsloven eller i regler udstedt i medfør af denne lov. Vandindlæg vil, med undtagelse af hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fortsat være reguleret i henhold til byggeselovgivningens bestemmelser om vandinstallationer.

3.2.3.2 Markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

Det er Miljøministeriets vurdering, at der med artikel 11, stk. 7, afsnit 1-3, i drikkevandsdirektiv V er indført en produktregulering, som er tiltænkt at skulle modsvare den totalharmoniserende indre markedsregulering af produkter i EU for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Miljøministeriets vurdering understøttes af, at markedsovervågningsforordningen i henhold til direktivets artikel 11, stk. 7, 4. afsnit, finder anvendelse på produkter i kontakt med drikkevand, som markedsføres. Som nævnt er der imidlertid efter Miljøministeriets vurdering ikke tale om en udtømmende totalharmonisering af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, idet drikkevandsdirektiv V har hjemmel i artikel 192 TEUF (miljø). Et kendetegn ved totalharmoniserende produktregulering er, at der fastsættes en såkaldt sikkerhedsklausul. En sikkerhedsklausul i en totalharmoniserende produktregulering giver et medlemsland mulighed for at træffe foranstaltninger til at gribe ind og eksempelvis forbyde markedsføring af et totalharmoniseret

produkt, hvis det viser sig, at produktet – til trods for at det overholder fastsatte krav – kan udgøre en fare eller en risiko herfor. Sikkerhedsklausuler i totalharmoniserende produktregulering indeholder som oftest en pligt for medlemslandet til at informere Kommissionen og til at ophæve den nationale foranstaltning, såfremt den konstaterede fare/risiko herfor efterfølgende omfattes af EU-regulering. Noget tilsvarende gør sig imidlertid ikke gældende for så vidt angår artikel 11, stk. 7, 3. afsnit, som efter Miljøministeriets vurdering er tiltænkt at skulle modsvare en sikkerhedsklausul. Bestemmelsen giver medlemslandene mulighed for, navnlig når kvaliteten af specifik råvand nødvendiggør det, at vedtage strengere beskyttelsesforanstaltninger for anvendelsen af færdige materialer i specifikke eller i behørigt begrundede tilfælde i overensstemmelse med artikel 193 TEUF. Miljøministeriet baserer sin vurdering på, for det første, at artikel 11, stk. 7, 3. afsnit giver medlemslandene en generel mulighed for at vedtage strengere beskyttelsesforanstaltninger for anvendelsen af færdige materialer i specifikke eller behørigt begrundede tilfælde. Der er således ikke tale om et konkret indgreb over for et givent produkt. De nationale beskyttelsesforanstaltninger, som medlemslandene kan vedtage i henhold til artikel 11, stk. 7, 3. afsnit, er efter Miljøministeriets vurdering, for det andet, ikke begrænset til kun at vedrøre situationer, hvor kvaliteten af specifikt råvand nødvendiggør det. Miljøministeriet lægger her vægt på brugen af ordet »navnlig« i bestemmelsen. For det tredje henviser artikel 11, stk. 7, 3. afsnit, til artikel 193 TEUF, der som nævnt netop fastslår, at medlemslandene har ret til at opretholde eller indføre strengere beskyttelsesforanstaltninger. For det fjerde kan medlemslandets pligt til at meddele Kommissionen sådanne foranstaltninger ikke sidestilles med den tilsvarende pligt i henhold til sikkerhedsklausuler. Artikel 11, stk. 7, 3. afsnit, angiver endvidere ikke, hvad Kommissionen skal foretage sig, når den modtager en meddelelse fra et medlemsland, ligesom bestemmelsen heller ikke angiver, at de nationale foranstaltninger skal ophæves, hvis pågældende foranstaltninger omfattes af EU-regulering. Der henvises endvidere til pkt. 3.2.3.1. ovenfor.

Bemyndigelse for miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. det foreslåede § 56 a, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 23, vurderes derfor også at kunne anvendes til at vedtage strengere beskyttelsesforanstaltninger for anvendelsen af færdige materialer. Bestemmelsen foreslås udfærdiget som en bemyndigelse, idet Miljøministeriet vurderer, at der i det væsentlige vil være tale om regulering af teknisk karakter.

Vandforsyningsloven regulerer miljø- og sundhedsmæssige aspekter af drikkevandskvalitet. Loven er i sin nuværende udformning ikke møntet på regulering af markedsføring af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Miljøministeriet har derfor overvejet flere løsningsmodeller for at gennemføre den tillempede produkt-

regulering, som er indeholdt i artikel 11, stk. 7, i drikkevandsdirektiv V.

Det er Miljøministeriets opfattelse, at regulering af markeds- overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, bør samles i den regulering, som allerede i dag regulerer markeds- overvågning af en lang række produkter. Derved sikres der overensstemmelse med EU-reglerne. Endvidere vil det være den samme tilsynsmyndighed, som også fremover fører tilsyn med produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, dvs. Sikkerhedsstyrelsen, som tilfældet er i dag.

I tråd med intentionen med lov om produkter og markeds- overvågning om at ensarte rammerne for markeds- overvågning finder Miljøministeriet derfor, at anvendelsesområdet for lov om produkter og markeds- overvågning bør udvides med produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, således at markeds- overvågning af Erhvervsministeriets egne produktområder og området for produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, reguleres og håndhæves i samme lov. Der henvises endvidere til pkt. 3.2.4.1. og 3.2.4.2. nedenfor.

Miljøministeriet vurderer derfor, at gennemførelsen af artikel 11, stk. 7, 2. afsnit, i drikkevandsdirektiv V bør ske i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markeds- overvågning, som hører under erhvervsministerens ressort.

Det foreslås derfor at indsætte et nyt nr. 5 i § 5, stk. 1, i lov om produkter og markeds- overvågning, hvorefter kun produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, der overholder § 56 a, stk. 1, i lov om vandfor- syning m.v., krav fastsat i regler udstedt i medfør af lov om vandforsyning m.v. og Kommissionens retsakter for så vidt angår materialer, som anvendes i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, må bringes i omsætning. Herved omfattes regler om markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer i kontakt med drikkevand, af en lovgivning, som i forvejen er møntet på at sikre, at produkter, der markedsføres i Danmark, overholder lovgiv- ningsmæssigt fastsatte krav. Der henvises til pkt. 3.2.4.2. om lovforslagets § 3, nr. 10, vedrørende forslaget til § 5, stk. 1, nr. 5, og til de specielle bemærkninger til denne bestemmelse.

Med det foreslåede vil markeds- overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drik- kevand, skulle følge af lov om produkter og markeds- overvågning, ligesom erhvervsdrivendes overtrædelse af pro- duktkrav og markeds- overvågningsmæssige foranstaltninger vil skulle følge af lov om produkter og markeds- overvågning. Det foreslås dermed også, at de skærpede kontrolbefø- jelser og sanktionsmuligheder udvides til at omfatte produk- ter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med

drikkevand. Konkret vil lovforslaget blandt andet medføre, at de vejledende bødeniveauer for overtrædelse af regler om produktkrav og markeds- overvågningsmæssige foranstaltning- er, som gælder i henhold til lov om produkter og markeds- overvågning, vil finde tilsvarende anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikke- vand.

§ 6, stk. 1, i lov om produkter og markeds- overvågning inde- holder en formodningsregel, hvorefter et produkt formodes at være i overensstemmelse med loven og regler fastsat i medfør af loven, når det er fremstillet i overensstemmel- se med standarder, hvis referencer er offentliggjort i De Europæiske Unions Tidende. Miljøministeriet vurderer, at bestemmelsen hviler på en antagelse om, at et produkt om- fattet af loven skal være fremstillet i overensstemmelse med standarder fastsat i EU. Dette vil imidlertid ikke være tilfæl- det for produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, idet sådanne produkter vil skulle fremstilles af godkendte stoffer og materialer, som fastsat i de europæiske positivlister vedtaget af Kommissionen, jf. pkt. 3.2.3.1. ovenfor, eller af materialer, som overholder hy- giejne krav til materialer, som kommer i kontakt med drik- kevand, fastsat i vandforsyningsloven, eller regler udstedt i medfør af loven.

Det er Miljøministeriets vurdering, at en tilsvarende formodningsregel i artikel 11, stk. 7, 1. afsnit, i drikkevandsdi- rektiv V sigter til, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal overholde de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, som fastsat i de europæ- iske positivlister. Disse krav hører under vandforsyningslo- vens anvendelsesområde. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at denne formodningsregel også bør omfatte krav fastsat i vandforsyningsloven og krav fastsat i regler udstedt i henhold til loven i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 56 a, stk. 2, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 23. Miljøministeriet vurderer på denne baggrund, at den formodningsregel, som er indeholdt artikel 11, stk. 7, 1. afsnit, i drikkevandsdirektiv V bør gennemføres i vandforsy- ningsloven. Der foreslås derfor indsætte et nyt § 56 b, stk. 1, som gennemfører formodningsreglen i vandforsyningslo- ven. Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 56 b, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 23.

Regler om hygiejnekrav for materialer, der kommer i kon- takt med drikkevand (herunder de væsentlige krav, de spe- cifikke minimumskrav og eventuelle nationale krav), for- modningsregel, overensstemmelsesvurdering og mærkning vil herefter følge af vandforsyningsloven, i regler udstedt i medfør af loven eller i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand, mens regler om markedsføring af produkter, som indeholder materialer, der kommer i kontakt med drik- kevand (herunder de generelle pligter, som påhviler de er-

hvervsdrivende) og markedsovervågning af disse produkter vil følge af lov om produkter og markedsovervågning, eller regler udstedt i medfør heraf. For nærmere herom henvises til pkt. 3.2.4.2.

Kommissionens delegerede forordning om procedurer for overensstemmelsesvurdering af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, og regler for udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer involverede i sådanne procedurer fastsætter regler om overensstemmelseserklæring for produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, som markedsføres.

Kommissionen har i medfør af artikel 11, stk. 11, vedtaget en delegeret forordning om harmoniserede specifikationer for en EU-mærkning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Den delegerede forordning fastsætter, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, og for hvilke der er udstedt en overensstemmelseserklæring, skaldesages af en EU-mærkning, når det bringes i omsætning. Den delegerede forordning fastsætter endvidere, at den pågældende EU-mærkning, skal være den eneste, som attesterer overensstemmelse med de af Kommissionen fastsatte specifikke minimumskrav i medfør af artikel 11, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V.

Miljøministeriet vurderer, at det vil være muligt at fastsætte nationale regler om mærkning og nationale regler om overensstemmelsesvurdering for så vidt angår nationale krav produkter i kontakt med drikkevand, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Det foreslås derfor, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om krav til overensstemmelseserklæring for produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. forslaget til § 56 b, stk. 2. Bemyndigelsen vil kunne anvendes til at fastsætte nationale krav til overensstemmelseserklæring for produkter, som skal overholde nationale krav til materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. forslaget til § 56 a, stk. 2. Den foreslåede bemyndigelse tænkes også at kunne anvendes, såfremt Kommissionen fastsætter krav til EU-overensstemmelseserklæring, som kræver gennemførelse i national ret. Det foreslås endvidere, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om krav til mærkning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. det foreslåede § 56 b, stk. 3. I lighed med det foreslåede § 56 b, stk. 2, vil bemyndigelsen kunne anvendes til at fastsætte nationale krav til mærkning af produkter, som skal overholde nationale krav til materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. forslaget til § 56 a, stk. 2. Bemyndigelsen tænkes ligeledes at kunne anvendes såfremt Kommissionen fastsætter krav til EU-mærkning af produkter, som kræver gennemførelse i national ret. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 56 b, stk. 2 og 3, i lovforslagets § 1, nr. 23.

Den delegerede forordning om procedurer for overensstemmelsesvurdering af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, og regler for udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer involverede i sådanne procedurer fastsætter, at medlemslandene skal udpege en bemyndigende myndighed, som skal være ansvarlig for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af bemyndigede organer og for overvågning af bemyndigede organer.

Med lovforslaget foreslås på denne baggrund, at indsætte et nyt § 56 c, stk. 1, som bemyndiger miljøministeren til efter ansøgning at udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder træffe afgørelse, vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Det foreslås derudover, at miljøministeren bemyndiges til at notificere udpegede bemyndigede organer til Kommissionen.

Det foreslås endvidere, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for udpegningen af de bemyndigede organer, som er nævnt i det foreslåede § 56 c, stk. 1, herunder om ansøgning, om ansøgningens form og indhold, herunder at ansøgning skal ske digitalt, om betingelserne for at blive udpeget og om tilbagekaldelse af udpegning som bemyndiget organ, samt nærmere regler om, hvilke opgaver organerne skal udføre, jf. det foreslåede § 56 c, stk. 2.

Bemyndigelsen i det foreslåede § 56 c, stk. 2, kan bl.a. anvendes til at fastsætte supplerende regler til ovennævnte delegerede forordning om proceduren for overensstemmelsesvurdering og for udpegning af organer til overensstemmelsesvurdering.

I lighed med bemyndigelsen i det foreslåede § 56 c, stk. 2, kan bemyndigelsen i § 56 c, stk. 3, hvorefter miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om de bemyndigede organers opgaver og disse organers sagsbehandling udnyttes til at fastsætte supplerende regler til ovennævnte delegerede forordning om overensstemmelsesvurderingsprocedurer for produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, og regler for udpegelse af overensstemmelsesvurderingsorganer, der skal deltage i disse procedurer (herefter den delegerede retsakt).

Den overensstemmelsesvurderingsprocedure, som det bemyndigede organ skal følge, er fastsat i Kommissionens delegerede forordning, som vil finde anvendelse fra den 31. december 2026. Heraf følger, at den procedure, der skal følges er fastsat i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF, gennemføres af det bemyndigede organ.

Når det ved hjælp af procedurerne for overensstemmelsesvurdering påvises, at produktet opfylder minimumskravene til hygiejne, udsteder det bemyndigede organ en attest for overensstemmelsesvurdering til fabrikanten, importøren eller den bemyndigede repræsentant. Attesten skal indeholde fabrikantens navn og adresse, konklusionerne af overensstemmelsesvurderingen, eventuelle betingelser for attesten og de nødvendige oplysninger til identifikation af den godkendte type. Attesten har en gyldighed på 5 år. Det bemyndigede organ kan trække de relevante attester tilbage på grundlag af resultatet af den årlige inspektion, som indgår i det pågældende modul.

Når et produkts overensstemmelse med de gældende minimumskrav til hygiejne er blevet påvist ved hjælp af proceduren for overensstemmelsesvurdering, udarbejder fabrikanterne eller deres bemyndigede repræsentanter en EU-overensstemmelseserklæring. Ved at udarbejde, eller få sin bemyndigede repræsentant til at udarbejde, EU-overensstemmelseserklæringen står fabrikanten inde for, at produktet opfylder minimumskravene til hygiejne. EU-overensstemmelseserklæringen skal følge den model, der er fastsat i bilaget, og ajourføres løbende.

Det foreslås, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om adgangen til påklage afgørelser truffet af det bemyndigede organ, herunder om klageafskæring, jf. den foreslåede § 56 c, stk. 4. Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelse vil blive udnyttet til at afskære klage over disse afgørelser til anden administrativ myndighed.

DANAK Den Danske Akkrediteringsfond (herefter DANAK) er en virksomhed udenfor den offentlige forvaltning, som allerede i dag løser opgaver for Miljøministeriet vedrørende bl.a. akkreditering. DANAK er udpeget til det danske akkrediteringsorgan ved § 1 i bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan. I sin egenskab af at være nationalt akkrediteringsorgan virker DANAK som en offentlig myndighed.

DANAK løser i dag en række opgaver i forbindelse med udpegning, overvågning og vurdering af overensstemmelsesvurderingsorganer i medfør af lovgivning indenfor en række sektorer, eksempelvis byggevarer. Miljøministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at delegerede opgaver i forbindelse med udpegning, overvågning og vurdering af overensstemmelsesvurderingsorganer, for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, til DANAK.

Det foreslås på denne baggrund, at der indsættes en ny § 56 d i vandforsyningsloven, som i stk. 1 bemyndiger miljøministeren til at delegerede sin opgave med at udpege, notificere og føre kontrol med bemyndigede organer i henhold til den foreslåede § 56 c, stk. 1, til DANAK.

Det foreslås endvidere, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler for DANAK's varetagelse af myndighedsopgaven, herunder om ansøgningen, betingelser for at blive udpeget, akkreditering og kontrol med at betingelserne for udpegning er opfyldt, om tilbagekaldelse af en udpegning samt regler om notifikation af de udpegede bemyndigede organer i Danmark, jf. den foreslåede § 56 d, stk. 2. Reglerne for udpegning af overensstemmelsesorganer, som forventes indeholdt i den ovenfor nævnte delegerede forordning fra Kommissionen, vil være umiddelbart gældende for DANAK i relation til opgaver udført i henhold til denne lov. Der vil derfor ikke blive fastsat nationale regler for DANAK's opgavevaretagelse, i det omfang disse fastsættes i den delegerede forordning, som vil være bindende og umiddelbart gældende.

Det skal være muligt for DANAK at kræve betaling for de opgaver, som DANAK udfører i henhold til delegationen i den foreslåede § 56 d, stk. 1. Det foreslås, at DANAK, inden for en ramme aftalt mellem miljøministeren og DANAK, kan kræve betaling for de opgaver, som kan delegeres til DANAK i henhold til den foreslåede § 56 d, stk. 1. Reglerne for opkrævning af betaling skal ske i overensstemmelse med, hvad der gælder på akkrediteringsområdet. Efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning 339/93/EØF, der gælder for DANAK's virksomhed som Danmarks nationale akkrediteringsorgan, skal DANAK udøve sin virksomhed uden fortjeneste for øje. Dette princip skal også gælde ved prisfastsættelsen af de ydelser, som DANAK leverer i medfør af den foreslåede delegation.

Det foreslås på denne baggrund, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler for DANAK's opkrævning af betaling for udførelse af opgaver, som foreslås delegeret til DANAK, jf. den foreslåede § 56 d, stk. 3. Endelig foreslås det, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om klage over DANAK's afgørelser i henhold til den foreslåede § 56 d, stk. 1, herunder om klageafskæring, jf. den foreslåede § 56 d, stk. 4. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til § 56 d i lovforslagets § 1, nr. 23.

Den delegerede forordning om en overensstemmelsesvurderingsprocedure for produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, og regler for udpegelse af overensstemmelsesvurderingsorganer, der skal deltage i disse procedurer finder anvendelse fra den 31. december 2026, dog således, at for overensstemmelsesvurderinger af produkter, som er markedsført før januar 2026, finder den anvendelse fra 31. december 2032. Kommissionens delegerede forordning om harmoniserede specifikationer for mærkning af produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, finder ligeledes anvendelse 31. december 2026. Endelig forventes den delegerede forordning om en procedure for opførelse på eller

fjernelse fra de europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele fra at finde anvendelse 31. december 2026, dog således, at artikel 2 i forordningen om notifikation af en hensigt om at fremsende ansøgning om at opføre på eller fjerne et udgangsstof, sammensætning eller bestanddel fra den europæiske positivliste, finder anvendelse fra 31. december 2025. De delegerede forordninger vil være umiddelbart gældende.

De gennemførelsesretsakter, som Kommissionen skal vedtage i henhold til artikel 11, stk. 2, litra a-c, vedrørende henholdsvis fremgangsmåder for test og accept af udgangsstoffer, de europæiske positivlister og procedurer for test og accept af færdige materialer vedtages i form af afgørelser uden adressat, som vil være bindende for dem, som er afgørelsen berører. Kommissionen har oplyst, at gennemførelsesretsakterne er vedtaget.

Miljøministeriet bemærker i denne forbindelse, at § 417 i BR18, som henviser til GDV-ordningen, vil blive justeret af Social-, Bolig- og Ældreministeriet for at tage højde for ændringen i GDV-ordningen, jf. pkt. 3.2.3.1.

Miljøministeriet skal afslutningsvist bemærke, at der, udover gennemførelsen af kravene i drikkevandsdirektiv V til hygiejne for materialer og produkter i kontakt med drikkevand i vandforsyningsloven, i dag er, og efter gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V også fremover vil være, andre lovgivninger, som fortsat vil varetage forskellige aspekter af beskyttelseshensyn i relation til såvel materialer som produkter i kontakt med drikkevand. Som eksempler herpå vil fabriksfremstillede byggevarer, som indgår i eller tilsluttes vandinstallationer, fortsat være omfattet af byggevarerforordningen, for så vidt angår krav, som ikke vedrører sundheds- og hygiejnekrav til materialer, ligesom regler i eksempelvis BR18 ligeledes fortsat vil være gældende. Produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, vil efter omstændighederne fortsat skulle være sikre i henhold til produktlovgivningen under Erhvervsministeriet. Endelig vil materialer og produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, efter omstændighederne fortsat være omfattet af lovgivning om materialer i kontakt med levnedsmidler under Fødevareministeriet.

3.2.4. Tilpasning af lov om produkter og markedsovervågning

3.2.4.1. Gældende ret

Lov om produkter og markedsovervågning supplerer markedsovervågningsforordningen, jf. lovens § 1, og finder anvendelse på de produkter, som er omfattet af de EU-direktiver eller EU-forordninger, der er opregnet i lovens § 2.

De EU-direktiver eller EU-forordninger, der er opregnet i

lovens § 2, omfatter retsakter under Erhvervsministeriets, Beskæftigelsesministeriets og Trafikministeriets ressort.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget, jf. Folketingtidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 10, er de produktkrav, der følger af de sektorspecifikke retsakter, allerede i dag i vidt omfang er gennemført i dansk ret. En del af formålet med forslaget er at samle reguleringen af de forskellige produkttyper i en ny hovedlov på Sikkerhedsstyrelsens område. Det følger videre, at forslaget vil skulle finde anvendelse på en lang række af produkter, der er omfattet af forskellige direktiver og forordninger, og at de pågældende direktiver og forordninger er implementeret i forskellige hovedlove og bekendtgørelser. Fælles for produktområderne, som er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde er, at de alle i et eller andet omfang indeholder forpligtelser for den, der bringer et produkt i omsætning på EU-markedet, jf. Folketingtidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 16. Endelig følger det, at lovforslaget ikke alene vil skulle gælde produkter, der er omfattet af markedsovervågningsforordningen, men gælde for størstedelen af produkterne på Sikkerhedsstyrelsens område. Det vil sige både produkter, der er produktspecifikke EU-krav til (harmoniserede produkter), produkter, der ikke er produktspecifikke EU-krav til, men som er omfattet af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed (ikke harmoniserede produkter), og endelig produkter, der er reguleret i dansk ret (nationalt regulerede produkter). Der bør ikke være forskel på Sikkerhedsstyrelsens mulighed for at gribe ind overfor farlige produkter, uanset om det er et stykke legetøj (EU-harmoniseret produkt), en narresut (ikke-harmoniseret produkt) eller en ukrudtsbrænder (nationalt reguleret), jf. Folketingtidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 10.

Markedsovervågningsforordningen gælder for 70 direktiver og forordninger og ensarter dele af forpligtelserne og kontrolbeføjelserne. omfatter yderligere to direktiver, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed (produktsikkerhedsdirektivet) og Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed., jf. Folketingtidende 2019-20, tillæg A, side 11. For så vidt angår markedsovervågning, anføres det i forarbejderne til forslag nr. L 179 til lov om produkter og markedsovervågning, Folketingtidende 2019-20, tillæg A, side 10, at markedsovervågningsforordningen overlader til medlemsstaterne at sikre et system til effektiv markedsovervågning af de produkter, der er omfattet af forordningen. Det er videre anført, at en del af forslagets bestemmelser har således til formål at sikre, at myndighederne har de nødvendige beføjelser til effektivt at føre en sådan kontrol. Det fremgår videre, at formålet med så vidt muligt at samle regler om kontrolbeføjelser og sanktioner i forbindelse med markedsovervågning på tværs af produktområder i denne lov bl.a. er behovet for

en effektiv kontrol, så de farlige produkter bliver fundet, og hårdere sanktioner, så flere virksomheder overholder reglerne, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 10. Det anføres endvidere, at det med lovforslaget foreslås, at anvendelsesområdet skal gå videre end markedsovervågningsforordningen, da det er væsentligt, at Sikkerhedsstyrelsen får de nødvendige kontrolbeføjelser og sanktionsmuligheder på tværs af de produktområder, som styrelsen har ressortansvaret for, og at man ved at samle reguleringen få en større grad af ensartethed i kontrolmyndighedernes håndhævelse af reglerne.

Hvor anvendelsesområdet for loven oprindeligt alene omfattede produkter, der hører under Sikkerhedsstyrelsens ressortansvar, er anvendelsesområdet ved to lovændringer i henholdsvis maj og december 2021 udvidet til også at omfatte produkter, som ikke tidligere hørte under Sikkerhedsstyrelsens ressortansvar.

Loven finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i anden lovgivning, som gennemfører eller supplerer EU-harmoniseringsretsakterne omfattet af lovens § 2, stk. 1, nr. 2-40, og som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter, jf. lovens § 3.

§ 4 i loven definerer visse begreber i loven. En erhvervsdrivende er således i § 4, nr. 1, defineret som en fabrikant, bemyndiget repræsentant, importør, distributør, udbyder af distributionstjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af produkter, som er omfattet af § 2, og enhver, der handler i en sådan erhvervsdrivendes' navn eller på en sådan erhvervsdrivendes vegne som led i sit erhverv.

I lovens kapitel 2 (§§ 5-7) fastsættes generelle pligter.

Det følger af lovens § 5, stk. 1, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, 1) opfylder de regler, der er fastsat i lov om produkter og markedsovervågning, eller regler fastsat i medfør af loven, 2) opfylder regler i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår lovens anvendelsesområde, 3) ikke indebærer en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis og anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses og 4) overholder færdselslovens § 67, stk. 1, regler udstedt i medfør af en række nærmere angivne bestemmelser i færdselsloven, lov om godkendelse af køretøjer og taxiloven, samt regler udstedt i medfør af lovens § 8 c. § 5, stk. 2, i loven fastsætter, at et produkt, der ikke opfylder stk. 1, ikke må installeres, tages i brug eller anvendes. § 5, stk. 3, indeholder en underretnings- og handlepligt, hvis en erhvervsdrivende får viden

om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, ikke opfylder stk. 1, nr. 3. Lovens § 5, stk. 5, fastsætter, at stk. 1-3 ikke finder anvendelse, i det omfang der i en EU-forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for erhvervsdrivende.

I § 6, stk. 1, indføres en formodningsregel for produkter omfattet af loven, hvorefter disse anses for at overholde krav fastsat i § 5, stk. 1, når de er fremstillet i overensstemmelse med standarder, hvis referencer er offentliggjort i EU-Tidende.

Kapitel 3 (§§ 9-25) omhandler kontrol.

I § 9, stk. 1, bestemmes, at Sikkerhedsstyrelsen varetager opgaven som kontrolmyndighed på loven, medmindre andet følger af stk. 2. Det følger af § 9, stk. 2, at såfremt der i eller i medfør af en anden lovgivning er fastsat regler om forebyggelse af specifikke risici ved særlige produkter, er det den myndighed, der påser overholdelsen af den anden lovgivning, som er kontrolmyndighed i forhold til at påse risici, som er omfattet af § 2, stk. 1, ved sådanne særlige produkter. Det følger videre af § 9, stk. 3, at den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at regler i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes. Kontrolmyndigheden fører desuden kontrol med, at regler fastsat i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, overholdes. Endelig følger det af stk. 4, at kontrolmyndigheden skal udøve kontrol efter stk. 3 på en sådan måde, at der gribes ind med de midler og med den hurtighed, som risikoens alvor kræver, herunder ved brug af en skjult identitet. Myndigheden skal i den forbindelse tage behørigt hensyn til den videnskabelige usikkerhed om et produkts indvirkning på menneskers sundhed og hensyn til, hvor alvorlig risikoen er for, at et produkt vil medføre skade på personer.

§§ 10-25 fastsætter nærmere regler for kontrolmyndighedens udøvelse af kontrollen.

Kapitel 4 (§ 26) omhandler bemyndigede organer.

I § 26, stk. 1, bemyndiges erhvervsministeren til, efter ansøgning, at udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver, i det omfang det er muligt i henhold til direktiverne, jf. § 2, stk. 1, og produktforordningerne. I § 26, stk. 2, bemyndiges erhvervsministeren endvidere til at fastsætte regler om udpegning, herunder om akkreditering, tilsyn og kontrol med udpegede virksomheder og myndigheder, og om, hvilke opgaver den udpegede skal udføre.

Erhvervsministeren kan i henhold til § 31, stk. 1 og 2, fastsætte regler om digital kommunikation.

Erhvervsministeren kan i henhold til § 33, stk. 1 og 2, etablere et rådgivende organ, og fastsætte regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage.

3.2.4.2. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at fastsætte regler, der sikrer gennemførelse af artikel 11, stk. 7, 1., 2. og 4. afsnit, i drikkevandsdirektiv V.

Som det fremgår af pkt. 3.2.4.1. gennemfører lov om produkter og markedsovervågning bl.a. de forpligtelser, som følger af markedsovervågningsforordningen, for en række produktområder under forskellige ministeriers ressort. Vandforsyningsloven indeholder ikke tilsvarende gennemførelsesforanstaltninger, da den ikke hidtil har indeholdt bestemmelser vedrørende produktregulering.

På denne baggrund og med henblik på at sikre ensartethed i kontrolmyndighedernes håndhævelse af produktreglerne, er det Miljøministeriets vurdering, at regler vedrørende markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, herunder regler, der gennemfører artikel 11, stk. 7, 1., 2. og 4, afsnit, i drikkevandsdirektiv V, bør reguleres i lov om produkter og markedsovervågning. For nærmere herom henvises til pkt. 3.2.3.2. ovenfor.

Der foreslås indsat et nyt § 5, stk. 1, nr. 5, hvorefter den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder kravene i 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v., krav fastsat i regler udstedt i medfør af § 56 a, stk. 2, i lov om vandforsyning m.v. og de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.

Lov om produkter og markedsovervågning fastsætter i § 5 de generelle pligter, som erhvervsdrivende skal sikre, når de bringer et produkt i omsætning eller gør det tilgængeligt på markedet. Det er i bemærkningerne til lovforslaget, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 16, anført, at lovforslaget finder anvendelse på en lang række af produkter, der er omfattet af forskellige direktiver og forordninger. Fælles for produktområderne, som er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde er, at de alle i et eller andet omfang indeholder forpligtelser for den, der bringer et produkt i omsætning på EU-markedet. Da alle førnævnte EU-retsakter imidlertid er udarbejdet og trådt i kraft henover en lang årrække – både før og efter den

nye metode – er der store forskelle på retsakernes indhold, herunder på omfanget af forpligtelser og definitioner af de forpligtede erhvervsdrivende. Det er samme steds side 34 anført, at der er forskel på, hvilke forpligtelser de erhvervsdrivende har på hvert enkelt produktområde, som er omfattet af lovforslaget. Forpligtelserne afhænger således af, om et produkt er omfattet af EU-regulering, herunder om EU-reguleringen er udarbejdet på baggrund af den nye metode, og hvordan reguleringen efterfølgende er implementeret i dansk ret. Erhvervsministeriet finder derfor, at det ikke er hensigtsmæssigt at fastsætte regler i lovforslaget af en sådan karakter, at forpligtelserne på nogle produktområder udvides som følge af en ensretning af forpligtelser på tværs af hele lovforslagets anvendelsesområde. Dette vil kunne medføre byrder for nogle erhvervsdrivende, og de erhvervsdrivendes forpligtelser bør tage udgangspunkt i, hvad der er nødvendigt set i forhold til det pågældende produktområde. Tilsvarende bør der ikke for de erhvervsdrivende kunne opstå tvivl om, hvilke forpligtelser de har. Det anføres samme steds side 35, at det derudover er et væsentligt element i lovforslagets formål om ensretning af regler på tværs af Sikkerhedsstyrelsens produktområder, at lovforslaget i fremtiden kan rumme andre produktområder end dem, der fremgår af anvendelsesområdet i lovforslagets § 2. Lovforslagets struktur skal derfor gøre det muligt, at andre produktområder vil kunne omfattes af lovforslaget ved en lovændring, hvor det pågældende område kan tilføjes til lovforslagets § 2. Der kan f.eks. være tale om et produktområde, som er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning. Dette understøtter nødvendigheden af, at der alene fastsættes forpligtelser for de erhvervsdrivende af en sådan karakter, at de også kan rumme nye produktområder. Det anføres samme steds videre, at det derfor foreslås med lovforslaget, at der alene fastsættes en generel forpligtelse i lovforslagets § 5 om de erhvervsdrivendes forpligtelser, der kan rumme produktområdernes forskelligheder. Bestemmelsen indebærer således bl.a., at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængelig på markedet, skal opfylde de for produktet relevante regler. Det er samme steds videre anført, at den generelle forpligtelse medfører derfor, at de erhvervsdrivendes øvrige og mere specifikke forpligtelser fremgår af hver enkelt bekendtgørelse, som implementerer et direktiv eller en produktforordning omfattet af lovforslagets anvendelsesområde.

At »gøre tilgængelig på markedet« og at »bringe i omsætning« er begreber, som anvendes i EU's harmoniserende produktregulering efter den nye metode. I Den blå vejledning om gennemførelse af EU's produktregler 2022, jf. EU-Tidende 2022, nr. C 247, side 1, (Den blå vejledning) har Kommissionen redegjort for det juridiske indhold af de to begreber.

Det er i Den blå vejledning, side 15, anført, at EU-harmoniseringslovgivningen finder anvendelse, når produktet bringes i omsætning på EU-markedet, og på alle efterfølgende aktiviteter, der udgør tilgængeliggørelse, indtil produktet når

slutbrugeren. I henhold til Den blå vejledning, side 19, er et produkt gjort tilgængeligt på markedet, når det er leveret med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på den Europæiske Unions marked som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag. En sådan levering omfatter ethvert tilbud vedrørende distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet, der kan resultere i faktisk levering i forhold til produkter, der allerede er produceret. Levering af et produkt betragtes kun som tilgængeliggørelse på EU's marked, når produktet er bestemt til endelig brug på EU's marked. Levering af produkter med henblik på udførsel af færdigvaren til et tredjeland, betragtes ikke som tilgængeliggørelse. Begrebet »tilgængeliggørelse« henviser til hvert enkelt produkt og ikke til en produkttype, eller hvorvidt det blev fremstillet for sig selv eller som led i en serie. Det fremgår endvidere, at baggrunden for, at begrebet tilgængeliggørelse spiller en så central rolle i EU-harmoniseringslovgivningen, er, at alle erhvervsdrivende i forsyningskæden er pålagt sporbarhedsforpligtelser og aktivt skal medvirke til at sikre, at kun overensstemmende produkter afsættes på den Europæiske Unions marked. Overførsel kræver ikke nødvendigvis fysisk overdragelse af produktet. Et produkt betragtes som værende overført eksempelvis i forbindelse med salg, udlån, udleje, leasing og gaver. Overførsel kan ske mod betaling eller uden beregning. Overførsel af ejerskab indebærer, at produktet er bestemt til at blive stillet til rådighed for en anden juridisk eller fysisk person.

Det er i Den blå vejledning, side 20, anført, at et produkt »bringes i omsætning« i EU, når det første gang bliver gjort tilgængeligt. Når en fabrikant eller en importør første gang leverer et produkt til en distributør eller en slutbruger, betegnes denne aktivitet som at bringe i omsætning og kan derfor kun ske én gang for hvert enkelt produkt i hele EU. Enhver efterfølgende aktivitet, eksempelvis levering fra distributør til distributør eller fra distributør til slutbruger, defineres som tilgængeliggørelse, også hvis der er tale om en efterfølgende tilgængeliggørelse i et andet medlemsland. Det er side 22 videre anført, at produkter, der er fremstillet i EU, og produkter fra tredjelande, behandles ens, og at EU-harmoniseringslovgivningen derfor også finder anvendelse på produkter uden for den Europæiske Union, når de gøres tilgængelige på EU-markedet for første gang. I disse tilfælde pålægges importøren visse forpligtelser, der i en vis grad afspejler de forpligtelser, der er pålagt fabrikanter i EU.

Det er i bemærkningerne til § 5, stk. 1, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 54, anført, at det foreslås i § 5, stk. 1, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, opfylder bestemmelsens nr. 1-3 (i dag nr. 1-4). Bestemmelsen er udtryk for det almindelige princip om, at ansvaret for produktens overensstemmelse ligger hos den erhvervsdrivende. Den foreslåede bestemmelse skal tydeliggøre, at den erhvervsdrivende har pligt til at gøre en aktiv indsats for, at det produkt, den pågældende bringer i omsætning eller gør tilgængeligt på markedet, lever op til

reglerne og er sikkert at anvende. Det er fabrikanten eller importøren, som bringer et produkt i omsætning, og det er distributøren, som gør produktet tilgængeligt på markedet.

Med forslaget til nyt nr. 5 i § 5, stk. 1, gennemføres artikel 11, stk. 7, 2. afsnit, i drikkevandsdirektiv V i dansk ret.

Det følger imidlertid af artikel 11, stk. 7, 2. afsnit, at medlemsstaterne skal sikre, at kun sådanne produkt i kontakt med drikkevand, der anvender færdige materialer, der er godkendt i henhold til dette direktiv, kan bringes i omsætning med henblik på dette direktiv. Det er som følge af heraf Miljøministeriets vurdering, at henset til Den blå vejledning og til bemærkningerne til § 5, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning, vil det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 5, alene finde anvendelse på producenter og importører (som bringer i omsætning). Distributører, som i henhold til ovenstående gør tilgængeligt på markedet (og dermed ikke bringer i omsætning), vil ikke være omfattet af den generelle pligt i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 5. Distributører vil dog i lighed med producenter, importører og bemyndigede repræsentanter være omfattet af de øvrige pligter, som følger af lov om produkter og markedsovervågning og af markedsovervågningsforordningen.

Som følge heraf vurderer Miljøministeriet, at forslaget til nyt § 5, stk. 1, nr. 5, i lov om produkter og markedsovervågning vil være afgrænset til at bringe et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, i omsætning. I overensstemmelse med Den blå vejledning og bemærkningerne til § 5, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning vil det derfor kun være producenter og importører, som vil være omfattet af den foreslåede pligt i § 5, stk. 1, nr. 5, til at sikre, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder § 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v., regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v. og de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand, når de bringer produktet i omsætning. Miljøministeriets vurderer ligeledes, at i overensstemmelse med Den blå vejledning skal begrebet import alene forstås som import til Danmark af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, fra tredjelande uden for EU.

Det er Miljøministeriets vurdering, at med udvidelsen af anvendelsesområdet for lov om produkter og markedsovervågning til også at omfatte produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil det være nødvendigt at præcisere, hvilke bestemmelser i loven, der ikke skal gælde i forhold til sådanne produkter. Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 3, nr. 7 og 11.

Det er Miljøministeriets vurdering, at for produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, bør det i lighed med øvrige produkter omfattet af lov om produkter og markedsovervågning være muligt at fastsætte regler om digital kommunikation. Miljøministeriet finder dog, at for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, bør sådanne regler alene kunne fastsættes efter forhandling med miljøministeren. Det foreslås derfor med lovforslagets § 3, nr. 14, at § 31, stk. 3, i lov om produkter og markedsovervågning ændres så det fastslås, at erhvervsministeren alene efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om digital kommunikation i henhold til § 31, stk. 1 og 2, for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Det er Miljøministeriets vurdering, at hygiejnekrav til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, hører under miljøministerens ressort. Det foreslås derfor med lovforslagets § 3, nr. 17, at erhvervsministerens fastsættelse af regler efter lovens § 33, stk. 2, om de opgaver et rådgivende organ, som Erhvervsministeren kan udpege, alene kan ske efter forhandling med miljøministeren for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Det er Miljøministeriets vurdering, at såfremt der fastsættes nationale regler i medfør af lov om vandforsyning m.v., eksempelvis om strengere hygiejnekrav til materialer i kontakt med drikkevand, eller om overensstemmelsesvurdering og mærkning, vil sådanne krav også være omfattet af det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 5, og af regler om markedsovervågning i lov om produkter og markedsovervågning.

Miljøministeriet vurderer, at med forslaget til ændring af lov om produkter og markedsovervågning er det alene kravene i artikel 11 i drikkevandsdirektiv V, nærmere bestemt krav til hygiejne for materialer i produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, som bliver omfattet af loven. Fysisk-mekaniske krav til materialer og produkter i vandinstallationer er ikke omfattet af ressortændringen, jf. pkt. 3.2.3.1. ovenfor, og hører derfor fortsat under social- og boligministerens ressort. Miljøministeriet vurderer, at der i konsekvens heraf vil være forskel i sanktionsniveauet alt efter, om der er tale om overtrædelse af hygiejnekrav til produkter i kontakt med drikkevand i henhold til lov om produkter og markedsovervågning, eksempelvis et udgangspunkt om bøder på 50.000 kr. og anmeldelse af ethvert forhold, mens overtrædelse af øvrige krav til produkter i kontakt med drikkevand, herunder især fysisk-mekaniske krav til materialer og produkter i vandinstallationer, fortsat vil være underlagt det sanktionsniveau, som er fastsat i byggelovgivningen.

3.3. Minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand

3.3.1. Gældende ret

Det fremgår af vandforsyningslovens § 59, stk. 2, at miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilke stoffer der må tilsættes vand, der anvendes til drikkevand, eller som kan komme i berøring med levnedsmidler. Bemyndigelsen i § 59, stk. 2, har ikke hidtil været anvendt.

Det fremgår af lovbemærkningerne til § 59, stk. 2, at de regler om tilsætning af stoffer til vandet, ministeren kan fastsætte, må antages dels at komme til at gå ud på, at visse tilsætninger, f.eks. iltning og klorning, kan ske uden særlig tilladelse, dels at andre tilsætninger kun må ske med særlig tilladelse fra ministeren, jf. Folketingstidende 1968-69, 1. samling, tillæg A, spalte 679. Derudover fremgår det af den skriftlige redegørelse fra ministeren til folketingets miljøudvalg, j.nr. 2202-22, af 6. januar 1977 om fluoridering af drikkevand, at daværende § 48 i vandforsyningsloven, nu § 59, kan anvendes til at fastsætte regler om tilsætning af fluorid til drikkevandet.

Efter vandforsyningslovens § 21 må et vandindvindingsanlæg ikke etableres eller på væsentlig måde udbedres eller ændres, før kommunalbestyrelsen har meddelt tilladelse her til.

Det fremgår af vandforsyningslovens § 71 a, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter eller vand m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende. Bestemmelsen sikrer den ophavsretlige beskyttelse af standarder, der ofte vil være til hinder for, at de standarder, der henvises til i regler fastsat af ministeren, kan offentliggøres i Lovtidende sammen med reglerne.

Herudover er stoffer og produkter til desinficering af drikkevand m.v. omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter med senere ændringer (herefter benævnt biocidforordningen).

Biocidforordningen inddeler i bilag V de biocidholdige produkter i 22 produkttyper. Produkttype 4 omfatter biocidholdige produkter til desinficering af udstyr, beholdere, spise- og fodringsredskaber, overflader og rør i forbindelse med fremstilling, transport, oplagring eller indtagelse af fødevarer eller foderstoffer (herunder drikkevand) til mennesker og dyr. Produkttype 5 omfatter biocidholdige produkter til desinficering af drikkevand til både mennesker og dyr.

Ifølge biocidforordningen skal både de aktivstoffer, der indgår i biocidprodukter, og selve biocidprodukterne godken-

des, før de må markedsføres og anvendes. Biocidprodukter må kun anvendes i overensstemmelse med deres produktgodkendelse, og der må kun bruges aktivstoffer fra leverandører, der er godkendt i medfør af biocidforordningen.

Er aktivstoffer endnu ikke færdigvurderet og godkendt efter reglerne i biocidforordningen, må aktivstofferne alene være på markedet i de bestemte biocidprodukttyper, aktivstofferne er under vurdering til, og indtil de er godkendt efter forordningen. I den mellemliggende periode gælder der i dansk ret en registreringspligt i Miljøstyrelsens og Arbejdstilsynets fælles produktregister, jf. bekæmpelsesmiddelbekendtgørelsens § 56. Produktregistret anvendes til at overvåge udviklingen i brugen af farlige stoffer og materialer i Danmark.

Det følger af biocidforordningens artikel 2, stk. 7, at intet i forordningen er til hinder for, at medlemsstaterne begrænser eller forbyder anvendelsen af biocidholdige produkter i den offentlige drikkevandsforsyning.

3.3.2. Drikkevandsdirektiv V

Med henblik på at sikre sundt og rent drikkevand indeholder drikkevandsdirektiv V i artikel 12, stk. 1, krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, ikke direkte eller indirekte bringer beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke påvirker vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke utilsigtet øger den mikrobielle vækst og ikke forurener vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål.

Medlemsstaternes gennemførelse af artikel 12, stk. 1, skal være baseret på forsigtighedsprincippet og må på ingen måde, hverken direkte eller indirekte, medføre en forringelse af drikkevandets nuværende kvalitet eller en øget forurening af vand, der anvendes til fremstilling af drikkevand, jf. artikel 12, stk. 2.

Efter artikel 12, stk. 3, skal medlemsstaterne i henhold til artikel 12, stk. 1, under anvendelse af relevante europæiske standarder for bestemte behandlingskemikalier eller filtermedier sikre, at renheden af behandlingskemikalier og filtermedier vurderes, og at kvaliteten af sådanne behandlingskemikalier og filtermedier garanteres. Dette skal ske, uden at det berører biocidforordningen. Relevante europæiske standarder skal anvendes, hvor sådanne findes, jf. præambelbeholdning nr. 27, andet led.

Det er Miljøministeriets forståelse af samspillet mellem artikel 12, i drikkevandsdirektiv V, og biocidforordningen, at artikel 12 alene supplerer forordningens krav til de godkendte biocidprodukters egenskaber i forbindelse med anvendelsen, men ikke som sådan ændrer i disse.

Artikel 12 fastsætter således yderligere krav til anvendelsen af de behandlingskemikalier og filtermedier, der er biocidprodukter, i forhold til den tilladte anvendelse i medfør af biocidprodukternes godkendelse og etikette efter biocidforordningen.

Artikel 12 finder herudover anvendelse på behandlingskemikalier og filtermedier, der ikke er biocidprodukter. Det kan f.eks. være kemikalier, der anvendes mod mineraler eller andre stoffer i drikkevandet.

Kravene i artikel 12 er nye i forhold til drikkevandsdirektiv IV.

Efter artikel 3, stk. 6, i drikkevandsdirektiv V, er vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, kun omfattet af direktivets artikel 1-6 og 13-15 samt direktivets relevante bilag. Disse mindre vandforsyninger er således ikke omfattet af direktivets artikel 12.

3.3.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at bemyndigelsen i § 59, stk. 2, ikke indeholder tilstrækkelig hjemmel til at gennemføre kravene i artikel 12 til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand.

Det bemærkes, at det har været opfattelsen, at tilladelseskravet i § 21 også omfatter anvendelse af behandlingskemikalier og filtermedier ved behandling af vand, der anvendes til drikkevand. Praksis har således været, at det i mange tilfælde kræver tilladelse fra kommunalbestyrelsen at anvende disse kemikalier og medier. Det er imidlertid Miljøministeriets vurdering, at tilladelseskravet i § 21 ikke omfatter anvendelse af behandlingskemikalier og filtermedier med henblik på at opnå vand, der egnet til drikkevand.

Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningsloven ikke indeholder tilstrækkelig hjemmel til at gennemføre artikel 12 i drikkevandsdirektiv V i dansk ret, og at der derfor er behov for at tilvejebringe en hjemmel hertil.

Det foreslås derfor, at der indsættes en ny § 56 e i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren fastsætter regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, herunder om vurdering af renheden og sikring af kvaliteten af disse behandlingskemikalier og filtermedier, jf. lovforslagets § 1, nr. 23.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at miljøministeren

til opfyldelse af kravene i artikel 12 vil skulle fastsætte regler om, at behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, og anvendelsen af disse, ikke direkte eller indirekte må bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke må påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke utilsigtet må øge den mikrobielle vækst og ikke må forurene vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere, at miljøministeren i overensstemmelse med kravene i artikel 12 vil fastsætte regler om, at vandforsyninger, der anvender behandlingskemikalier eller filtermedier til drikkevandsbehandling, skal sikre, herunder i form af egenkontrol, for vandforsyningens regning, at det behandlingskemikalie eller filtermedie, forsyningerne anvender, opfylder de renheds- og kvalitetskrav, der er fastsat i den europæiske standard, der gælder for det pågældende behandlingskemikalie eller filtermedie, hvor en sådan standard findes.

Det forventes, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, vil blive omfattet af ovennævnte regler, jf. artikel 3, stk. 6, i drikkevandsdirektiv V.

Der findes i dag et antal europæiske standarder for kemikalier og produkter til behandling af vand anvendt som drikkevand, f.eks. for jernsulfat, natriumhydroxid og calciumcarbonat. En standard vil bl.a. indeholde en nøjagtig identifikation af behandlingskemikaliets og en beskrivelse af dets kemiske og fysiske karakteristika. Standarden vil endvidere fastsætte minimumsrenhedskriterier for kemikaliets, herunder grænser for urenheder i form af f.eks. tungmetaller, og hvordan kemikaliets skal testes og analyseres med henblik på at vurdere dets kvalitet før anvendelsen. Derudover vil standarden omfatte forholdsregler for sikker transport, mærkning og opbevaring af kemikaliets. Standarden vil ofte selv gøre opmærksom på, at der også kan være nationale regler om anvendelse af kemikalier til vandbehandling. Tilsvarende gælder for standarder for filtermedier, hvor sådanne findes.

Behandlingskemikalier og filtermedier, der er biocidholdige produkter under produkttype 4 eller 5, forventes at falde ind under tilladte behandlingskemikalier og filtermedier under de forventede nye regler fastsat i medfør af § 56 e, da det antages at biocidproduktet er kvalitetssikret og renhedsvurderet efter europæiske standarder jf. artikel 12, stk. 3, i biocidforordningen.

Det er imidlertid Miljøministeriets vurdering, at der ikke findes europæiske standarder for alle typer af behandlingskemikalier og filtermedier, som i dag bliver brugt i vandforsyningerne i Danmark. I de tilfælde, hvor der ikke findes en europæisk standard, vil miljøministeren kunne fastsætte

regler om krav til behandlingskemikalier eller filtermedier i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 56 e. Det er Miljøministeriets vurdering, at denne ordning vil være i overensstemmelse med drikkevandsdirektivets artikel 12.

Det bemærkes, at vandforsyningerne også kan anmode CEN (European Committee for Standardization), som er det organ, der udarbejder de europæiske standarder, om at udarbejde en standard for det pågældende behandlingskemikalie eller filtermedie.

I de tilfælde hvor der ikke findes en europæisk standard, indebærer den foreslåede bemyndigelse således, at miljøministeren kan fastsætte krav i regler efter den foreslåede § 56 e til behandlingskemikalier og filtermedier, som indgår i den simple og videregående vandbehandling, herunder eksempelvis til iltning og klorning. Iltning af vandet indgår i den simple vandbehandling til udfældning af bl.a. jern, mens klorning vil indgå i den videregående vandbehandling til desinficering af vandet.

Det bemærkes endvidere, at, som følge af den foreslåede § 56 e, vil bemyndigelsen i § 59, stk. 2, fremadrettet alene skulle regulere tilsætning af stoffer til drikkevand, som har som primært formål at ændre på drikkevandets sammensætning på baggrund af sundhedsformål. Eksempelvis kunne essentielle mineraler som calcium- og magnesiumsalte tilsættes i tilfælde, hvor vandet har undergået en omvendt osmose behandling, hvilket i betydelig grad demineraliserer vandet. Ligeledes vil § 59, stk. 2, kunne anvendes til at fastsætte regler om tilsætning af fluorid til drikkevandet.

Med hensyn til anvendelse af behandlingskemikalier og filtermedier, som har indgået i tilladelser efter § 21, vil kravene hertil fremover i stedet skulle fastsættes i regler i medfør af den foreslåede § 56 e. Det bemærkes, at tilladelser der meddeles efter § 21 i vandforsyningsloven efter gældende praksis bliver givet uden udløbsdato, da vandindvindingsanlæggene har til hensigt at bestå i mange år for at sikre drikkevandsforsyningen. Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at der vil være behov for en overgangsperiode for de vandforsyninger, der i dag har tilladelse efter § 21 til at anvende behandlingskemikalier og filtermedier i vandforsyningsanlæg. Drikkevandsdirektivet indeholder ingen overgangsordninger for anvendelse af behandlingskemikalier og filtermedier. Det er Miljøministeriets vurdering, at udskiftning af særligt filtermedier kan være økonomisk meget byrdefuldt. Miljøministeren vil derfor fastsætte tidsfrister for, hvornår et filtermedie eller behandlingskemikalie, som har været anvendt på baggrund af en tilladelse efter § 21, og hvortil der ikke forefindes en europæisk standard, skal være udskiftet eller opfyldt krav fastsat i medfør af den foreslåede § 56 e. Det bemærkes i den forbindelse, at det er Miljøministeriets vurdering, at der i dag ikke anvendes behandlingskemikalier eller filtermedier, hvortil der er givet tilladelse efter den gældende lovs § 21, som ikke vil kunne

opfylde de generelle krav i artikel 12. Det bemærkes, at overtrædelse af vilkår i de pågældende tilladelser ikke vil kunne håndhæves, jf. heller ikke i overgangsperioden.

Kommunalbestyrelsen vil skulle føre tilsyn med vandforsynings overholdelse af de regler, der fastsættes efter den foreslåede bemyndigelse, som en del af kommunalbestyrelsens gældende tilsynsopgave i medfør af kapitel 10 i vandforsyningsloven.

Manglende overholdelse af de regler, der fastsættes efter den foreslåede bemyndigelse, kan medføre straf i form af bøde i regler udstedt i medfør af § 84, stk. 2.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at den gældende bestemmelse i § 71 a i vandforsyningsloven ikke indeholder hjemmel til, at miljøministeren, med henblik på at sikre den ophavsretlige beskyttelse af europæiske standarder, kan fastsætte regler om, at de standarder, der vil skulle gælde for behandlingskemikalier og filtermedier, og som der vil blive henvist til i regler udstedt i medfør af den foreslåede § 56 e, ikke skal indføres i Lovtidende. Dette skyldes, at den gældende bestemmelse i § 71 a alene omfatter standarder vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, vand m.v., men ikke til stoffer og blandinger af relevans for gennemførelsen af direktivets artikel 12.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at en større del af de europæiske standarder, som vandforsyningerne vil skulle kvalitetssikre og renhedsvurdere deres anvendte behandlingskemikalier eller filtermedier efter, ikke findes på dansk. De vil dog almindeligvis foreligge på engelsk.

Det er imidlertid en almindelig gældende forudsætning, at love og bekendtgørelser er på dansk. Det gælder også de tekniske standarder, reglerne henviser til. Der vil derfor være behov for en særskilt hjemmel i loven til, at der i regler fastsat i medfør loven vil kunne ske henvisning til tekniske standarder, der ikke foreligger på dansk.

Med lovforslaget foreslås § 71 a derfor ændret, således at miljøministeren bemyndiges til at kunne fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til stoffer og blandinger, som der henvises til i regler fastsat i medfør af vandforsyningsloven, ikke vil skulle indføres i Lovtidende. Endvidere foreslås, at ministeren bemyndiges til at kunne fastsætte regler om, at internationale vedtagelser og tekniske specifikationer skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk. Der henvises i det hele til lovforslagets § 1, nr. 49 og 50, og bemærkninger hertil.

Den foreslåede ændring af § 71 a indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at europæiske standar-

der, der gælder for behandlingskemikalier og filtermedier, og som der henvises til i regler udstedt i medfør af den foreslåede § 56 e, ikke indføres i Lovtidende af hensyn til den ophavsretlige beskyttelse af disse standarder. Endvidere indebærer den foreslåede bemyndigelse, at ministeren vil kunne fastsætte regler om, at også nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til stoffer og blandinger, der vil skulle gælde i medfør af regler, der ikke er udstedt med henblik på gennemførelse af artikel 12, men i henhold til regler udstedt i medfør af andre af lovens bemyndigelser, vil skulle være gældende, selv om de ikke indføres i Lovtidende.

Den foreslåede ændring af § 71 a indebærer endvidere, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at europæiske standarder, der gælder for behandlingskemikalier og filtermedier, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk men f.eks. kun på engelsk. Endvidere indebærer den foreslåede bemyndigelse, at også nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, stoffer, blandinger eller vand m.v., der henvises til i regler udstedt i medfør af andre af lovens bemyndigelser end de bemyndigelser, der skal sikre gennemførelsen af artikel 12, skal være gældende, selv om de kun findes på engelsk. Internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, herunder standarder, retter sig typisk mod og anvendes oftest af en snæver kreds af professionelle, der orienterer sig mod den engelsksprogede version under alle omstændigheder. Det anses derfor ikke for problematisk at fastsætte, at disse standarder skal være gældende, selvom de kun foreligger på engelsk.

3.4. Anvendelse af indikatorparametre til kontrollformål samt vurdering af og underretning om sundhedsfare og nærliggende sundhedsfare

3.4.1. Gældende ret

Krav til drikkevandskvaliteten og metoder til at undersøge og påvise forekomsten af stoffer i vandet er fastsat i drikkevandsbekendtgørelsen med hjemmel i vandforsyningslovens § 59, stk. 3, i form af kvalitetskrav.

Bekendtgørelsens bilag 1 c, fastsætter bl.a. kvalitetskrav for de parametre, der er fastsat i bilag I, del C, i drikkevandsdirektiv IV, herunder aluminium, chlorid, jern, pH, farve og smag, og som i direktivet benævnes ”indikatorparametre”. I drikkevandsdirektiv IV fastsættes indikatorparametre til kontrollformål og til opfyldelse af artikel 8 om udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen af drikkevandet.

Vandforsyninger er i medfør af §§ 3 og 4, i drikkevandsbekendtgørelsen, ansvarlige for at kontrollere kvaliteten af

drikkevandet, og ansvarlige for at drikkevandet lever op til kvalitetskravene.

Kommunalbestyrelserne fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer i overensstemmelse med § 60, stk. 1, i vandforsyningsloven, og regler fastsat i kapitel 3, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Kommunalbestyrelsen kan i medfør af § 62, stk. 1, i vandforsyningsloven, meddele påbud om, at et vandforsyningsanlæg skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt, hvis vandet ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, herunder drikkevandsbekendtgørelsen.

Hvis kvalitetskravet på drikkevandsbekendtgørelsens bilag 1 c er fastsat for en indikatorparameter, jf. ovenfor, har kommunalbestyrelsen mulighed for i et vist omfang at dispensere for en manglende overholdelse heraf, jf. drikkevandsbekendtgørelsens §§ 19-23.

Det følger endvidere af stk. 1, at kommunalbestyrelsen kan meddele påbud om, at et vandforsyningsanlæg skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt, hvis vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller hvis der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet i et vandforsyningssystem kan blive sundhedsfarligt, og endvidere, at kommunalbestyrelsen kan påbyde, at der skal gives information eller underretning til forbrugerne, jf. stk. 6 og 7, herunder om måden herfor.

Kommunalbestyrelsen er derudover forpligtet til, såfremt vandet ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, at drage omsorg for, at årsagen hertil påvises, og at sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandskvaliteten, herunder ved at give påbud efter stk. 1, jf. § 62, stk. 2, i vandforsyningsloven. Pligten gælder for vand fra en almen vandforsyning, vand fra ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3.000 m³ vand årligt, og vand fra vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, herunder vand fra f.eks. skoler, restauranter, hospitaler, hoteller og forlystelsesetablissemeter. Forpligtelsen følger desuden også af § 14, stk. 3, og § 15, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Lovens § 62, stk. 2, gennemfører krav i artikel 8, i drikkevandsdirektiv IV, herunder kravet i artikel 8, stk. 6, 1. pkt., om, at medlemsstaterne ved manglende overholdelse af parameterværdierne eller specifikationerne i bilag I, del C, undersøger, om den manglende overholdelse udgør en fare for sundheden.

Kommunalbestyrelsen er derudover, uanset om kvalitetskrav

er overholdt eller ej, forpligtede til uden unødigt ophold at give påbud om udbedrende foranstaltninger efter stk. 1, hvis vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som er omfattet af § 62, stk. 2, bedømmes at være sundhedsfarligt, eller er der efter kommunalbestyrelsens skøn nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, jf. § 62, stk. 3, i vandforsyningsloven. Kommunalbestyrelsens afgørelse heraf skal ske efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen, jf. § 62, stk. 5.

Lovens § 62, stk. 3, gennemfører dels kravet i artikel 8, stk. 3, i drikkevandsdirektiv IV, om, at medlemsstaten uanset om parameterværdierne er overholdt, skal sørge for, at enhver drikkevandsforsyning, der indebærer en potentiel fare for sundheden, forbydes, eller at brugen af vandet begrænses, eller at der træffes sådanne andre foranstaltninger, som er nødvendige af hensyn til sundhedsbeskyttelsen. Og dels kravet i artikel 8, stk. 6, 2. pkt., om, at medlemsstaten ved manglende overholdelse af parameterværdierne eller specifikationerne i direktivets bilag I, del C, skal træffe udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af vandets kvalitet, hvis dette, på baggrund af undersøgelsen foretaget i henhold til artikel 8, stk. 6, 1. pkt., vurderes at være nødvendigt af hensyn til sundhedsbeskyttelsen. Begrebet ”potentiel fare” er gennemført ved formuleringen ”sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt”.

Lovens § 62, stk. 5, gennemfører kravet i artikel 8, stk. 4, hvorefter de kompetente myndigheder eller andre relevante organer afgør, hvilke foranstaltninger der skal træffes i henhold til artikel 8, stk. 3, idet de også tager hensyn til den mulige sundhedsfare ved at afbryde drikkevandsforsyningen eller begrænse brugen af drikkevand.

Kommunalbestyrelsen skal derudover sikre, at forbrugerne informeres om overskridelse af kvalitetskrav, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen af kvalitetskravene er ubetydelig, og at de ved ethvert tilfælde, hvor vandet bedømmes sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare for, at vandet er sundhedsfarligt, straks underrettes herom, herunder om eventuelle foranstaltninger, som den enkelte forbruger bør træffe, jf. § 62, stk. 6 og 7, i loven. Bestemmelserne gennemfører artikel 8, stk. 3, 2. pkt., og stk. 7, i drikkevandsdirektiv IV.

3.4.2. Drikkevandsdirektiv V

Indikatorparametre fastsættes i drikkevandsdirektiv V, i bilag I, del C, med henblik på kontrolformål og til opfyldelse af forpligtelserne i artikel 14, jf. artikel 5, stk. 2. Direktivets indikatorparametre er en videreførelse fra drikkevandsdirektiv IV.

Det følger af præambelbetragtning nr. 11, i drikkevandsdirektiv V, at indikatorparametre ikke har direkte indvirkning på den offentlige sundhed, men at de er vigtige midler

til at kontrollere, hvorvidt vandforsyningsanlægget fungerer optimalt og til at vurdere vandkvaliteten. Parametrene kan bidrage til at identificere mangler i vandbehandlingen, og spiller en vigtig rolle med hensyn til at øge og fastholde forbrugernes tillid til vandkvaliteten. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at sådanne parametre kontrolleres.

Artikel 14 viderefører med enkelte ændringer de krav til medlemsstaterne, der var fastsat i artikel 8, i drikkevandsdirektiv IV.

Som noget nyt er det i artikel 14, stk. 3, 2. pkt., præciseret, at medlemsstaterne skal betragte en manglende overholdelse af minimumskraverne til de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del A (mikrobiologiske parametre) og del B (kemiske parametre), som en potentiel fare for menneskers sundhed, medmindre den kompetente myndighed vurderer, at overskridelsen af parameterværdien er ubetydelig. Derudover er medlemsstaternes forpligtelse til at underrette om tilfælde af potentiel fare blevet præciseret og udbygget i artikel 14, stk. 4. Vedrørende den nye tilføjelse i artikel 14, stk. 2, 2. pkt., henvises til lovforslagets pkt. 3.1.2.2. vedrørende gennemførelsen af direktivets artikel 10 og bilag I, del D.

Artikel 15, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V, fastsætter, at medlemsstaterne kan dispensere fra parameterværdier fastsat i direktivets bilag I, del B eller fra supplerende værdier fastsat af medlemsstaten for parametre, som ikke er fastsat i direktivets bilag I, forudsat at dispensationerne ikke indebærer en potentiel fare for menneskers sundhed, og såfremt drikkevandsforsyningen i det pågældende område ikke kan opretholdes på nogen anden rimelig måde.

3.4.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Indikatorparameter er ikke et begreb, der i dag anvendes i vandforsyningsloven. I stedet anvendes begrebet kvalitetskrav.

I vandforsyningslovens § 62 om udbedrende foranstaltninger m.v. anvendes begrebet kvalitetskrav således om alle parametre, der fastsættes af hensyn til kvaliteten af drikkevandet, herunder alle de parametre, som er opført på bilag I, i drikkevandsdirektivet. Dvs. kvalitetskrav omfatter i dansk ret både de parametre, der fastsættes af hensyn til beskyttelsen af menneskers sundhed, herunder især mikrobiologiske og kemiske parametre, og parametre, der kun fastsættes til kontrolformål som f.eks. aluminium, chlorid, jern, pH, farve og smag, og hvis overskridelse som udgangspunkt ikke udgør en fare eller risiko for menneskers sundhed.

Det er imidlertid Miljøministeriets vurdering, at der ikke er behov for i alle tilfælde at træffe udbedrende foranstalt-

ninger til genoprettelse af drikkevandskvaliteten ved manglende opfyldelse af de parametre, der kun fastsættes til kontrolformål. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at dette heller ikke er et krav efter drikkevandsdirektiv IV og V. Dette er således også grunden til, at der i drikkevandsbekendtgørelsens §§ 19-23 er indført en adgang for vandforsyninger til at ansøge kommunalbestyrelsen om dispensation ved manglende opfyldelse af de nationalt fastsatte kvalitetskrav, der er baseret på indikatorparametre.

Vandforsyningslovens § 62 fastsætter dog samtidig en pligt for kommunalbestyrelsen til dels altid at sørge for, at det undersøges, hvad der er årsagen til en overskridelse af nationalt fastsatte kvalitetskrav baseret på indikatorparametre, og til dels at træffe udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandskvaliteten, hvis en overskridelse af sådanne kvalitetskrav vurderes at udgøre en potentiel fare eller en risiko for menneskers sundhed. Det er Miljøministeriets vurdering, at disse pligter fuldt ud varetager de eventuelle sundhedsmæssige fare og risici, som kan være forbundet med en overskridelse af parametre, der kun er fastsat til kontrolformål.

Det er Miljøministeriets vurdering, at denne dispensationsadgang for parametre, der kun fastsættes til kontrolformål, udgør en unødigt og ubegrundet administrativ byrde. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at begrebet ”indikatorparametre” bør indsættes i vandforsyningsloven for derved at gennemføre den sondring mellem kvalitetskrav og indikatorparametre, der følger af drikkevandsdirektiv IV og V.

Det foreslås derfor, at ”indikatorparametre” indsættes i vandforsyningslovens § 62, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 34.

Begrebet ”indikatorparametre” vil skulle forstås i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, 2. pkt., i drikkevandsdirektiv V, som parametre, der kun er fastsat for kontrolformål med henblik på at sikre, at kravene i artikel 14, i drikkevandsdirektiv V, opfyldes. Indikatorparametrene vil blive fastsat i regler udstedt i medfør af vandforsyningslovens § 59, stk. 3. Disse indikatorparametre vil omfatte de parametre, der opført på bilag I, del C, i drikkevandsdirektiv V, og eventuelle nationalt fastsatte parametre, der tjener samme formål.

Den foreslåede sondring vil indebære, at kommunalbestyrelsen fremover hverken kan eller skal udstede påbud ved overskridelse af indikatorparametre efter lovens § 62, stk. 1, 1. pkt., eller efter § 62, stk. 2., ved den blotte overskridelse af en indikatorparameter.

Den foreslåede ændring har den afledte virkning, at der fremover ikke er behov for, at vandforsyninger ansøger

kommunalbestyrelsen om dispensation for manglende overholdelse af indikatorparametre. Det forventes derfor endvidere, at den del af reglerne i drikkevandsbekendtgørelsens §§ 19-23 om, at der skal ansøges om dispensation ved overskridelse af indikatorparametre, vil blive ophævet.

Dog vil kommunalbestyrelsen i et hvert tilfælde, uanset en overskridelse af kvalitetskrav såvel som af indikatorparametre, fortsat, i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1 og 6, i drikkevandsdirektiv V, være forpligtet til at drage omsorg for, at årsagen til overskridelsen undersøges, og til at udstede påbud, hvis vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller hvis der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet i et vandforsyningssystem kan blive sundhedsfarligt, jf. § 62, stk. 1, 2. pkt. og stk. 3. Kommunalbestyrelsen vil endvidere fortsat være forpligtet til at informere forbrugerne om overskridelse, uanset om der er tale om overskridelse af en indikatorparameter eller et kvalitetskrav, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen er ubetydelig, jf. den foreslåede ændring af § 62, stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 38, og til sikre, at forbrugerne straks underrettes, hvis vandet bedømmes sundhedsfarligt eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, herunder oplyses om foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe.

Det foreslås desuden, at der, med henblik på at sikre overensstemmelse med artikel 8, i drikkevandsdirektiv IV, og nu artikel 14, i drikkevandsdirektiv V, foretages en ændring af vandforsyningslovens § 62, stk. 2, hvormed det præciseres, at undersøgelsen af årsagen til en overskridelse af kvalitetskrav eller indikatorparametre skal foretages ”straks”, jf. lovforslagets § 1, nr. 34.

Det er derudover Miljøministeriets vurdering, at eftersom begrebet ”potentielt fare” i gældende ret er gennemført ved formuleringen ”sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt”, og eftersom artikel 8, stk. 4, som videreføres ved artikel 14, stk. 5, er gennemført ved lovens § 62, stk. 5, vedrørende kommunalbestyrelsens drøftelse med Styrelsen for Patientsikkerhed, bør den nævnte formulering indsættes fuld ud i bestemmelsen for at sikre ensartet gennemførelse af begrebet i hele § 62, jf. lovforslagets § 1, nr. 37.

Hvad angår gennemførelsen af de i artikel 14, stk. 4, præciserede og udbyggede krav til medlemsstaternes underretningsforpligtelse ved tilfælde, hvor vandet udgør en potentielt fare, foreslås en nyaffattelse af den gældende underretningsbestemmelse i lovens § 62, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 39. Underretningsforpligtelsen vil fortsat finde anvendelse i ethvert tilfælde af sundhedsfare eller nærliggende sundhedsfare, uanset en overskridelse af kvalitetskrav eller indikatorparametre.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 34, 37, 38 og 39, og bemærkningerne hertil.

3.5. Opretholdelse og forbedret adgang til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, samt om fremme af drikkevand fra vandhanen

3.5.1. Gældende ret

Det følger af vandforsyningslovens § 14, stk. 1, at kommunalbestyrelsen udarbejder planer for, hvorledes vandforsyningen skal tilrettelægges, herunder hvilke almene vandforsyninger forsyningen skal bygge på, og hvilke forsyningsområder de enkelte almene vandforsyninger skal have. Kommunalbestyrelsen kan i disse planer beslutte, at ejendom skal forsynes vand fra egen vandforsyning. Derudover kan miljøministeren i medfør af lovens § 16, fastsætte nærmere regler om indholdet af vandforsyningsplanlægningen, herunder bestemme og fastsætte regler om, at nærmere angivne forudsætninger skal lægges til grund for planlægningen, om tidsfrister og procedurer for samt revision af planlægningen, og om offentlig annoncering af planlægningen. Disse regler findes i bekendtgørelse nr. 831 af 27. juni 2016 om vandforsyningsplanlægning.

Udgangspunktet er, at vandindvinding og etablering af vandindvindingsanlæg kræver tilladelse af kommunalbestyrelsen, jf. lovens § 18, stk. 1, og § 21, stk. 1. Enhver grundejer, hvis ejendom er beliggende uden for en almen vandforsynings naturlige forsyningsområde, er dog berettiget til uden tilladelse at indvinde grundvand på egen grund til brug i husholdning, medmindre der må antages at være nærliggende fare for, at vandet ikke vil opfylde de fastsatte krav til kvaliteten af drikkevand eller i øvrigt vil blive sundhedsfarligt, jf. lovens § 18, stk. 2. Endvidere gælder der mere lempelige regler for vandindvindingsanlæg, der højst forsyner fire husstande til brug i husholdning og almindeligt landbrug, jf. lovens § 20, stk. 2.

Det følger derudover af vandforsyningslovens § 45, stk. 1, at almene vandforsyninger er forpligtet til på rimelige vilkår at overtage forsyningen af samtlige ejendomme inden for anlæggenes naturlige forsyningsområde, og at miljøministeren kan pålægge ikkealmene vandforsyninger, der allerede forsyner flere ejendomme, at forsyne yderligere ejendomme inden for samme bebyggelse.

Under Social-, Bolig og Ældreministeriets ressort er der fastsat regler i bygningsreglementet om, at beboelsesejendomme skal være egnede til beboelse, herunder udføres med vandinstallationer til drikkevand. Vandinstallationer skal dertil udføres, så de kan fungere uden risiko for personers sundhed.

Under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort er der bl.a. fastsat regler om prisen for vand, jf. vandforsyningsloven og vandsektorloven, hvorved vandforsyningerne bl.a. har klare rammer for, hvilke udgifter der må dækkes via vandprisen, samt for større vandforsyninger tillige økonomiske rammer, der medvirker til, at vandforsyningerne drives på en effektiv måde. Formålet er at opnå lavest mulige, stabile priser under hensyn til de opgaver, som vandforsyningerne skal udføre.

Under Udlændinge- og Integrationsministeriets ressort er der fastsat regler om udlændinge omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse. Det følger nærmere bestemt af udlændingelovens § 7 (asyl), at en udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. § udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1, der vedrører en række udlændinge, der ikke er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse.

Udlændingestyrelsen har endvidere underholdsforpligtelsen over for udlændinge uden lovligt ophold i Danmark, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af den pågældende, jf. § 42 a, stk. 2, jf. dog stk. 3 og 4.

Underholdsforpligtelsen omfatter udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt iværksættelse af visse sociale foranstaltninger med henblik på at sikre, at udlændingen modtager den nødvendige støtte.

Det er Udlændingestyrelsen, der er ansvarlig for at tilvejebringe og drive indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5. I praksis driver en række indkvarteringsoperatører centrene på vegne af styrelsen.

Enhver udlænding, der bor på et indkvarteringssted som nævnt i § 42 a, stk. 5, har adgang til drikkevand, typisk via vandhane. Det samme gør sig gældende for udlændinge, der er privat indkvarterede eller i egen bolig, jf. ovenfor.

Når en udlænding får opholdstilladelse og anses som flygtning efter integrationslovens § 2, stk. 2, bliver udlændingen visiteret til en kommune i medfør af integrationslovens § 10, stk. 1. Den pågældende kommune har pligt til at anvise udlændingen et midlertidigt opholdssted, hvor vedkommende kan bo, jf. integrationslovens § 12, stk. 1.

Der er ikke i integrationsloven eller udlændingeloven fastsat krav til standarden eller karakteren af det midlertidige opholdssted eller indkvarteringsstederne. Indkvarteringen skal

dog være lovlig. Det betyder, at bygge- og planlovgivningen skal være overholdt, og at stedet skal være godkendt til beboelse, herunder f.eks. i relation til sanitære forhold, sikkerhed, brandforskrifter mv. På et sådant sted vil der også være adgang til drikkevand.

3.5.2. Drikkevandsdirektiv V

Artikel 16 i drikkevandsdirektiv V indfører som nye pligter for medlemsstaterne, at disse dels skal sikre adgang til drikkevand for alle med fokus på sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, dels skal fremme brugen af drikkevand fra vandhanen. Bestemmelsen er en opfølgning på det europæiske borgerinitiativ, Right2Water, som identificerede det særskilte problem, at dele af befolkningen, navnlig marginaliserede befolkningsgrupper, ikke har adgang til drikkevand, som det ellers er krævet i henhold til FN's verdensmål for bæredygtig udvikling (SDG) nr. 6 om rent drikkevand og sanitet, og som den Europæiske Union og medlemsstaterne givet tilsagn om at opnå, jf. præambelbetragtning nr. 6 og 35.

Pligten i direktivets artikel 16, stk. 1, til at sikre adgangen til drikkevand indebærer, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at forbedre eller opretholde adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, under hensyntagen til de lokale, regionale og kulturelle perspektiver og forhold for vanddistribution. Dette skal ske, uden at det berører artikel 9 om dækning af omkostninger ved forsyningspligtigheder i vandrammedirektivet, nærhedsprincippet eller proportionalitetsprincippet.

Det angives videre i artikel 16, stk. 1, at dette nærmere bestemt skal ske ved, at medlemsstaterne identificerer mennesker uden adgang eller med begrænset adgang til drikkevand, herunder sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og årsager til den manglende adgang, at mulighederne for at forbedre disse menneskers adgang til drikkevand vurderes, at disse mennesker oplyses om mulighederne for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand, og at de træffer de foranstaltninger, der findes nødvendige og passende for at sikre, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.

Medlemsstaterne afgør også selv, hvilke foranstaltninger, der skal anvendes for at forbedre adgangen til drikkevand, men det kan ifølge præambelbetragtning nr. 35 f.eks. være levering af alternative forsyningsystemer såsom individuelle vandrensningsæt, forsyning af vand gennem anvendelse af tanke, såsom tankvogne og cisterner, og sikring af den nødvendige infrastruktur i lejre. Derudover kan medlemsstaterne gøre brug af vejledningerne til De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europas (UNECE's) og WHO's regionale kontor for Europas protokol om vand og

sundhed til konventionen af 1992 om beskyttelse og udnyttelse af grænseoverskridende vandløb og internationale søer, jf. præambelbetragtning nr. 34.

Pligten til at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen indebærer, at medlemsstaterne for at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen skal sikre etablering i det offentlige rum af udstyr til indendørs og udendørs brug, hvor det er teknisk muligt, på en måde, der står i rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold såsom klima og geografi, jf. artikel 16, stk. 2.

Derudover følger det af artikel 16, stk. 2, at medlemsstaterne kan vælge at træffe følgende yderligere foranstaltninger for at fremme brug af drikkevand fra vandhanen: Øge kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs eller indendørs, iværksætte informationskampagner om kvaliteten af drikkevand fra vandhanen, tilskynde til, at sådant vand stilles til rådighed i offentlige forvaltninger og offentlige bygninger, og tilskynde til, at sådant vand stilles til rådighed uden beregning eller mod et lavt servicegebyr til kunder i restauranter, kantiner og i forbindelse med catering.

Det fremgår af artikel 16, stk. 3, at medlemsstaterne skal sikre, at den nødvendige bistand, som defineret af medlemsstaterne, til de kompetente myndigheder fremmes for at gennemføre de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

Artikel 16 er ny i forhold til drikkevandsdirektiv IV, som ikke indeholdt nogen bestemmelser om adgang til drikkevand.

3.5.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at artikel 16, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V, overlader et bredt skøn til medlemsstaterne, og hvor medlemsstaterne ved gennemførelsen af forpligtelsen til at forbedre eller opretholde adgangen til drikkevand kan tage højde for deres lokale forhold. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at bestemmelsen dels indeholder en generel pligt for medlemsstaterne til at forbedre eller opretholde adgangen til drikkevand for alle mennesker, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, dels i litra a-d indeholder mere håndfaste forpligtelser til bl.a. at træffe nødvendige og passende foranstaltninger for at sikre, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.

Det er Miljøministeriets vurdering, at der i Danmark er et veludbygget distributionsnet, der fører sundt og rent drikkevand ud i hele landet, herunder til beboelsesejendomme. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningsloven indeholder regler, der har til formål at sikre den fortsatte opretholdelse af dette distributionsnet og i nødvendigt

omfang udbygning heraf for at sikre en hensigtsmæssig vandforsyning. Endvidere indeholder vandforsyningsloven regler om, at en grundejer som udgangspunkt må indvinde grundvand fra egen grund, så længe vandet ikke er sundhedsfarligt.

Derudover er der regler inden for andre ministeriers ressort, der på forskellig måde har betydning for adgangen til drikkevand i Danmark. Dette omfatter bl.a. regler på Social-, Bolig- og Ældreministerens ressort om, at bygninger til beboelse skal være udstyret med vandinstallationer til drikkevand, regler på Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort om prisen for vand, og regler i udlændingeloven under Udlændinge- og Integrationsministeriets ressort om, at enhver udlænding, der er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse, har ret til at bo på et indkvarteringssted, som overholder bygge Lovgivning, dvs. der vil være adgang til drikkevand.

Det er på den baggrund Miljøministeriets vurdering, at for langt de fleste mennesker i Danmark udgør gældende ret, og de danske forhold for vanddistribution som følger heraf, tilstrækkelige foranstaltninger til at sikre deres adgang til drikkevand. Det er nærmere bestemt Miljøministeriets vurdering, at alle mennesker i Danmark, som bor eller fast tager ophold i en ejendom, eller som tager ophold på et hotel, vandrehjem, herberg, indkvarteringssted og lign., som klart udgangspunkt har adgang til drikkevand. Gældende ret indeholder dog ikke regler, der sikrer, at denne adgang til drikkevand opretholdes, som krævet efter artikel 16, stk. 1, 1. pkt.

Der er derfor efter Miljøministerens vurdering behov for at tilvejebringe hjemmel, der sikrer, at denne adgang til drikkevand opretholdes.

Det er derudover Miljøministeriets vurdering, at der kan være et mindretal af mennesker, herunder befolkningsgrupper, i Danmark, som mangler eller har begrænset adgang til drikkevand, og hvis adgang til drikkevand derfor skal forbedres. Det er i den forbindelse Miljøministeriets vurdering, at der kan opstilles en formodning om, at disse mennesker som udgangspunkt samtidig vil være sårbare og marginaliserede. Det er nærmere bestemt Miljøministeriets vurdering, at det i Danmark primært omfatter sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, som ikke har en bopæl eller et fast opholdssted, og som ikke er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse. Gældende ret indeholder dog ikke regler om eller hjemmel til at fastsætte regler, at adgangen til drikkevand for disse befolkningsgrupper skal forbedres, eller om, at der skal træffes nødvendige og passende foranstaltninger for at sikre deres adgang til drikkevand, som krævet efter artikel 16, stk. 1, 1. pkt., og stk. 1, 2. pkt., litra a, b og d. Gældende ret indeholder heller ikke regler om, at mennesker, som mangler eller har begrænset adgang til drikkevand, skal oplyses om eventuelle muligheder for at få

adgang til drikkevand, som krævet efter artikel 16, stk. 1, 2. pkt., litra c.

Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at tilvejebringe hjemmel hertil.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 64 b om adgang til drikkevand, jf. lovforslagets § 1, nr. 42.

Det foreslås nærmere bestemt, at kommunalbestyrelsen, i det omfang det ikke følger af andre regler i loven, regler udstedt i medfør af loven eller af anden lovgivning, opretholder eller forbedrer adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre den generelle forpligtelse i direktivets artikel 16, stk. 1, 1. pkt., til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre drikkevand for alle, og vil således medføre en løbende forpligtelse for kommunalbestyrelsen til, i det omfang det ikke følger af andre regler i vandforsyningsloven, regler udstedt i medfør af loven eller af anden lovgivning, dels at sikre opretholdelse af eksisterende adgang til drikkevand for alle, og dels at forbedre adgangen til drikkevand for enhver, som mangler eller har begrænset adgang til drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere medføre, i tråd med artikel 16, at kommunalbestyrelsen særligt vil skulle fokusere på at sikre adgangen til drikkevand for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper.

Forpligtelsen til at opretholde eller forbedre adgangen til drikkevand for alle kan opfyldes på flere måder, herunder om nødvendigt ved uddeling af drikkevand på flaske, og indebærer således ikke en forpligtelse for kommunalbestyrelsen til at sørge for, at enhver person eller ejendom kan tilsluttes fordelingsnettet.

Social-, Bolig- og Ældreministeriet, Udlændinge- og Integrationsministeriet og Det Nationale Forskningscenter for Velfærd (VIVE) ligger inde med relevant viden om, hvilke mennesker der i Danmark kan anses for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper. Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at identificeringen af mennesker uden eller med begrænset adgang til vand bør ske under inddragelse af disse ministerier og institutioner og eventuelt andre relevante offentlige myndigheder og institutioner.

Det er Miljøministeriets vurdering, at direktivets artikel 16, stk. 1, ikke stiller krav om identificering af mennesker på individniveau, men i stedet går på, at medlemsstaterne efter bedste evne og så præcist som muligt skal identificere og afgrænse grupper af mennesker, som er uden eller med

begrænset adgang til drikkevand, herunder det omtrentlige antal af disse mennesker.

Det foreslås derfor med den foreslåede bestemmelse i § 64 b, stk. 2, at miljøministeren, med bidrag fra andre relevante offentlige myndigheder og institutioner, skal foretage en landsdækkende kortlægning af mennesker uden eller med begrænset adgang til drikkevand, herunder sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og årsagerne hertil. Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre direktivets artikel 16, stk. 1, litra a.

Det forventes aktuelt, at de relevante offentlige myndigheder og institutioner vil være Social-, Bolig- og Ældreministeriet, Udlændinge- og Integrationsministeriet og Det Nationale Forskningscenter for Velfærd (VIVE).

Det forventes, at kortlægningen vil fokusere på at identificere sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, som ikke har en bopæl eller et fast opholdssted, og som ikke er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse. Kortlægningen vil dog også kunne omfatte andre, f.eks. mennesker, som bor eller fast tager ophold i en ejendom, der ikke er tilsluttet en drikkevandsforsyning, med henblik på at kunne oplyse disse mennesker om deres eventuelle muligheder for at blive tilsluttet fordelingsnettet eller om alternative midler til at få drikkevand.

Første kortlægning forventes at finde sted i 2025 og derefter hvert sjette år. Udkast til kortlægninger vil blive sendt i høring hos kommuner og interessenter, og de endelige kortlægninger vil blive sendt til kommunerne.

Det er hensigten, at denne kortlægning skal danne rammerne for kommunernes arbejde med at vurdere, hvordan adgangen til drikkevand kan forbedres for de mennesker, som i deres kommune mangler eller kun har begrænset adgang til drikkevand, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 3.

Kommunerne vil dernæst, på baggrund af deres vurderinger, skulle oplyse disse mennesker om deres eventuelle muligheder for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 3.

Endvidere vil kommunerne med hensyn til sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, ligeledes på baggrund af deres vurderinger, skulle træffe de nødvendige og passende foranstaltninger, der sikrer, at de sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 3. Nødvendige og passende foranstaltninger vil f.eks. kunne være etablering af drikkevandshaner i det offentlige rum eller ved at fjerne barriere for adgangen til offentlige drikkevandshaner på offentlige toiletter, men er

ikke begrænset hertil. Det kan således f.eks. også opfyldes ved uddeling af drikkevand på flaske.

Bestemmelserne i det foreslåede § 64 b, stk. 3 har til formål at gennemføre direktivets artikel 16, stk. 1, litra b-d.

Derudover vil miljøministeren med den foreslåede bestemmelse § 64 b, stk. 4, få bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, hvordan adgangen til drikkevand opretholdes og forbedres, om kortlægningen, og om kommunernes opgaver med at vurdere mulighederne for at forbedre adgangen til drikkevand, med at oplyse om mulighederne for at få adgang til drikkevand og med at træffe foranstaltninger, der er nødvendige og passende for, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand. Dette vil f.eks. kunne være nærmere regler om bidraget fra relevante offentlige myndigheder og institutioner til brug for kortlægningen, herunder om format og tidsfrister for bidrag, eller regler om, hvad der anses for nødvendige og passende foranstaltninger.

Der er derfor efter Miljøministeriets vurdering også behov for at tilvejebringe hjemmel hertil.

Det foreslås derfor, at der indsættes en ny § 64 c, hvorefter kommunalbestyrelsen får ansvaret for at opretholde eller etablere udstyr i det offentlige rum, der giver adgang til indendørs og udendørs brug af drikkevand fra vandhanen, jf. lovforslagets § 1, nr. 42.

I tråd med forpligtelsen i direktivet vil kommunalbestyrelsens forpligtelse hertil skulle ske inden for rammerne af, hvad der er teknisk muligt, stå i et rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og ske under hensyntagen til særlige lokale forhold såsom klima og geografi, jf. det foreslåede § 64 c, stk. 1.

Det foreslås samtidig, at miljøministeren bemyndiges til at kunne fastsætte nærmere regler herom, jf. det foreslåede § 64 c, stk. 2.

Endvidere foreslås, at miljøministeren i henhold til direktivets artikel 16, stk. 2, 2. afsnit, får bemyndigelse til at fastsætte regler om foranstaltninger til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen i form af foranstaltninger, der øger kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs og indendørs, om informationskampanjer om kvaliteten af drikkevand fra vandhaner, om foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed i offentlige forvaltninger og bygninger, og om foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed til kunder i restauranter og kantiner og i forbindelse med catering uden beregning eller mod et lavt servicegebyr, jf. det foreslåede § 64, stk. 3.

Den foreslåede bemyndigelse vil ikke give mulighed for at stille krav om gratis eller billig adgang til drikkevand i offentlige bygninger, museer, restauranter og lign., men vil kun kunne anvendes til, at miljøministeren tilskynder hertil.

Kommunen vil selv skulle afholde udgifterne ved de tiltag, de træffer til opfyldelse af de foreslåede §§ 64 b og 64 c, jf. nærmere herom under pkt. 6.3.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 42, og bemærkningerne hertil.

3.6. Oplysninger til offentligheden om drikkevandskvalitet og til forbrugerne om kvaliteten af det leverede drikkevand, forbrug og pris m.v.

3.6.1. Gældende ret

Ressort for vandforsyningsloven er delt mellem Miljøministeriet, der varetager regulering af vandkvalitet, og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, der varetager reguleringen af vandsektorens organisering og økonomiske forhold, jf. kongelig resolution af 28. juni 2015.

For så vidt angår Miljøministeriets ressort fremgår det af vandforsyningslovens § 55, stk. 7, at miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning skal offentliggøre information om det leverede vands kvalitet, om hvilke oplysninger, der som minimum skal offentliggøres, og om formen og hyppigheden herfor.

Bemyndigelsen blev indsat ved lov nr. 1273 af 20. december 2000 med det formål at sikre hjemmel til at gennemføre artikel 13, stk. 1, i drikkevandsdirektiv IV, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1214-1215. Det fremgår af artikel 13, stk. 1, i drikkevandsdirektiv IV, at forbrugerne skal have adgang til tilstrækkelige, ajourførte oplysninger om drikkevandets kvalitet.

Bemyndigelsen i vandforsyningslovens § 55, stk. 7, er udmøntet i drikkevandsbekendtgørelsen. Det følger af bekendtgørelsen, at almene vandforsyninger skal stille den nødvendige information til rådighed for forbrugerne om bl.a. indvindingsmængder og områder, der indvindes fra, om foretagne kontrolmålinger af vandet, en generel beskrivelse af drikkevandskvaliteten og om overskridelser af kvalitetskrav, jf. § 33, stk. 1, i bekendtgørelsen. Denne information skal opdateres mindst en gang om året, jf. bekendtgørelsens § 33, stk. 2. Endelig fastsættes, at informationen om drikkevandskvalitet og om eventuelle overskridelser af kvalitetskrav for drikkevandet skal være tilgængelig på vandforsyningens hjemmeside, ligesom det her ligeledes skal fremgå, hvor og hvordan forbrugeren kan indhente yderligere oplysninger om forhold omfattet af informationspligten i stk. 1, herunder om indvindingsmængder og områder, der indvin-

des fra, og foretagne kontrolmålinger af vandet, jf. § 33, stk. 3, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Miljøstyrelsen offentliggør hvert tredje år en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne, jf. § 33, stk. 4, i drikkevandsbekendtgørelsen. Offentliggørelsen gennemfører artikel 13, stk. 2, i drikkevandsdirektiv IV.

For så vidt angår Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressource fremgår det af vandforsyningslovens § 53, stk. 1, at almene vandforsyninger skal fastsætte anlægs- og driftsbidrag en gang årligt. Bidragene dækker betaling for bl.a. indvinding og distribution af drikkevand til forbrugerne og for tilslutning til vandforsyningen. Af vandforsyningslovens § 55, stk. 1, fremgår, at de almene vandforsyninger skal udarbejde et regulativ, som indeholder nærmere regler om bl.a. retten til forsyning fra forsyningsledningerne. Såvel anlægs- og driftsbidrag som regulativer skal godkendes af kommunalbestyrelserne i den eller de pågældende kommuner, hvor vandet forbruges.

Af vandforsyningslovens § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt., fremgår det, at de godkendte anlægs- og driftsbidrag henholdsvis regulativer skal være tilgængelige på de respektive almene vandforsyningers hjemmesider. Kravene om offentliggørelse blev indsat ved lov nr. 132 af 16. februar 2016 og har til formål at sikre hensynet til gennemsigtighed for vandforbrugere, jf. vandforsyningslovens § 1, jf. Folketings-tidende 2015-16, tillæg A, L 91 som fremsat, side 62-64.

Det fremgår af kapitel 2 om vandforsyningens bestyrelse i Naturstyrelsens vejledning nr. 9289 af 4. maj 2014 om normalregulativ for almene vandforsyninger, at vandforsyninger bør inkludere en overordnet beskrivelse af, hvem der ejer og driver vandforsyningen. Denne beskrivelse omfatter vandforsyningens organisationsform, CVR-nummer, samt oplysninger om stiftelse og ledelse m.v. Regulativet skal være tilgængeligt på den almene vandforsynings hjemmeside, jf. vandforsyningslovens § 55, stk. 2, 4. pkt., men det følger ikke af vejledningen, hvor ofte regulativet eller oplysningerne efter regulativet bør være opdateret.

3.6.2. Drikkevandsdirektiv V

Artikel 17 i drikkevandsdirektiv IV vedrører oplysninger til offentligheden om drikkevandet.

Det følger af artikel 17, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at tilstrækkelige, ajourførte oplysninger om drikkevandskvaliteten står til rådighed for forbrugerne i overensstemmelse med direktivets bilag IV under overholdelse af gældende databeskyttelsesregler.

Det følger af direktivets bilag IV, at forbrugerne på en bru-

gervenlig og brugertilpasset måde skal gives online-adgang til en række nærmere angivne oplysninger. Forbrugerne skal efter begrundet anmodning også kunne få adgang til disse oplysninger på andre måder.

Det følger af bilag IV, pkt.1, at der bl.a. skal gives adgang online til en række nærmere angivne oplysninger om den relevante vandforsyning og dennes metode til fremstilling af vand. Medlemsstaterne kan dispensere fra dette krav inden for rammerne af artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire-direktivet), eksempelvis hvis adgang til oplysningerne vil have negative følger for den offentlige sikkerhed.

Endvidere skal der sikres adgang til oplysninger om de nyeste kontrolresultater for vandet, herunder hyppighed af kontrolmålinger og angivelse af parameterværdier, der er målt i forhold til. Disse kontrolresultater må ikke være mere end et år gamle, medmindre kontrolhyppigheden fastsat i drikkevandsdirektivet tillader andet, jf. bilagets pkt. 2. Endvidere skal der gives adgang til oplysninger om vandets hårdhed og sammensætning af nærmere angivne mineraler, jf. pkt. 3, og om risikovurdering af forsyningssystemet, jf. bilagets pkt. 5. Endvidere skal der gives forbrugerrådgivning, herunder om hvordan vandforbrug kan reduceres, hvis relevant, og om hvordan sundhedsrisici undgås som følge af stillestående vand, jf. bilagets pkt. 6.

Hvor der ifølge de kompetente myndigheder eller andre relevante organer er en potentiel fare for folkesundheden som følge af overskridelse af de parameterværdier, der er fastsat i overensstemmelse med direktivets artikel 5, herunder eventuelle nationalt fastsatte parameterværdier for supplerende parametre, skal der endvidere oplyses om den potentielle fare for sundheden og tilknyttede sundheds- og forbrugerrelaterede råd, jf. bilagets pkt. 4.

For vandforsyninger, der leverer mindst 10.000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50.000 personer, skal det i henhold til bilagets pkt. 7 sikres, at forbrugerne gives adgang til årlige oplysninger om vandsystemets samlede præstationsniveau målt på effektivitet og lækagerater og om ejerskabsstruktur for vandforsyningen. Inddrives omkostningerne gennem et takstsystem, skal der for disse vandforsyninger endvidere gives årlige oplysninger om omkostningsstruktur for takster og, hvis relevant for den pågældende vandforsyning, omkostninger til foranstaltninger med hensyn til direktivets artikel 16 vedrørende adgang til drikkevand. For disse større vandforsyninger skal der også sikres årlig adgang til et sammendrag og en statistik over forbrugerklager modtaget af vandforsyningen, hvor dette har været tilfældet.

Endelig skal forbrugere efter begrundet anmodning gives adgang til historiske data vedrørende kontrolresultater af vandet og oplysninger om vandets hårdhed og sammensætning af nærmere angivne mineraler, som dækker op til 10 år, hvis de foreligger, og ikke før den 13. januar 2023, jf. bilagets pkt. 8.

Gennemførelsen af artikel 17, stk. 1, skal ske under overholdelse af gældende databeskyttelsesregler og således under overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016, der regulerer beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og fri udveksling af sådanne oplysninger.

Det bemærkes, at der ved begrebet drikkevandskvalitet i artikel 17, stk. 1, sammenholdt med bilag IV, både forstås oplysninger, der er af direkte relevans for vurderingen af drikkevandskvaliteten som sådan, og oplysninger om den pågældende vandforsyning, om forbrugerrådgivning og om eventuelle forbrugerklager. Begrebet drikkevandskvalitet skal således i artikel 17, stk. 1, forstås som omfattende mere end ordlyden umiddelbart tilsiger, ligesom begrebet anvendes i en bredere forstand end generelt i direktivet, herunder i artikel 17, stk. 2.

Det følger af artikel 17, stk. 2, at medlemsstaterne skal sikre, at alle personer, der leveres drikkevand til, regelmæssigt og mindst én gang om året og uden at skulle anmode herom modtager oplysninger om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametrene, jf. artikel 17, stk. 2, litra a, og oplysninger om prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter, jf. artikel 17, stk. 2, litra b. Endvidere skal de for hvert år som minimum eller pr. faktureringsperiode modtage oplysninger om husstandens forbrug, jf. artikel 17, stk. 2, litra c. Disse oplysninger skal leveres sammen med oplysninger om udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen. Endvidere skal personerne, når det er muligt, modtage oplysninger om sammenligninger af husstandens årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug, jf. artikel 17, stk. 2, litra d. Endelig skal de modtage et link til et websted, der indeholder de oplysninger, der er oplistet i bilag IV i drikkevandsdirektiv V, jf. artikel 17, stk. 2, litra e. Alle disse oplysninger skal formidles til de pågældende personer på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer.

Det følger af artikel 17, stk. 3, at artikel 17, stk. 1 og 2, ikke berører anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger (miljøoplysningsdirektivet) og Inspire-direktivet. Miljøoplysningsdirektivet tilsigter at garantere retten til at få adgang til miljøoplysninger i medlemsstaterne i overensstemmelse med Århuskonventionen fra 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i

beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet. Inspire-direktivet dækker deling af geografisk information, herunder datasæt om forskellige miljøforhold. Formålet med bestemmelsen i artikel 17, stk. 3, er at sikre, at bestemmelserne i drikkevandsdirektivet om adgang til oplysninger supplerer de nævnte direktiver og ikke skaber en særskilt retsorden, jf. drikkevandsdirektivets præambelbetragtning nr. 42.

Drikkevand fra en individuel forsyning, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, kan undtages fra krav i artikel 17, jf. direktivets artikel 3, stk. 1, litra b, og stk. 6.

Artikel 17 i drikkevandsdirektiv V erstatter artikel 13, stk. 1 og 2, i drikkevandsdirektiv IV om forbrugernes adgang til oplysninger og om offentliggørelse af en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne.

3.6.3. Miljøministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Følgende krav i artikel 17 i drikkevandsdirektiv V hører under Miljøministeriets ressort: artikel 17, stk. 1, jf. pkt. 1-6, pkt. 7, litra d, og pkt. 8 i direktivets bilag IV, og artikel 17, stk. 2, litra a og e.

Følgende krav hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort: artikel 17, stk. 1, jf. pkt. 7, litra a-c, i bilag IV, og artikel 17, stk. 2, litra b-d. For nærmere om ressortfordelingen, se pkt. 3.6.1. ovenfor.

3.6.3.1. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at den nuværende bestemmelse i § 55, stk. 7, i vandforsyningsloven ikke indeholder tilstrækkelig hjemmel til at gennemføre samtlige af de krav om oplysninger, der enten skal stilles til rådighed for offentligheden eller informeres direkte om til forbrugerne i henhold til artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, pkt. 1-6, pkt. 7, litra d, og pkt. 8, og i henhold til artikel 17, stk. 2, litra a og e, i drikkevandsdirektiv V.

Endvidere omfatter bestemmelsen i § 55, stk. 7, kun vand leveret fra almene vandforsyninger, mens de oplysninger, som efter artikel 17 skal stilles til rådighed for offentligheden, eller som forbrugerne skal informeres direkte om, også omfatter vand leveret fra ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere.

Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at fastsætte regler, der sikrer, at offentligheden fuldt ud

informerer i overensstemmelse med kravene i bilag IV, pkt. 1-6, pkt. 7, litra d, og pkt. 8, uanset om de får leveret vand fra almene vandforsyninger eller fra ikkealmene vandforsyninger, der i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at fastsætte regler om form og hyppighed for offentliggørelse af disse oplysninger med henblik på i overensstemmelse med kravene i artikel 17 og bilag IV at sikre, at oplysningerne ajourføres og offentliggøres online på en brugervenlig og brugertilpasset måde, og at forbrugerne efter begrundet anmodning kan få adgang til disse oplysninger på andre måder.

For forbrugere, der får leveret vand fra enten almene vandforsyninger eller fra ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, er der endvidere behov for at fastsætte regler, der sikrer, at disse forbrugere i overensstemmelse med direktivets artikel 17, stk. 2, litra a og e, på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis informeres regelmæssigt og mindst én gang om året om kvaliteten af det drikkevand, de får leveret, herunder om indikatorparametrene, og om digital adgang til de oplysninger, der er offentliggjort i overensstemmelse med direktivets artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, pkt. 1-6, pkt. 7, litra d, og pkt. 8.

Det er Miljøministeriets vurdering, at oplysningsforpligtelserne efter artikel 17 bør lægges på vandforsyningerne, da det er vandforsyningerne, der både besidder de oplysninger, som skal offentliggøres eller meddeles forbrugerne i overensstemmelse med artikel 17, og som allerede er i kontakt med forbrugerne.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at miljøministeren fastsætter de nærmere regler om vandforsyningernes offentliggørelse af oplysninger om drikkevandskvalitet m.v. i bekendtgørelsesform på grund af reglernes teknisk komplekse karakter.

Med lovforslaget foreslås derfor, at der indsættes et nyt § 52 c, stk. 1, i vandforsyningsloven, hvorefter almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten, vandforsyningen, forbrugerrådgivning m.v., jf. lovforslagets § 1, nr. 20, og de specielle bemærkninger hertil.

Den foreslåede forpligtelse i § 52 c, stk. 1, til at offentliggøre oplysninger vil også omfatte de oplysninger om vandforsyningen, der i henhold til artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, pkt. 7, litra a-c, skal offentliggøres, og som hører under Kli-

ma-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, jf. nærmere herom pkt. 3.6.3.2. nedenfor.

Det foreslås endvidere, at der indsættes et § 52 c, stk. 2, i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren dels bemyndiges til inden for sit ressortområde at fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre efter det foreslåede § 52 c, stk. 1. Dels bemyndiges miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om oplysningernes form, herunder om digital offentliggørelse, og om hyppighed for offentliggørelsen.

Den foreslåede bemyndigelse i § 52 c, stk. 2, forventes udnyttet til at fastsætte regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal etablere en hjemmeside, der i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V på en brugervenlig og brugertilpasset måde giver forbrugerne online oplysninger om vandforsyningen, om det leverede vands kvalitet og om rådgivning til forbrugerne, jf. pkt. 1-6, pkt. 7, litra d, og pkt. 8 i direktivets bilag IV. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om den relevante vandforsyning, om metoden til fremstilling af vand, om kontrolresultaterne af vandet, om risikovurderingen af forsyningssystemet og om diverse sundheds- og forbrugerrelaterede råd samt om vandforsyningens information af forbrugerne, såfremt det konstateres, at der foreligger en potentiel risiko for folkesundheden som følge af manglende opfyldelse af krav til drikkevandskvaliteten.

Ligeledes forventes fastsat regler om, hvor ofte disse oplysninger skal offentliggøres, og om at forbrugere, der ikke kan anvende digital selvbetjening, efter begrundet anmodning skal kunne få adgang til oplysningerne på anden måde.

Med henblik på at gennemføre artikel 17, stk. 2, litra a og e, i vandforsyningsloven foreslås det med lovforslaget, at der indsættes et § 52 c, stk. 4, i loven, der bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal informere deres forbrugere om kvaliteten af drikkevandet, herunder om indikatorparametrene, og om link til den hjemmeside, der indeholder oplysninger offentliggjort efter det foreslåede § 52 c, stk. 1, og regler udstedt i medfør af de foreslåede § 52 c, stk. 2 og 3. Det følger endvidere af den foreslåede bestemmelse, at miljøministeren herunder skal fastsætte nærmere regler om form og hyppighed for afgivelse af denne information og om information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.

Den foreslåede bemyndigelse i § 52 c, stk. 4, forventes udnyttet til at fastsætte regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer

10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, mindst én gang om året skal informere deres forbrugere om kvaliteten af drikkevandet, herunder om indikatorparametrene, og samtidig sende forbrugerne et link til vandforsyningens hjemmeside, der i overensstemmelse med kravet i det foreslåede § 52 c, stk. 1, indeholder oplysninger om drikkevandskvaliteten, om vandforsyningerne, og om forbrugerrådgivning m.v. Det forventes, at der vil blive fastsat regler om, at denne information eksempelvis kan gives på fakturaer eller via en app. Det forventes endvidere, at der fastsættes regler, hvorefter de pågældende vandforsyninger skal sikre, at forbrugerne i fornødent omfang får mulighed for at fravælge digital modtagelse af oplysningerne. Endvidere forventes den foreslåede bemyndigelse at blive udnyttet til at fastsætte regler om information til brugere med fælles afregning for vandforsyning, f.eks. andelsboliger eller lejere med fælles afregning for vandforsyning.

Om de foreslåede bestemmelser i § 52 c, stk. 3 og 5, se pkt. 3.6.3.2. nedenfor.

For nærmere om den foreslåede § 52 c, henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 20.

For så vidt angår den del, der falder inden for Miljøministeriets ressortområde, erstatter de foreslåede bestemmelser i § 52 c, stk. 1 og stk. 2, den gældende bestemmelse i § 55, stk. 7, i loven, der derfor foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, og de specielle bemærkninger hertil. Det foreslås endvidere, at nærmere regler, udstedt i medfør af den gældende § 55, stk. 7, i vandforsyningsloven, om hvilke oplysninger, vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om det leverede vands kvalitet, og om formen og hyppigheden herfor, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 52 c, stk. 2, jf. lovforslagets § 4, stk. 2, og de specielle bemærkninger hertil.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til pkt. 4. nedenfor.

3.6.3.2 Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at de nuværende bestemmelser i § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt., i vandforsyningsloven ikke indeholder tilstrækkelig hjemmel til at gennemføre samtlige af de krav om oplysninger, der enten skal stilles til rådighed for offentligheden eller informeres direkte om til forbrugerne i henhold til artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, pkt. 7, litra a-c, og artikel 17, stk. 2, litra b-d, i drikkevandsdirektiv V, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort.

Efter den gældende § 53, stk. 1, 6. pkt., skal almene vand-

forsyninger blot generelt oplyse om drikkevandets pris på deres hjemmeside. Den gældende § 53, stk. 1, omfatter endvidere kun almene vandforsyninger.

Det er derfor Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at der er behov for at fastsætte regler, der sikrer, at offentligheden fuldt ud informeres i overensstemmelse med kravene i artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, pkt. 7, litra a-c, hvorefter der for vandforsyninger, der leverer mindst 10.000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50.000 personer årligt, skal stilles oplysninger til rådighed for forbrugerne om effektivitet og lækagerater, om ejerskabsstruktur for vandforsyningen og om omkostningsstruktur for takster.

Direktivets afgrænsning efter bilag IV, pkt. 7, benyttes dog ikke i dansk ret, og det er sjældent muligt for større vandforsyninger at opgøre, hvor mange personer, der forsynes vand til. Af hensyn til administrativ enkelthed er det derfor Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at pligten bør omfatte alle vandforsyninger, som er omfattet af § 2, stk. 1, i vandsektorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1693 af 16. august 2021 med senere ændringer. Det følger af § 2, stk. 1, i vandsektorloven, at vandsektorloven omfatter de vandselskaber, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst ti ejendomme, og som falder ind under en af tre kategorier. Den første kategori, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, omfatter vandselskaber, som helt eller delvis, direkte eller indirekte er eller efter den 1. januar 2010 har været ejet af en kommune. Den anden kategori omfatter vandselskaber, som ikke er omfattet af nr. 1, og som i 2 på hinanden følgende år har haft en årlig debiteret vandmængde på mindst 800.000 m³, jf. § 2, stk. 1, nr. 2. Den tredje kategori omfatter vandselskaber, som ikke er omfattet af nr. 1 eller 2, og som i 2 på hinanden følgende år har haft en årlig debiteret vandmængde på mindst 200.000 m³, jf. § 2, stk. 1, nr. 3. Drikkevandsdirektivets krav om 10.000 m³ leveret vand om dagen svarer til en årlig vandmængde på ca. 3.500.000 m³, mens afgrænsningen i vandsektorlovens § 2, stk. 1, nr. 3, på 200.000 m³ svarer til ca. 500 m³ om dagen. Dette betyder således, at såfremt en vandforsyning som følge af den debiterede vandmængde er omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1, vil antallet af personer ikke være relevant at vurdere. Der forventes således fastsat regler, der indebærer, at også vandforsyninger, der falder ind under en af tre kategorier i § 2, stk. 1, i vandsektorloven og således også vandforsyninger, der leverer mindre end 10.000 m³ om dagen og forsyner færre end 50.000 personer, vil blive omfattet af pligten til at stille oplysninger til rådighed for forbrugerne om effektivitet og lækagerater, om ejerskabsstruktur for vandforsyningen og om omkostningsstruktur for takster.

Det er endvidere Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at der er behov for at fastsætte regler om form og hyppighed for vandforsyningernes offentliggørelse af oplysninger med henblik på i overensstemmelse med kravene i

direktivets artikel 17, stk. 1, og bilag IV, at sikre at oplysningerne ajourføres og offentliggøres online på en brugervenlig og brugertilpasset måde, og at forbrugere efter begrundet anmodning kan få adgang til disse oplysninger på andre måder.

For forbrugere, der får leveret vand fra enten almene vandforsyninger eller fra ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, er der endvidere behov for at fastsætte regler, der sikrer, at disse forbrugere i overensstemmelse med direktivets artikel 17, stk. 2, litra b-d, på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis informeres regelmæssigt og mindst én gang om året om prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter, husstandens vandforbrug og udviklingen i dette, samt oplysninger om at de pågældende har adgang til de oplysninger, der fremgår af bilag IV, punkt 7, litra a-c, i drikkevandsdirektiv V.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at oplysningsforpligtelserne efter direktivets artikel 17 bør lægges på vandforsyningerne, da det er vandforsyningerne, der besidder de oplysninger, som skal offentliggøres eller meddeles forbrugere i overensstemmelse med artikel 17, og som allerede er i kontakt med forbrugere.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at der fastsættes nærmere regler om vandforsyningernes offentliggørelse af oplysninger om godkendte regulativer, om godkendte anlægs- og driftsbidrag, om vandforsyningssystemernes præstationsniveau og om vandforsyningens ejerskabsstruktur i bekendtgørelsesform på grund af reglerne teknisk komplekse karakter. Samtidig giver dette klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at samle flere af vandforsyningernes oplysningspligter over for forbrugere på ministerens ressource i én bekendtgørelse.

For så vidt angår gennemførelsen af den overordnede forpligtelse i artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, foreslås det, at der indsættes et § 52 c, stk. 1, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, hvorefter almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten, vandforsyningen, forbrugerrådgivning m.v., jf. herved pkt. 3.6.3.1. ovenfor.

Den foreslåede forpligtelse i § 52 c, stk. 1, til at offentliggøre oplysninger vil også omfatte de oplysninger om vandforsyningen, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressource.

Med lovforslaget foreslås derfor, at der indsættes et § 52 c, stk. 3, i vandforsyningsloven, der bemyndiger klima-, ener-

gi- og forsyningsministeren til at fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om regulativer, om anlægs- og driftsbidrag, om vandforsyningssystemernes præstationsniveau og om vandforsyningens ejerskabsstruktur. Endvidere vil ministeren i medfør af forslaget herunder kunne fastsætte nærmere regler om oplysningernes form, herunder om digital offentliggørelse, og om hyppighed for offentliggørelsen.

Krav til offentliggørelse af anlægs- og driftsbidrag og af regulativer vil være en videreførelse af de gældende krav om offentliggørelse efter vandforsyningslovens § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt. Med den foreslåede bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren i § 52 c, stk. 3, vil ministeren med hjemmel i § 84, stk. 2, i vandforsyningsloven kunne fastsætte regler om straf med bøde for overtrædelse af bestemmelser fastsat i medfør af § 52 c, stk. 3, med henblik på gennemførelse af direktivets artikel 23 om sanktioner.

Med henblik på at gennemføre artikel 17, stk. 2, litra b-d, i vandforsyningsloven foreslås det, at der indsættes et § 52 c, stk. 5, i loven, der bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, informere deres forbrugere om prisen for leveret drikkevand og husstandens vandforbrug. Det foreslås endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af forslaget skal kunne fastsætte regler om form, herunder om digital offentliggørelse, og hyppighed for afgivelse af denne information og om information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter de nærmere regler om vandforsyningernes udsendelse af oplysninger til forbrugere m.fl. om pris og forbrug m.v. i bekendtgørelsesform, idet dette giver ministeren mulighed for at samle flere af vandforsyningernes oplysningspligter over for forbrugere på ministerens ressource i én bekendtgørelse.

Den foreslåede bemyndigelse i § 52 c, stk. 3, forventes udnyttet til at fastsætte regler om, at vandforsyninger skal have en hjemmeside, der giver forbrugere online oplysninger på en brugervenlig og brugertilpasset måde. Hjemmesiden skal som minimum indeholde årlige oplysninger til forbrugere om vandforsyningens præstationsniveau, ejerskabsstruktur, godkendte regulativer og anlægs- og driftsbidrag. Forbrugere, der ikke kan anvende digital selvbetjening, kan efter begrundet anmodning få adgang til oplysningerne på anden måde.

Det forventes fastsat, at vandforsyninger, som er omfattet af

§ 2, stk. 1, i vandsektorloven, vil skulle sikre, at oplysninger om præstationsniveauer og ejerskabsstruktur er tilgængelige på vandforsyningsens hjemmeside, mens kravet om at sikre, at oplysninger om anlægs- og driftsbidrag og om regulativer er tilgængelige på vandforsyningsens hjemmeside vil omfatte alle vandforsyninger. Således vil ikke alene vandforsyninger, der er omfattet af anvendelsesområdet for bilag IV, pkt. 7, litra a-c, i drikkevandsdirektiv V, blive omfattet af pligten til at sikre, at deres forbrugere har adgang til de pågældende oplysninger, men også vandforsyninger, der leverer mindre end 10.000 m³ om dagen og forsyner færre end 50.000 personer.

De oplysninger, som vandforsyningen som minimum skal offentliggøre på deres hjemmeside, vil være de oplysninger, der fremgår af bilag IV, punkt 7, litra a-c, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort. Det drejer sig bl.a. om årlige oplysninger om vandsystemets samlede præstationsniveau målt på effektivitet og lækagerater, om ejerskabsstrukturen for vandforsyningen og, såfremt omkostningerne inddrives gennem et takstsystem, oplysninger om omkostningsstrukturen for taksten pr. kubikmeter vand.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at der ved oplysninger om præstationsniveau, der implementer direktivets krav om årlige oplysninger om vandsystemets samlede præstationsniveau målt på effektivitet og lækagerater, skal forstås oplysninger om særligt vandtab, samt brutto- og nettoenergiforbrug efter bekendtgørelse nr. 1234 af 24. november 2017 om performancebenchmarking af vandselskaber (herefter performancebenchmarkingbekendtgørelsen).

Kravet om at forbrugerne årligt skal have adgang til oplysningerne på en brugervenlig og brugertilpasset vil således være omfattet af performancebenchmarkingbekendtgørelsen, da det fremgår af bekendtgørelsens § 8, stk. 1, at Miljøstyrelsen offentliggør resultatet af den årlige performancebenchmarking senest den 1. oktober. Herudover fremgår af bekendtgørelsens § 8, stk. 2, at drikkevandsselskaber og spildevandsselskaber offentliggør den årlige performancebenchmarking på deres hjemmeside.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 3 vil kunne anvendes til at foretage ændringer af kravet om offentliggørelse af den årlige performancebenchmarking på vandforsyningers hjemmeside, herunder mulighed for at fastsætte nærmere regler om formkrav for offentliggørelsen og mulighed for at flytte bestemmelsen om offentliggørelse til en ny bekendtgørelse.

Den foreslåede bemyndigelse i § 52 c, stk. 5, forventes udnyttet til at fastsætte regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, mindst én gang om året, f.eks. på faktura-

er eller via en app, skal informere deres forbrugere om prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter, om forbrugerens husstands forbrug sammen med udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og om sammenligninger af husstandens årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug, når det er muligt. Det forventes endvidere, at der fastsættes regler, hvorefter de pågældende vandforsyninger skal sikre, at forbrugerne i fornødent omfang får mulighed for at fravælge digital modtagelse af oplysningerne. Endvidere forventes den foreslåede bemyndigelse at blive udnyttet til at fastsætte regler om information til brugere med fælles afregning for vandforsyning, f.eks. andelsboliger eller lejere med fælles afregning for vandforsyning. For sådanne husstande vil det dog ikke være teknisk muligt at få information om hver husstands forbrug, udviklingstendens og sammenligninger af det årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug. Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 20.

For nærmere om den foreslåede § 52 c, henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 20.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til pkt. 4. nedenfor.

3.7. Indberetningspligt for offentlige myndigheder og institutioner, vandforsyninger og laboratorier

3.7.1. Gældende ret

Vandforsyningslovens § 60 fastsætter, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer. Det følger af § 60, stk. 2, 1. pkt., at miljøministeren kan fastsætte regler om tilsynet, herunder om regelmæssige laboratorieundersøgelser. Det følger af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., at miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske indberetning af nærmere fastsatte oplysninger og om, hvem der skal indberette, herunder form og frister for indberetningen.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at bemyndigelserne i § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., er indsat for, at ministeren kan fastsætte regler om indberetning for derved at muliggøre, at ministeren kan indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne opfylde den rapporteringsforpligtelse, der følger af i artikel 13, stk. 2 og 3, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter medlemsstaterne, med henblik på at informere forbrugerne, hvert tredje år skal udarbejde og offentliggøre en rapport om drikkevandets kvalitet og efterfølgende sende den til Europa-Kommissionen, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1210. Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at det omfatter regler om de oplysninger, som indberettes fra kommunalbestyrelserne og laboratorier om indvindingsmængder og om kvaliteten af vand fra vandforsyningsanlægget.

Hjemlen i lovens § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., er bl.a. udmøntet i drikkevandsbekendtgørelsens § 30 og § 33, stk. 4 og 5.

Det følger af § 30, stk. 1, i drikkevandsbekendtgørelsen, at vandforsyningerne skal foranledige, at laboratorier, som af vandforsyningen har fået til opgave at udtage og undersøge kontrolprøver af vandet, indberetter resultater vedrørende drikkevandskvaliteten til kommunalbestyrelsen, der er tilsynsmyndighed. Indberetningen sker via den fælles offentlige database for grund- og drikkevand samt boringer (Jupiterdatabasen), jf. bekendtgørelsens § 30, stk. 2. Indberetningen omfatter både kontrollen af parametre fastsat i medfør af drikkevandsdirektiv IV og yderligere nationalt fastsatte parametre for kvaliteten af drikkevandet.

Det følger af § 33, stk. 4, i drikkevandsbekendtgørelsen, at Miljøstyrelsen hvert tredje år offentliggør en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne, og det følger af § 33, stk. 5, at Miljøstyrelsen senest to måneder efter offentliggørelsen af rapporten sender den til Europa-Kommissionen. Som bilag til rapporten vedlægges et datasæt med oplysninger om bl.a. kontrolresultater fra vandprøver. Rapporten med bilag er bl.a. baseret på et udtræk fra Jupiterdatabasen af informationer om drikkevandskvaliteten fra vandforsyninger, der er indberettet i medfør af drikkevandsbekendtgørelsens § 30.

3.7.2. Drikkevandsdirektiv V

Artikel 18 i drikkevandsdirektiv V indfører krav om, at medlemsstaterne med bistand fra Det Europæiske Miljøagentur (»EEA«) skal etablere og løbende ajourføre en række datasæt med en række nærmere angivne oplysninger om gennemførelsen af direktivet. Etablering og ajourføring af datasæt skal ske uden, at det berører Miljøoplysningsdirektivet og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire-direktivet).

Datasættene skal gøre det muligt for Europa-Kommissionen at overvåge medlemslandenes gennemførelse af drikkevandsdirektiv V og danne baggrund for fremtidige evalueringer af direktivet.

Medlemsstaterne skal således sikre, at der senest den 12. januar 2029 etableres og efterfølgende hvert sjette år ajourføres datasæt med oplysninger om foranstaltninger, der til opfyldelse af direktivets artikel 16 er truffet for at forbedre adgangen til og fremme brugen af drikkevand, og om andelen af deres befolkninger, som har adgang til drikkevand, der ikke er aftappet på flasker eller i anden emballage, jf. artikel 18, stk. 1, litra a, i drikkevandsdirektiv V.

Endvidere skal medlemsstaterne senest den 12. juli 2027

etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder efter direktivets artikel 8, og senest den 12. januar 2029 etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt om risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet efter direktivets artikel 10, jf. artikel 18, stk. 1, litra b. Datasættet skal for så vidt angår artikel 8 omfatte oplysninger om tilstrømningsområderne for indvindingssteder, og for så vidt angår både artikel 8 og artikel 10 omfatte oplysninger om resultaterne af de kontroller, der er gennemført, og oplysninger om foranstaltninger, der er truffet, herunder typen af foranstaltninger, og de fremskridt, der er gjort.

Medlemsstaterne skal i henhold til direktivets artikel 18, stk. 1, litra c, endvidere etablere og efterfølgende hvert år ajourføre datasæt indeholdende kontrolresultater i tilfælde af overskridelser af de parameterverdier, som er fastsat i direktivets bilag I, del A og B, og som er indsamlet i henhold til direktivets artikel 9 og 13, samt oplysninger om udbedrende foranstaltninger truffet i henhold til artikel 14.

Der skal ligeledes etableres og hvert år ajourføres datasæt indeholdende oplysninger om drikkevandsrelaterede hændelser, som, uanset om parameterverdierne har været overholdt, har medført en potentiel risiko for menneskers sundhed, og som har været mere end 10 sammenhængende dage og berørt mindst 1.000 personer, tillige med årsagerne til disse hændelser og de udbedrende foranstaltninger, der er truffet, jf. artikel 18, stk. 1, litra d.

Endelig skal medlemsstaterne etablere og hvert år ajourføre et datasæt indeholdende oplysninger om alle dispensationer fra parameterverdier givet i overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, i direktivet, herunder nærmere angivne oplysninger om dispensationerne, jf. artikel 18, stk. 1, litra e.

Det følger endvidere af artikel 18, at der om muligt skal benyttes geodatatjenester som defineret i Inspire-direktivet til at fremlægge datasættene. Ved geodatatjenester forstås i Inspire-direktivet operationer, der kan udføres på de geodata, der er indeholdt i geodatasættene, eller på de dertil hørende metadata ved brug af et edb-program. Formålet hermed er at sikre, at der eksisterer en hensigtsmæssig infrastruktur til offentlighedens adgang og til rapportering og datadeling mellem offentlige myndigheder, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 43.

Medlemsstaterne skal sikre, at Europa-Kommissionen, EEA og Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme har adgang til ovenstående datasæt, jf. artikel 18, stk. 2.

Da direktivet er trådt i kraft den 12. januar 2023, er det Europa-Kommissionens vurdering, at korrekt implemente-

ring af artikel 18, stk. 1, litra c-e, hvorefter datasæt skal ajourføres årligt, indebærer, at de første datasæt efter disse bestemmelser skal være etableret og gjort tilgængelige af medlemsstaterne senest den 12. januar 2024.

EEA skal ifølge artikel 18, stk. 3, regelmæssigt eller efter en anmodning fra Kommissionen offentliggøre og ajourføre en EU-dækkende oversigt på grundlag af data indsamlet fra medlemsstaterne. Den EU-dækkende oversigt skal omfatte indikatorer for output, resultater og virkningen af dette direktiv, EU-dækkende oversigtskort og medlemsstaternes oversigtsrapporter, når dette er relevant. Med henblik på at bistå medlemsstaterne med etablering af de påkrævede datasæt, er EEA ved at etablere et indrapporteringsystem, der forventes færdiggjort første kvartal 2024.

Europa-Kommissionen kan i henhold til artikel 18, stk. 4, vedtage gennemførelsesretsakter, der præciserer formatet af og metoden for medlemsstaternes datasæt. For indeværende forventes det dog, at denne præcisering blot vil ske i form af en vejledning. Det forventes, at Europa-Kommissionen vedtager denne vejledning første kvartal 2024.

–Endelig kan medlemsstaterne i henhold til artikel 18, stk. 5, i drikkevandsdirektiv V, fravige kravene om etablering af datasæt af enhver af de grunde, der er nævnt i artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire-direktivet). Fravigelse af kravene kan således begrundes i det omfang etableringen af datasæt vil have negative følger for f.eks. internationale forbindelser, den offentlige sikkerhed, det nationale forsvar, offentlige myndigheders tavshedspligt, retssager, fabriks- og forretningshemmeligheder, ophavsret og beskyttelse af personoplysninger.

Artikel 18 erstatter artikel 13, stk. 3, i drikkevandsdirektiv IV. Bestemmelserne i artikel 13, stk. 1 og 2, i drikkevandsdirektiv IV, om forbrugernes adgang til oplysninger og om offentliggørelse af en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne er til dels videreført i artikel 17, i drikkevandsdirektiv V, jf. nærmere herom pkt. 3.6.2. ovenfor.

3.7.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Miljøministeren er ansvarlig for i overensstemmelse med direktivets artikel 18, stk. 1, at etablere og løbende ajourføre en række datasæt bestående af oplysninger om gennemførelsen af nærmere angivne dele af drikkevandsdirektiv V. Ministeren vil herunder skulle sikre, at Kommissionen, EEA og Det Europæiske Center for Forebyggelse har adgang til disse datasæt, jf. artikel 18, stk. 2. Det er hensigten, at miljøministeren vil henlægge disse beføjelser til Miljøstyrelsen.

Det er Miljøministeriets vurdering, at miljøministeren allerede efter den gældende bestemmelse i vandforsyningslovens § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., har hjemmel til at fastsætte regler om indberetning af en række af de oplysninger, der med drikkevandsdirektiv V skal indgå i de datasæt, som skal etableres i medfør af direktivets artikel 18. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at den gældende udmøntning af bestemmelsen indebærer, at ministeren allerede via eksisterende it-systemer, herunder Jupiter-databasen, kan tilgå mange af de oplysninger, der skal indgå i datasættene.

Ministeren vil endvidere kunne tilgå relevante oplysninger, der er offentliggjort på hjemmesider med henblik på opfyldelse af krav fastsat i lovgivningen, eksempelvis oplysninger om drikkevandskvaliteten, som almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, der leverer 10 m³ eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, vil skulle offentliggøre på deres hjemmesider i henhold til den foreslåede bestemmelse i § 52 c i vandforsyningsloven, og regler udstedt i medfør heraf, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, og de specielle bemærkninger hertil.

Det er imidlertid Miljøministeriets vurdering, at der vil kunne opstå behov for at indhente oplysninger, der efter gældende ret ikke er tilgængelige for miljøministeren, eller som ikke har den detaljeringsgrad, der er nødvendig for at kunne etablere de datasæt, der er påkrævet efter direktivets artikel 18 og eventuelle krav hertil, der følger af den vejledning eller eventuelle gennemførelsesretsakter, som forventes vedtaget af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 18, stk. 4.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at der kan være behov for, at miljøministeren kan indhente oplysninger, som er nødvendige for opfyldelsen af ministerens øvrige forpligtelser efter loven eller regler udstedt i medfør af loven. Dette omfatter bl.a. forpligtelser, der følger af andre bestemmelser i drikkevandsdirektivet, eksempelvis ministerens forpligtelse til at foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for drikkevand, jf. den foreslåede § 10 a, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 8, der gennemfører artikel 8, i drikkevandsdirektiv V. Det omfatter endvidere indhentning af oplysninger til brug for opfyldelse af andre gældende eller fremtidige EU-retlige eller internationale forpligtelser vedrørende forhold omfattet af vandforsyningsloven.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det vil kunne vise sig nødvendigt at indhente nogle af disse oplysninger fra andre statslige myndigheder end myndigheder inden for Miljøministeriets ressort, fra offentlige institutioner, fra kommunalbestyrelser og regionsråd, fra vandforsyninger og fra laboratorier. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at der kan være behov for, at oplysningerne indhentes fra disse aktører på regelmæssig basis.

Det er ministeriets vurdering, at den gældende bestemmelse i § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i vandforsyningsloven ikke indeholder tilstrækkelig hjemmel for miljøministeren til at indhente ovenstående oplysninger. Det er på denne baggrund Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at tilvejebringe hjemmel hertil.

Det foreslås derfor, at der indsættes en bestemmelse i § 9 a, i vandforsyningsloven, der bemyndiger miljøministeren til at kunne fastsætte regler om, at andre offentlige myndigheder og institutioner, vandforsyninger og laboratorier skal indberette oplysninger til miljøministeren om forhold omfattet af denne lov. Det foreslås endvidere, at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, hvilke oplysninger, der skal indberettes, om tidsfrister for indberetningen, og om at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at andre offentlige myndigheder såsom andre statslige myndigheder inden for andre ministeriers ressortområder, kommunalbestyrelser og regionsråd, offentlige institutioner, vandforsyninger og laboratorier vil skulle indberette nærmere angivne oplysninger af betydning for forhold omfattet af vandforsyningsloven til miljøministeren, og om at indberetningen skal ske på regelmæssig basis.

Det er en forudsætning for udnyttelsen af bemyndigelsen, at der er tale om indhentelse af oplysninger, som de pågældende aktører må forventes at være i besiddelse af som følge af de forpligtelser, som de efter andre regler i gældende ret er underlagt, eller som i øvrigt ligger inden for deres ressort- eller kompetenceområde.

Den foreslåede bemyndigelse vil kunne udnyttes til at fastsætte krav til indberetningen af oplysninger, som disse myndigheder, institutioner, vandforsyninger eller laboratorier besidder, herunder også for oplysninger, som disse aktører i dag ikke har systematisk registreret.

Bemyndigelsen vil bl.a. kunne udnyttes til at fastsætte bestemmelser om indberetning af oplysninger, som ikke allerede i medfør af gældende lovgivning er tilgængelige for ministeren i det nødvendige omfang eller med den nødvendige detaljeringsgrad til, at miljøministeren kan varetage sine forpligtelser vedrørende forhold omfattet af vandforsyningsloven.

Der vil således inden for lovens rammer kunne fastsættes regler om indhentelse af oplysninger, der er nødvendige for, at ministeren dels kan varetage sine EU-retlige og internationale forpligtelser vedrørende forhold omfattet af vandforsyningsloven, dels kan varetage sine forpligtelser efter

vandforsyningsloven eller regler fastsat i medfør heraf, herunder i henhold til de bestemmelser, der foreslås med dette lovforslag, og regler, der vil blive udstedt i medfør heraf.

Det forventes bl.a. at omfatte fastsættelsen af krav om indberetning af oplysninger til opfyldelse af forpligtelsen efter artikel 18 i drikkevandsdirektiv V, hvorefter medlemsstaterne inden for nærmere fastsatte tidsfrister skal etablere og løbende ajourføre datasæt, der skal gøres tilgængelige for Europa-Kommissionen m.fl., med nærmere angivne oplysninger om gennemførelsen af direktivets artikel 8-10 og 13-16. Der vil i overensstemmelse med artikel 18, stk. 5, i drikkevandsdirektiv V, ligeledes kunne fastsættes regler om fravigelse af krav om etablering af datasæt af de grunde, der er nævnt i artikel 13, stk. 1, i Inspire-direktivet. For nærmere om direktivets krav, se pkt. 3.7.2. ovenfor.

Endvidere vil Miljøministeren kunne udnytte den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte regler om indberetning af oplysninger, der er nødvendige for, at ministeren kan opfylde andre forpligtelser i drikkevandsdirektivet end artikel 18. Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, såfremt de oplysninger, som ministeren har adgang til, ikke er tilstrækkelige til, at ministeren kan opfylde sin forpligtelse til at foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder for drikkevand efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, som gennemfører artikel 8, i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen, vandforsyninger og laboratorier vil skulle indberette oplysninger til miljøministeren, der vedrører overholdelsen af krav, der ikke følger af EU-retlige forpligtelser, f.eks. indberetning af kontrolresultater for nationalt fastsatte parametre for drikkevandet.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om indberetning af oplysninger, hvis dette viser sig nødvendigt med henblik på at gennemføre fremtidige EU-retsakter eller internationale forpligtelser, der forudsætter, at Danmark indsamler eller sammenstiller nærmere angivne oplysninger om forhold på vandforsyningsområdet i Danmark.

Den foreslåede bemyndigelse forventes endvidere udnyttet til at fastsætte krav om, hvilke oplysninger, der skal indberettes, og om formatet for denne indberetning, herunder om indberetningen skal ske digitalt. For de oplysninger, der indhentes med henblik på at opfylde rapporteringen af datasæt i medfør af artikel 18, forventes der fastsat krav i overensstemmelse med den vejledning, der forventes udstedt af Kommissionen i første kvartal 2024, og med eventuelle senere gennemførelsesretsakter vedtaget af Kommissionen i medfør af artikel 18, stk. 4, i direktivet.

Det er endvidere hensigten, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om, at indberetningen af oplysninger i henhold til regler fastsat i medfør af den foreslåede § 9 a skal ske til bestemte databaser. Det forventes, at der vil blive stillet krav om, at indberetningen vil skulle ske i Jupiterdatabasen eller i eventuelt andre nationale it-systemer, hvorfra det vil være nemt at udtrække de indberettede data til den form, som EU-formatet for datasættene kræver. Indberetninger i Jupiterdatabasen og andre nationale it-systemer skal sikre, at indberetningerne af oplysninger sker i et kendt og struktureret system og for at minimere fejlindberetninger.

For nærmere om den foreslåede § 9 a, henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 7.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a erstatter den gældende bestemmelse i vandforsyningslovens § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., der derfor foreslås ophævet, jf. lovforslaget § 1, nr. 32, og de specielle bemærkninger hertil. Det foreslås endvidere, at regler udstedt i medfør af den gældende § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om vandforsyning forbliver i kraft, indtil bestemmelsen ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 4, stk. 2, og de specielle bemærkninger hertil.

3.8. Krav til drikkevand på søgående skib, som afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning

3.8.1. Gældende ret

Ressort for reglerne om drikkevandskvalitet på søgående skibe, som afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning er fordelt mellem Erhvervsministeriet, der varetager regulering af drikkevandskvaliteten for drikkevandet til besætningen, og Miljøministeriet, der varetager reguleringen af drikkevandskvaliteten for drikkevandet til passagererne.

Der er ikke i gældende ret regler med krav til kvaliteten af drikkevand til passagerer på søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning.

I praksis vil passagererne drikke det samme drikkevand som besætningen, ligesom det vand, der anvendes til fødevarer-virksomhed om bord, vil være det samme vand som besætningens drikkevand.

Med hjemmel i § 3, stk. 1, nr. 6, i lov om sikkerhed til søs, jf. lovbekendtgørelse nr. 221 af 11. februar 2022, har erhvervsministeren fastsat regler om kvaliteten af drikkevand til besætningen på handelsskibe i bekendtgørelse nr. 1519 af 13. december 2019 om kost og drikkevand m.v. i handelsskibe. Ved et handelsskib forstås ethvert skib med undtagelse af fiskeskibe og fritidsfartøjer, jf. bekendtgørel-

sens § 3, nr. 2. Passagerskibe er således omfattet af bekendtgørelsen. Bekendtgørelsen finder i medfør af § 2, stk. 1, som udgangspunkt anvendelse på alle danske handelsskibe, uanset om disse ejes af det offentlige eller af private.

Bekendtgørelsen indeholder bl.a. regler om, at drikkevandet skal være af en sådan kvalitet, at det ikke udgør en sundhedsfare for de ombordværende, jf. bekendtgørelsens § 7, hvilket skal kunne dokumenteres ved hjælp af regelmæssige analyser målt op imod internationale standarder. Kravet anses desuden for opfyldt, såfremt seneste udgave af Handelsflådens Arbejdsmiljø- og Velfærdsråds vejledning »Drikkevand – Skibe, En vejledning om at sikre kvaliteten af drikkevandet« følger. Denne vejledning tager bl.a. udgangspunkt i relevante grænseværdier i drikkevandsdirektiv IV. Hvor der mangler en grænseværdi i direktivet, er valgt de danske grænseværdier, som fremgår af den version af drikkevandsbekendtgørelsen, der er gældende på udgivelsestidspunktet for vejledningen. Vejledningen gennemgår bl.a. kontrol med drikkevandet, prøvetagning, analyser af prøve-resultater, forureningskilder, forebyggelse ved forskellige produktionssystemer, Legionella i varmtvandssystemet samt en guide til forebyggelse.

Bekendtgørelsen indeholder endvidere regler om indretning og vedligeholdelse af drikkevandsanlæg bl.a. med henblik på, at faren for kontaminering undgås, og om, at der skal iværksættes foranstaltninger ved konstatering af forurenede drikkevandsanlæg, jf. bekendtgørelsens § 12. Bekendtgørelsen indeholder endvidere regler om, at skibets fører ved hyppige inspektioner skal sikre, at bl.a. opbevaring af drikkevandet sker uden risiko for, at der opstår sundhedsfare for de ombordværende, jf. bekendtgørelsens § 15. Resultaterne af sådanne inspektioner skal registreres og være tilgængelige for gennemsyn.

Bekendtgørelsen gennemfører Rådets direktiv 2009/13/EF af 16. februar 2009 om iværksættelse af den aftale, der er indgået mellem European Community Shipowners' Association (ECSA) og European Transport Workers' Federation (ETF) om ILO's konvention om søfarendes arbejdsforhold af 2006 (Maritime Labour Convention, MLC) og om ændring af direktiv 1999/63/EF med senere ændringer. Direktivet gennemfører dele af MLC, herunder konventionens krav til kvaliteten af drikkevand.

For så vidt angår myndighedstilsyn fremgår det af § 17, stk. 2, i lov om sikkerhed til søs, at Søfartsstyrelsen påser, at loven og de i medfør heraf fastsatte regler overholdes. Søfartsstyrelsen foretager i forbindelse med periodiske syn på skibene dokumentkontrol, hvor det kontrolleres, at der er foretaget drikkevandsanalyse af et akkrediteret laboratorium.

Erhvervsministeren kan på nærmere angivne vilkår autori-

sere bl.a. klassifikationsselskaber til på Søfartsstyrelsens vegne at foretage syn af skibe, jf. § 22, stk. 1, i lov om sikkerhed til søs. Bemyndigelsen til at delegerer tilsynet til klassifikationsselskaber er delegeret til Søfartsstyrelsen og bl.a. udmøntet ved bekendtgørelse nr. 1294 af 24. november 2015 om anerkendelse og autorisation af organisationer, som udfører inspektion og syn af skibe.

Bekendtgørelse nr. 66 af 27. januar 2015 om visse dele af Søfartsstyrelsens ansvar for overholdelse og håndhævelse af konventionen om søfarendes arbejdsforhold, der er udstedt med hjemmel i lov om sikkerhed til søs, gennemfører bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/54/EU af 20. november 2013 om visse af flagstatens ansvar for overholdelse og håndhævelse af konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006, som gennemfører MLC's bestemmelser om gennemførelse, håndhævelse og tilsyn. Flagstaten er den stat, hvor et skib er registreret og hvis flag det fører. Direktiv 2013/54/EU pålægger medlemsstaternes administration at sikre, at der indføres effektive og hensigtsmæssige håndhævelses- og kontrolmekanismer, herunder inspektioner med de mellemrum, som er fastsat i MLC, med henblik på at sikre, at leve- og arbejdsforholdene, herunder besætningens drikkevand for søfarende på skibe, der fører medlemsstaternes flag, til stadighed opfylder kravene i de relevante dele af MLC. Direktiv 2013/54/EU indeholder tillige mulighed for, at flagstatsadministrationen kan overdrage syn til andre organisationer, som de anerkender som havende tilstrækkelig kapacitet, kompetence og uafhængighed til at foretage inspektionerne (klassifikationsselskaber).

Det følger af vandforsyningslovens § 57, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med indretningen og driften af vandforsyningsanlæg. Efter stk. 2 kan miljøministeren fastsætte regler om tilsynet.

Det følger af vandforsyningslovens § 60, stk. 1, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer.

Det følger af vandforsyningslovens § 62, stk. 1, at opfylder vandet i et vandforsyningssystem ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, kan kommunalbestyrelsen give påbud om, at anlægget skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt, eller om andre foranstaltninger, herunder at forbrugerne skal træffe sikkerhedsforanstaltninger. Tilsvarende gælder, hvis vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller hvis der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet i et vandforsyningssystem kan blive sundhedsfarligt. Endvidere kan kommunalbestyrelsen påbyde, at der skal gives information eller underretning til forbrugerne, jf. stk. 6 og 7, herunder om måden herfor. Det følger af stk. 2, at opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises,

og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1. Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3000 m³ vand årligt, samt vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet. Det følger af stk. 3, at bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som er omfattet af stk. 2, at være sundhedsfarligt, eller er der efter kommunalbestyrelsens skøn nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen uden unødigt ophold give påbud om, hvilke foranstaltninger efter stk. 1 der skal træffes til imødegåelse heraf. Det følger af stk. 4, at bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som ikke er omfattet af stk. 2, at være sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen beslutte, om der bør træffes foranstaltninger efter stk. 1. Det følger af stk. 5, at kommunalbestyrelsens afgørelse af, om vandet er sundhedsfarligt, skal ske efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen. Det følger af stk. 6, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere informeres om forhold omfattet af stk. 2, herunder oplyses om eventuelle foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen af kvalitetskravene er ubetydelig. Det følger af stk. 7, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere straks underrettes om forhold omfattet af stk. 3 eller 4, herunder oplyses om foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe. Det følger af stk. 8, at hvis vandet i et vandforsyningssystem, der forsyner fødevareromheder og de primærproducenter, med hvilke der føres tilsyn efter loven, ikke opfylder de fastsatte kvalitetskrav, skal kommunalbestyrelsen underrette den pågældende statslige fødevareregion om de foranstaltninger, der er iværksat i medfør af denne bestemmelse.

Det følger af § 64, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen, miljøministeren eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget til at foretage undersøgelser, samt Sundhedsstyrelsen uden retskendelse har mod forevisning af legitimation adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Vandforsyningslovens § 65 indeholder en generel tilsynsbestemmelse. Det følger af § 65 i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen påser, at loven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes.

Det følger af § 65, stk. 5, i vandforsyningsloven, at i tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsesmæssige

eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan tilsynsmyndigheden for en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan myndigheden fastsætte de krav, der er nødvendige for myndighedens gennemførelse af kontrollen.

Det følger af § 66, stk. 1, at det påhviler den til enhver tid værende almene vandforsyning at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af lovens kapitel 11 a. Det følger af stk. 2, at efterkommer den almene vandforsyning ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges den almene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

Det følger af § 67, stk. 3, at i tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, kan tilsynsmyndigheden udføre nødvendige undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af forhold, som denne ellers er eller kunne være pålagt at afgive oplysninger om.

3.8.2. Drikkevandsdirektiv V

Forarbejder og forhandlingsdokumenterne bag indsættelsen af artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V, er særdeles sparsomme for så vidt angår anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 2, både for så vidt angår begrebet søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning og for så vidt angår det geografiske anvendelsesområde.

For så vidt angår det geografiske anvendelsesområde har Europa-Kommissionen dog oplyst Miljøministeriet om, at direktivets krav alene gælder for søgående skibe, som sejler i EU-farvand. Med EU-farvand forstås EU-landenes territorialfarvande.

Det følger af artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V, at søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, alene er omfattet af direktivets artikel 1-6 om formål, definitioner, undtagelser, generelle forpligtelser, kvalitetskrav, og de steder, hvor kravene skal overholdes, artikel 9 om risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet, artikel 10 om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, artikel 13 om kontrol og artikel 14 om udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen samt direktivets bilag.

Det anføres i præambelbetragtning nr. 16, at baggrunden for, at kun artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, i direktivet finder an-

vendelse for søgående skibe, er, at gennemførelsen af direktivets almindelige risikobaserede tilgang som en undtagelse bør tilpasses de specifikke begrænsninger for søgående skibe, som afsalter vand og befordrer passagerer. Det anføres endvidere af præambelbetragtningen, at søgående skibe, der sejler under den Europæiske Unions flag, skal overholde det internationale regelsæt, når de sejler i internationalt farvand. Endelig fremgår, at det bør sikres, at der gives prioritet til eksisterende internationale bestemmelser eller internationalt anerkendte standarder, såsom det skibshygiejneprogram, der er udviklet af United States Public Health Service, som er mere detaljerede og strengere og gælder for skibe i internationale farvand.

Enkelte dele i de oplistede bestemmelser i artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V (artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14), er ikke relevante for søgående skibe. De relevante bestemmelser for søgående skibe gennemgås nedenfor.

Efter artikel 1, i drikkevandsdirektiv V, er formålet med direktivet, at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent og at forbedre adgangen til drikkevand. Artikel 2 indeholder en række definitioner, herunder af bl.a. af risiko, fare og farlig hændelse, der er af relevans for krav til søgående skibe i henhold til artikel 3, stk. 2. Artikel 3 vedrører begrænsninger i direktivets anvendelsesområde.

Efter artikel 4 skal medlemsstaternes træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Artikel 4 opstiller betingelser for, hvornår drikkevand kan betragtes som sundt og rent. Artikel 4 indeholder endvidere krav til medlemsstaterne om at overholde forsigtighedsprincippet.

Efter artikel 5 skal medlemsstaterne fastsætte de parameterverdier, der skal gælde for drikkevand, og som ikke må være mindre strenge end de værdier, der fremgår af direktivets bilag I, del A (mikrobiologiske parametre), del B (kemiske parametre), del C (indikatorparametre) og D (parametre med relevans for forbrugernes fordelingsnet, p.t. kun for Legionella og bly).

Artikel 6 fastsætter, hvilke steder parameterværdierne i direktivets bilag I, del A (mikrobiologiske parametre) og del B (kemiske parametre) for drikkevand skal overholdes.

Efter artikel 9 skal medlemsstaterne sikre, at en vandforsyning foretager risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet, som skal indeholde de i artikel 9, stk. 2, nævnte elementer. På grundlag af resultatet af risikovurderingen, skal der træffes foranstaltninger i risikostyringen, jf. artikel 9, stk. 3 og 4. Artikel 9, stk. 5, fastsætter hvilke parametre, risikovurderingen af forsyningssystemet vedrører. Ef-

ter artikel 9, stk. 6, kan medlemsstaterne undtage visse vandforsyninger fra kravet om at foretage risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet. Sådanne undtagne vandforsyninger skal udføre regelmæssig kontrol i henhold til direktivets artikel 13.

Efter artikel 10 skal medlemsstaterne sikre, at der foretages en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og træffes foranstaltninger til imødegåelse af risici. Der henvises til pkt. 3.1.2. om artikel 10, i drikkevandsdirektiv V.

Artikel 13 vedrører kontrol af drikkevandskvaliteten. Efter artikel 13, stk. 1, skal medlemsstaterne træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre regelmæssig kontrol af drikkevandskvaliteten. Medlemsstaterne skal endvidere sikre, at prøver af drikkevand udtages, så de er repræsentative for dets kvalitet i løbet af hele året. Efter artikel 13, stk. 2, skal der opstilles passende kontrolprogrammer for alt drikkevand. Artikel 13, stk. 3 og 4, stiller krav til prøveudtagningsstederne og fastsætter specifikationer for analysen af parametrene. Artikel 13, stk. 5, vedrører supplerende kontrol af stoffer og mikroorganismer, for hvilke der ikke er fastsat parameterverdier i overensstemmelse med direktivets artikel 5.

Efter artikel 14 skal medlemsstaterne sikre, at der foretages udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brug af drikkevandet i tilfælde af manglende overholdelse af parameterverdierne og ved potentiel fare for menneskers sundhed. Der henvises til pkt. 3.4.2. for nærmere herom.

Der henvises i øvrigt til drikkevandsdirektiv V med tilhørende bilag, der er vedlagt lovforslaget som bilag 2.

3.8.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet, der varetager reguleringen af drikkevandskvaliteten for drikkevandet til besætningen på søgående skibe, har til Miljøministeriet oplyst, at krav til kvaliteten af drikkevand for passagerer er fuldt ud reguleret ved Rådets direktiv 2009/13/EF med senere ændringer og ved Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2013/54/EU med senere ændringer, jf. nærmere herom pkt. 3.8.1. Erhvervsministeriet har endvidere oplyst, at det er ministeriets vurdering, at drikkevandsdirektiv V derfor ikke finder anvendelse for det drikkevand, der er tilgængeligt for søfarende (besætningen) på søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning.

Det er på denne baggrund Miljøministeriets vurdering, at kravene i drikkevandsdirektiv V, artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, alene skal gennemføres for så vidt angår passagerernes drikkevand på de omfattede søgående skibe.

Det er Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at etablere en hjemmel i vandforsyningsloven, der muliggør fastsættelse af regler, der gennemfører kravene i artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, i drikkevandsdirektiv.

På baggrund af reglernes teknisk-komplekse karakter og for at skabe fleksibilitet i forhold til eventuel fremtidig tilpasning af reglerne er det endvidere Miljøministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at miljøministeren bemyndiges til ved bekendtgørelse at fastsætte disse regler.

Med lovforslaget foreslås derfor, at der indsættes en ny § 64 a, i vandforsyningsloven, der bemyndiger miljøministeren til efter forhandling med erhvervsministeren at fastsætte regler dels om krav til drikkevand til passagerer på visse søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning, og dels om andre foranstaltninger til sikring af drikkevandets kvalitet, jf. lovforslagets § 1, nr. 42.

Forslaget indebærer, at miljøministeren vil skulle inddrage erhvervsministeren, hvis der skal fastsættes regler efter § 64 a.

Det følger af den foreslåede § 64 a, stk. 1, at ministeren herunder vil skulle fastsætte regler om krav til kvaliteten af passagerernes drikkevand, om risikovurdering og risikostyring af de søgående skibes vandforsyningssystemer og fordelingsnet, og om kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder om egenkontrol, for vandforsyningens regning, underretning og kontrolprogrammer.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren vil skulle fastsætte regler til gennemførelse af artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, samt bilag, i drikkevandsdirektiv V.

Det foreslås, at bemyndigelsen gennemføres på en måde, der sikrer, at de bestemmelser, der fastsættes vedrørende drikkevand til passagerer på de omfattede søgående skibe, svarer til de bestemmelser, der gælder for drikkevand til besætningen på samme søgående skibe, i det omfang det er muligt og i det omfang, dette vil være i overensstemmelse med kravene i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, vil således blive anvendt til at fastsætte regler om krav til kvaliteten af drikkevandet for de omfattede søgående skibe, herunder hvilke parameterverdier, drikkevandet skal overholde, hvor parameterverdierne skal overholdes og regler om prøveudtagningssteder samt ansvaret for de søgående skibe til at sikre dette. Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte regler om risikovurdering og risikostyring af de omfattede søgående skibes vandforsyningssystemer og

fordelingsnet, herunder krav til beskrivelser af forsynings-systemet fra indvinding af vandet, behandling, lagring og distributionen frem til forsyningsstedet, til identifikation af farer og farlige hændelser i forsyningsystemet og til vurdering af de risici, som de kan udgøre for menneskers sundhed, under hensyntagen til risici som følge af bl.a. lækager og utætte rør. Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte regler om kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer, prøveudtagningshyppigheder, prøveudtagningsmetoder og analysemetoder.

Bemyndigelsen forventes endvidere anvendt til at fastsætte regler om undtagelse af visse søgående skibe, der afsalter havvand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, fra regler fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1, i det omfang drikkevandsdirektiv V giver mulighed for dette. Det følger f.eks. af artikel 9, stk. 6, at medlemsstaterne kan undtage vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ per dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer, fra kravet om at foretage risikovurderingen og risikostyringen af forsyningsystemet, hvis den kompetente myndighed har fastslået, at en sådan undtagelse ikke vil bringe drikkevandskvaliteten i fare. Sådanne undtagne vandforsyninger skal udføre regelmæssig kontrol i henhold til artikel 13, i drikkevandsdirektiv V.

Det er Miljøministeriets vurdering, at de regler for drikkevand til passagerer på de omfattede søgående skibe, der forventes fastsat i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, med henblik på gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's minimumskrav til disse skibe, vil i nogle tilfælde være mere indgribende end de krav, der efter gældende ret stilles til besætningens drikkevand i medfør af de gældende regler indenfor søfartslovgivningen. Blandt de skærpede krav vil være kravene til hyppighed af prøvetagninger, til udarbejdelse af risikovurdering og risikostyring, til kontrolforanstaltninger og til underretning af passagererne ved overskridelse af parameterværdier m.v.

Modsat forventes det fastsat, i det omfang de omfattede søgående skibe overholder eksisterende internationale bestemmelser, der er gennemført i dansk ret, herunder bestemmelser om, at internationalt anerkendte standarder skal overholdes, som er mere detaljerede og strengere end reglerne i drikkevandsdirektiv V, at disse bestemmelser har forrang for regler fastsat i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1. Regler fastsat i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 64, stk. 1, udgør i så fald minimumsgennemførelse af direktivet.

Direktivet definerer ikke, hvad der skal forstås ved "søgående skibe", ligesom der ikke i direktivet er foretaget en nærmere afgrænsning af, hvad det indebærer, at et skib "befordrer passagerer", hvorfor afgrænsningen af bestemmelsens anvendelsesområde kan give anledning til tvivl. Det er på denne baggrund Miljøministeriets og Erhvervsministeriets

vurdering, at begrebet skibe bør forstås i overensstemmelse med det begreb, der anvendes i søfartsreglerne. Da bestemmelsen vedrører skibe, der afsalter vand til drikkevand, er det endvidere ministeriernes vurdering, at bestemmelsens afgrænsning til "søgående" skibe indebærer, at der er tale om skibe, der sejler på havet.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at der ved søgående skibe, der befordrer passagerer, forstås passagerskibe, som defineret i regel nr. 2 i FN's internationale maritime organisations (IMO) konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen (SOLAS) 1974, og hvorefter et "passagerskib" er et skib, der befordrer flere end 12 passagerer.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V, skal gennemføres for søgående skibe, der sejler under dansk flag, bortset fra skibe hjemmehørende i Grønland, da Grønland ikke er med i EU. Det bemærkes, at færøske skibe ikke sejler under dansk flag.

Det skal dog bemærkes, at i tilfælde af fortolkningstvivel vedrørende artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V er det i sidste ende EU-Domstolen, der fastlægger fortolkningen, og udmøntningen af de foreslåede bemyndigelser til miljøministeren til at gennemføre artikel 3, stk. 2, vil i givet fald skulle tilpasses en eventuel anden forståelse af afgrænsningen af anvendelsesområdet for denne bestemmelse.

Erhvervsministeriet har oplyst, at der på tidspunktet for fremsættelsen af lovforslaget er to passagerskibe under dansk flag, der forventes at blive omfattet, når de foreslåede hjemler udnyttes til at fastsætte nærmere regler om drikkevand til passagerer.

Det følger af den foreslåede § 64 a, stk. 2, at miljøministeren bemyndiges til efter forhandling med erhvervsministeren at kunne fastsætte regler om andre foranstaltninger end de i stk. 1, nævnte, til sikring af kvaliteten af drikkevandet til passagerer på visse søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

Den foreslåede bemyndigelse, vil medføre, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler om andre foranstaltninger til sikring af kvaliteten af drikkevandet til passagerer på de omfattede søgående skibe.

Bemyndigelsen vil aktuelt kunne anvendes til at fastsætte krav til passagerernes drikkevand, der ikke følger af artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, samt bilag, i drikkevandsdirektiv V. Der vil kunne fastsættes regler for passagerernes drikkevand, der svarer til regler, som i dag gælder for besætningens drikkevand på de omfattede søgående skibe, i det omfang, det findes hensigtsmæssigt med henblik på

at sikre en ensartet lovgivning for både passagerer og besætning.

For så vidt angår tilsyn med overholdelsen af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2, er det Miljøministeriets vurdering, at der efter drikkevandsdirektiv V er tale om en forpligtelse for den medlemsstat, under hvis flag det søgående skib sejler, og at denne forpligtelse består, uanset hvor skibet befinder sig inden for EU's farvande (flagstatskontrol).

Det er Miljøministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at det er miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, der fører tilsyn med overholdelsen af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 64 a, og med efterkommelsen af påbud og forbud.

Det foreslås derfor, at der indsættes en ny § 65 b, stk. 1, i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren vil skulle føre tilsyn med, at regler fastsat i medfør af § 64 a overholdes, og at påbud og forbud efterkommes, jf. lovforslagets § 1, nr. 45.

Den foreslåede § 65 b, stk. 1, vil medføre, at det vil være miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, der fører tilsyn med, at de søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, overholder de regler, der fastsættes efter den foreslåede § 64 a i vandforsyningsloven. Endvidere vil det være miljøministeren, der påser, at påbud og forbud m.v. udstedt efter loven, herunder efter regler fastsat i medfør af den foreslåede § 65 b, stk. 5, efterkommes.

Miljøministeren vil på baggrund af den foreslåede tilsynsbeføjelse i § 65 b, stk. 1, kunne delegerer sin tilsynskompetence til Miljøstyrelsen i medfør af den gældende § 5, i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet statslig myndighed eller efter forhandling med vedkommende statsminister andre statslige myndigheder til at udøve de beføjelser, der i vandforsyningsloven er tillagt ministeren. Såfremt det vurderes hensigtsmæssigt, vil ministeren derudover kunne bemyndige andre statslige myndigheder til at bistå med fysisk, faktisk kontrol om bord på de søgående skibe.

Det foreslås endvidere, at der indsættes et nyt § 65 b, stk. 2, hvorefter miljøministeren kan bemyndige private organisationer til at udføre visse dele af det tilsyn, der efter loven og regler udstedt i medfør af loven påhviler ministeren.

Den foreslåede bemyndigelse i § 65 b, stk. 2, vil medføre, at miljøministeren på nærmere angivne vilkår kan bemyndige de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber), der er autoriseret (bemyndiget) af Søfartsstyrelsen, til på

ministerens vegne at foretage tilsynsopgaver med hensyn til overholdelse af krav i vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør af loven med hensyn til kvaliteten m.v. af drikkevandet til passagerer på de omfattede søgående skibe.

Miljøministeren vil i medfør af den foreslåede § 65 b, stk. 2, og den gældende § 5 i vandforsyningsloven kunne delegerer sin beføjelse til at bemyndige de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) til Søfartsstyrelsen, der har indgået aftale med de af EU anerkendte klassifikationsselskaber for så vidt angår forhold omfattet af lov om sikkerhed til søs. Baggrunden for denne fremgangsmåde er, at det ved gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, er mest hensigtsmæssigt, at hvert medlemsland kun indgår én kontrakt med hvert klassifikationsselskab. Søfartsstyrelsen vil derfor på vegne af miljøministeren kunne udvide de allerede indgåede kontrakter med de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaberne) til, hvis der er behov herfor, også at omfatte fysisk, faktisk kontrol om bord på de omfattede søgående skibe i henhold til reglerne fastsat i medfør af vandforsyningsloven, der gennemfører drikkevandsdirektiv V.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at sikre hjemmel til, at miljøministeren eller den myndighed ministeren delegerer hertil, vil kunne få fysisk adgang uden retskendelse til i det omfang det findes nødvendigt, at føre fysisk tilsyn på de omfattede søgående skibe med hensyn til overholdelsen af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a om drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne.

Miljøministeriet vurderer, at det vil være ressourcekrævende at indhente retskendelse hver gang, det findes nødvendigt at føre fysisk tilsyn med kvaliteten af passagerernes drikkevand efter regler udstedt i medfør af den foreslåede § 64 a, særligt i tilfælde hvor en anden myndighed, anmodes om at bistå med det fysiske tilsyn på det pågældende skib. Desuden vil der kunne være behov for umiddelbar adgang.

Det foreslås på denne baggrund, at der indsættes et nyt § 65 b, stk. 3, hvorefter miljøministeren eller den myndighed, der af ministeren er bemyndiget hertil, uden retskendelse mod forevisning af legitimation har adgang til et søgående skib, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til § 64 a eller regler udfærdiget med hjemmel i § 64 a. Tilsynsmyndigheden vil herunder få adgang til at foretage undersøgelser og prøveudtagninger, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

En fysisk, faktisk kontrol med passagerernes drikkevand om bord på et søgående skib forventes som udgangspunkt alene at skulle foregå som dokumentkontrol om bord på det søgående skib, ligesom det er tilfældet med det gældende tilsyn med kvaliteten af besætningens drikkevand efter lov om sikkerhed til søs. Tilsynsmyndigheden vil i så fald først og fremmest skulle have adgang til de områder på skibet, hvor dokumentationen for drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne er tilgængelig i papirform eller i elektronisk form.

Den foreslåede § 65 b, stk. 3, vil dog endvidere sikre hjemmel til, at tilsynsmyndigheden vil kunne få adgang til skibets drikkevandsindvindingsanlæg, steder med betydning for drikkevandskvaliteten og steder, hvor kravene til passagerernes drikkevand skal være overholdt, herunder eksempelvis adgang til vandhaner, hvorfra passagerernes drikkevand tappes, hvis tilsynsmyndigheden skulle finde det nødvendigt at tage vandprøver m.v. Der vil i sådanne tilfælde undtagelsesvis kunne være tale om, at tilsynsmyndigheden vil skulle bevæge sig ind på områder, der vil kunne sidestilles med private boligområder i form af enkelte passagerers private kahytter, hvis passagererne kan tappe drikkevand direkte fra vandhanerne i deres kahytter. Samme adgang uden retskendelse til at føre tilsyn og muligheden for at medtage dokumenter m.v. uden vederlag efter den foreslåede § 65 b, stk. 3, vil ikke gælde de klassifikationsselskaber, der i medfør af det foreslåede § 65 b, stk. 2, måtte have fået delegeret visse dele af tilsynet med overholdelsen af regler i medfør af vandforsyningsloven om drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne på de omfattede søgående skibe. Klassifikationsselskaberne vil kun kunne føre tilsyn i det omfang, de søgående skibe har givet samtykke til, at klassifikationsselskaberne har adgang til at føre tilsyn på de søgående skibe, herunder med henblik på kontrol af de udførte risikovurderinger og risikostyringer af vandkvaliteten og af de udbedrende foranstaltninger, og vil kun kunne få adgang til den relevante dokumentation herfor, i det omfang skibet frivilligt sikrer dette.

Det bemærkes, at der med adgangen til de omfattede søgående skibe er tale om tvangsindgreb, som foretages af den offentlige forvaltning uden for strafferetsplejen, hvorfor retssikkerhedsloven finder anvendelse.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at miljøministeren, eller den myndighed ministeren har bemyndiget hertil, i de tilfælde, hvor selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i retssikkerhedsloven finder anvendelse, vil kunne fremskaffe oplysninger ved egne undersøgelser og pålægge virksomheden at betale herfor. Dette vil svare til gældende ret for så vidt angår selvinkrimineringsforbuddet ved tilsyn med vandforsyningsanlæg på land, jf. § 65, stk. 5, i vandforsyningsloven.

Det foreslås derfor, at der indsættes et § 65 b, stk. 4, hvorefter

ter tilsynsmyndigheden i tilfælde, hvor selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i retssikkerhedsloven ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse vil kunne udføre nødvendige undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af forhold, som denne ellers er eller kunne være pålagt at afgive oplysninger om.

Den foreslåede § 65 b, stk. 4, vil medføre, at i tilfælde, hvor selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i retssikkerhedsloven finder anvendelse, vil miljøministeren, eller den myndighed ministeren har bemyndiget hertil, i sådanne tilfælde kunne fremskaffe oplysningerne ved egne undersøgelser og pålægge virksomheden at betale herfor.

Hvis myndigheden vurderer, at den er inden for § 10 i retssikkerhedslovens område, skal den vejlede den mistænkte om, at denne ikke er forpligtet til at afgive oplysninger. Mange virksomheder, som er interesserede i at bibeholde et godt og tillidsfuldt forhold til tilsynsmyndigheden, vil formentlig udlevere oplysningerne frivilligt. Ligeledes må man forvente, at virksomheder normalt vil udlevere oplysningerne, hvis de viser, at der ikke er nogen overtrædelse, eller at denne er undskyldelig. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at myndighederne i nogle tilfælde vil få svarere ved at få udleveret egenkontrolresultater eller andre dokumenter, få forklaringer om hændelsesforløb eller få udført undersøgelser af vandkvaliteten.

Da § 10, i retssikkerhedsloven, finder anvendelse allerede fra det tidspunkt, hvor der foreligger »konkret mistanke«, og da der ikke er nogen undtagelse for de tilfælde, hvor oplysningerne skal bruges til administrativt formål, kan tilsynsmyndigheden mangle oplysninger til brug for forebyggelse af fare for menneskers sundhed eller til brug for administrativ håndhævelse, f.eks. udstedelse af påbud eller indskærpelse. Der er derfor behov for et redskab for tilsynsmyndigheden til at skaffe sig de pågældende oplysninger ad anden vej, eller for at håndtere de nævnte situationer uden disse oplysninger.

Det foreslås endvidere, at der indsættes et nyt § 65 b, stk. 5, der bemyndiger miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om tilsynet, herunder om tilsynsmyndighedens påbud om iværksættelse af undersøgelse af årsagen til en overskridelse af kvalitetskrav eller indikatorparametre fastsat i medfør af § 64 a, stk. 1, nr. 1, eller påbud om iværksættelse af udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet eller om standsning af forsyningsanlægget, såfremt vandet ikke opfylder kvalitetskrav, vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, samt om underretning af passagerer ved sådanne hændelser.

Den foreslåede bemyndigelse i § 65 b, stk. 5, vil medføre, at miljøministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om

det tilsyn, der føres efter det foreslåede § 65 b, stk. 1. Tilsynet forventes som udgangspunkt at blive fastsat som en reaktivt tilsyn, herunder på baggrund af en anmeldelse. Den foreslåede bemyndigelse vil derudover sikre hjemmel til at gennemføre kravene vedrørende udbedrende foranstaltninger m.v. i direktivets artikel 14 for så vidt angår søgående skibe. Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelse vil blive udnyttet til at fastsætte regler, der så vidt muligt svarer til reglerne i vandforsyningslovens § 62, herunder med de ændringer, der følger af dette lovforslag.

Det er hensigten, at påbud og forbud meddelt i forbindelse med tilsynet ikke vil kunne påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Det er hensigten, at den almindelige administrative rekurs til miljøministeren vil bestå.

Der forventes endelig fastsat straf i form af bøde for overtrædelser af de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2. Bødestraf kan fastsættes i medfør af den gældende § 84, stk. 2, i vandforsyningsloven, hvorefter der i regler, der udfærdiges af miljøministeren eller klima-, energi- og forsyningsministeren i henhold til loven, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af reglerne.

3.9. Anvendelsesområdet for drikkevandsdirektiv V

3.9.1. Gældende ret

I Danmark anvendes begreberne almen vandforsyning og ikkealmen vandforsyning i reguleringen af drikkevand. Ved »en almen vandforsyning« forstås den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme hver, jf. § 3, stk. 3, i vandforsyningsloven.

Ved »en ikkealmen vandforsyning« forstås modsætningsvist den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindre end 10 ejendomme hver.

Almene og ikkealmene vandforsyninger reguleres forskelligt i vandforsyningsloven og i regler udstedt i medfør heraf. Almene vandforsyninger er som udgangspunkt omfattet af alle krav i loven og regler udstedt i medfør heraf, mens ikkealmene vandforsyninger i mere begrænset omfang er omfattet af disse krav.

Vandforsyningslovens § 62, stk. 2, fastsætter pligt for kommunalbestyrelsen til at drage omsorg for at påvise årsagen, hvis vandet fra vandforsyningen ikke opfylder fastsatte kvalitetskrav til drikkevand og sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter § 62, stk. 1. Bestemmelsen i stk. 2 omfatter vandet fra almene vandforsyninger og ikkealmene vandforsyninger, som leve-

rer mere end 3.000 m³ vand årligt, og alle vandforsynings-systemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

Efter vandforsyningslovens § 66 påhviler det den til enhver tid værende almene vandforsyning at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a. Det fremgår af stk. 2, at efterkommer den almene vandforsyning ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges den almene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet. Ikkealmene vandforsyninger er ikke omfattet af § 66.

3.9.2. Drikkevandsdirektiv V

Det følger af artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne helt kan undtage drikkevand fra en individuel vandforsyning, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller forsyner færre end 50 personer, fra direktivets krav, medmindre vandet leveres som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet.

Artikel 3, stk. 3, litra b, er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i drikkevandsdirektiv IV.

Det følger af artikel 3, stk. 6, i drikkevandsdirektiv V, at vandforsyninger, der leverer mindre end 10 m³ vand i gennemsnit pr. dag eller forsyner færre end 50 personer, men som leverer vandet som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, er omfattet af bestemmelserne i artikel 1-6 vedrørende formål, definitioner, undtagelsesmuligheder, generelle krav til drikkevandets sundhed og renhed m.v., samt specifikke kvalitetskrav og præcisering af, hvor disse skal overholdes, af artikel 13 om kontrol af drikkevandskvaliteten, af artikel 14 om udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brug af drikkevand, der ikke overholder krav til drikkevandet, og af artikel 15 om muligheden for i særlige tilfælde at meddele dispensation fra visse af direktivets krav, samt de relevante bilag.

3.9.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Afgrænsningen i vandforsyningslovens § 62, stk. 1 og 2, og § 66 mellem almene vandforsyninger, der er omfattet af alle krav i bestemmelserne i vandforsyningsloven, og ikke almene vandforsyninger, der kun i begrænset omfang eller slet ikke er omfattet af disse krav, svarer ikke fuldt ud til afgrænsningen i direktivets artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv IV eller V, mellem de vandforsyninger, der er fuldt ud omfattet af direktivets krav, og de vandforsyninger, der kan undtages helt eller delvist herfra.

Med hensyn til § 62, stk. 2, bidrager bestemmelsen til at

gennemføre artikel 14 om krav til udbedrende foranstaltninger og begrænsning i brugen af drikkevand, der ikke opfylder kravene til vandet i drikkevandsdirektiv V. Bestemmelsen omfatter dog i dag alene de ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3.000 m³ vand årligt, og alle vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

Med hensyn til § 66 om pligten til at berigtige ulovlige forhold og om tvangsbøder ved manglende opfyldelse af kommunalbestyrelsens lovliggørelsespåbud bidrager bestemmelsen generelt til at gennemføre krav i drikkevandsdirektiv V om håndhævelsen af de regler, som gennemfører direktivet i vandforsyningsloven. Bestemmelsen i § 66 omfatter dog i dag alene almene vandforsyninger.

Med henblik på at sikre korrekt anvendelse af artikel 3, stk. 3, litra b, i vandforsyningsloven, er der derfor efter Miljøministeriets vurdering behov for at ændre de nævnte bestemmelser i loven, der bidrager til at gennemføre drikkevandsdirektiv V. Det skal således dels sikres, at ikkealmene vandforsyninger, der i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, er omfattet af de regler i vandforsyningsloven, der gennemfører drikkevandsdirektiv V. Dels skal det sikres, at alle vandforsyninger, der leverer vand som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, lever op til direktivets krav i artikel 1-6, 13, 14 og 15 og de relevante bilag, uanset om de leverer mindre end 10 m³ drikkevand eller forsyner færre end 50 personer.

Med lovforslaget foreslås derfor at ændre § 62, stk. 2, og § 66 i vandforsyningsloven med henblik på, at disse bestemmelser finder anvendelse på alle vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, jf. lovforslagets § 1, nr. 35 og 47, og de specielle bemærkninger dertil.

Med hensyn til den foreslåede ændring af § 62, stk. 2, indebærer dette, at enkelte ikkealmene vandforsyninger vil blive omfattet af kravet i § 62, stk. 2. Den foreslåede ændring indebærer dog også, at enkelte ikkealmene vandforsyninger, som i dag er omfattet af kravet i § 62, stk. 2, fremover vil blive undtaget. Det skyldes, at den gældende § 62, stk. 2, i dag omfatter ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3.000 m³ vand årligt, hvilket er mindre end 10 m³ pr. dag. Miljøministeriet vurderer, at ændringen i § 62, stk. 2, ikke vil have indvirkning på, hvor mange ikkealmene vandforsyninger i alt omfattes af § 62, stk. 2.

Det foreslås endvidere at ændre vandforsyningslovens § 66 med henblik på, at denne bestemmelse finder tilsvarende anvendelse for vandforsyninger, som i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag, eller som forsyner

færre end 50 personer, hvis drikkevandet leveres som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet. Der henvises til lovforslaget § 1, nr. 47. Det bemærkes, at der i § 62, stk. 2, allerede findes en tilsvarende bestemmelse om vandforsyninger, som i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, og at der som følge heraf ikke er behov for at ændre i denne del af bestemmelsen.

Da § 66 ikke alene vedrører håndhævelse af bestemmelser i vandforsyningsloven, der implementerer drikkevandsdirektiv V, men også nationale bestemmelser i loven, vil ændringen tillige få virkning for håndhævelse af de rent nationale krav fastsat i loven.

For så vidt angår gennemførelse af artikel 3, stk. 3, litra b, i regler fastsat i medfør af vandforsyningsloven, herunder drikkevandsbekendtgørelsen, vil der blive foretaget en generel revision af relevante bekendtgørelser med henblik på at sikre, at der er korrekt gennemførelse af drikkevandsdirektivets artikel 3, stk. 3, litra b.

Det skal endelig bemærkes, at der i dag er almene vandforsyninger, der leverer mindre end 10 m³ vand i gennemsnit pr. dag eller forsyner færre end 50 personer, og som ikke leverer vandet som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, der i videre omfang vil kunne undtages fra forpligtelser efter drikkevandsdirektiv IV og V, men som ikke er undtaget fra disse krav efter gældende ret.

Med henblik på at fastholde beskyttelsesniveauet af drikkevandskvaliteten på det nuværende niveau er det Miljøministeriets vurdering, at undtagelsesmuligheden i artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv V, ikke bør udnyttes for så vidt angår almene vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, og dette uanset om der leveres drikkevand til kommerciel eller offentlig aktivitet. Alle almene vandforsyninger vil således uanset størrelse fortsat være omfattet af de bestemmelser i vandforsyningsloven, der gennemfører drikkevandsdirektiv V, og i øvrigt bestemmelser i vandforsyningsloven, der ikke gennemfører direktivet.

3.10. Indvinding af havvand til drikkevand

3.10.1. Gældende ret

Det følger af vandforsyningslovens § 25, stk. 1, at indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden tilladelse fra miljøministeren. Bestemmelsen har ikke været anvendt.

Det fremgår af bemærkninger til § 25, stk. 1, at det kun er afsaltning af havvand, der kræver ministerens tilladelse, idet anlæg til afsaltning af grundvand skal behandles efter lovens almindelige regler om indvinding, jf. Folketingstidende 1977-1978, tillæg A, spalte 2953. Det fremgår endvidere af lovbemærkningerne, at bestemmelsen er begrundet i ønsket om, at det forud nøje undersøges, hvilke sundhedsmæssige indvendinger der kan rejses mod vedkommende metode til afsaltning af havvand, og at der endvidere tages stilling til eventuelle politiske betænkeligheder ved import af drikkevand. Der må i givet fald kunne knyttes de fornødne betingelser til en tilladelse. Bestemmelsen skal alene omfatte fremskaffelse af drikkevand her i landet på de nævnte måder og ikke være til hinder for f.eks. skibes destillation af havvand, dvs. afsaltning af havvand, under rejser eller skibes tankning i udlandet, jf. Folketingstidende 1968-1969, tillæg A, spalte 662.

Det kræver således tilladelse at indvinde vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand. En tilladelse efter § 25, stk. 1, vil tillige omfatte en tilladelse til etablering af afsaltningsanlæg. I en tilladelse efter § 25, stk. 1, fastsættes de vilkår, der er knyttet til udnyttelse af tilladelsen.

Det følger af lovens § 18, at grundvand og overfladevand ikke må indvindes uden tilladelse med de undtagelser, der følger af bestemmelsens stk. 2 og 3, og efter § 20 meddeler kommunalbestyrelsen tilladelse til vandindvinding af grundvand og overfladevand.

Det følger af lovens § 21, at vandindvindingsanlæg ikke må etableres eller på væsentlig måde udbedres eller ændres, før kommunalbestyrelsen har meddelt tilladelse hertil.

Det følger af lovens § 23, stk. 1, at ejeren af et vandindvindingsanlæg er erstatningspligtig for skade, som voldes i bestående forhold ved forandring af grundvandsstanden under prøveboringer og prøvepumpninger og under anlæggets udførelse og drift, jf. dog stk. 3. Erstatningen kan nedsættes eller bortfalde, for så vidt skaden kan tilregnes den skadelidte selv eller er en følge af særlige forhold på skadelidtes ejendom, som skadelidte findes at burde bære risikoen for. Det følger af stk. 2, at ejeren af et vandindvindingsanlæg endvidere er erstatningspligtig for skade, som voldes i bestående forhold ved forandring af vandføringen i vandløb eller vandstanden i søer m.v. under anlæggets udførelse og drift, medmindre andet følger af andre retsregler, jf. dog stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Det følger af stk. 3, at stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse for vandindvindinger omfattet af § 20, stk. 1, nr. 1 eller 2. Det følger af stk. 4, at i mangel af enighed afgøres erstatningsspørgsmål af taksationsmyndighederne. Taksationsmyndighedernes udgifter ved sagens behandling, bortset fra vederlag til formænd og sekretærer, betales forlods af kommunalbestyrelsen.

Det følger af vandforsyningslovens § 33, at hvis der sker en væsentlig ændring i formålet med en vandindvinding, skal indehaveren af tilladelsen indbringe spørgsmålet om fortsat vandindvinding for kommunalbestyrelsen. Det følger af vandforsyningslovens § 36, at medfører bortfaldet af en tilladelse til indvinding, at en vandforsyningsbrønd eller -boring bliver overflødig, eller har ejendommen samtidig en anden vandforsyning, som i det væsentlige kan erstatte forsyningen fra brønden eller boringen, kan kommunalbestyrelsen påbyde, at brønden tilkastes eller boringen lukkes.

Det følger af vandforsyningslovens § 57, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med indretningen og driften af vandforsyningsanlæg. Efter stk. 2 kan miljøministeren fastsætte regler om tilsynet.

Det følger af vandforsyningslovens § 58, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med indvundne vandmængder. Bestemmelsen indeholder endvidere regler om måleanordning, regelmæssig kontrol af indvindingen og indberetning af indvinding.

Det følger af vandforsyningslovens § 60, stk. 1, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer, herunder de i § 59 a nævnte overvågningsboringer.

Det følger af vandforsyningslovens § 62, stk. 1, at opfylder vandet i et vandforsyningssystem ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, kan kommunalbestyrelsen give påbud om, at anlægget skal opføre midlertidigt eller for bestandigt, eller om andre foranstaltninger, herunder at forbrugerne skal træffe sikkerhedsforanstaltninger. Tilsvarende gælder, hvis vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller hvis der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet i et vandforsyningssystem kan blive sundhedsfarligt. Endvidere kan kommunalbestyrelsen påbyde, at der skal gives information eller underretning til forbrugerne, jf. stk. 6 og 7, herunder om måden herfor. Det følger af stk. 2, at opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1. Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3000 m³ vand årligt, samt vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet. Det følger af stk. 3, at bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som er omfattet af stk. 2, at være sundhedsfarligt, eller er der efter kommunalbestyrelsens skøn nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen uden unødigt ophold give påbud om, hvilke foranstaltninger efter stk. 1 der skal træffes til imødegåelse heraf. Det følger af stk. 4, at bedøm-

mes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsynings-system, som ikke er omfattet af stk. 2, at være sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen beslutte, om der bør træffes foranstaltninger efter stk. 1. Det følger af stk. 5, at kommunalbestyrelsens afgørelse af, om vandet er sundhedsfarligt, skal ske efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen. Det følger af stk. 6, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere informeres om forhold omfattet af stk. 2, herunder oplyses om eventuelle foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen af kvalitetskravene er ubetydelig. Det følger af stk. 7, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere straks underrettes om forhold omfattet af stk. 3 eller 4, herunder oplyses om foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe. Det følger af stk. 8, at hvis vandet i et vandforsyningssystem, der forsyner fødevarer virksomheder og de primærproducenter, med hvilke der føres tilsyn efter loven, ikke opfylder de fastsatte kvalitetskrav, skal kommunalbestyrelsen underrette den pågældende statslige fødevareregion om de foranstaltninger, der er iværksat i medfør af denne bestemmelse.

Vandforsyningslovens § 65 indeholder en generel tilsynsbestemmelse, hvorefter kommunalbestyrelserne fører tilsyn med overholdelse af loven og de regler, der er fastsat i medfør af loven, og herunder påser, at påbud og forbud efterkommes, og at vilkår fastsat i tilladelser overholdes. Bliver kommunalbestyrelsen opmærksom på et ulovligt forhold, skal den endvidere foranledige det ulovlige forhold bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning. Hvor et påbud eller forbud ikke er efterkommet inden den fastsatte frist, kan kommunalbestyrelsen endvidere lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning. Hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsesmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan tilsynsmyndigheden for en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan myndigheden fastsætte de krav, der er nødvendige for myndighedens gennemførelse af kontrollen.

Det følger af § 66, stk. 1, at det påhviler den til enhver tid værende almene vandforsyning at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af lovens kapitel 11 a. Det følger af stk. 2, at efterkommer den almene vandforsyning ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges den almene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

Det følger af § 84, stk. 1, nr. 2, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde

den, der undlader at indhente tilladelse efter § 25, stk. 1 og 3. Det følger af § 84, stk. 1, nr. 3, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der tilsidesætter vilkår for en tilladelse efter loven. Det følger af § 84, stk. 1, nr. 4, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme påbud eller forbud efter loven.

3.10.2. Drikkevandsdirektiv V

Det følger af artikel 2, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V, at der ved drikkevand dels forstås alle former for vand, der enten ubehandlet eller efter behandling og uanset vandets oprindelse er beregnet til drikkebrug, madlavning, fødevarer tilberedning eller andre husholdningsformål i både offentlige og private ejendomme, og dette uanset om det leveres gennem distributionsnet eller fra tankvogn eller tankskib, eller om det tappes på flasker eller i anden emballage, herunder kildevand, dels forstås alle former for vand, der anvendes i fødevarer virksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum.

Begrebet ”drikkevand” omfatter således alle former for vand, der er beregnet til eksempelvis drikkebrug, herunder havvand, der anvendes til drikkevand.

3.10.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der indvindes i dag alene vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand på Ertholmene, hvor produktionen af drikkevand består af afsaltet havvand iblandet grundvand. Grundvandet iblandes havvandet med henblik på at forbedre kvaliteten af drikkevandet. Ertholmene, herunder de beboede øer Christiansø og Frederiksø, hører under Forsvarsministeriets ressort og er ikke omfattet af den kommunale inddeling, jf. kgl. resolution af 2. maj 1855.

Det er Miljøministeriets vurdering, at havvand, der indvindes til drikkevand, er omfattet af begrebet drikkevand i drikkevandsdirektiv V. Dette indebærer, at havvand, der anvendes til drikkevand skal opfylde kravene i drikkevandsdirektivet.

I dag er indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand og overfladevand omfattet af to regelsystemer, dvs. et system for havvand, hvor der kræves tilladelse til indvinding og etablering af anlæg fra miljøministeren efter § 25, stk. 1, i vandforsyningsloven, og et system for grundvand og overfladevand, hvor kommunalbestyrelsen giver tilladelse til indvinding og etablering af anlæg m.v., og hvor de almindelige regler i vandforsyningslovens kapitel 4 og regler fastsat i medfør af loven finder anvendelse.

Der er efter Miljøministeriets vurdering behov for at tilvejebringe en ny hjemmel for bl.a. at kunne tage højde for de særlige forhold på Ertholmene, der ikke er omfattet af en kommunal inddeling, og dels for at gennemføre kravene til drikkevand i drikkevandsdirektiv V i dansk ret.

Miljøministeriet vurderer endvidere, at det vil være hensigtsmæssigt, at miljøministeren udover at meddele tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand, som tilfældet er i dag, også kan meddele tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i det afsaltede havvand.

Med lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås derfor, at indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand ikke må ske uden tilladelse fra miljøministeren, jf. den foreslåede § 25, stk. 1.

Det bemærkes, at der i dag næsten udelukkende indvindes drikkevand fra grundvand. Det er hensigten, at indvinding af afsaltet havvand til drikkevand også fremadrettet kun bør ske undtagelsesvist, idet det er Miljøministeriets vurdering, at det danske grundvand har en god kvalitet, idet de naturlige uorganiske salte giver en bedre smag m.m. Formålet med forslaget er således ikke, at der fremadrettet skal indvindes drikkevand fra havvand i større omfang end i dag.

Den foreslåede bestemmelse i § 25, stk. 1, vil kun omfatte indvinding af grundvand og overfladevand, der indvindes alene med det formål at iblandes afsaltede havvand. Grundvand og overfladevand, der allerede indvindes uden at iblandes havvand, eller som forventes at skulle anvendes til andet formål end iblanding i afsaltet havvand, vil således fortsat være omfattet af de eksisterende regler om kommunalbestyrelsernes kompetence til at meddele tilladelse til indvinding af grundvand og overfladevand og etablering af vandindvindingsanlæg m.v., jf. vandforsyningslovens kapitel 4.

Det er hensigten, at den foreslåede bestemmelse også skal omfatte etablering af boring til indvinding af grundvand og tilladelse til etablering, ændring og udbedring af det anlæg, hvorfra der ønskes indvundet vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand evt. iblandet grundvand og overfladevand. Miljøministeren vil således samtidig med vurderingen af, om der kan gives indvindingstilladelse efter den foreslåede § 25, stk. 1, også skulle tage stilling til, om der kan gives tilladelse til boring og etablering af anlæg til brug for den ønskede indvinding. Forståelsen af, at tilladelsen til indvinding også omfatter tilladelser til etablering af anlæg, ligger også i den gældende § 25, stk. 1.

Det foreslås endvidere, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår, der vil kunne meddeles tilladelse efter det foreslåede § 25, stk.

1. jf. det foreslåede § 25, stk. 2, jf. nærmere lovforslagets § 1, nr. 15.

Med henblik på at sikre, at der kun undtagelsesvist vil kunne gives tilladelse til indvinding af afsaltet havvand til drikkevand, forventes der fastsat regler om, at der alene vil kunne meddeles tilladelse til indvinding af afsaltet havvand til drikkevand i tilfælde, hvor det eksempelvis vil være umuligt eller uforholdsmæssig ressourcekrævende at etablere indvinding af grundvand til drikkevand, eller områder, hvor der er mangel på grundvand, og det vil være uforholdsmæssigt ressourcekrævende at etablere indvinding af drikkevand fra en eksisterende vandforsyning f.eks. pga. afstanden.

Der forventes ligeledes fastsat regler om andre forhold, der vil indgå i vurderingen af, hvorvidt der vil kunne meddeles tilladelse, f.eks. krav til råvandets kvalitet eller risici ved omkringliggende forureningskilder. For så vidt angår den del af tilladelsen, der vedrører indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i afsaltet havvand, forventes der herudover fastsat regler om, at vurderingen tillige skal omfatte, i hvilket omfang iblandingen eventuelt vil kunne forbedre kvaliteten af drikkevandet.

Kommunalbestyrelsen har efter gældende ret, som kompetent myndighed til meddelelse af tilladelser til indvinding af grundvand og overfladevand, indgående viden om de forhold, der vil være relevant at tage i betragtning i forbindelse med meddelelse af tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i afsaltet havvand. Kommunalbestyrelsen har således kompetence, der kan sikre, at der ikke sker overudnyttelse af grundvandsressourcerne, viden om indvindingens potentielle indvirkning på vandløb og natur m.v., viden om kommunale planer, vandforsyningsplaner og om iværksættelse og opretholdes beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med boringen m.v. Det er derfor vigtigt, at kommunalbestyrelsen inddrages, inden der gives tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, der skal iblandes afsaltet havvand, så det kan sikres, at indvindingen ikke strider mod disse hensyn, og at viden om iværksættelse og opretholdes beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med boringen inddrages.

Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at kommunalbestyrelsen inddrages i forbindelse med miljøministerens behandling af ansøgning om tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, der skal iblandes afsaltet havvand til drikkevand, indenfor kommunens område, herunder boringstilladelse, og tilladelse til at etablere anlæg. Dette med henblik på at sikre, at der ikke sker overudnyttelse af grundvandsressourcen, at indvindingen ikke strider mod kommunale planer m.v. Det vil endvidere kunne sikre, at kommunalbestyrelserne fremadrettet kan bevare det fulde overblik over og prioritering over grundvandsressourcens anvendelse.

Det foreslås derfor med lovforslaget, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen skal udarbejde en indstilling til brug for ministerens afgørelse om tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, der iblandes afsaltet havvand, herunder regler om indstillingens indhold og tidsfrister for indgivelse af indstilling til ministeren, jf. det foreslåede § 25, stk. 3. Det er hensigten, at miljøministeren vil fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen i indstillingen skal have undersøgt og taget stilling til de forhold, som kommunalbestyrelsen efter gældende regler undersøger og tager stilling til ved ansøgninger om indvinding af drikkevand fra grundvand og overfladevand, herunder at alle relevante oplysninger er indhentet, at kommunalbestyrelsen sikrer, at der ikke sker overudnyttelse af grundvandsressourcerne og at indvindingen ikke strider mod kommunale planer m.v. Indstillingen skal indeholde indstilling i forhold til indvindingstilladelse, boringstilladelse og tilladelse til at etablere anlæg. Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 15.

Kommunalbestyrelsens indstilling vil som udgangspunkt blive lagt til grund for ministerens afgørelse. Det forventes, at kommunalbestyrelsen i alle tilfælde vil skulle meddele indstilling til miljøministeren ved nye ansøgninger om tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i afsaltet havvand, der skal anvendes til drikkevand, medmindre området ikke er omfattet af den kommunale inddeling, såsom Ertholmene.

Den foreslåede bemyndigelse i § 25, stk. 2, forventes endvidere udnyttet til at fastsætte regler om vilkår for udnyttelse af en tilladelse efter § 25, stk. 1, herunder f.eks. om krav til drikkevandskvaliteten, krav til risikovurderinger og risikostyringer i forsyningskæden, krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder egenkontrol og at udgifterne for egenkontrollen skal afholdes af vandforsyningen, og om kontrolprogrammer og udbedrende foranstaltninger m.v. Der forventes endvidere fastsat regler om vilkår for f.eks. etablering, indretning og drift af anlægget, overvågningsboringer og indvundne vandmængder.

Vilkårene vil som minimum skulle overholde Danmarks EU-retlige forpligtelser, herunder særligt drikkevandsdirektiv V. Miljøministeren vil kunne undtage vandforsyninger fra krav i overensstemmelse med drikkevandsdirektiv V, eksempelvis artikel 7, stk. 2, om tilpasning af gennemførelsen af den risikobaserede tilgang for vandforsyninger, når der er særlige begrænsninger på grund af geografiske forhold, og artikel 9, stk. 6, om undtagelse fra kravet om at foretage risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet af vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer.

Der forventes tillige fastsat regler om, hvilke oplysninger, der skal fremgå af tilladelsen, herunder at tilladelser til vandindvinding meddeles for et bestemt tidsrum og oplysninger om indvindingens mængde og formål m.v. med henblik på bedømmelsen af eventuelle skader på omgivelserne som følge af ændringer af grundvandsstanden, vandføringen i vandløb eller vandstanden i søer m.v.

Endelig forventes der fastsat regler om, at der skal ske indberetning fra vandforsyninger og laboratorier af oplysninger til brug for bl.a. det tilsyn, som miljøministeren skal føre efter de foreslåede regler om tilsyn i § 61, § 62, stk. 9, og § 65 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 33, 40 og 45. Dette skal bl.a. sikre overholdelse af de frister for indberetninger, der følger af drikkevandsdirektiv V. Ministeren kan eksempelvis fastsætte regler om, hvem der skal indberette og form og frister for indberetningen.

Det foreslås endvidere med lovforslagets § 25, stk. 2, at ministeren vil kunne fastsætte regler om ansøgning om tilladelse og om ansøgningens indhold og om, at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation om tilladelsen skal ske i et bestemt format, herunder at dette skal kunne ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital selvbetjening.

Den foreslåede ophævelse og indsættelse af et nyt § 25, stk. 1, indebærer endelig, at bestemmelsen om, at levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden tilladelse udgår af § 25, stk. 1. Dette foreslås med henblik på at samle tilladelse til indvinding af havvand til drikkevand og tilladelse til indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand efter § 25 i en bestemmelse. Forslaget skal sammenholdes med lovforslagets § 1, nr. 16, hvorefter denne bestemmelse i stedet foreslås indsat i vandforsyningslovens § 25, stk. 3, der med lovforslaget bliver stk. 5.

Miljøministeren vil efter vandforsyningslovens §§ 32, 34 og 35 kunne ændre eller helt eller delvis tilbagekalde indvindingstilladelsen under visse betingelser, herunder hvis tilladelsen er givet på grundlag af urigtige oplysninger af væsentlig betydning, eller hvis vilkårene for tilladelsen tilsidesættes eller når indvinding ikke er sket inden for et sammenhængende tidsrum af fem år.

Som konsekvens af, at det er miljøministeren, der meddeler tilladelse efter § 25 foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 17 og 18, om ændring af vandforsyningslovens §§ 33 og 36, at indehaveren af en tilladelse efter § 25, stk. 1 eller 5, skal indbringe spørgsmålet om fortsat vandindvinding for miljøministeren, og ikke kommunalbestyrelsen, hvis der sker væsentlig ændring i formålet med en vandindvinding, og at det er miljøministeren, og ikke kommunalbestyrelsen, der kan påbyde, at brønden tilkastes eller boringen lukkes ved bortfald af tilladelse til indvinding af grundvand på Ertholmene.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at det er miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, der fører tilsyn med overholdelsen af § 25 og regler udstedt i medfør heraf, med tilladelser efter § 25, herunder med de vilkår, der er fastsat i disse tilladelser, og med efterkommelsen af påbud og forbud, da det er miljøministeren, der har beføjelsen til at meddele de fornødne tilladelser efter § 25.

Med lovforslaget foreslås med § 1, nr. 45, at der indsættes en ny § 65 a i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren vil skulle føre tilsyn med, at § 25 overholdes, at de tilladelser, der er meddelt efter § 25, og de vilkår, der er fastsat heri, overholdes, og at påbud og forbud efterkommes.

Endvidere foreslås det, at miljøministeren skal foranledige et ulovligt forhold, der vedrører § 25, som ministeren bliver opmærksom på, bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning. Endvidere foreslås det, at hvis et påbud eller forbud ikke er efterkommet inden for den fastsatte frist, vil miljøministeren kunne lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.

Den foreslåede § 65 a vil medføre, at miljøministeren, og ikke kommunalbestyrelsen, vil være tilsynsmyndighed for overholdelse af § 25, herunder med tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, der iblandes det afsaltede havvand, efter det foreslåede § 25, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse svarer indholdsmæssigt til de tilsynsbeføjelser, som kommunalbestyrelsen efter gældende ret har efter de almindelige tilsynsbestemmelser i vandforsyningsloven. Det er med den foreslåede tilsynsbestemmelse i § 65 a således hensigten, at miljøministerens tilsyn med overholdelse af § 25 og regler udstedt i medfør heraf vil skulle svare til det almindelige tilsyn i vandforsyningsloven, og at der som udgangspunkt derfor vil være tale om et reaktivt tilsyn.

Det foreslås endvidere med lovforslagets § 1, nr. 45, at der i vandforsyningsloven indsættes en ny bestemmelse i § 65 a, stk. 5, hvorefter miljøministeren i tilfælde omfattet af § 25, stk. 1, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved miljøministerens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, som tilsynsmyndighed for en afgrænset periode kan træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan miljøministeren fastsætte de krav, der er nødvendige for ministerens gennemførelse af kontrollen.

Den foreslåede bemyndigelse i § 65 a, stk. 5, vil medføre, at miljøministeren i tilfælde omfattet af § 25 hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved miljøministerens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, som tilsynsmyndighed for en afgrænset periode kan træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan miljøministeren fastsætte de krav, der er nødvendige for ministerens gennemførelse af kontrollen. Der henvises i øvrigt til afsnit om selvinkrimineringsforbuddet i pkt. 3.8.3.

Den foreslåede § 65 a, stk. 5, vil sikre, at miljøministeren som tilsynsmyndighed for § 25 i en afgrænset periode kan træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. Den foreslåede bestemmelse svarer til vandforsyningslovens § 65, stk. 5. Der er således ikke med bestemmelsen tiltænkt en mere omfattende eller anderledes praksis, end den, der forudsættes af kommunalbestyrelsen efter vandforsyningslovens § 65, stk. 5.

Miljøministeren har efter § 64, stk. 1, i vandforsyningsloven uden retskendelse mod forevisning af legitimation adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Miljøministeren har herunder adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Som konsekvens af, at det er miljøministeren, der fører tilsyn med tilladelser meddelt efter § 25, foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 33, om indsættelse af vandforsyningslovens § 61, at miljøministeren fører tilsyn med indretning og drift af anlægget, indvundne vandmængder og kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet. Det foreslås endvidere i lovforslagets § 1, nr. 40, om indsættelse af nyt § 62, stk. 9, at miljøministeren har samme beføjelser og forpligtelser, som i § 62, stk. 1-9, er tillagt kommunalbestyrelsen. Det foreslås endvidere i lovforslagets § 1, nr. 46 og 47, om ændring af § 66, stk. 2, og indsættelse af nyt § 66, stk. 3, at det ved dom kan pålægges visse vandforsyninger inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet, hvis vandforsyningen ikke efterkommer et af miljøministeren meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold.

Som konsekvens af ændringen af vandforsyningslovens § 61 foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 25, 26 og 31, at

vandforsyningslovens §§ 57, 58 og 60 konsekvensændres, således at der henvises til § 61.

Miljøministeren vil i medfør af gældende § 5, stk. 2, i vandforsyningsloven kunne fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

Der er i dag ikke klageadgang til Miljø- og Fødevareklagenævnet over miljøministerens afgørelser efter § 25. Det er på den baggrund miljøministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at Miljøstyrelsens afgørelser om tilladelser efter det foreslåede § 25, stk. 1, og om påbud og forbud meddelt i forbindelse med tilsynet efter de foreslåede § 65 a og b, ikke vil kunne påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Det er hensigten, at den almindelige administrative rekurs til miljøministeren vil bestå.

Efter gældende § 84, stk. 1, nr. 2, straffes med bøde den, der undlader at indhente tilladelse efter § 25, stk. 1 og 3, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Efter § 84, stk. 1, nr. 3, straffes med bøde den, der tilsidesætter vilkår for en tilladelse efter loven, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Efter § 84, stk. 1, nr. 4, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme påbud eller forbud efter loven. Med den foreslåede ændring af § 84, stk. 1, nr. 2, straffes med bøde den, der undlader at indhente tilladelse efter § 25, stk. 1 og 5. Ændringen er en konsekvensrettelse af, at det, der tidligere fremgik af § 25, stk. 1 og 3, med lovforslaget fremgår af § 25, stk. 1 og 5.

Det forventes, at miljøministerens beføjelser efter det foreslåede § 25, stk. 1, vil blive delegeret til Miljøstyrelsen. Det forventes endvidere, at miljøministerens beføjelser til at føre tilsyn med overholdelse af disse tilladelser efter de foreslåede bestemmelser i § 61, § 62, stk. 9, og § 65 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 33, 40 og 45, vil blive delegeret til Miljøstyrelsen.

4. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven

Behandling af personoplysninger er reguleret i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Administrationen af vandforsyningslovgivningen, herunder regler, der gennemfører drikkevandsdirektiv IV, forudsætter behandling af en række oplysninger, men da disse for langt hovedpartens vedkommende omhandler vandforsyninger, vil der i de fleste tilfælde ikke være tale om personoplysninger. Ligeledes forudsætter administrationen af byggelovgivningen også behandling af en række oplysninger, der normalt ikke vil være personoplysninger.

Med henblik på gennemførelse af medlemsstaternes forpligtelser i drikkevandsdirektiv V foreslås med dette lovforslag dog visse regler, herunder bemyndigelser til at fastsætte regler ved bekendtgørelse, som vil indebære eller i visse tilfælde vil kunne indebære behandling af ikke-følsomme personoplysninger vedrørende fysiske personer og enkeltmandsvirksomheder.

I medfør af de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser i § 52 c, stk. 4 og 5, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, skal henholdsvis miljøministeren og klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal informere deres forbrugere om bl.a. kvaliteten af drikkevandet, prisen for leveret drikkevand og husstandens vandforbrug. Bemyndigelsen har til formål at tilvejebringe hjemmel til gennemførelse af artikel 17 i drikkevandsdirektiv V. Der forventes fastsat regler om, at vandforsyningerne vil skulle udsende denne information til forbrugerne på faktura eller via digitale midler såsom intelligente applikationer, hvis f.eks. forbrugerne er tilmeldt modtagelse af Digital Post. En forbruger vil f.eks. kunne være en fysisk person eller en enkeltmandsvirksomhed. Ved udsendelse af information til forbrugerne vil vandforsyningerne derfor skulle behandle almindelige personoplysninger i form af forbrugerens adresse og navn på den person, der er forpligtet til at betale for vandforbruget. Såfremt oplysningerne udsendes af vandforsyningerne igennem Digital Post til privatpersoner, vil vandforsyningerne endvidere skulle behandle oplysninger om personnummer.

For så vidt angår ejendomme, der ikke har individuel afregning af vand, forventes der fastsat regler i medfør af de foreslåede § 52 c, stk. 4, 2. pkt., og § 52 c, stk. 5, 2. pkt., i vandforsyningsloven, om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning, f.eks. brugere i andelsboliger eller lejeboliger. For sådanne husstande forventes der fastsat regler om, at f.eks. andelsboligforeningen eller udlejer vil skulle sikre, at alle husstande får information om bl.a. kvaliteten af drikkevandet, om prisen for leveret drikkevand og om vandforbrug. Ved udsendelse af denne information til sådanne husstande vil det være andelsboligforeningen eller udlejer m.v., som skal behandle almindelige personoplysninger i form af adressen for de enkelte husstande og evt. navn på ejer, lejer eller andelshaver af husstanden.

Det vurderes, at de ovennævnte behandlinger af personoplysninger vil være nødvendige for at gennemføre artikel 17, stk. 2 i drikkevandsdirektiv V om oplysninger til offentligheden, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at alle personer, der leveres drikkevand til, regelmæssigt og mindst én gang om året og uden at skulle anmode herom på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer

eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer, bl.a. modtager oplysninger om kvaliteten af deres drikkevand og deres vandforbrug.

I medfør af den foreslåede § 59 b, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 29, skal miljøministeren dels foretage risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, herunder sørge for, at der udføres kontrol af bly i vandet i forbrugernes fordelingsnet i ejendomme, der er udpeget som led i en risikoanalyse foretaget af miljøministeren. Dels skal miljøministeren sikre, at der træffes foranstaltninger for at fjerne eller mindske risici for så vidt angår de eventuelle ejendomme, hvor resultaterne af analysen eller kontrollen giver anledning hertil. Det er hensigten, at det vil være kommunalbestyrelsen, der udfører kontrollen og træffer foranstaltningerne. Ministeren vil desuden kunne fastsætte nærmere regler herom.

Tilsvarende vil social- og boligministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 4 F i byggeloven, jf. lovforslagets § 2, nr. 2, kunne fastsætte regler om, at der vil skulle udføres kontrol og træffes foranstaltninger med hensyn til Legionella i forbrugernes fordelingsnet og på sigt eventuelt andre risici, der er relateret til drift og installation af byggevarer. Det er hensigten, at det vil være bygningsejeren, der er ansvarlig dels for udførelse af kontrollen, hvilket forventes at indebære fremsendelse af vandprøve til privat analyselaboratorium, dels for at træffe eventuelle foranstaltninger i forbindelse med overskridelse af parameterverdier.

De foreslåede bestemmelser i § 59 b i vandforsyningsloven, og § 4 F i byggeloven har til formål at gennemføre henholdsvis tilvejebringe hjemmel til gennemførelse af artikel 10 i drikkevandsdirektiv V.

Det forventes med hensyn til begge bestemmelser, at de berørte ejendomme hovedsageligt vil omfatte større ejendomme, som ikke er husstande. Der vil typisk være tale om såkaldt prioriterede ejendomme med mange brugere, herunder f.eks. hospitaler, plejehjem, børneoplysningsfaciliteter, skoler, uddannelsesinstitutioner, bygninger med indkvarteringsmuligheder, restauranter, barer, sports- og indkøbscentre, fritids-, rekreations- og udstillingsfaciliteter, fængsler og campingpladser.

Det kan dog ikke udelukkes, at der vil skulle føres kontrol i ejendomme, som er ejet af en fysisk person eller af en enkeltmandsvirksomhed, eller at en prioriteret ejendom vil kunne være ejet af en enkeltmandsvirksomhed.

Med hensyn til risici for bly, jf. den foreslåede § 59 b i vandforsyningsloven, vil kommunalbestyrelsens foranstaltninger i så fald skulle træffes over for den pågældende fysiske person eller enkeltmandsvirksomhed med henblik på, at risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed, som er forbun-

det med forbrugernes fordelingsnet i ejendommen, fjernes eller mindskes. Dette vil i så fald indebære en registrering og behandling af ikke-følsomme personoplysninger i form af oplysning om navn og adresse sammen med oplysninger om, hvorvidt der er risici for afsmittning af bly til drikkevandet på grund af forbrugernes fordelingsnet i ejendommen.

Den mest indgribende foranstaltning, som vil kunne træffes over for en ejendomsejer efter den foreslåede § 59 b i vandforsyningsloven, vil være, at kommunalbestyrelsen, hvis det er relevant samt økonomisk og teknisk muligt, udsteder påbud til vedkommende om udskiftning af vandinstallationer fremstillet af bly.

Derudover indebærer den foreslåede bemyndigelse i vandforsyningslovens § 59 b, stk. 4, at der kan fastsættes regler om gebyr til dækning af omkostningerne ved den kontrol, som kommunalbestyrelsen forventes at udføre. Kommunalbestyrelsens opkrævning af sådanne gebyrer vil ligeledes indebære registrering og behandling af ikke-følsomme personoplysninger i form af navn og adresse samt gebyrets størrelse og eventuel restance, ligesom det vil kunne indebære videregivelse af oplysningerne til andre myndigheder med henblik på inddrivelse af gebyret.

Miljøministeren vil med den foreslåede § 59 b, i vandforsyningsloven ikke kunne træffe foranstaltninger over for bestemte ejendomsejere, og det forventes derfor, at det alene vil være kommunalbestyrelsen, der vil behandle disse personoplysninger. Derudover vil der kunne blive tale om udveksling af oplysningerne mellem kommunalbestyrelsen og det analyselaboratorium, der udtager prøverne, i den udstrækning, det er nødvendigt for udførelsen af kontrollen, og for at kommunalbestyrelsen kan vurdere, om der skal træffes foranstaltninger over for den pågældende ejendomsejer. Det er derimod ikke hensigten, at kommunalbestyrelsen indberetter personoplysningerne til miljøministeren, idet det vurderes, at personoplysningerne ikke er nødvendige for, at miljøministeren kan opfylde sine forpligtelser.

Med hensyn til risici for Legionella, jf. den foreslåede § 4 F i byggeloven, forventes, at der fastsættes regler om, at bygningsejerne indberetter til kommunalbestyrelsen om kontrol og eventuelle foranstaltninger. I forbindelse med bygningsejers udførelse af kontrol vil det kunne indebære udveksling med private analyselaboratorier af ikke-følsomme personoplysninger. Dette vil være i form af oplysning om navn, adresse sammen med oplysninger om, hvorvidt der er risici for Legionella i forbrugernes fordelingsnet i ejendomme. I den udstrækning bygningen er ejet af en fysisk person eller af en enkeltmandsvirksomhed vil denne indberetning indebære, at kommunalbestyrelsen foretager registrering og behandling af de ikke-følsomme personoplysninger nævnt ovenfor samt eventuelle trufne foranstaltninger. Endelig vil det kunne indebære videregivelse af oplysningerne til Social- og Boligstyrelsen.

Det vurderes, at de ovennævnte behandlinger af personoplysninger vil være nødvendige for at gennemføre artikel 10 i drikkevandsdirektiv V om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet m.v., der bl.a. indebærer, at der skal gennemføres kontrol af drikkevandet med henblik på at sikre, at drikkevandet er sundt og rent.

I medfør af det foreslåede § 66, stk. 3, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 47, vil den gældende § 66 stk. 1 og 2, finde tilsvarende anvendelse på ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, og for vandforsyninger, der som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet i gennemsnit pr. dag leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag eller forsyner færre end 50 personer. Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre anvendelsesområdet for drikkevandsdirektivet mere direktivnært, jf. artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv V.

Efter den gældende bestemmelse i § 66, stk. 1, i vandforsyningsloven, påhviler det den til enhver tid værende almene vandforsyning at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a i loven. Efter bestemmelsen i § 66, stk. 2, kan det ved dom pålægges den almene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet, hvis den almene vandforsyning ikke efterkommer et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold.

For de vandforsyninger, der er oprettet som enkeltmandsvirksomheder, der som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet i gennemsnit pr. dag leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag eller forsyner færre end 50 personer, vil det foreslåede § 66, stk. 3, kunne indebære en registrering og behandling hos kommunalbestyrelse, miljøministeren og domstolene af ikke-følsomme personoplysninger i form af oplysninger om navn og adresse sammen med oplysninger om det ulovlige forhold.

Det vurderes, at de ovennævnte behandlinger af personoplysninger er nødvendige for at gennemføre anvendelsesområdet for drikkevandsdirektivet mere direktivnært, jf. artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv V.

Det vurderes, at de ovennævnte personoplysninger og behandlingen af dem vil være nødvendige for, at myndighederne kan udføre deres tilsynsopgaver m.v., og for at vandforsyningerne, private analyselaboratorier, bygningsejere, andelsboligforeninger, udlejere mv. kan udføre deres forpligtelser efter de foreslåede regler i lovforslaget og de forventede bekendtgørelsesregler, som påtænkes udstedt i medfør af de foreslåede bemyndigelser.

Behandlingsgrundlaget for behandling af personoplysninger

efter de nævnte bestemmelser i lovforslaget vil være databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c, hvorefter behandling er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige, samt artikel 6, stk. 1, litra e, hvorefter behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Miljøministeriet, Social-, Bolig- og Ældreministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det er hensigtsmæssigt at fastsætte nationale særregler for behandling af ikke-følsomme personoplysninger. Særreglerne er gennemgået ovenfor. Ministerierne vurderer, at de foreslåede særregler vil ligge inden for det nationale råderum i forordningens artikel 6, stk. 2, til at fastsætte mere præcist specifikke krav til behandling og andre foranstaltninger for at sikre lovlig og rimelig behandling. Det er endvidere ministerierne vurderer, at den foreslåede behandling af personoplysninger er nødvendig og proportional i forhold til de legitime mål, der forfølges, jf. forordningens artikel 6, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, litra c, idet der henvises til redegørelsen ovenfor vedrørende de enkelte regler.

Det forudsættes generelt, at myndighederne, vandforsyningerne, bygningsejere, andelsboligforeninger, udlejere mv., samt private analyselaboratorier, der udfører analyse i forbindelse med kontrol for Legionella i forbrugernes fordelingsnet i ejendomme, iagttager reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, herunder de databeskyttelsesretlige principper i forordningens artikel 5 og reglerne om oplysningspligt over for den registrerede i artikel 13 og 14.

5. Konsekvenser for FN's verdensmål

Lovforslaget og den dertilhørende udmøntning af bemyndigelser i bekendtgørelser forventes at skabe: en øget beskyttelse af drikkevandsressourcerne, en øget tillid til drikkevandet fra taphanen, en bibeholdelse og eventuelt forbedring af adgangen til drikkevand og en effektivisering af vandsystemet.

Regler om risikovurdering af tilstrømningsområder for indvindingssteder til drikkevand, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, forventes at medføre en øget beskyttelse af naturen på land, som følge af en beskyttelse af drikkevandet.

Forslaget til etablering af bemyndigelse og regler om adgang til drikkevand for alle, jf. lovforslagets § 1, nr. 42, forventes at medføre et øget fokus på adgangen til og tilgængeligheden af drikkevand.

Forslaget til etablering om oplysningspligt om bl.a. kvaliteten af drikkevand for vandforsyningen til forbrugeren, jf.

lovforslagets § 1, nr. 20, forventes at give en øget tillid til kvaliteten af drikkevandet fra vandhanen og derved en reducere i brugen af flaskevand og affaldsgenerering af plastikflasker.

Forslaget om en risikobaseret tilgang til hele vandforsyningssystemet og oplysningskrav til vandforsyningerne med fokus på effektivitet og minimering af vandforbruget, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, forventes at medføre en effektivisering af vandsystemet og dermed en bæredygtig anvendelse.

Miljøministeriet vurderer, at lovforslaget og den dertilhørende udmøntning af regler i bekendtgørelser understøtter delmål 6.1, om at alle skal have lige adgang til sikkert drikkevand til en overkommelig pris, delmål 6.3, om at vandkvaliteten skal forbedres ved at reducere forurening og minimere udslip af farlige kemikalier og materialer, delmål 6.4, om at vandanvendelsen skal effektiviseres og indvindingen og forsyningen af drikkevand skal være bæredygtig og delmål 12.5, om reduktion af affaldsgenereringen.

6. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

6.1. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for staten

Samlet set medfører lovforslaget og den dertilhørende udmøntning af regler i bekendtgørelser implementeringskonsekvenser for staten svarende til 5-6 mio. kr. årligt fra 2024-2027, faldende til varige implementeringskonsekvenser svarende til 5 mio. kr. årligt fra 2028. Dertil forventes økonomiske konsekvenser for staten svarende til driftsudgifter på 1,2 mio. kr. årligt i 2024, 1 mio. kr. årligt i 2025, 1,4 mio. kr. årligt i 2026 og 2027, og herefter 0,2 mio. kr. årligt i varige udgifter fra 2028. Konsekvenser for staten fordeles sig på Miljøstyrelsen, Miljøministeriets departement, Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, Energistyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Forsyningssekretariatet, Social- og Boligstyrelsen og Social-, Bolig, og Ældreministeriets departement.

Lovforslaget og den dertilhørende udmøntning i bekendtgørelser indebærer negative implementeringskonsekvenser for Miljøstyrelsen som følge af administrative opgaver med det sammenhængende EU-system om hygiejnekrav for materialer i kontakt med drikkevand, jf. lovforslaget § 1, nr. 23, sagsbehandling af sager vedrørende behandlingskemikalier og filtermedier i kontakt med drikkevand, jf. lovforslaget § 1, nr. 23, kortlægning af adgang til drikkevand for alle, jf. lovforslaget § 1, nr. 42, etablering og ajourføring af datasæt til Europa-Kommissionen, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, tilsyn med søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning, jf. lovforslagets § 1, nr. 42, samt i visse tilfælde at skulle meddele tilladelse og fører tilsyn med vandindvindingsanlæg, der indvinder havvand,

jf. lovforslagets § 1, nr. 15. Udmøntningen i bekendtgørelser indebærer negative økonomiske konsekvenser for Miljøstyrelsen forbundet med driftsudgifter for sagsbehandling vedrørende behandlingskemikalier og filtermedier i kontakt med drikkevand. Udmøntningen i bekendtgørelser, som er omfattet af udskudt ikrafttrædelse, nærmere beskrevet i pkt. 2.2., indebærer negative implementeringskonsekvenser for Miljøstyrelsen forbundet med administrative opgaver med at lave risikovurdering af tilstrømningsområder for indvindingssteder og risikoanalyse af forbrugernes fordelingsnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og § 1, nr. 29. Udmøntningen i bekendtgørelser indebærer negative økonomiske konsekvenser for Miljøstyrelsen forbundet med driftsudgifter ved risikoanalyse af forbrugernes fordelingsnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 29. Samlet set vurderes varige negative implementeringskonsekvenser for Miljøstyrelsen svarende til 4 mio. kr. årligt fra 2024, samt økonomiske konsekvenser svarende til omkring 0,6 mio. kr. årligt i perioden 2024 til 2027 og herefter 0,1 mio. kr. årligt i varige udgifter fra 2028.

Lovforslaget og dertilhørende udmøntning i bekendtgørelser indebærer negative økonomiske konsekvenser for Miljøministeriets departement, forbundet med finansieringen af det nationale akkrediteringsorgans udgifter ved notificering af akkrediterede virksomheder til Europa-Kommissionen. Samlet set vurderes negative økonomiske konsekvenser for Miljøministeriets departement svarende til driftsudgifter på 0,2 mio. kr. i 2024, faldende til 0,1 mio. kr. varigt fra 2025.

Lovforslaget og dertilhørende udmøntning i bekendtgørelser indebærer negative økonomiske konsekvenser for Energistyrelsen og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets departement som følge af opgaver forbundet med etablering af vejledninger. Samlet set vurderes negative økonomiske konsekvenser for Energistyrelsen og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets departement svarende til driftsudgifter på 0,1 mio. kr. i 2024.

Lovforslaget og dertilhørende udmøntning i bekendtgørelser indebærer negative økonomiske konsekvenser for Social- og Boligstyrelsen og Social-, Bolig- og Ældreministeriets departement som følge af opgaver forbundet med etablering af vejledninger, behovet for informationskampagne, redigering af vejledning om risikoanalyse, ekstern teknisk bistand til risikoområder udpeget i den generelle analyse, i medfør af lovforslaget § 2, nr. 2, svarende til negative implementeringskonsekvenser på 0,6 mio. kr. årligt i hvert af årene 2026 og 2027.

Lovforslaget indebærer for Sikkerhedsstyrelsen en ændring i den administrative opgave forbundet med markedsovervågningsindsatsen med det sammenhængende system for hygiejne for materialer i kontakt med drikkevand, som medfører negative implementeringskonsekvenser på omkring 0,4 mio. kr. årligt i varige udgifter fra 2025.

Lovforslaget og dertilhørende udmøntning i bekendtgørelser indebærer en øget administrativ opgave for Forsyningssekretariatet, da der er behov for, at sekretariatet administrerer vandforsyningernes øgede indtægtsrammer, som forventes i medfør af de nye og øgede opgaver, der pålægges vandforsyningerne. Den øgede administrative opgave er forbundet med negative implementeringskonsekvenser svarende til 0,2 mio. kr. årligt i perioden 2024-2028.

Udgifterne finansieres inden for de respektive myndighedsbevillinger på finansloven.

Udmøntningen af regler om indberetningspligt for offentlige myndigheder og institutioner, vandforsyninger og laboratorier i medfør af den foreslåede bemyndigelse i lovforslagets § 1, nr. 7, skal sikre opfyldelse af drikkevandsdirektiv V's krav om etablering og ajourføring af datasæt. It-understøttelse er en forudsætning for opfyldelsen af direktivets krav om etablering og ajourføring af datasæt. Udmøntningen af regler om indberetningspligt er forbundet med implementeringskonsekvenser i form af oprettelse af it-understøttelse. Det vurderes, at it-understøttelsen kan varetages i en opdatering af Jupiterdatabasen. Der er negative økonomiske og implementeringskonsekvenser for Miljøstyrelsen forbundet med opdatering af Jupiterdatabasen. Udgifterne til opdateringen varetages under digitaliseringsstrategien. Se desuden pkt. 6.4 om vurdering af digitaliseringsklar lovgivning og pkt. 3.7. om indberetningspligt for offentlige myndigheder mv.

6.2. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for regionerne

Lovforslaget kan indebære negative implementeringskonsekvenser for regionerne i form af nye opgaver med indberetning af oplysninger til brug for Miljøstyrelsens risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Eventuelle udgifter for regionerne som følge af udmøntning af regler i bekendtgørelser i medfør af lovforslagets § 1, nr. 8, forventes håndteret i forbindelse med arbejdet med bekendtgørelser.

For så vidt angår risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet for Legionella, i medfør af lovforslagets § 2, nr. 2, forventes lovforslaget at medføre negative økonomiske konsekvenser for regionerne, der som bygningsejere på lige fod med andre typer af bygningsejere skal overholde de nye regler for kontrol på prioriterede ejendomme forbundet med risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet for Legionella, i medfør af lovforslagets § 2, nr. 2. Det antages, at omkostningernes størrelsesorden for udførelse af kontrol i udgangspunktet afhænger af størrelsen på bygningen samt

prisen for udførelse af analyse af vandprøve. Pris for analyse af vandprøve varierer mellem omkring 1.400 og 1.800 kr.

De økonomiske konsekvenser som følge af lovforslaget skal forhandles med regionerne.

6.3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for kommunerne

Lovforslaget og udmøntning af regler i medfør bemyndigelser i lovforslaget indebærer negative implementeringskonsekvenser for kommunerne årligt på samlet 5-7 mio. kr. i 2024-2027 og herefter varigt omkring 3 mio. kr. årligt, som vedrør regler under Miljøministeriets ressort. Derudover forventes negative økonomiske konsekvenser for kommunerne på 1,4 mio. kr. i 2028, som vedrør regler under Miljøministeriets ressort. Afledt af regler under Social-, Bolig- og Ældreministeriets ressort forventes negative økonomiske konsekvenser på 0,1 mio. kr. årligt varigt fra 2025.

Lovforslaget indebærer negative implementeringskonsekvenser for kommunerne forbundet med følgende administrative opgaver: at indsende indsatsplaner og indberette eventuelle oplysninger om risikovurdering og risikostyring for drikkevandet til Miljøstyrelsen, jf. lovforslaget § 1, nr. 9 og 8, at føre kontrol med bly og eventuelt lignende risici i forbrugernes fordelingsnet, som opfølgning på Miljøstyrelsens generelle analyse, træffe foranstaltninger, som dette giver anledning til, og indberette til miljøministeren herom, jf. lovforslaget § 1, nr. 29 og 36, at sørge for, at årsagen til overskridelse af kvalitetskrav og indikatorparametre undersøges straks, jf. lovforslagets § 1, nr. 34, at tage hensyn til befolkningsgrupper med øgede vandrelaterede sundhedsrisici ved vejledning om vand, der bedømmes sundhedsfarligt eller nærliggende sundhedsfarligt, jf. lovforslagets § 1, nr. 37, at sikre adgangen til drikkevand for alle, navnlig sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og fremme af drikkevand fra vandhanen, jf. lovforslaget § 1, nr. 42, samt eventuelt at føre tilsyn med en mindre gruppe ikkealmene vandforsyninger, som nu omfattes samme krav, som almene vandforsyninger skal leve op til, jf. lovforslagets § 1, nr. 35 og 47,

Økonomiske konsekvenser for kommunerne som bygningsmyndighed angående risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet for Legionella, som følge af lovforslaget er forbundet med administrative opgaver ved at skulle modtage og journalisere indberetningerne fra de ca. 1.000 bygninger, der skal foretage indberetninger af kontroller for bygninger udpeget som prioriterede ejendomme, samt i denne forbindelse at følge op på manglende kontrolsvar eller foranstaltninger.

For så vidt angår risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet for Legionella, i medfør af lovforslagets § 2, nr. 2, forventes lovforslaget at medføre negative økonomiske konsekvenser for kommunerne, der som bygningsejere på lige

fod med andre typer af bygningsejere skal overholde de nye regler for kontrol på prioriterede ejendomme. Det antages, at omkostningernes størrelsesorden for udførelse af kontrol i udgangspunktet afhænger af størrelsen på bygningen samt prisen for udførelse af analyse af vandprøve. Pris for analyse af vandprøve varierer mellem omkring 1.400 og 1.800 kr.

Udmøntningen af regler i medfør af lovforslaget kan indebære negative implementeringskonsekvenser for kommunerne forbundet med administrative opgaver med: at indberette udbedrende foranstaltninger, som følge af overskridelser af kvalitetskrav og drikkevandsrelaterede hændelser i it-systemer, i medfør af lovforslagets § 1, nr. 7, at føre tilsyn med vandforsynings informationspligt, jf. lovforslagets § 1, nr. 20 og indberetning af oplysninger, jf. lovforslagets § 1, nr. 7. Dertil kan udmøntning i bekendtgørelser, som er omfattet af udskudt ikrafttrædelse, nærmere beskrevet i pkt. 2.2, medføre implementeringskonsekvenser for kommunerne efter 2028 som følge af eventuelle administrative opgaver for kommunerne forbundet med opdatering af vandforsyningernes kontrolprogrammer, der følger af resultatet af risikovurdering af tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand og risikovurdering af forsyningssystemet, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Lovforslaget og udmøntningen i bekendtgørelser indebærer positive implementeringskonsekvenser for kommunerne forbundet med introduktion af definition og brug af indikatorparametre, i medfør af lovforslagets § 1, nr. 34 og 38, da overskridelse af indikatorparametre fremover ikke længere vil være omfattet af samme krav til påbud om udbedrende foranstaltninger og dermed krav om dispensationsansøgning, som for kvalitetskrav. Negative økonomiske konsekvenser for kommunernes forventes som følge af regler i medfør af lovforslagets § 1, nr. 29, i form af driftsudgifter til kontrol af bly, og på sigt eventuelt andre parametre, i drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet i ejendomme, som er udpeget på baggrund af Miljøstyrelsens generelle analyse.

Udgifterne finansieres indenfor de respektive myndigheders bevillinger på finansloven.

De kommunale driftsudgifterne ved kontrol for bly i forbrugernes fordelingsnet kan i et vidst omfang finansieres ved at fastsætte regler om gebyrordning i overensstemmelse med Finansministeriets budgetvejledning.

De økonomiske konsekvenser som følge af lovforslaget skal forhandles med kommunerne.

Dialog med Kommunernes Landsforening om evt. kommunale udgifter som følge af udmøntning af regler i bekendtgørelser forventes håndteret af de respektive ressortansvarlige ministerier i forbindelse med arbejdet med bekendtgørelserne.

6.4. Principper for digitaliseringsklar lovgivning

Det vurderes, at oplysninger til forbrugeren i medfør af artikel 17 i drikkevandsdirektiv V kan kræve digital kommunikation til borgeren. Det vurderes, at vandforsyninger vil kunne bruge Digital Post eller andre lignende digitale midler til kommunikationen. Forbrugeren vil endvidere sikres mulighed for at fravælge digital modtagelse af oplysningerne.

Det vurderes, at etablering og ajourføring af datasæt i medfør af artikel 18 i drikkevandsdirektiv V, vil kræve it-understøttelse. Visse datasæt vil kræve indhentning af data fra andre offentlige myndigheder. Som forudsætning for at løfte den nye opgave skal den eksisterende Jupiter-database opdateres for så vidt muligt at samle al data relateret til drikkevandsdirektivet, der relaterer sig til vandforsyninger og vandforsyningsboringer, og som er egnet til opsamling i en databasestruktur. Der vil evt. blive etableret andre særskilte it-systemer, såfremt alt data ikke kan håndteres i den nye Jupiter-database. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7. om indberetningspligt for offentlige myndigheder mv.

Miljøministeriet vurderer, at lovforslaget følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Ved udmøntning i bekendtgørelser med hjemmel i de foreslåede bestemmelser i lovforslaget vil principperne for digitaliseringsklar lovgivning blive inddraget.

7. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Samlet set vurderes det, at lovforslaget og den dertilhørende udmøntning af regler i bekendtgørelser medfører økonomiske konsekvenser for erhvervslivet på omkring 2-5 mio. kr. årligt fra 2024 og administrative konsekvenser på omkring 5-10 mio. kr. årligt fra 2024.

De foretagne skøn er behæftet med en vis usikkerhed.

Udmøntningen af de foreslåede bemyndigelser i lovforslagets § 1, nr. 7, nr. 20 og nr. 23, forventes at indebære negative administrative konsekvenser for vandforsyninger forbundet med: indberetning af oplysninger om bl.a. tiltag gjort for at genoprette kvaliteten af drikkevandet ved brug af bestemte it-systemer, oplysningspligt overfor forbrugeren og om egenkontrol ved brug af behandlingskemikalier og filtermedier.

Udmøntningen af de foreslåede bemyndigelser i lovforslagets § 1, nr. 35 og nr. 47, forventes at indebære administrative konsekvenser for en gruppe mindre ikkealmene vandforsyninger, som forsyner 50 personer eller flere. Negative administrative konsekvenser forventes, da flere mindre vand-

forsyninger omfattes pligten til at berigtige ulovlige forhold, efter § 66, og træffe udbedrende foranstaltninger om m.v. efter § 66. Modsat forventes positive administrative konsekvenser, da færre omfattes kravet om at træffe udbedrende foranstaltninger om m.v. efter § 62.

Udmøntningen af de foreslåede bemyndigelser i lovforslagets § 1, nr. 8 forventes at indebære positive økonomiske konsekvenser for vandforsyninger, såfremt resultatet af risikovurderingen af tilstrømningsområderne for indvindingsstederne giver anledning til fjernelse af parametre i kontrolprogrammer. Modsat forventes negative økonomiske konsekvenser, såfremt risikovurderingen giver anledning til tilføjelse af parametre på kontrolprogrammet.

Vandforsyningernes øgede udgifter forventes dækket gennem øgede vandtakster. Vandprisen vurderes gennemsnitligt at stige med ca. 0,1 pct. som følge af lovforslaget og dertilhørende udmøntning i bekendtgørelser, svarende til ca. 2 kr. årligt for en gennemsnitlig husstand oven i den gennemsnitlige udgift for drikkevand på omkring 2.000 kr. årligt. Der kan være forskel på prisen for fast bidrag og variable forbrug for de enkelte vandselskaber.

Lovforslaget og udmøntning i bekendtgørelser om det sammenhængende EU-system for hygiejnekrav til materialer, der kommet i kontakt med drikkevand, der skal sikre rammerne for etableringen af Europa-Kommissionens retsakter i medfør af artikel 11 i drikkevandsdirektiv V, forventes at have negative økonomiske konsekvenser for erhvervsdrivende. Negative økonomiske konsekvenser forventes i en begrænset periode, forbundet med ændringer i administration og godkendelse af, at den erhvervsdrivendes produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, kan bringes i omsætning på markedet. Positive administrative konsekvenser for de erhvervsdrivende forventes på længere sigt ved gensidig anerkendelse af godkendte produkter i EU, som følge af etableringen af det sammenhængende system med. Mindre negative omstillingsomkostninger forventes for de erhvervsdrivende, forbundet med omstillingen af systemer fra gældende praksis til det sammenhængende system. De erhvervsdrivendes udgifter forventes finansieret gennem justering af prisen på deres produkter. Det sammenhængende system kan derved også have afledte konsekvenser for bygningsejere og borgere, som følge af prisfald i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand.

Lovforslaget og udmøntning i bekendtgørelser om det sammenhængende EU-system for hygiejnekrav til materialer, der kommer i kontakt med drikkevand forventes at indebære negative administrative konsekvenser for virksomheder, der ønsker at tilegne sig kompetencer for at kunne foretage overensstemmelsesvurderinger i henhold til det nye system.

Lovforslaget og udmøntning i bekendtgørelser om det sam-

menhængende EU-system for hygiejnekrav til materialer, der kommet i kontakt med drikkevand, forventes at indebære negative administrative konsekvenser for DANAK, som forventes udpeget til nationalt akkrediteringsorgan, og som derved får udgifter forbundet hermed. DANAK forventes at dække sine udgifter ved at opkræve betaling af overensstemmelsesvurderingsorganerne og gennem finansiering fra Miljøministeriet for så vidt angår opgaven med notificering af virksomheder til EU.

Udmøntningen af den foreslåede § 52 c i medfør af lovforslagets § 1, nr. 20, forventes at indebære negative administrative konsekvenser for boligforeninger og udlejere m.v., hvor der foretages fælles afregning for vandforsyning, forbundet med opgaver om årligt at informere alle personer, der leveres drikkevand til om kvaliteten af drikkevandet, vandforsyningen, herunder prisen pr. liter og kubikmeter og husstandens vandforbrug, og om forbrugerrådgivning m.v. Eventuelle udgifter for boligforeninger og udlejere m.v. estimeres ved udmøntning i bekendtgørelser.

Udmøntningen af den foreslåede § 64 a i lovforslagets § 1, nr. 42, forventes at indebære negative administrative og økonomiske konsekvenser for søgående skibe, der afsalter havvand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, som vil blive underlagt nye krav om hyppigheden af prøvetagning, nye typer prøvetagning af nye forhold, risikovurdering og risikostyring af de pågældende skibes forsyningssystem, kontrolforanstaltninger og oplysninger til passagerer om drikkevandskvaliteten m.v. Det vurderes, at det er et begrænset antal danskflagede skibe, på nuværende tidspunkt to, som vil være omfattet af kravene, men det kan ikke udelukkes, at der kan være andre omfattede skibe, ligesom det heller ikke kan udelukkes, at der kan komme nye skibe til fremover. Derudover er skibsfarten omfattet af den eksisterende ILO-konvention om søfarendes arbejdsforhold, hvortil der føres tilsyn med drikkevand hvert femte år. De administrative og økonomiske omkostninger for de omfattede skibe estimeres ved udmøntning i bekendtgørelser.

For så vidt angår risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet for Legionella, i medfør af lovforslagets § 2, nr. 2, forventes lovforslaget at medføre negative økonomiske konsekvenser for private bygningsejere, der skal overholde de nye regler for kontrol på prioriterede ejendomme. Det antages, at omkostningernes størrelsesorden for udførelse af kontrol i udgangspunktet afhænger af størrelsen på bygningen samt prisen for udførelse af analyse af vandprøve. Pris for analyse af vandprøve varierer mellem omkring 1.400 og 1.800 kr.

Den foreslåede § 4F, i byggeloven, om risikovurdering og kontrol for Legionella i forbrugernes fordelingsnet, kan medføre positive økonomiske konsekvenser for analyselaboratorier, der tilbyder at analysere vandprøver for Legionella, som følge af øget efterspørgsel.

Det vurderes, at lovforslaget følger de fem principper for agil erhvervsrettet regulering.

8. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil have administrative konsekvenser for borgerne. Det vurderes, at de påtænkte regler om oplysninger til forbrugerne om kvaliteten af det leverede drikkevand, forbrug og priser m.v., der forventes fastsat ved bekendtgørelser i medfør af de foreslåede bemyndigelser i lovforslagets § 1, nr. 20, vil have positive administrative konsekvenser for borgerne. Borgerne vil således modtage oplysninger om deres drikkevands kvalitet, husstandsforbrug og priser m.v. direkte i stedet for at skulle opsoge oplysningerne selv på vandforsyningens hjemmeside.

9. Klimamæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil bidrage til klimamæssige konsekvenser. Det vurderes, at den regulering af drikkevand og drikkevandsforsyning m.v., der forventes fastsat ved bekendtgørelser i medfør af de foreslåede bemyndigelser i lovforslaget, ikke forventes at medføre klimamæssige konsekvenser.

10. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil bidrage til miljø- og naturmæssige konsekvenser. Det vurderes, at den regulering af drikkevand og vandforsyning m.v., der forventes fastsat ved bekendtgørelser i medfør af lovforslaget, vil bidrage til at opretholde et højt beskyttelsesniveau for drikkevandskvaliteten i Danmark.

Det vurderes, at det sammenhængende EU-system for materialer i kontakt med, der i medfør af lovforslagets § 1, nr. 23 foreslås bemyndigelse til miljøministeren om at kunne fastsætte krav om, vil medføre en forbedret beskyttelse af drikkevandet, da det forventes, at de harmoniserede regler vil tage hånd om flere kemikalier, end det nationale system gør i dag.

Derudover vurderes at lovforslaget § 1, nr. 8, om risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder, vil bevirke et øget fokus på beskyttelse af grundvandet og opretholdelse af fokuset på drikkevandskvaliteten, som vil have positive konsekvenser for miljøet.

11. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1, som skulle have været gennemført den

12. januar 2023. Kommissionen er informeret om Danmarks forsinkede gennemførelse.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen) finder anvendelse på drikkevandsdirektivets regler om produkter omfattet af krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. artikel 11, stk. 7, 4. afsnit, i direktivet.

Af den foreslåede indsættelse af nyt § 84, stk. 3, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 53, følger dels, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger vedrørende forhold, der er omfattet af denne lov, straffes med bøde, dels at ministeren endvidere kan fastsætte regler om, at overtrædelse af gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter, der udstedes af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand, straffes med bøde.

Det vurderes, at lovforslaget på enkelte punkter er i strid med princip 1 og 4 i principperne for implementering af EU-regulering.

Med henblik på at fastholde beskyttelsesniveauet af drikkevandskvaliteten på det nuværende niveau udnyttes undtagelsesmuligheden i artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv V, ikke fuldt ud for så vidt angår almene vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, og hvor drikkevandet ikke leveres som led kommerciel eller offentlig aktivitet. Alle almene vandforsyninger vil således uanset størrelse være omfattet af krav i vandforsyningsloven og regler udstedt i medfør heraf, der gennemfører drikkevandsdirektivets minimumskrav til vandforsyninger, eller supplerende nationale krav.

Med den foreslåede indsættelse af § 66, stk. 3, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 47, fastsættes krav om, at ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, og vandforsyninger, der som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag eller forsyner færre end 50 personer skal berigtige ulovlige forhold. Dette krav svarer til krav til almene vandforsyninger, der følger af den gældende bestemmelse i § 66, stk. 1, i vandforsyningsloven. Der vil kunne være tale om berigtigelse af forhold, der ikke er omfattet af drikkevandsdirektiv V, men af supplerende nationale krav.

Det følger af den foreslåede indsættelse af 59 b i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 29, at miljøministeren skal foretage risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og træffe foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet. Artikel 10, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V stiller krav om, at der bl.a. skal risikovurderes i forhold til en parameterværdi for bly på 10 µg/l og træffes foranstaltninger for at fjerne eller mindske risikoen for overskridelser af denne parameterværdi. Den nationalt fastsatte parameterværdi for bly, og den der med lovforslaget vil blive risikovurderet og truffet foranstaltninger i forhold til, er på 5 µg/l og dermed lavere end direktivets. Dette indebærer, at der vil blive anlagt en strengere risikovurdering m.v. af drikkevandet efter den foreslåede § 59 b end den, der er fastsat krav om i direktivet.

Bortset fra lovforslagets § 1, nr. 41, vedrører lovforslaget opfyldelse af EU-retlige krav.

12. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 12. september 2023 til den 10. oktober 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, Advokatsamfundet, Agrolab, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, ALS Denmark A/S, APPLIA, Arbejdstilsynet, Assens Kommune, Ballerup Kommune, Billund Kommune, Biologforbundet, Bornholms Landbrug & Fødevarer, Bornholms Regionskommune, Brancheforeningen for Kommunal Skadedyrsbekæmpelse, c/o Mortalin, Brancheforeningen for Laboratorier, Branchehuset, Bryggeriforeningen (Danske Læskedrik Fabrikanter), Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, Byggesocietetet, Bæredygtigt Landbrug, Carlsberg Danmark, Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU), CO-Industri, COOP Danmark A/S, DAK-OFA, DANAK, Danfoss, Danish Seafood Association, Danmarks Apotekerforening, Danmarks Fiskeriforening Producer Organisation, Danmarks Idrætsforbund, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Dansk Botanisk Forening, Dansk Byplanlaboratorium, Dansk Erhverv, Dansk Erhvervsfremme, Dansk Gartneri, Dansk Golf Union, Dansk Journalistforbund, Dansk Kano og Kajak Forbund, Dansk Land- og Strandjagt, Dansk Metal, Dansk Miljøteknologi, Dansk Offshore, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Planteværn, Dansk Sejlunion, Dansk Selskab for Miljøret, Dansk Skovforening, Danske Advokater, Danske Beredskaber, Danske Havne, Danske Juletræer, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Tegl, Danske Træindustrier, Danske Vandløb, Danske Vandværker, DANVA, Datatilsynet, DCE - Nationalt Center for Miljø og Energi, De Samvirkende Købmænd, De Økonomiske Råd, DELTA, Den Danske Landinspektørforening, DHI, DI, Digitaliseringsstyrelsen, Djursland Landboforening, DLBR (tidl. Dansk Landbrugsrådgivning), Domstolsstyrelsen, DONSlab, Dragør Kommune, DTU, Dyrenes

Beskyttelse, Egedal Kommune, Ejendomsmæglerne, Energinet.dk, EnviNa, Esbjerg Kommune, Eurofins Danmark, Eurolab Danmark, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Fanø Kommune, Favrskov Kommune, Faxe Kommune, Ferskvandsfiskeriforeningen, Finans Danmark, Finanstilsynet, Fjordland, Force Technology, Foreningen af Byplanlæggere (FAB), Foreningen af Danske Biologer, Foreningen af Danske Brøndborere, Foreningen af Forlystelsesparker i Danmark, Foreningen af Lystbådehavne i Danmark, Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), Foreningen af Speciallæger (ex. Embedslægeforeningen), Foreningen for Biodynamisk Jordbrug, Foreningen for Reduceret jordbearbejdning i Danmark, Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Kommune, Frederikssund Kommune, Fremstillingsindustrien, Friluftsrådet, FSR - danske revisorer, Furesø Kommune, Faaborg -Midtfyn Kommune, Genanvend Biomasse, Gentofte Kommune, GEUS - Danmarks og Grønlands Geologiske Undersøgelser, Giftlinjen, Bispebjerg Hospital, Gladsaxe Kommune, Glostrup Kommune, Greenpeace Danmark, Greve Kommune, Gribskov Kommune, Grøn Hverdag, GTS (Godkendt Teknologisk Service), Guldborgsund Kommune, Haderslev Kommune, Halsnæs Kommune, Handelsflådens Velfærdsråd, HedeDanmark A/S, Hedensted Kommune, Helsingør Kommune, Herlev Kommune, Herning Kommune, Hillerød Kommune, Hjørring Kommune, HK-Kommunal Miljøudvalg, HOFOR, Holbæk Kommune, Holstebro Kommune, Horesta, Horsens Kommune, HortiAdvice, Hvidovre Kommune, Høje -Taastrup Kommune, Højvang Laboratorier A/S, Hørsholm Kommune, ICP A/S, Ikast - Brande Kommune, Ingeniørforeningen i Danmark, Institut for Menneskerettigheder, Ishøj Kommune, ITD, Jammerbugt Kommune, Kalundborg Kommune, Kemi & Life Science, Kerteminde Kommune, Kommunernes Landsforening, Klimarådet, Kolding Kommune, KTC, Københavns Havn, Københavns Kommune, Københavns Universitet, Køge Kommune, Landbo Limfjord, LandboForeningen Midtjylland, LandboNord, LandboSyd, LandboUngdom, Landbrug & Fødevarer, Landbrugsrådgivning Syd, Landdistrikternes Fællesråd, Landsforeningen af Danske Mælkeproducenter, Landsforeningen for Dansk Fåreavl, Landsforeningen Levende Hav, Landsforeningen Naboer til Kæmpevindmøller, Landsforeningen Praktisk Økologi, Langeland Kommune, Lejre Kommune, Lemvig Kommune, Lif, Ligebehandlingsnævnet.dk, Lolland Kommune, Lyngby-Taarbæk Kommune, Länsstyrelsen Skåne, Læsø Kommune, Mariagerfjord Kommune, Marine Ingredients Denmark, Middelfart Kommune, Miljø- og Fødevareklagenævnet, Miljøstyrelsens Referencelaboratorium, Morsø Kommune, Natur og Ungdom, Niras, NOAH, Norddjurs Kommune, Nordfyns Kommune, Nordisk konservatorforbund, Nyborg Kommune, Næstved Kommune, Nævnenes hus, Odder Kommune, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Parcelhusejernes Landsorganisation, Plastindustrien, Projekt Udenfor, PVC Informationsrådet, Rambøll Danmark, Randers Kommune, Rebild Kommune, Ringkøbing -Skjern Kommune, Ringsted Kommune, Roskilde Kommune, Roskilde Universitet, Rudersdal Kommune, Rødovre Kommune, Rådet for Grøn Omstil-

ling, SAGRO, Sammenslutningen af Danske Småøer, Samsø Kommune, Sea Health & Welfare, SEGES, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune, Skive Kommune, Skovdyrkerne, Slagelse Kommune, Solrød Kommune, Sorø Kommune, Spildevandsteknisk forening, Statens Serum Institut, Stevns Kommune, Struer Kommune, Svendborg Kommune, Syddansk Universitet, Syddjurs Kommune, Søfartens Ledere, Sønderborg Kommune, Søsportens Sikkerhedsråd, TEKNIQ Arbejdsgiverne, Teknologirådet, Teknologisk Institut, Thisted Kommune, Træinfo, Tønder Kommune, Tårnby Kommune, Vallensbæk Kommune, Varde Kommune, Vejen

Kommune, Vejle Kommune, Velas, VELTEK, Verdensnaturfonden, Vesthimmerlands Kommune, Vestjysk Landboforening, Viborg Kommune, VIVE, Vordingborg Kommune, Wind Denmark, Ærø Kommune, Økologisk Landsforening, Ørsted, Østdansk Landboforening, Aabenraa Kommune, Aalborg Kommune, Aalborg Universitet, Aarhus Kommune, Aarhus Universitet og SAND.

13. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen positive økonomiske konsekvenser.	Lovforslaget og udmøntningen på bekendtgørelsesniveau indebærer negative økonomiske konsekvenser i form af driftsudgifter på 1,1-1,6 mio. kr. årligt i 2024-2028 og 0,3 mio. kr. i varige udgifter fra 2029.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen væsentlige positive implementeringskonsekvenser.	Lovforslaget og udmøntning på bekendtgørelsesniveau indebærer negative implementeringsudgifter på 10-13 mio. kr. i perioden 2024-2027 og herefter 8 mio. kr. årligt i varige udgifter fra 2028.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget kan indebære positive økonomiske konsekvenser for vandforsyningerne, såfremt risikovurderingen af tilstrømningsområder medfører en justering af kontrolparametre i drikkevandet.	Udmøntningen på bekendtgørelsesniveau indebærer negative økonomiske konsekvenser for vandforsyningerne på omkring 2-5 mio. kr. årligt fra 2024.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget indebærer rammerne for etableringen af det sammenhængende EU-system for materialer i kontakt med drikkevand, der på sigt indebærer positive administrative konsekvenser for erhvervsdrivende.	Udmøntningen på bekendtgørelsesniveau indebærer administrative konsekvenser for vandforsyninger på omkring 5-10 mio. kr. årligt fra 2024.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen væsentlige positive konsekvenser for borgerne.	Udmøntningen af lovforslaget forventes at medføre en minimal stigning i vandprisen på omkring 0,1 pct.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen positive klimamæssige konsekvenser.	Ingen negative klimamæssige konsekvenser.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Udmøntningen af lovforslaget forventes at indebære miljømæssige forbedringer i form af bedre beskyttelse af drikkevandet.	Ingen negative miljømæssige konsekvenser.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand. Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen) finder anvendelse for produkter omfattet af direktivets krav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Lovforslaget er på enkelte punkter i strid med princip 1 og 4 i de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.	

Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser	JA	NEJ
	X	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Den gældende fodnote til titlen til lov om vandforsyning mv. (herefter benævnt vandforsyningsloven) indeholder en opregning af de direktiver, som vandforsyningsloven helt eller delvist gennemfører.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af *fodnoten* til vandforsyningslovens titel, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, EF-Tidende 2008, nr. L 311, side 1, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EF-habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, L 158, side 193, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, som senest ændret ved Kommissionens direktiv 2014/101/EU af 30. oktober 2014, EU-Tidende 2014, L 311, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende, L 170, side 115, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende, L 170, side 115, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1.

Den foreslåede nyaffattelse af fodnoten indebærer, at det vil fremgå af denne, at Rådets direktiv 98/83/EF af 3. no-

vember 1998 om kvaliteten af drikkevand vil være ophævet og erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand.

Til nr. 2

Vandforsyningslovens formålsbestemmelse fremgår af den gældende § 1. Det følger af den gældende § 1, nr. 3, at loven bl.a. har til formål at sikre en planmæssig udbygning og drift af en tilstrækkelig og kvalitetsmæssigt tilfredsstillende vandforsyning.

Det følger af den foreslåede ændring, af § 1, nr. 3, at "vandforsyning og" ændres til "vandforsyning,"

Den foreslåede ændringer er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 1, nr. 3, indsættes et nyt nr. 4 i § 1.

Til nr. 3

Det følger af § 1, nr. 1-3, i vandforsyningsloven, at loven bl.a. har til formål at sikre, at udnyttelsen og den dertil knyttede beskyttelse af vandforekomster sker efter en samlet planlægning og efter en samlet vurdering af de hensyn, der er nævnt i lovens § 2 vedrørende lovens administration, at sikre en samordning af den eksisterende vandforsyning med henblik på en hensigtsmæssig anvendelse af vandforekomsterne og at sikre en planmæssig udbygning og drift af en tilstrækkelig og kvalitetsmæssig tilfredsstillende vandforsyning.

Det følger af vandforsyningslovens § 1, nr. 4, at loven endvidere har til formål at sikre kvalitetskrav til drikkevand til beskyttelse af menneskers sundhed.

Bestemmelsen i § 1, nr. 4, blev indsat i vandforsyningsloven ved lov nr. 1273 af 20. december 2000, som gennemførte drikkevandsdirektiv IV. Af artikel 1 i drikkevandsdirektiv IV fremgår, at formålet med direktiv IV er at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Ifølge bemærkningerne til indsættelsen af § 1, nr. 4, var det for at præcisere direktivets udgangspunkt, at det sundhedsmæssige aspekt nu også blev fremhævet i lovens formålsbestemmelse, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg

A, side 1214. Bemærkningerne henviser i denne forbindelse bl.a. til, at det af drikkevandsdirektiv IV's betragtninger fremgår, at grænseværdierne for de mikrobiologiske og kemiske parametre, der skal benyttes til at vurdere kvaliteten af drikkevand, er valgt for at sikre, at drikkevand kan forbruges uden risiko hele livet igennem, og at direktivet skal repræsentere et højt sundhedsmæssigt beskyttelsesniveau.

Det foreslås, at § 1, nr. 4, ophæves, og at der i stedet indsættes to nye numre.

Det følger af det foreslåede § 1, nr. 4, at loven bl.a. vil have til formål at sikre, at drikkevandet er sundt og rent med henblik på beskyttelse af menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevandet.

Baggrunden for den foreslåede ændring er at tydeliggøre, at lovens formål bl.a. er at gennemføre drikkevandsdirektivets bestemmelser i overensstemmelse med dette direktivs formål. Det følger af formålsbestemmelsen i artikel 1, stk. 2, 1. led, i drikkevandsdirektiv V, at formålet med dette direktiv er at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Der er her tale om en ordret videreførelse af formålsbestemmelsen i drikkevandsdirektiv IV.

Siden vandforsyningslovens vedtagelse i 1978 har loven og regler fastsat i medfør heraf omfattet bestemmelser, der, i overensstemmelse med tidligere og nugældende EU-direktiver vedrørende drikkevand, har haft til formål at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Det er bl.a. sket ved fastsættelse af konkrete kvalitetskrav til vandet i form af grænseværdier for mikrobiologiske og kemiske parametre og ved regler om planmæssig udbygning og drift af en tilstrækkelig og kvalitetsmæssig tilfredsstillende vandforsyning, herunder om overvågning af kvaliteten af de vandressourcer, der indvindes fra og risikovurdering og -styring af bl.a. forsynings-systemet.

Det er med forslaget til et nyt nr. 4 ikke hensigten at foretage en materiel ændring af bestemmelsen, men alene at foretage en præcisering med henblik på en mere retvisende gengivelse af gældende ret.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt nr. 5 at en del af vandforsyningslovens formål skal være at sikre forbedret adgang til drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en udvidelse af lovens formålsbestemmelse, der svarer til den tilsvarende udvidelse af formålsbestemmelsen i drikkevandsdirektivet, der er vedtaget med drikkevandsdirektiv V, hvoraf det fremgår, at direktivet vedrører kvaliteten af drikkevand for alle i den

Europæiske Union, jf. artikel 1, stk. 1, og at formålet med direktivet nu også er at forbedre adgangen til drikkevand, jf. artikel 1, stk. 2, 2. led.

Formålet med den foreslåede ændring er at udvide vandforsyningslovens formålsbestemmelse, således at den også vil dække det nye reguleringsområde i vandforsyningsloven, der følger af den foreslåede indsættelse af et nyt kapitel 10 c og bestemmelserne §§ 64 b-c med henblik på gennemførelse af artikel 16, i drikkevandsdirektiv V om adgang til drikkevand og fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen, jf. lovforslagets § 1, nr. 42.

Til nr. 4

Det følger af vandforsyningslovens § 2, stk. 2, at miljøministeren med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs direktiver og beslutninger på naturbeskyttelsesområdet fastsætter regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår tilladelser, dispensationer eller påbud efter nærmere angivne bestemmelser kan meddeles, indsatsplaner kan administreres og regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg, om forsyningsanlæg og om vandindlæg kan udarbejdes.

Vandforsyningsloven indeholder ingen generel bemyndigelse til, at miljøministeren eller klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte de regler, der er nødvendige for at gennemføre EU-retsakter på lovens område.

Det følger af den foreslåede indsættelse af en ny bestemmelse i § 1 b, 1. pkt., i vandforsyningsloven, at miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område.

Den foreslåede bemyndigelse forventes anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af drikkevandsdirektivet eller andre EU-retsakter inden for lovens område, der er af overvejende teknisk karakter, eller hvor det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter. Bemyndigelsen vil også kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor Danmark er forpligtet til i national lovgivning at gennemføre en ændring af en EU-retsakt inden for lovens område, og hvor den enkelte medlemsstat ikke overlades noget betydningsfuldt skøn i forhold til gennemførelsen af indholdet af direktivet.

Det følger af det foreslåede 2. pkt., at det for forpligtelser, der vedrører den del af lovens område, der er omfattet af klima-, energi- og forsyningsministerens kompetence, dog er klima-, energi- og forsyningsministeren, der kan fastsætte regler.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren ikke vil kunne fastsætte regler med henblik på at opfylde Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for den del af lovens område, der ligger inden for Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort.

Med den foreslåede indsættelse af § 52 c i vandforsyningsloven, der gennemfører artikel 17 i drikkevandsdirektivet, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, og bemærkningerne hertil, bliver klima-, energi- og forsyningsministeren tillagt kompetencen for den del af implementeringen af artikel 17, der vedrører den økonomiske og organisatoriske regulering af vandforsyninger, jf. det foreslåede § 52 c, stk. 1, jf. stk. 3 og 5. De øvrige områder i loven, der aktuelt falder inden for Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, vedrører ikke opfyldelse af EU-retsakter.

Den foreslåede bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren, vil endvidere finde anvendelse, såfremt ministeren på et senere tidspunkt tillægges yderligere kompetencer inden for lovens område, der vedrører implementering af EU-retten.

De foreslåede bemyndigelser vil finde anvendelse som supplement til de bemyndigelser, der indgår i loven i øvrigt.

Til nr. 5

Det følger af vandforsyningsloven § 2, stk. 2, nr. 1, at miljøministeren med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs direktiver og beslutninger på naturbeskyttelsesområdet fastsætter regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår tilladelser eller dispensationer kan meddeles efter §§ 18, 20, 21, 25-27 og § 69, stk. 2.

Det foreslås, at § 2, stk. 2, nr. 1, ændres, således at »§§ 18, 20, 21, 25-27 og 69, stk. 2« ændres til »§§ 18, 20 og 21, § 25, stk. 1, 4 og 5, §§ 26 og 27 og § 69, stk. 2«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der som følge af dette lovforslag indsættes to nye stykker i § 25. Der er ikke med den foreslåede ændring tiltænkt nogen ændring for så vidt angår den formelle pligt til at fastsætte, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår tilladelser eller dispensationer kan meddeles efter de pågældende bestemmelser med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs direktiver og beslutninger på naturbeskyttelsesområdet.

Til nr. 6

Det følger af vandforsyningslovens § 2, stk. 2, nr. 4, at miljøministeren med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs direktiver og beslutninger på naturbeskyt-

telsesområdet ved udarbejdelse af regler efter § 56 fastsætter regler om i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg, om forsyningsanlæg og om vandindlæg. Det følger af § 56, at miljøministeren kan fastsætte regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg, om forsyningsledninger og om vandindlæg.

Bemyndigelsen i § 2, stk. 2, nr. 4, er udnyttet til fastsættelse af regler i bekendtgørelse nr. 1098 af 21. august 2023 om udpegning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter. Bekendtgørelsen fastsætter ikke regler om vandindlæg.

Det foreslås, at § 2, stk. 2, nr. 4, ændres således, at », om forsyningsanlæg og om vandindlæg« ændres til » og om forsyningsledninger«, og at »§ 56« ændres til »§ 56, nr. 1 og 2«.

Den foreslåede ændring, der dels indebærer, at miljøministeren ikke vil kunne fastsætte regler om vandindlæg med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs direktiver og beslutninger på naturbeskyttelsesområdet, er en konsekvens af, at vandindlæg med forslaget til nyaffattelse af § 56, jf. lovforslagets § 1, nr. 23, og de specielle bemærkninger hertil, ikke længere vil være omfattet af miljøministerens bemyndigelse til at fastsætte regler efter § 56.

Den foreslåede ændring er dels en konsekvens af, at den foreslåede nyaffattelse af § 56, jf. lovforslagets § 1, nr. 23, samler de hidtidige bemyndigelser i henholdsvis §§ 56 og 56 a samles i § 56.

Endelig har den foreslåede ændring til formål at tilpasse terminologien i § 2, stk. 2, nr. 4, således at den for så vidt angår forsyningsledninger svarer til terminologien i § 56 som foreslået nyaffattet med dette lovforslag.

Der er ikke med den foreslåede tiltænkt nogen ændring i den hidtidige formelle pligt til ved udarbejdelse af regler efter § 56 at fastsætte i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår indretning, placering og vedligeholdelse af vandindvindingsanlæg sker med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs direktiver og beslutninger på naturbeskyttelsesområdet. Der er ligeledes heller ikke tiltænkt nogen ændring i den formelle pligt ved udarbejdelse af regler om forsyningsledninger.

Den foreslåede ændring indebærer, at »regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg, om forsyningsanlæg og om vandindlæg udarbejdes efter § 56.« vil blive »regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg og om forsyningsanlæg udarbejdes efter § 56, nr. 1 og 2.«

Til nr. 7

Det følger af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i vandforsyningsloven, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske indberetning af nærmere fastsatte oplysninger, samt regler om, hvem der skal indberette, herunder form og frister for indberetningen.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at bemyndigelserne i § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., er indsat for, at ministeren kan fastsætte regler om indberetning for derved at muliggøre, at ministeren kan indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne opfylde den rapporteringsforpligtelse, der følger af i artikel 13, stk. 2 og 3, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter medlemsstaterne, med henblik på at informere forbrugerne, hvert tredje år skal udarbejde og offentliggøre en rapport om drikkevandets kvalitet og efterfølgende sende den til Europa-Kommissionen, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1210. Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at det omfatter regler om de oplysninger, som indberettes fra kommunalbestyrelserne og laboratorier om indvindingsmængder og om kvaliteten af vand fra vandforsyningsanlægget.

Hjemlen i lovens § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., er bl.a. udmøntet i drikkevandsbekendtgørelsens § 30 og § 33, stk. 4 og 5.

Det følger af § 30, stk. 1, i drikkevandsbekendtgørelsen, at vandforsyningerne skal foranledige, at laboratorier, som af vandforsyningen har fået til opgave at udtage og undersøge kontrolprøver af vandet, indberetter resultater vedrørende drikkevandskvaliteten til kommunalbestyrelsen, der er tilsynsmyndighed. Indberetningen sker via den fælles offentlige database for grund- og drikkevand samt boringer (Jupiterdatabasen), jf. bekendtgørelsens § 30, stk. 2. Indberetningen omfatter både kontrollen af parametre fastsat i medfør af drikkevandsdirektiv IV og yderligere nationalt fastsatte parametre for kvaliteten af drikkevandet.

Det følger af § 33, stk. 4, i drikkevandsbekendtgørelsen, at Miljøstyrelsen hvert tredje år offentliggør en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne, og det følger af § 33, stk. 5, at Miljøstyrelsen senest to måneder efter offentliggørelsen af rapporten sender den til Europa-Kommissionen. Som bilag til rapporten vedlægges et datasæt med oplysninger om bl.a. kontrolresultater fra vandprøver. Rapporten med bilag er bl.a. baseret på et udtræk fra Jupiterdatabasen af informationer om drikkevandskvaliteten fra vandforsyninger, der er indberettet i medfør af drikkevandsbekendtgørelsens § 30.

Det følger af det foreslåede § 9 a, 1. pkt., at miljøministeren kan fastsætte regler om, at andre offentlige myndigheder og institutioner, vandforsyninger og laboratorier skal indberette

oplysninger til miljøministeren om forhold, der er omfattet af denne lov.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at andre offentlige myndigheder såsom andre statslige myndigheder inden for andre ministeriers ressortområder, kommunalbestyrelser og regionsråd, offentlige institutioner, vandforsyninger og laboratorier vil skulle indberette nærmere angivne oplysninger af betydning for forhold omfattet af vandforsyningsloven til miljøministeren, og om at indberetningen vil skulle ske på regelmæssig basis.

Det er en forudsætning for udnyttelsen af bemyndigelsen, at der er tale om indhentelse af oplysninger, som de pågældende aktører må forventes at være i besiddelse af som følge af de forpligtelser, som de efter andre regler i gældende ret er underlagt, eller som i øvrigt ligger inden for deres ressort- eller kompetenceområde.

Den foreslåede bemyndigelse vil kunne udnyttes til at fastsætte krav til indberetningen af oplysninger, som disse myndigheder, institutioner, vandforsyninger eller laboratorier besidder, herunder også for oplysninger, som disse aktører i dag ikke har systematisk registreret.

Bemyndigelsen vil bl.a. kunne udnyttes til at fastsætte bestemmelser om indberetning af oplysninger, som ikke allerede i medfør af gældende lovgivning er tilgængelige for ministeren i det nødvendige omfang eller med den nødvendige detaljeringsgrad til, at miljøministeren kan varetage sine forpligtelser vedrørende forhold omfattet af vandforsyningsloven.

Der vil således inden for lovens rammer kunne fastsættes regler om indhentelse af oplysninger, der er nødvendige for, at ministeren dels kan varetage sine EU-retlige og internationale forpligtelser om forhold omfattet af vandforsyningsloven, dels kan varetage sine forpligtelser efter vandforsyningsloven eller regler fastsat i medfør heraf, herunder i henhold til de bestemmelser, der foreslås med dette lovforslag, og regler, der vil blive udstedt i medfør heraf.

Det forventes bl.a. at omfatte fastsættelsen krav om indberetning af oplysninger til opfyldelse af forpligtelsen efter artikel 18, i drikkevandsdirektiv V, hvorefter medlemsstaterne inden for nærmere fastsatte tidsfrister inden for nærmere fastsatte tidsfrister skal etablere og løbende ajourføre datasæt med nærmere angivne oplysninger om implementeringen af direktivets artikel 8-10 og 13-16, som de samtidig skal sikre, at Europa-Kommissionen, EEA og Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme har adgang til.

Med henblik på gennemførelse af artikel 18, stk. 1, litra a, skal datasæt indeholdende en række informationer om adgangen til drikkevand og fremme af drikkevand fra vandhanen etableres senest den 12. januar 2029 og ajourføres hvert sjette år. Til opfyldelse heraf forventes fastsat regler om, at kommunalbestyrelserne skal indberette oplysninger om foranstaltninger, der er truffet for at forbedre adgangen til drikkevand og fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen i henhold til de foreslåede bestemmelser i § 64 b-c, jf. lovforslagets § 1, nr. 42, der skal gennemføre artikel 16. Dette vil nærmere bestemt omfatte oplysninger om foranstaltninger, som kommunalbestyrelsen har truffet for at opfylde forpligtelserne i de foreslåede § 64 b, stk. 1 og 3, med hensyn til forbedring af adgangen til drikkevand for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper og eventuelt andre mennesker, der som led i den kortlægning, der skal udføres i henhold til det foreslåede § 64 b, stk. 2, er identificeret som værende uden eller med begrænset adgang til drikkevand. Det vil endvidere omfatte oplysninger om foranstaltninger, som kommunalbestyrelsen har truffet for at opfylde forpligtelsen i det foreslåede § 64 c, til at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen, herunder især etablering af udstyr i det offentlige rum, der giver adgang til indendørs og udendørs brug af drikkevand fra hanen. Endvidere vil det omfatte oplysninger fra kommunalbestyrelsen om andelen af befolkningen i kommunen, som har adgang til drikkevand, dog fraregnet vand aftappet på flaske eller i anden emballage. For nærmere om forpligtelserne for kommunerne med hensyn til at sikre adgang til drikkevand og fremme af drikkevand fra vandhanen, og dermed om hvad kommunerne vil skulle indberette oplysninger om, henvises til lovforslagets § 1, nr. 42, samt pkt. 3.5.3. i de almindelige bemærkninger.

Med henblik på gennemførelse af artikel 18, stk. 1, litra b, forventes det for det første, at miljøministeren vil fastsætte regler om, at kommunalbestyrelserne og regionsrådene vil skulle indberette oplysninger om den risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, der er foretaget i henhold til den foreslåede § 10 a, der skal gennemføre artikel 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, herunder oplysninger om tilstrømningsområderne for indvindingssteder, resultaterne af de kontroller, der er gennemført, og oplysninger om foranstaltninger, der er iværksat og truffet, herunder om typen af foranstaltninger, der er iværksat og truffet, og de fremskridt, der er gjort. For regionsrådene vil det eksempelvis kunne være indberetning om forebyggende og afhjælpende foranstaltninger for jordforurening, der udgør en risiko for tilstrømningsområder. Indsatsplaner vil blive indsendt iht. det foreslåede § 13, stk. 6, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 9. Med henblik på gennemførelse af denne del af artikel 18, stk. 1, litra b, skal datasæt indeholdende ovenfor nævnte informationer etableres senest den 12. juli 2027 og ajourføres hvert sjette år. For nærmere om de forventede forpligtelser for indberetning af oplysninger forbundet med gennemførelsen af artikel 8 henvises til de

specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 8, og til pkt. 3.1.1.3 i de almindelige bemærkninger.

For det andet forventes det, at miljøministeren med henblik på implementering af artikel 18, stk. 1, litra b, vil fastsætte regler om, at kommunalbestyrelserne skal indberette oplysninger om den kontrol, der er foretaget som led i risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, og om foranstaltninger, der er truffet for at fjerne eller mindske risici i forbrugernes fordelingsnet, herunder oplysninger om typen af foranstaltninger, der er truffet, og de fremskridt, der er gjort, jf. den foreslåede § 59 b, der skal gennemføre artikel 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 29. Med henblik på at gennemføre denne del af artikel 18, stk. 1, litra b, skal datasæt indeholdende ovenfor nævnte informationer etableres senest den 12. januar 2029 og ajourføres hvert sjette år. For nærmere om de forventede forpligtelser for indberetning af oplysninger forbundet med gennemførelsen af artikel 10 henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 29, samt pkt. 3.1.2.3. i de almindelige bemærkninger.

Med henblik på etablering og ajourføring af datasæt i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, litra c, og i det omfang de fornødne oplysninger ikke allerede er tilgængelige for ministeren, forventes fastsat regler om, at kommunalbestyrelsen, vandforsyninger og, hvis hensigtsmæssigt, laboratorier vil skulle indberette oplysninger om kontrolresultater i tilfælde af overskridelse af de parameterverdier fastsat i overensstemmelse med direktivets bilag I, del A og B, som er indsamlet i henhold til implementeringen af artikel 9 og 13, samt oplysninger om udbedrende foranstaltninger, der er truffet i overensstemmelse med artikel 14 i direktivet.

Med henblik på etablering og ajourføring af datasæt i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, litra d, forventes fastsat regler om, at vandforsyninger, kommuner og evt. andre myndigheder skal indberette oplysninger om drikkevandsrelaterede hændelser, som uanset om parameterverdierne har været overholdt, har medført en potentiel risiko for menneskers sundhed, og som har været mere end 10 sammenhængende dage og berørt mindst 1.000 personer, tillige med årsagerne til disse hændelser og de udbedrende foranstaltninger, der er truffet. Kommunalebestyrelserne ligger efter gældende regler allerede inde med sådanne oplysninger, men der kan eksempelvis være behov for at fastsætte regler om, at oplysningerne skal indberettes på en særlig måde for disse hændelser, der efter drikkevandsdirektivet defineres som drikkevandsrelaterede hændelser.

Endelig forventes med henblik på etablering og ajourføring af datasæt i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, litra e, fastsat regler om, at kommunalbestyrelsen og vandforsyninger skal indberette oplysninger om dispensationer fra parameterverdier givet efter direktivet artikel 15, herunder de nærmere oplysninger om dispensationerne. Denne pligt til indberetning vil i vidt omfang være en videreførelse af

regler fastsat i medfør af den gældende bestemmelse i § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt. Dog vil der kunne være behov for fastsættelse af nærmere krav til, hvilke oplysninger, der skal indberettes eller til format og hyppighed m.v. for indberetningen.

Det forventes, at miljøministeren vil fastsætte regler om, at Miljøstyrelsen skal etablere og ajourføre datasæt i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, litra a og b, inden for de frister og på grundlag af de oplysninger, der foreligger, herunder de oplysninger, der enten er indhentet i henhold til regler fastsat i medfør af den foreslåede § 9 a eller indberettet til Miljøstyrelsen i medfør af anden lovgivning.

Det forventes endvidere, at miljøministeren ligeledes vil fastsætte regler om, at Miljøstyrelsen årligt skal etablere og ajourføre datasæt i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, litra c-e, og på grundlag af de oplysninger, der foreligger.

Det forventes ligeledes, at ministeren vil fastsætte regler om, at Miljøstyrelsen skal sikre, at disse datasæt overensstemmelse med direktivets artikel 18, stk. 2, er tilgængelige for Europa-Kommissionen, EEA og Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme inden for de frister, der er angivet i § 18, stk. 1.

Etablering af datasæt og tilgængeliggørelse heraf for Europa-Kommissionen, EEA og Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme, skal ske første gang senest den 12. januar 2024, jf. artikel 18, stk. 1, litra c-e. Den første rapportering vil blive forsinket grundet forsinkelsen med implementeringen af direktivet.

Alle de nævnte datasæt skal efter artikel 18, stk. 1, etableres og ajourføres med bistand fra Det Europæiske Miljøagentur, EEA. Datasættene skal gøre det muligt for Europa-Kommissionen at overvåge medlemslandenes gennemførelse af drikkevandsdirektivet og danne baggrund for fremtidige evalueringer af direktivet.

I overensstemmelse med artikel 18, stk. 5, i drikkevandsdirektiv V, vil miljøministeren, af enhver af de grunde, der er nævnt i artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire-direktivet), kunne fravige kravene i artikel 18 om etablering af datasæt. Der vil herunder kunne ske fravigelse i det omfang etablering af datasæt vil have negative følger for internationale forbindelser, den offentlige sikkerhed, det nationale forsvar, offentlige myndigheders tavshedspligt, retssager, fabriks- og forretningshemmeligheder, ophavsret og beskyttelse af personoplysninger. For nærmere herom henvises til pkt. 3.7.2. i de almindelige bemærkninger.

Bestemmelserne i artikel 18 gælder uden, at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om offentlig adgang til miljøoplysninger (miljøoplysningsdirektivet) og af Inspire-direktivet, jf. artikel 18, stk. 1.

Kravet i artikel 18 om datasæt afløser kravet i artikel 13, stk. 3, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter medlemsstaterne hvert tredje år skulle sende en rapport til Europa-Kommissionen om drikkevandets kvalitet. De gældende bestemmelser i § 33, stk. 4 og 5, i drikkevandsbekendtgørelsen om denne rapportering vil derfor skulle udgå i 2024, og erstattes af regler om etablering og ajourføring af datasæt og tilgængeliggørelse af disse for Kommissionen m.fl. i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1. Der vil i 2024 blive fastsat regler herom vedrørende datasæt i henhold til artikel 18, stk. 1, litra c-e, og i de følgende år vedrørende datasæt i henhold til artikel 18, stk. 1, litra a og b, med henblik på etablering af datasæt og indberetning i overensstemmelse med de frister, der er sat for disse i artikel 18 i direktivet.

Endvidere vil miljøministeren kunne udnytte den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte regler om indberetning af oplysninger, der er nødvendige for, at ministeren kan opfylde andre forpligtelser i drikkevandsdirektivet end artikel 18. Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, såfremt de oplysninger, som ministeren har adgang til, ikke er tilstrækkelige til, at ministeren kan opfylde sin forpligtelse til at foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder for drikkevand efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, som gennemfører artikel 8 i drikkevandsdirektivet.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen, vandforsyninger og laboratorier vil skulle indberette oplysninger til miljøministeren, der vedrører overholdelsen af krav, der ikke følger af EU-retlige forpligtelser, f.eks. indberetning af kontrolresultater for nationalt fastsatte parametre for drikkevandet.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, 1. pkt., bemyndiger således miljøministeren til også at kunne indhente de oplysninger, der efter gældende ret indberettes i forbindelse med tilsynet af kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet efter regler udstedt i medfør af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt. i vandforsyningsloven.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om indberetning af oplysninger, hvis dette viser sig nødvendigt med henblik på at gennemføre fremtidige EU-retsakter eller internationale forpligtelser, der forudsætter, at Danmark indsamler eller sammenstiller nærmere angivne oplysninger om forhold på vandforsyningsområdet i Danmark.

Oplysninger, som indberettes efter det foreslåede § 9 a, 1. pkt., vil også kunne anvendes til andre formål, som varetages efter loven, herunder i forbindelse med tilsyn i det omfang Miljøministeriet er tilsynsmyndighed.

Det følger af det foreslåede 2. pkt., at miljøministeren som en del af gennemførelsen af det foreslåede 1. pkt., kan fastsætte regler om, hvilke oplysninger der skal indberettes, om tidsfrister for indberetningen, og om at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning.

Den foreslåede bemyndigelse i 2. pkt., indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, hvilke oplysninger, der skal indberettes til Miljøministeriet, tidsfrister for indberetning af oplysninger i henhold til regler fastsat i medfør af det foreslåede § 9 a, 1. pkt., og om at indberetningen af disse oplysninger vil skulle ske i et bestemt format.

Den foreslåede bemyndigelse forventes udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler, der sikrer gennemførelse af bestemmelserne i artikel 18 i drikkevandsdirektiv V om datasættens format. Bemyndigelsen vil således blive anvendt til at fastsætte krav om, i hvilke it-systemer, der skal ske indberetning af de oplysninger, der er nødvendige for at etablere og ajourføre de datasæt, som artikel 18, eller vejledninger eller gennemførelsesretsakter vedtaget i medfør heraf, kræver. Dette kan eksempelvis være et krav om indberetning i Jupiterdatabasen eller andre it-systemer. Indberetninger i Jupiterdatabasen og andre nationale it-systemer skal sikre, at indberetningerne af oplysninger sker i et kendt og struktureret system og for at minimere fejlindberetninger. Alle datasæt efter artikel 18 vil herefter blive udtrukket fra Jupiterdatabasen og eventuelt andre nationale it-systemer i den form EU-formatet for datasættene kræver.

Europa-Kommissionen kan i henhold til artikel 18, stk. 4, vedtage gennemførelsesretsakter, der præciserer formatet af og metoden til at fremlægge de oplysninger, der skal afgives i henhold til artikel 18, stk. 1, om medlemsstaternes datasæt. For indeværende forventes det dog, at denne præcisering blot vil ske i form af en vejledning. Det forventes, at Europa-Kommissionen vedtager denne vejledning første kvartal 2024.

Ligeledes indebærer den foreslåede bemyndigelse, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at indberetning af oplysninger til gennemførelsen af fremtidige EU-retsakter eller fremtidige internationale forpligtelser skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til miljøministeren.

Med henblik på at bistå medlemsstaterne, jf. artikel 18, stk.

1, er Det Europæiske Miljøagentur, EEA, ved at etablere et indrapporteringsystem, der forventes færdiggjort første kvartal 2024.

Som en del af kommunalbestyrelsens tilsynsopgave i medfør af kapitel 10 i vandforsyningsloven vil kommunalbestyrelsen skulle føre tilsyn med vandforsyningernes overholdelse af de regler, der fastsættes efter de foreslåede bemyndigelser.

Som konsekvens af den foreslåede indsættelse af § 9 a, foreslås den gældende bestemmelse i vandforsyningslovens § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, og bemærkningerne hertil. Det foreslås endvidere, at regler i drikkevandsbekendtgørelsen fastsat i medfør af den gældende § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om vandforsyning, forbliver i kraft, indtil bestemmelsen ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 4, stk. 2, og de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 8

Vandforsyningsloven indeholder ikke hjemmel til at foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, der opfylder kravene hertil i artikel 8 i drikkevandsdirektiv V.

Lov om vandplanlægning, jf. lovebekendtgørelse nr. 126 af 26. januar 2017, (vandplanlægningsloven), vandforsyningsloven og visse andre love indeholder en række krav om risikovurdering og risikostyring, der bl.a. er fastsat som led i gennemførelsen af artikel 4-8 i vandrammedirektivet, og som er af væsentlig betydning for gennemførelsen af artikel 8 i drikkevandsdirektiv V, jf. nærmere herom pkt. 3.1.1.1. og pkt. 3.1.1.3. i de almindelige bemærkninger.

Med lovforslaget foreslås det at indsætte en ny § 10 a i vandforsyningsloven, der regulerer risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand

Det følger af det foreslåede § 10 a, stk. 1, at miljøministeren skal foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre gennemførelse af forpligtelsen i artikel 8 i drikkevandsdirektiv V til at foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren vil skulle foretage risikovurdering og risikostyring af til-

strømningsområder for indvindingssteder af drikkevand i overensstemmelse med kravene i artikel 8 i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse for risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder for såvel indvinding af drikkevand fra grundvand som for indvinding af drikkevand fra overfladevand.

Begrebet tilstrømningsområder er ikke defineret i drikkevandsdirektiv V. Tilstrømningsområder svarer til det, der i vandrammedirektivet betegnes som grundvandsdannende områder (for grundvand) og afstrømningsområder (for overfladevand),

Det er Miljøministeriets vurdering, at tilstrømningsområder i drikkevandsdirektivet vil være grundvandsdannende områder eller afstrømningsområder, hvorfra der indvindes drikkevand. Dette i modsætning til vandrammedirektivet, hvor grundvandsdannende områder og afstrømningsområder både er områder, hvorfra der aktuelt indvindes drikkevand fra, og områder, som det er hensigten at indvinde drikkevand fra.

Det er Miljøministeriets vurdering, at tilstrømningsområderne for grundvand (de grundvandsdannende områder) i drikkevandsdirektivet skal forstås som de projekterede drikkevandsforekomster på landjorden, hvorfra der aktuelt indvindes drikkevand, og som er udpeget efter § 10, stk. 2, i vandforsyningsloven. Aktuelt er der 504 drikkevandsforekomster. De er visualiseret på kort i MiljøGIS og fremgår af miljømålsbekendtgørelsens bilag 1-4 med koordinater og miljømål, jf. nærmere herom pkt. 3.1.1.1.3. i de almindelige bemærkninger.

Det er Miljøministeriets vurdering, at tilstrømningsområderne for overfladevand (afstrømningsområderne) i drikkevandsdirektivet skal forstås som det, der i vandplanlægningsloven er defineret som et delopland, dvs. et landområde, hvorfra al overfladeafstrømning løber gennem en række mindre og større vandløb og eventuelt søer til et bestemt punkt i et vandløb (normalt en sø eller et vandløbssammenløb), jf. vandplanlægningslovens § 2, nr. 14. I drikkevandsdirektivet vil det være overfladeafstrømningen til den sø eller det vandløb, hvorfra drikkevandet skal indvindes

Det bemærkes, at den endelig fortolkning af begrebet tilstrømningsområder henhører under EU-Domstolen.

Begrebet indvindingssteder for drikkevand er ikke defineret i drikkevandsdirektiv V. Det er Miljøministeriets vurdering, at der ved dette begreb forstås det punkt, hvorfra der indvindes vand. Det bemærkes, at den endelig fortolkning af begrebet henhører under EU-Domstolen.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, indebærer, at miljøministeren vil skulle foretage en risikovurdering, der i overensstemmelse med direktivets artikel 8, stk. 2, omfatter en karakterisering af tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand, identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand og passende kontrol af grundvand i tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand eller af råvand for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer.

Til brug for den del af karakteriseringen, der skal bestå i identifikation og kortlægning af tilstrømningsområder, jf. artikel 8, stk. 2, litra a, nr. i, vil miljøministeren kunne anvende de oplysninger, der i forvejen er indsamlet i forbindelse med gennemførelsen af vandrammedirektivets artikel 7. Til brug for denne del af risikovurderingen kan således anvendes basisanalysens identifikation af grundvandsforekomsternes beliggenhed og grænser, jf. § 4 i basisanalysebekendtgørelsen, udpegningen af grundvandsforekomster som drikkevandsforekomster efter vandforsyningslovens § 10, stk. 2, og angivelsen af drikkevandsforekomsternes enkelte koordinater i miljømålsbekendtgørelsens bilag 1-4. Drikkevandsforekomsterne ses projekteret op på landjorden og visualiseret på kort i MiljøGIS. For nærmere herom, se pkt. 3.1.1.1 og 3.1.1.3 i de almindelige bemærkninger.

For så vidt angår den del af karakteriseringen, der består i kortlægning af beskyttelseszoner, jf. artikel 8, stk. 2, litra a, nr. ii, vil miljøministeren kunne anvende de oplysninger, der i forvejen er om beskyttelseszoner for drikkevandsforekomster udpeget efter artikel 7, stk. 3, i vandrammedirektivet, og som er områder med særlige drikkevandsinteresser og indsatsområder m.v., jf. vandforsyningslovens §§ 11 og 11 a og udpegningsbekendtgørelsen. Derudover vil miljøministeren kunne anvende de oplysninger, der er om de øvrige udpegede beskyttelseszoner og afstandskrav, som f.eks. 25 meters afstandskravet til borer, jf. miljøbeskyttelseslovens § 21 b.

For så vidt angår den del af karakteriseringen, der består i georeferencer for alle indvindingssteder i tilstrømningsområderne, jf. artikel 8, stk. 2, litra a, nr. iii, fremgår georeferencer for alle indvindingssteder af Jupiterdatabasen på baggrund af indberetninger, jf. bekendtgørelse 1260 af 28. oktober 2013 om udførelse og sløjfning af borer og brønde på land. Det er på den baggrund Miljøministeriets vurdering, at georeferencer for alle indvindingssteder i tilstrømningsområderne er kortlagte.

For så vidt angår den del af karakteriseringen, der består i beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, jf. artikel 8, stk. 2, litra a, nr. iv, vil ministeren kunne anvende de oplysninger, der i overensstemmelse med vandrammedirektivets artikel 5 er indsamlet i medfør af basisanalysebekendtgørelsens bilag I, Del B, og som består af basisanaly-

sens analyse af hvert vandområdedistrikt karakteristika og beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i forhold til drikkevandsforekomsterne, se afsnit 3.1.1.1. og 3.1.1.3. i de almindelige bemærkninger. Hvis der fremadrettet indvindes drikkevand fra overfladevand, vil ministeren kunne anvende de oplysninger, der i overensstemmelse med vandrammedirektivets artikel 5 vil blive indsamlet i medfør af basisanalysebekendtgørelsens bilag I, Del A.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 indebærer endvidere, at miljøministeren i overensstemmelse med direktivets artikel 8, stk. 2, litra b, som en del af risikovurderingen vil skulle identificere farer og farlige hændelser i forhold til den risiko, de kan udgøre for drikkevandskvaliteten, herunder i forhold til sundhedsfare. Ved "fare" forstås en biologisk, kemisk, fysisk eller radiologisk agens i vand eller et andet aspekt af vandtilstanden, som potentielt kan skade menneskers sundhed. Ved "farlig hændelse" forstås en hændelse, som medfører farer for eller undlader at fjerne farer fra drikkevandsforsyningssystemet. Ved "risiko" forstås en kombination af sandsynligheden for en farlig hændelse og alvoren af konsekvenserne, hvis faren og den farlige hændelse indtræffer i drikkevandsforsyningssystemet, jf. drikkevandsdirektiv V, artikel 2, stk. 7-9.

Til brug for denne del af risikovurderingen vil miljøministeren kunne anvende de oplysninger, der ved den yderligere karakterisering, der i medfør af basisanalysebekendtgørelsens bilag I, Del B, afsnit 2 og 3, er foretaget i basisanalysen af de grupper af drikkevandsforekomster, som er truet, således at risikoens omfang kan vurderes mere præcist, og således at det kan blive muligt at identificere de foranstaltninger, der skal fastlægges i indsatsprogrammet. Denne karakterisering, der er foretaget i overensstemmelse med artikel 5 i vandrammedirektivet, omfatter relevante oplysninger om menneskelige aktiviteter indvirkning på grundvandet. Hvis der fremadrettet indvindes drikkevand fra overfladevand, vil ministeren kunne anvende de oplysninger, der i overensstemmelse med vandrammedirektivets artikel 5 vil blive indsamlet i medfør af basisanalysebekendtgørelsens bilag I, Del A. Derudover vil fare og farlige hændelser kunne identificeres i grundvandet i forbindelse med tilsynet og kontrollen af drikkevandet, jf. bl.a. drikkevandsbekendtgørelsens § 7, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1.2., ligesom det nationale overvågningsprogram for Vandmiljø og Natur (NOVANA), overvåger grundvandets og overfladevandets kvalitet, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1.1. Fare og farlige hændelser vil også kunne identificeres oppe på landjorden, og bliver identificeret og vurderet af statslige myndigheder, regionsråd og kommunalbestyrelser i medfør af anden lovgivning, f.eks. miljøgodkendelser af virksomheder og kortlægning af forurenede arealer efter jordforureningsloven.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 indebærer endvidere, at miljøministeren i overensstemmelse med direktivets artikel 8, stk. 2, litra c, som en del af risikovurderingen vil skulle

sikre passende kontrol af overfladevand eller grundvand eller begge dele i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer.

Til dette vil miljøministeren kunne indhente oplysninger fra den såkaldte overvågningskontrol af grundvandets tilstand, der foretages af GRUMO, jf. vandplanlægningslovens § 31 og overvågningsbekendtgørelsen. Hvis der fremadrettet indvindes drikkevand fra overfladevand, vil ministeren kunne indhente oplysninger fra den overvågningskontrol af overfladevand, der foretages som led i andre delprogrammer i NOVANA som er det nationale overvågningsprogram for Vandmiljø og Natur, og overvåger vandmiljøets tilstand, som overvåger vandmiljøets tilstand. jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1.1. Endvidere vil miljøministeren indhente oplysninger om vandforsyningernes kontrol af råvand og drikkevand, herunder screeninger af grundvandets indhold af kemiske stoffer, som vandforsyningerne skal foretage i henhold til drikkevandsbekendtgørelsens §§ 6-9 og § 12, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1.2.

For nærmere om gældende ret henvises til pkt. 3.1.1.1. og 3.1.1.3. i de almindelige bemærkninger.

Miljøministeren vil for det andet i medfør af det foreslåede § 10 a, stk. 1, skulle foretage en risikostyring på grundlag af resultatet af ovennævnte risikovurdering. Som led i risikostyringen skal ministeren for at forebygge eller kontrollere de identificerede risici i risikovurderingen, når det er relevant, definere og gennemføre forebyggende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, jf. litra a, definere og gennemføre afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, jf. litra b, sikre passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand, eller i begge dele, i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller i råvand, jf. litra c, og vurdere behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, jf. litra d. Risikostyringen skal indledes med forebyggende foranstaltninger, jf. artikel 8, stk. 4.

Til brug for den del af risikostyringen, der består i definering og gennemførelse af forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne efter litra a og b kan ministeren anvende de oplysninger, herunder risikostyringer, der i forvejen er foretaget af f.eks. kommunalbestyrelser og regionsråd. Dette vil f.eks. være oplysninger om, at en kommune som en forebyggende foranstaltning via lokalplanlægningen har forandret arealanvendelsen. Kommunalbestyrelsen skal således i medfør af bekendtgørelse nr. 1697 af 21. december 2016 om krav til kommuneplanlægning inden for områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplunde til almene vandforsyninger uden for disse sørge for, at der ikke etableres virksomhedstyper eller anlæg, der medfører en væsentlig fare for forurening af grundvandet. Det kan også være oplysninger om påbud efter miljøbeskyttel-

seslovens § 24, hvis en virksomhed har forurenet og den afhjælpende foranstaltning kan være at ændre udledningstil-ladelsen, eller at der er opdaget jordforurening, og hvor den afhjælpende foranstaltning kan være at oprense jorden, eller det kan være afhjælpende foranstaltninger i form af eta- blering af en vaskeplads til sprøjteudstyr, så overskydende sprøjtevæske ikke forurener jorden eller information til en lodsejer eller husejer om, hvordan forurening undgås.

Det kan også være krav efter husdyrbruglovens § 8 om, at husdyranlæg og gødnings- og ensilageopbevaringsanlæg på husdyrbrug skal placeres mindst 25 meter fra vandforsyningsanlæg til ikkealmene vandforsyning og 50 meter fra vandforsyningsanlæg til almen vandforsyning.

Det følger af artikel 8, stk. 4, litra a og b, at foranstaltninger, der planlægges eller træffes i henhold til indsatsbekendtgørelsens bilag 5, tabel 1, pkt. d, som gennemfører artikel 11, stk. 3, litra d, i vandrammedirektivet, ikke opfylder krav til risikostyring efter artikel 8. Det vedrører de foranstaltninger, der planlægges eller træffes i henhold til vandforsyningsloven, drikkevandsbekendtgørelsen og udpegningsbekendtgørelsen.

Er det relevant, skal ministeren i overensstemmelse med artikel 8, stk. 4, litra a og b, sikre, at de forebyggende og afhjælpende foranstaltninger, der træffes som led i risikostyringen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, med henblik på gennemførelse af direktivets artikel 8, stk. 4, litra a og b, medtages i de indsatsprogrammer, som Miljøstyrelsen udarbejder for de fire vandområdedistrikter efter indsatsbekendtgørelsen. Ministeren vil til dette kunne anvende hjemlen i vandplanlægningslovens § 22, hvor det fremgår, at indsatsprogrammet revideres og ajourføres mindst hvert sjette år, og vandplanlægningslovens § 23, hvor det fremgår, at indsatsprogrammet kan ændres inde i en planperiode.

Er det relevant, skal miljøministeren endvidere sikre, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer forebyggende foranstaltninger i overensstemmelse med vandrammedirektivet. Miljøministeren vil til dette kunne anvende vandforsyningslovens § 13 d, stk. 1, hvor det fremgår, at en kommunalbestyrelse eller en almen vandforsyning for at gennemføre en indsatsplan vedtaget efter § 13 eller § 13 a kan indgå aftale med ejeren af eller indehaveren af andre rettigheder over en ejendom om dyrkningspraksis eller andre restriktioner i arealanvendelsen eller indgå aftale om salg af hele eller dele af ejendommen til kommunen eller den almene vandforsyning.

Til brug for den del af risikostyringen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, der skal bestå i at sikre en passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i grundvandet i tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand eller i råvand, som kan udgøre en risiko for menneskers sundhed i forbindelse med vandforbrug eller medføre en

uacceptabel forringelse af drikkevandskvaliteten, jf. artikel 8, stk. 4, litra c, i drikkevandsdirektiv V, vil miljøministeren kunne anvende f.eks. kontrollen efter drikkevandsbekendtgørelsens § 9, hvor det fremgår, at kommunalbestyrelsen, hvis der er grund til at antage, at der findes stoffer eller mikroorganismer i vandet, som kan udgøre en potentiel fare for sundheden, og som ikke er fastlagt i et kontrolprogram eller i den forenkledte kontrol, kan træffe afgørelse om, at vandforsyningen kontrollerer disse stoffer eller mikroorganismer, eller kontrol efter drikkevandsbekendtgørelsens § 12, hvor det fremgår, at kommunalbestyrelsen kan beslutte, at der skal foretages kontrolmålinger af vandet fra vandforsyningsanlæg udover den kontrol, der er omfattet af §§ 6-9 i drikkevandsbekendtgørelsen, hvis kommunalbestyrelsen finder det nødvendigt. Miljøministeren vil endvidere efter drikkevandsbekendtgørelsens § 10 kunne ændre drikkevandsbekendtgørelsens bilag for hele eller dele af landet, hvis der på baggrund af GRUMO er grund til at antage at der findes kemiske stoffer i vandet, som kan udgøre en potentiel fare for sundheden, og som ikke er omfattet af bilag 1 b, d, e, og f eller bilag 2. Det kan f.eks. være ved et nyt sundhedsfarligt stof, som ikke står på bilag 2 i drikkevandsbekendtgørelsen, ved screening for et nyt sundhedsfarligt stof i grundvand under GRUMO/NOVANA, eller ved fastsættelse af en ny kravværdi, hvis der opstår ny viden om et stof, som er med i kontrollen efter drikkevandsbekendtgørelsen, f.eks. med PFAS. Der kan endvidere være behov for en målrettet kontrol, hvor der f.eks. er fund af PFAS i fødevarer i nærheden af en brandøvelsesplads, der gav anledning til en kortlægning af brandøvelsespladser og lignende områder, hvor disse PFAS har været anvendt, hvorefter kommunerne kan give vandforsyninger i områderne orientering om, at de bør foretage supplerende kontrol efter drikkevandsbekendtgørelsens § 6 om ikkealmene vandforsyningers kontrol.

Miljøministeren skal alene vurdere behovet for kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer, som ikke er taget i betragtning i den udførte kontrol efter drikkevandsbekendtgørelsen om kontrolprogrammet og i NOVANA om overvågningskontrol, som gennemfører henholdsvis artikel 7 og 8 i vandrammedirektivet.

Er det relevant, skal miljøministeren i overensstemmelse med artikel 8, stk. 4, sikre, at den passende kontrol i overvågningsprogrammerne, som udarbejdes af Miljøstyrelsen efter overvågningsbekendtgørelsen, medtages i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i vandrammedirektivets artikel 8. Ministeren vil til dette kunne anvende hjemlen i overvågningsbekendtgørelsen § 2, hvor det fremgår, at der fastsættes programmer for overvågning for hver vandområdeplanperiode. Planen skal omfatte en periode på 6 år. Det følger af overvågningsbekendtgørelsens § 2, stk. 6, at Miljøstyrelsen tilpasser og reviderer overvågningsprogrammerne, hvis overvågning eller andre data viser, at miljømål, der er fastlagt for et overfladevandområde eller en grundvandsforekomst med hjemmel i § 7, stk. 1, i vandplanlægningsloven, ikke kan forventes opfyldt.

Til brug for den del af risikostyringen, der skal bestå i en vurdering af, hvorvidt der er behov for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i vandrammedirektivet og andre relevante zoner, skal miljøministeren løbende vurdere behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand.

Det er Miljøministeriets vurdering, at den karakterisering af tilstrømningsområder for indvindingssteder, den identifikation af farer og farlige hændelser og den kontrol af overfladevand og grundvand i tilstrømningsområderne, som skal indgå i risikovurderingen efter artikel 8, stk. 2, som udgangspunkt allerede sker eller vil kunne ske efter gældende ret.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at den definerings og gennemførelse af forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningssteder for indvindingssteder, passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer og vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner i tilstrømningssteder for indvindingssteder, som skal indgå i risikostyringen efter artikel 8, stk. 4, som udgangspunkt allerede sker eller vil kunne ske efter gældende ret.

Bestemmelsen i det foreslåede stk. 1 indebærer således, at miljøministeren vil skulle indhente de oplysninger, herunder risikovurderinger og risikostyringer fra landets kommunalbestyrelser, regionsråd og andre relevante offentlige myndigheder, der er relevante ift. drikkevand. Det kan herunder være oplysninger fra kommunen og regionsrådet om forskellige branchers og konkrete virksomheders miljøforhold, der vil kunne bidrage til den samlede risikovurdering og risikostyring.

Det forventes, at ovenstående oplysninger allerede i vidt omfang er tilgængelige for Miljøministeriet, idet det er oplysninger, der udarbejdes af Miljøministeriet eller er tilgængelig for ministeriet, da de indberettes til Jupiterdatabasen eller MiljøGIS, der er offentligt tilgængelige, eller ligger offentligt tilgængelig på andre databaser.

I det omfang oplysningerne ikke indberettes i dag vil oplysningerne fra kommunalbestyrelser og regionsråd kunne indhentes i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 9 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 7. I det omfang oplysningerne skal tilvejebringes af kommunalbestyrelser eller regionsråd, vil oplysningerne skulle tilvejebringes og indhentes efter det foreslåede § 10 a, stk. 2.

Miljøministeren vil i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, skulle foretage en selvstændig risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvin-

dingssteder af drikkevand, der har særligt fokus på det, der er relevant ift. drikkevand. Det bemærkes hertil, at oplysninger tilvejebragt efter vandrammedirektivet har fokus på miljømål om god tilstand for grundvand og overfladevand, dvs. god kemisk og kvantitativ tilstand for grundvand, og god økologisk og god kemisk tilstand for overfladevand. Drikkevandsdirektivet vedrører derimod drikkevandskvaliteten og har som formål at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening.

Miljøministeren skal i risikovurderingen og risikostyringen i overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning nr. 15 dels skulle inddrage og benytte WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, hvoraf blandt andet fremgår, at identifikation og styring af vigtige risici forudsætter en klar forståelse for, hvad der kan gå galt i vandforsyningskæden, herunder i tilstrømningsområderne for at sikre, at vigtige risici kan identificeres og styres. Dels skal miljøministeren i risikovurderingen og risikostyringen tage højde for klimaforandringerne indvirkning på vandressourcerne, herunder trusler fra klimarelaterede ekstreme vejrforhold, kendte ændringer i menneskelige aktiviteter i indvindingsområdet eller som reaktion på kilderelaterede hændelser.

Det forventes, at miljøministeren vil foretage risikovurderingen og risikostyringen på grundlag af de oplysninger m.v., der tilvejebringes i henhold til gældende ret eller indhentes i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 2, jf. nærmere herom i de specielle bemærkninger til den foreslåede indsættelse af § 10 a, stk. 2.

Hvis miljøministeren i forbindelse med indhentelsen af oplysninger vedrørende risikovurdering og risikostyring fra kommunalbestyrelsens, regionsrådet eller andre relevante offentlige myndigheder bliver opmærksom på, at der mangler oplysninger til brug for miljøministerens samlede risikovurdering og risikostyring, vil miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 2, kunne bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet foretager risikovurdering og risikostyring til brug for den samlede risikovurdering og risikostyring, hvor kommunalbestyrelsen og regionsrådet er myndighed, og at de indberetter resultatet af vurderingen og om hvilke foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat til miljøministeren, jf. nærmere det foreslåede § 10 a, stk. 2, og de specielle bemærkninger hertil. Er der fysiske områder, nye brancher, anvendelse af faglige stoffer el.lign., der vil kunne findes problematiske, og hvor der i dag ikke findes regler til at foretage risikovurderingen eller risikostyringen, vil miljøministeren efter det foreslåede stk. 1 selv kunne foretage den manglende risikovurdering og risikostyring med henblik på at kunne foretage risikovurdering og risikostyring i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2 og 4, i drikkevandsdirektiv V.

Det forventes, at miljøministeren delegerer opgaven med

risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand efter de foreslåede § 10 a, stk. 1 og 2, til Miljøstyrelsen.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikovurdering og risikostyring til brug for den risikovurdering og risikostyring, der er nævnt i stk. 1, og indberette vurderingen og de foranstaltninger, der som led i risikostyringen er planlagt eller iværksat, til miljøministeren.

Bestemmelsen indebærer, at miljøministeren vil kunne bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet på baggrund af lovgivning, som kommunalbestyrelsen henholdsvis regionsrådet er ansvarlig for at administrere og forvalte, og som indeholder bestemmelser om risikovurdering og risikostyring, der beskytter eller bidrager til beskyttelse af drikkevand, skal foretage risikovurdering og risikostyring inden for disse ansvarsområder i det omfang miljøministeren finder det hensigtsmæssigt med henblik på, at miljøministeren kan foretage den i det foreslåede § 10 a, stk. 1, nævnte risikovurdering og risikostyring. Det foreslåede stk. 2 skal således ses i sammenhæng med det foreslåede stk. 1, hvorefter miljøministeren foretager risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Det er hensigten, at den indberetning af den udførte risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 2, som kommunalbestyrelsen og regionsrådet vil skulle foretage til miljøministeren, vil skulle indgå i grundlaget for miljøministerens risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 1.

Det er hensigten, at miljøministerens afgørelse om, at kommunalbestyrelsen og regionsrådet skal foretage de i det foreslåede stk. 2 nævnte risikovurderinger og risikostyringer, ikke vil kunne påklages til eksempelvis Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Den almindelige administrative rekurs vil bestå.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, at miljøministeren vil skulle fastsætte nærmere regler om indhold, revision og tidsfrister for miljøministerens risikovurdering og risikostyring efter § 10 a, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren vil skulle fastsætte nærmere regler om indhold, revision, og tidsfrister for risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand nævnt i § 10 a, stk. 1, med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering og risikostyring i artikel 8, stk. 2 og 4, om risikovurderingens og risikostyringens indhold, og artikel 7, stk. 4, om tidsfrister for udførelsen og revision af risikovurderingen og risikostyringen i drikkevandsdirektiv V.

Det forventes derfor, at der ved bekendtgørelse vil blive fastsat regler om indholdet af den risikovurdering, som miljøministeren vil skulle foretage med henblik på efterlevelse af efter drikkevandsdirektivets krav i artikel 8, stk. 1, jf. stk. 2.

Der forventes herunder fastsat regler om, at risikovurderingen vil skulle omfatte karakterisering af tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand identifikation af farer og farlige hændelser i disse tilstrømningsområder og en vurdering af de risici, som kan udgøre for drikkevandskvaliteten, samt passende kontrol af overfladevand eller grundvand eller begge dele i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer, jf. nærmere herom direktivets artikel 8, stk. 2, 1, afsnit, litra a-d. Med hensyn til karakterisering af tilstrømningsområder skal denne omfatte en identifikation og kortlægning af tilstrømningsområder, kortlægning af beskyttelseszoner, hvis sådanne er oprettet efter vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, georeferencer for alle indvindingssteder i tilstrømningsområderne og beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i tilstrømningsområderne, jf. nærmere herom drikkevandsdirektivets artikel 8, stk. 2, 1. afsnit, litra a.

Det forventes endvidere, at der ved bekendtgørelse vil blive fastsat regler om indholdet i den risikostyring, som miljøministeren efter direktivets artikel 8, stk. 4, skal foretage på baggrund af resultatet af risikovurderingen i artikel 8, stk. 2, herunder at der, når det er relevant, skal træffes de i artikel 8, stk. 4, litra a-d, nævnte foranstaltninger i risikostyringen for at forebygge eller kontrollere de risici, der er identificeret i risikovurderingen, idet der indledes med de forebyggende foranstaltninger. De i artikel 8, stk. 4, litra a-d, nævnte foranstaltninger omfatter definering og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, definering og gennemførelse af afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, sikring af passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand, eller i begge dele, i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller i råvand, og vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, jf. nærmere artikel 8, stk. 4, litra a-d, i drikkevandsdirektiv V.

Det forventes, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse vil blive fastsat regler om, at miljøministeren med henblik på at kunne foretage den i det foreslåede § 10 a, stk. 1, nævnte risikovurdering og risikostyring, skal indhente, samle og inddrage alle for drikkevand relevante oplysninger, fra landets kommunalbestyrelser, regionsråd og andre relevante offentlige myndigheder, og på den baggrund foretage en samlet risikovurdering og en samlet risikostyring på baggrund af oplysningerne med fokus på drikkevand.

Det forventes endvidere, at der vil blive fastsat regler om, at miljøministerens ved foretagelse af risikovurdering og risikostyring skal tage højde for klimaforandringerne indvirkning på vandressourcerne og inddrage og benytte WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, jf. nærmere afsnit 3.1.1.2. om drikkevandsdirektiv V, hvor præambelbetragtning 15 beskrives.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt. indeholder endvidere hjemmel til, at miljøministeren fastsætter regler om revision og tidsfrister for miljøministerens risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 1.

Det forventes, at miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse vil fastsætte nærmere regler om revision og tidsfrister for ministerens risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering i og artikel 7, stk. 4, om tidsfrister for udførelsen og revision af risikovurderingen, i drikkevandsdirektiv V, jf. nærmere pkt. 2.2. og 3.1. om artikel 7. Det fremgår af artikel 7, stk. 4, at risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand første gang skal udføres senest den 12. juli 2027, og at den skal revideres med jævne mellemrum på højst seks år og ajourføres om nødvendigt.

Det forventes, at der aktuelt i medfør af den foreslåede § 10 a, stk. 3, vil blive fastsat regler om risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand indvundet fra grundvand, da drikkevand i dag indvindes fra grundvand, jf. nærmere pkt. 3.1.1. Hvis der på sigt vil blive indvundet drikkevand fra overfladevand, giver den foreslåede § 10 a, stk. 3, tillige hjemmel til at fastsætte regler om risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand indvundet fra overfladevand, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.2.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.*, at ministeren vil skulle fastsætte nærmere regler for tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering og risikostyring efter § 10 a, stk. 2, og om, at indberetningen skal ske i et bestemt format.

Den foreslåede indsættelse af *stk. 3, 2. pkt.*, sker med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering i artikel 8, stk. 2 og 4, om risikovurderingens og risikostyringens indhold, og artikel 7, stk. 4, om tidsfrister for udførelsen og revision af risikovurderingen, i drikkevandsdirektiv V.

Det forventes, at miljøministeren vil udnytte den foreslåede bemyndigelse til ved bekendtgørelse at fastsætte regler om frister og format for kommunalbestyrelsernes og regionsrådenes indberetning af de risikovurderinger og risikostyringer, som miljøministeren i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 2, måtte bestemme, at de skal udføre. Det

forventes, at der vil blive fastsat regler med frister for disse indberetninger, der dels sikrer, at miljøministeren vil være i stand til dels at udføre risikovurderingen og risikostyringen efter den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, første gang senest den 12. juli 2027, og herefter med jævne mellemrum på højst seks år revidere denne risikovurdering og risikostyring, jf. direktivets artikel 7, stk. 4. Det forventes endvidere, at miljøministeren vil fastsætte regler, der skal sikre, at disse oplysninger indberettes i et format, herunder eventuelt ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til miljøministeren, der er hensigtsmæssigt i forhold til såvel den risikovurdering og risikostyring, som miljøministeren skal udføre i henhold til det foreslåede § 10 a, stk. 1.

Til nr. 9

Efter § 13 skal kommunalbestyrelsen vedtage en indsatsplan for hvert af de udpegede indsatsområder, jf. § 11 a, stk. 1, nr. 5, som er delområder inden for de følsomme indvindingsområder, hvor en særlig indsats til beskyttelse af vandressourcerne er nødvendig til sikring af drikkevandsinteresserne. Efter § 13 a kan en kommunalbestyrelse vedtage en indsatsplan for et område, hvis udpegningen efter § 11 a, stk. 1, nr. 5, er utilstrækkelig til at sikre kommunens vandforsyningsinteresser.

Indsatsplanerne efter §§ 13 og 13 a skal udarbejdes på baggrund af en nærmere kortlægning af arealanvendelse, forureningstrusler og naturlig beskyttelse af de pågældende vandressourcer, og skal indeholde en detaljeret opgørelse over behovet for beskyttelse samt retningslinjer og tidsplan for myndighedernes indsats til opnåelse af denne beskyttelse.

§ 13 b i vandforsyningsloven vedrører den proces, som kommunalbestyrelsen skal overholde i forbindelse med udarbejdelse af indsatsplaner efter §§ 13 og 13 a. Det følger af § 13 b, stk. 6, de grundejere og andre parter, der berøres af en indsatsplan vedtaget efter §§ 13 eller 13 a, skal have skriftlig, individuel underretning herom og om indholdet af planen.

Vandforsyningsloven indeholder ikke hjemmel til at pålægge kommunerne en pligt til at indsende vedtagne indsatsplaner til miljøministeren.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 13 b, *stk. 6, 2. pkt.*, i vandforsyningsloven, at indsatsplanen sendes til miljøministeren.

Den foreslåede indsættelse indebærer, at kommunalbestyrelsen skal sende indsatsplaner vedtaget efter §§ 13 eller 13 a til miljøministeren.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at miljøministeren kan anvende de oplysninger, der fremgår af de indsatsplaner, som kommunalbestyrelserne vedtager efter §§ 13 og 13 a i ministerens risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand i medfør af det foreslåede § 10 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og de specielle bemærkninger dertil.

De indsendte indsatsplaner vil bidrage til at sikre, at miljøministerens risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, udføres i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse på indsatsplaner vedtaget efter lovens ikrafttræden.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, stk. 4, hvorefter kommunalbestyrelserne senest den 31. december 2024 skal indsende gældende indsatsplaner vedtaget i henhold til §§ 13 og 13 a i lov om vandforsyning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, til miljøministeren.

For nærmere herom, se de specielle bemærkninger til det foreslåede § 4, stk. 4, jf. lovforslagets § 4.

Til nr. 10

Efter § 13 skal kommunalbestyrelsen vedtage en indsatsplan for hvert af de udpegede indsatsområder, jf. § 11 a, stk. 1, nr. 5, som er delområder inden for de følsomme indvindingsområder, hvor en særlig indsats til beskyttelse af vandressourcerne er nødvendig til sikring af drikkevandsinteresserne. Efter § 13 a kan en kommunalbestyrelse vedtage en indsatsplan for et område, hvis udpegningen efter § 11 a, stk. 1, nr. 5, er utilstrækkelig til at sikre kommunens vandforsyningsinteresser.

Efter § 16 kan miljøministeren fastsætte nærmere regler om grundlaget for og indholdet af indsatsplaner efter §§ 13 og 13 a. Efter stk. 3 kan ministeren fastsætte nærmere regler om tidsfrister og procedure i forbindelse med tilvejebringelse og iværksættelse af indsatsplaner efter § 13 og § 13 a. Miljøministeren kan herunder fastsætte regler om, at offentliggørelse af forslag til indsatsplaner efter §§ 13 og 13 a og offentlig annoncering af planlægning efter § 14 samt revision af planlægningen kan ske udelukkende digitalt.

Vandforsyningsloven indeholder ikke hjemmel for miljøministeren til at fastsætte regler om tidsfrister og format for indsendelse af indsatsplaner efter det foreslåede § 13 b, stk. 6, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 9, og de specielle bemærkninger hertil.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 16, stk. 4., at miljøministeren endvidere kan fastsætte regler om tidsfrister for indsendelse af indsatsplaner efter § 13 b, stk. 6, 2. pkt., og om at indsatsplanerne skal indsendes i et bestemt format.

Det foreslåede § 16, stk. 4, skal ses i sammenhæng med det foreslåede § 13 b, stk. 6, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 9, hvorefter kommunalbestyrelsen skal sende en indsatsplan vedtaget efter §§ 13 eller 13 a til Miljøministeriet. Bestemelsen vil også omfatte indsatsplaner, der er eksempelvis 10 år gamle og fortsat gældende, jf. lovforslagets § 4, stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at miljøministeren kan modtage de oplysninger, der fremgår af de indsatsplaner, som kommunalbestyrelserne vedtager efter §§ 13 og 13 a, til brug for ministerens risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand i medfør af det foreslåede § 10 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og de specielle bemærkninger dertil.

De indsendte indsatsplaner vil bidrage til at sikre, at miljøministerens risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, udføres i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V.

Bemyndigelsen forventes udmøntet i bekendtgørelse nr. 912 af 27. november 2016 om indsatsplaner, hvor de nærmere regler for kommunalbestyrelsernes indsendelse af indsatsplanerne til miljøministeren fastsættes. Det forventes, at miljøministeren vil udnytte den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte regler om, at kommunalbestyrelserne løbende skal indsende vedtagne indsatsplaner til miljøministeren, idet indsatsplanerne løbende vil skulle indgå i miljøministerens udarbejdelse af risikovurderinger og -planer for risikostyring, jf. nærmere lovforslagets § 1, nr. 9. Bemyndigelsen kan imidlertid også udnyttes til at fastsætte krav om, at kommunerne indsender allerede vedtagne indsatsplaner i det omfang dette findes relevant for Miljøministeriets udarbejdelse af risikovurderinger og planer for risikostyring, jf. nærmere lovforslagets § 4, stk. 4.

Bemyndigelsen vil tillige kunne anvendes til, at miljøministeren kan bestemme formatet af indberetningen af de vedtagne indsatsplaner med henblik på nemmere at kunne identificere de oplysninger i indsatsplanerne, der er af relevans for de risikovurderinger og de risikostyringer, som ministeren skal udføre efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Til nr. 11

Det følger af § 20, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen meddeler tilladelse til vandindvinding, herun-

der: 1) Anlæg med en årlig indvinding af grundvand på højst 3.000 m³, der ikke anvendes til vanding af landbrugsafgrøder. 2) Vandforsyningsanlæg for mindre bebyggelser på landet, for så vidt anlægget kan forsyne hele bebyggelsen og indvindingen af grundvand højst udgør 6.000 m³ årligt.

Det foreslås, at der i § 20, stk. 1, efter »vandindvinding« indsættes »jf. dog § 25, stk. 1,«.

Den foreslåede ændring er en følge af den foreslåede indsættelse af et nyt § 25, stk. 1, i vandforsyningsloven, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 15, hvorefter indvinding af grundvand eller overfladevand, der iblandes det afsaltede havvand til drikkevandsforsyning ikke må ske uden tilladelse fra miljøministeren.

Med den foreslåede ændring af § 20, stk. 1, vil det således være miljøministeren, der meddeler tilladelse til indvinding af grundvand og overfladevand, der iblandes det afsaltede havvand til drikkevandsforsyning, efter det foreslåede § 25, stk. 1.

Til nr. 12

Det følger af § 21, stk. 1, i vandforsyningsloven, at vandindvindingsanlæg ikke må etableres eller på væsentlig måde udbedres eller ændres, før kommunalbestyrelsen har meddelt tilladelse hertil.

Det foreslås, at der i § 21, stk. 1, efter »hertil« indsættes », jf. dog § 25, stk. 1«.

Den foreslåede ændring er en følge af det foreslåede § 25, stk. 1, i vandforsyningsloven, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 15, hvorefter indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltnings af havvand og indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i det afsaltede havvand ikke må ske uden tilladelse fra miljøministeren. Tilladelseskravet i § 25, stk. 1, omfatter også krav om tilladelse til etablering, væsentlig udbedring eller ændring af selve vandforsyningsanlægget, jf. nærmere bemærkningerne § 1, nr. 15.

Den foreslåede ændring af § 21, stk. 1, indebærer, at det i de situationer, hvor miljøministeren meddeler tilladelse efter det foreslåede § 25, stk. 1, også vil være miljøministeren, der meddeler tilladelse til, at anlæg, som indvinder vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltnings af havvand og med eventuel iblanding af grundvand eller overfladevand, må etableres eller på væsentlig måde udbedres eller ændres.

Til nr. 13

Det følger af § 23, stk. 1, at ejeren af et vandindvindingsanlæg er erstatningspligtig for skade, som voldes i bestående forhold ved forandring af grundvandsstanden under prøveboringer og prøvepumpninger og under anlæggets udførelse og drift, jf. dog stk. 3. Erstatningen kan nedsættes eller bortfalde, for så vidt skaden kan tilregnes den skadelidte selv eller er en følge af særlige forhold på skadelidtes ejendom, som skadelidte findes at burde bære risikoen for. Det følger af bestemmelsens stk. 2, at ejeren af et vandindvindingsanlæg endvidere er erstatningspligtig for skade, som voldes i bestående forhold ved forandring af vandføringen i vandløb eller vandstanden i søer m.v. under anlæggets udførelse og drift, medmindre andet følger af andre retsregler, jf. dog stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Det følger af stk. 3, at stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse for vandindvindinger omfattet af § 20, stk. 1, nr. 1 eller 2. Det følger af stk. 4, at i mangel af enighed afgøres erstatningsspørgsmål af taksationsmyndighederne. Taksationsmyndighedernes udgifter ved sagens behandling, bortset fra vederlag til formænd og sekretærer, betales forlods af kommunalbestyrelsen.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 23, stk. 3, hvorefter stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på vandindvindinger, der er meddelt tilladelse til efter § 25, stk. 1.

Den foreslåede indsættelse af nyt stk. 3 indebærer, at ejeren af et vandindvindingsanlæg, som er meddelt tilladelse efter § 25, stk. 1, er erstatningspligtig for skade, som voldes i bestående forhold ved forandring af grundvandsstanden under prøveboringer og prøvepumpninger og under anlæggets udførelse og drift, jf. dog § 23, stk. 3, som med den foreslåede indsættelse af stk. 3 bliver stk. 4. Erstatningen kan nedsættes eller bortfalde, for så vidt skaden kan tilregnes den skadelidte selv eller er en følge af særlige forhold på skadelidtes ejendom, som skadelidte findes at burde bære risikoen for.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at ejeren af et vandindvindingsanlæg, som er meddelt tilladelse efter § 25, stk. 1, også er erstatningspligtig for skade, som voldes i bestående forhold ved forandring af vandføringen i vandløb eller vandstanden i søer m.v. under anlæggets udførelse og drift, medmindre andet følger af andre retsregler, jf. dog § 23, stk. 3, som med den foreslåede indsættelse af stk. 3 bliver stk. 4. Bestemmelsen i § 23, stk. 1, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås således med lovforslaget, at § 23, stk. 1 og 2, som indeholder regler om erstatningspligt for den skade, som en vandindvinding kan medføre på bestående forhold tillige finder anvendelse for ejere af et vandindvindingsanlæg, som er meddelt tilladelse efter § 25, stk. 1.

Til nr. 14

Det følger af § 23, stk. 4, 1. pkt., at i mangel af enighed afgøres erstatningsspørgsmål af taksationsmyndighederne. Det følger endvidere at bestemmelsens stk. 4, 2. pkt., at taksationsmyndighedernes udgifter ved sagens behandling, bortset fra vederlag til formænd og sekretærer, betales forlods af kommunalbestyrelsen.

Det foreslås, at der i § 23, stk. 4, 2. pkt., der med lovforslaget bliver *stk. 5, 2. pkt.*, indsættes efter »kommunalbestyrelsen«: »eller af miljøministeren ved tilladelser meddelt efter § 25, stk. 1«.

Den foreslåede ændring af § 23, stk. 5, 2. pkt., indebærer, at i mangel af enighed afgøres erstatningsspørgsmål vedrørende vandindvindinger, der er meddelt tilladelse til efter § 25, stk. 1, af taksationsmyndighederne. Taksationsmyndighedernes udgifter ved sagens behandling, bortset fra vederlag til formænd og sekretærer, betales forlods af miljøministeren.

Til nr. 15

Det følger af vandforsyningslovens § 25, stk. 1, at indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden tilladelse fra miljøministeren. Bestemmelsen har ikke været udnyttet. Bestemmelsen gælder ikke for skibes destillation af havvand under rejser eller skibes tankning i udlandet, jf. nærmere herom pkt. 3.8. i de almindelige bemærkninger.

Det følger af lovens § 18, at grundvand og overfladevand ikke må indvindes uden tilladelse. Efter lovens § 20 meddeler kommunalbestyrelsen tilladelse til indvinding af grundvand og overfladevand og efter § 21 må vandindvindingsanlæg ikke etableres eller på væsentlig måde udbedres eller ændres, før kommunalbestyrelsen har meddelt tilladelse hertil.

Det foreslås at ophæve § 25, stk. 1, og i stedet indsætte § 25, stk. 1-3.

Det foreslås med § 25, *stk. 1*, at indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand ikke må ske uden tilladelse fra miljøministeren, jf. dog § 64 a.

Det foreslåede stk. 1 indebærer, at der ikke må indvindes vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand uden tilladelse fra miljøministeren. Dette svarer til den gældende lovs § 25, stk. 1.

Det foreslåede stk. 1, indebærer endvidere, at der ikke må indvindes grundvand og overfladevand til iblanding i det

afsaltede havvand uden tilladelse fra miljøministeren. Dette er en ændring i forhold til de gældende regler i vandforsyningslovens § 20, hvorefter kommunalbestyrelsen meddeler tilladelse til indvinding af grundvand og overfladevand.

En tilladelse til at indvinde havvand samt grundvand og overfladevand til iblanding i det afsaltede havvand efter den foreslåede § 25, stk. 1, vil også omfatte tilladelse til boring og etablering af vandforsyningsanlæg, hvorfra der ønskes indvundet vand. Dette svarer til den gældende lovs § 25, stk. 1, for så vidt angår anlæg til havvand. En væsentlig ændring eller udbedring af anlægget vil også kræve tilladelse efter det foreslåede stk. 1. En tilladelse omfatter ikke bygge- og anlægsarbejder.

Kun grundvand og overfladevand, der indvindes alene med det formål at iblandes afsaltet havvand, vil være omfattet af bestemmelsen i stk. 1. Dette indebærer, at grundvand og overfladevand, der allerede indvindes uden at iblandes havvand, eller som forventes at skulle anvendes til andet end iblanding afsaltet havvand, vil være omfattet af de eksisterende regler om kommunalbestyrelsernes kompetence til at meddele tilladelse til indvinding af grundvand og overfladevand og etablering af vandindvindingsanlæg m.v., jf. vandforsyningslovens kapitel 4.

Det foreslåede stk. 1 indebærer således, at miljøministeren, og ikke kommunalbestyrelsen, skal meddele tilladelse til indvinding, boring, etablering og væsentlige ændringer eller udbedringer af anlægget, når der gives tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i afsaltet havvand, jf. det foreslåede § 25, stk. 1. Der vil kunne fastsættes vilkår om dette i tilladelsen, jf. nedenfor om stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse indebærer med henvisningen til § 64 a endvidere, at tilladelseskravet i § 25, stk. 1, ikke gælder for afsaltning af havvand til drikkevand på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, som i stedet foreslås reguleret i lovens § 64 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 42, og bemærkningerne hertil.

Det er hensigten, at der alene vil kunne gives tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og til indvinding af grundvand og overfladevand med henblik på iblanding i afsaltet havvand efter stk. 1 undtagelsesvist, og at der vil blive fastsat vilkår for udnyttelsen af tilladelsen, jf. nærmere herom bemærkningerne til stk. 2 nedenfor.

Det er endvidere hensigten, at miljøministeren vil delegere sin kompetence til at meddele tilladelser efter det foreslåede § 25, stk. 1, til Miljøstyrelsen.

Afgørelsen om tilladelse efter det foreslåede § 25, stk. 1, vil

ikke kunne påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. vandforsyningslovens § 75.

Den foreslåede ophævelse og indsættelse af et nyt § 25, stk. 1, indebærer endelig, at bestemmelsen om, at levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden tilladelse udgår af § 25, stk. 1. Dette foreslås med henblik på at samle tilladelserne til indvinding af havvand til drikkevand og tilladelse til indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand efter § 25 i en bestemmelse. Forslaget skal sammenholdes med lovforslagets § 1, nr. 16, hvorefter denne bestemmelse i stedet foreslås indsat i vandforsyningslovens § 25, stk. 3, der med lovforslaget bliver stk. 5.

Undladelse af at indhente tilladelse efter § 25, stk. 1, foreslås at kunne straffes med bøde i medfør af § 84, stk. 1, nr. 2, i vandforsyningsloven, jf. også nærmere lovforslagets § 1, nr. 52.

Det foreslås med § 25, stk. 2, 1. pkt., at miljøministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår, herunder om egenkontrol, der kan meddeles tilladelse efter stk. 1.

Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelse vil blive udnyttet til at fastsætte regler om, at en tilladelse efter § 25, stk. 1, alene vil kunne meddeles undtagelsesvist. Det kan f.eks. være tilfælde, hvor det vil være umuligt eller uforholdsmæssig ressourcekrævende for vandforsyningen at etablere indvinding af grundvand til drikkevand, eller der ansøges om indvinding i områder, hvor der er mangel på grundvand og det vil være uforholdsmæssigt ressourcekrævende at etablere indvinding af drikkevand fra en eksisterende vandforsyning f.eks. pga. afstanden dertil. Det kan også være tilfælde, hvor der er særlige begrænsninger på grund af geografiske forhold, såsom afsides beliggenhed eller begrænset adgang til vandforsyningsområdet, såsom f.eks. forholdene på Ertholmene.

Der vil endvidere kunne fastsættes regler om andre forhold, som skal indgå i vurderingen af, hvorvidt der vil kunne meddeles tilladelse, f.eks. krav til råvandets kvalitet eller risici ved omkringliggende forureningskilder.

For så vidt angår den del af tilladelsen, der vedrører iblanding af grundvand eller overfladevand i det afsaltede havvand, der skal anvendes til drikkevand, er det endvidere hensigten, at der herudover vil kunne fastsættes regler om, at vurderingen tillige skal omfatte, i hvilket omfang iblandingen eventuelt vil kunne forbedre drikkevandets kvalitet. Til brug for en vurdering heraf vil der skulle tages udgangspunkt i drikkevandsdirektiv V, note til bilag 1, del C, hvoraf det fremgår, at det bør sikres, at vandet ikke må være aggressivt eller korrosivt. Dette gælder navnlig vand, der behandles ved eksempelvis demineralisering, blødgøring,

membranbehandling, omvendt osmose m.v. Det fremgår videre, at hvis drikkevand stammer fra en behandling, som i betydelig grad demineraliserer eller blødgør vandet, som det er tilfældet med afsaltning af havvand, kan calcium- og magnesiumsalte tilsættes for at genoprette vandets tilstand. Hensynet bag er at mindske eventuelle mulige negative virkninger for sundheden samt mindske vandets korrosivitet og aggressivitet og for at forbedre smagen. Denne effekt kan bl.a. opnås ved at iblande grundvand eller overfladevand i det afsaltede havvand.

I de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen skal udarbejde en indstilling til miljøministeren efter regler udstedt i medfør af det foreslåede stk. 3, vil kommunalbestyrelsens indstilling tillige skulle indgå i miljøministerens vurdering, jf. nedenfor om stk. 3.

Miljøministeren vil endvidere efter det foreslåede stk. 2 kunne fastsætte regler om vilkår for udnyttelse af en tilladelse efter stk. 1 til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i afsaltet havvand.

Den foreslåede bemyndigelse forventes udnyttet til at fastsætte regler om vilkår for udnyttelse af en tilladelse efter § 25, stk. 1, f.eks. om krav til drikkevandskvaliteten, krav til risikovurderinger og risikostyringer i forsyningskæden, krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder egenkontrol og at udgifterne for egenkontrollen skal afholdes af vandforsyningen og om kontrolprogrammer, og om udbedrende foranstaltninger m.v. Der kan endvidere fastsættes vilkår om f.eks. overvågningsboringer, mængden af vand, der må indvindes, måleanordningers art, indberetning og registrering af indvundne vandmængder, eller krav til etablering, indretning og drift af vandforsyningsanlægget i form af eksempelvis krav til indvindingsstedets beliggenhed eller konstruktion i form af eksempelvis opførelse af rentvandsbeholder, krav om, at vandforsyningen selv skal foretage en løbende eller periodisk driftskontrol af anlægget og indberetning heraf, krav om laboratorieundersøgelser, herunder at udgifterne skal afholdes af vandforsyningen, krav om underretning ved væsentlige ændringer af vandforsyningsanlægget, eller krav om, at vandforsyningsanlæg ikke på væsentlig måde må udbedres eller ændres, før miljøministeren har meddelt tilladelse hertil.

Der kan tillige fastsættes regler om, hvilke oplysninger, der skal fremgå af tilladelsen, herunder at tilladelser til vandindvinding meddeles for et bestemt tidsrum eller oplysninger om indvindingsmængde og formål m.v. med henblik på bedømmelsen af eventuelle skader på omgivelserne som følge af ændringer af grundvandsstanden, vandføringen i vandløb eller vandstanden i søer m.v.

Vilkårene vil som minimum skulle overholde EU-retlige forpligtelser, herunder særligt drikkevandsdirektiv V, og det foreslåede § 25, stk. 2, vil skulle bidrage til at gennemføre drikkevandsdirektivet, navnlig reglerne om kvalitetskrav, risikovurderinger og risikostyringer i forsyningskæden, krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, og kontrol og udbedrende foranstaltninger.

Miljøministeren vil i overensstemmelse med drikkevandsdirektivet kunne undtage vandforsyninger fra krav, som der kan undtages fra medfør af EU-retsakter, eksempelvis artikel 7, stk. 2, om tilpasning af gennemførelsen af den risikobaserede tilgang for vandforsyninger, når der er særlige begrænsninger på grund af geografiske forhold, og artikel 9, stk. 6, om undtagelse fra kravet om at foretage risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet af vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer. Herudover til der kunne fastsættes vilkår, som sikrer, at de bestemmelser, der fastsættes vedrørende drikkevand indvundet fra grundvand, svarer til de bestemmelser, der gælder for drikkevand indvundet fra havvand, i det omfang det er muligt og i det omfang, dette vil være i overensstemmelse med kravene i drikkevandsdirektiv V.

Miljøministeren fører tilsyn med tilladelser efter § 25, jf. nærmere lovforslagets § 1, nr. 33, 40 og 45.

Miljøministeren vil efter vandforsyningslovens §§ 32, 34 og 35 helt eller delvis kunne tilbagekalde indvindingstilladelsen under visse betingelser, herunder, hvis tilladelsen er givet på grundlag af urigtige oplysninger af væsentlig betydning, eller hvis vilkårene for tilladelsen tilsidesættes, eller når indvinding ikke er sket inden for et sammenhængende tidsrum af fem år.

Efter lovforslagets § 1, nr. 17 og 18, om ændring af vandforsyningslovens §§ 33 og 36, vil indehaveren af tilladelsen efter de foreslåede § 25, stk. 1 eller 5, skulle indbringe spørgsmålet om fortsat vandindvinding for miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, hvis der sker væsentlig ændring i formålet med en vandindvinding, ligesom det vil være miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, der vil kunne påbyde, at brønden tilkastes eller boringen lukkes ved bortfald af tilladelse til indvinding af grundvand på Ertholmene.

Det følger endelig af det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, at miljøministeren kan fastsætte regler om ansøgning om tilladelse efter stk. 1 og om ansøgnings indhold, og at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation om tilladelse skal ske i et bestemt format, herunder at ansøgningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital selvbetjening.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at vandforsyningen i ansøgningen om tilladelse efter det foreslåede § 25, stk. 1, eksempelvis skal oplyse, hvad formålet med indvindingen er samt en begrundelse for størrelsen af den ansøgte vandmængde. Det kan også være regler om krav om angivelse af den ønskede beliggenhed af indvindingssted og anlæg i øvrigt og af det forventede indvindingsområde m.v.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation om tilladelse efter stk. 1, skal ske i et bestemt format, herunder at ansøgningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital selvbetjening. Det er hensigten, at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation m.v. skal ske ved benyttelse af eksisterende it-systemer eller ved anden digital underretning til Miljøministeriet.

Det følger af det foreslåede § 25, *stk. 3*, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen skal udarbejde en indstilling til brug for ministerens afgørelse om tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, der iblandes afsaltet havvand efter stk. 1, herunder om indstillingens indhold og tidsfrister for indgivelse af indstilling til ministeren.

Det er hensigten, at miljøministeren i det omfang det findes relevant, fastsætter regler om, at kommunalbestyrelsen skal udarbejde en indstilling til brug for miljøministerens vurdering og afgørelse af, hvorvidt der kan meddeles tilladelse efter det foreslåede § 25, stk. 1, til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i afsaltet havvand, herunder til tilladelse til boring og tilladelse til at etablere, væsentligt udbedre eller ændre vandindvindingsanlæg. Det er endvidere hensigten, at miljøministeren i det omfang det findes relevant, fastsætter regler om indstillingens indhold og om tidsfrister for indgivelse af indstilling til miljøministeren.

Kommunalbestyrelsens indstilling skal bl.a. sikre mod, at der sker en overudnyttelse af grundvandsressourcen, at der ikke sker utilsigtet indvirkning på vandløb og natur m.v., og at indvindingen ikke strider mod kommunale planer, vandforsyningsplaner m.v. For så vidt angår indstillingens indhold vil miljøministeren kunne fastsætte regler om de forhold, der skal beskrives og vurderes af kommunalbestyrelsen.

Kommunalbestyrelsens indstilling vil som udgangspunkt blive lagt til grund for ministerens afgørelse. Det forventes, at kommunalbestyrelsen i alle tilfælde vil skulle meddele indstilling til miljøministeren ved nye ansøgninger om tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i afsaltet havvand, der skal anvendes til drikke-

vand, medmindre området ikke er omfattet af den kommunale inddeling, såsom Ertholmene.

Kommunalbestyrelsen skal fortsat sikre, at der foretages og opretholdes beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med boringen og indsatsområde m.v., jf. gældende regler herom.

Indstilling til brug for ministerens afgørelse efter § 25, stk. 1, vil skulle udarbejdes af kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor den ansøgte indvinding af grundvand eller overfladevand skal finde sted.

Til nr. 16

Det følger af vandforsyningslovens § 25, stk. 3, at levering af grundvand og overfladevand til udlandet ikke må ske uden tilladelse fra ministeren.

Med den foreslåede ændring af § 25, stk. 3, som med lovforslaget bliver § 25, stk. 5, indsættes efter »udlandet«: »og levering af drikkevand fra udlandet.«.

Den foreslåede ændring er begrundet i det foreslåede § 25, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, hvorved bestemmelsen om, at levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden tilladelse fra miljøministeren, udgår af § 25, stk. 1.

Den foreslåede ændring af § 25, stk. 5, indebærer, at den del af gældende § 25, stk. 1, som vedrører, at levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden ministerens tilladelse, fremover vil fremgå af § 25, stk. 5, i vandforsyningsloven. Ændringen indebærer ikke indholdsmæssige konsekvenser.

Til nr. 17

Det følger af vandforsyningslovens § 33, stk. 1, at sker der væsentlig ændring i formålet med en vandindvinding, skal indehaveren af tilladelsen indbringe spørgsmålet om fortsat vandindvinding for kommunalbestyrelsen.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 33, stk. 1, 2. pkt., hvorefter ved tilladelse meddelt efter § 25, stk. 1 eller 5, skal spørgsmålet dog indbringes for miljøministeren.

Den foreslåede ændring er begrundet i det foreslåede § 25, stk. 1, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 15 og 16, hvorefter miljøministeren meddeler tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand, til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i det afsaltede havvand, og til levering af grundvand og overfladevand til udlandet.

Den foreslåede ændring indebærer, at såfremt indehaver af en tilladelse efter § 25 ønsker at ændre formålet med indvindingen, skal vedkommende indbringe spørgsmålet om fortsat vandindvinding for miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen.

Til nr. 18

Det følger af vandforsyningslovens § 36, at medfører bortfaldet af en tilladelse til indvinding, at en vandforsyningsbrønd eller -boring bliver overflødig, eller har ejendommen samtidig en anden vandforsyning, som i det væsentlige kan erstatte forsyningen fra brønden eller boringen, kan kommunalbestyrelsen påbyde, at brønden tilkastes eller boringen lukkes.

Det foreslås at indsætte et nyt § 36, 2. pkt., hvorefter miljøministeren ved bortfald af en tilladelse til indvinding af grundvand på Ertholmene kan påbyde, at brønden tilkastes eller boringen lukkes.

Den foreslåede ændring er begrundet i det foreslåede § 25, stk. 1, i vandforsyningsloven, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 15, hvorefter miljøministeren meddeler tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i det afsaltede havvand. Bestemmelsen skal sikre, at det ved bortfald af en tilladelse til indvinding af grundvand på Ertholmene kan påbydes, at brønden tilkastes eller boringen lukkes. Da Ertholmene ikke hører under en kommunalbestyrelse, vil miljøministeren med bestemmelsen kunne påbyde, at brønden tilkastes eller boringen lukkes.

Den foreslåede ændring af § 36 indebærer, at såfremt bortfaldet af en tilladelse til indvinding af grundvand på Ertholmene efter det foreslåede § 25, stk. 1, medfører, at en vandforsyningsbrønd eller -boring bliver overflødig, eller har ejendommen samtidig en anden vandforsyning, som i det væsentlige kan erstatte forsyningen fra brønden eller boringen, kan miljøministeren, og ikke kommunalbestyrelsen, påbyde, at brønden tilkastes eller boringen lukkes.

Til nr. 19

Det følger af overskriften til vandforsyningslovens kapitel 9, at kapitlet i dag vedrører Forholdet mellem en almen vandforsyning og forbrugerne.

Det foreslås, at kapitelotherskriften til kapitel 9 affattes ”Forholdet mellem vandforsyninger og forbrugere”.

Med lovforslagets § 1, nr. 20 indsættes en ny § 52 c, som

medfører forpligtelser til at offentliggøre oplysninger for forbrugere, der gælder ikke bare for almene vandforsyninger, men også for ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere.

Den foreslåede kapiteloverskrift vil således mere retvisende afspejle indholdet af bestemmelserne i kapitlet.

Til nr. 20

Ressort for vandforsyningsloven er delt mellem Miljøministeriet, der varetager regulering af vandkvalitet, og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, der varetager reguleringen af vandsektorens organisering og økonomiske forhold, jf. kongelig resolution af 28. juni 2015. Der henvises til pkt. 3.6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af § 53, stk. 1, i vandforsyningsloven, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, at almene vandforsyninger skal fastsætte anlægs- og driftsbidrag en gang årligt, som skal godkendes af kommunalbestyrelsen. Bidragene dækker betaling for bl.a. indvinding og distribution af drikkevand til forbrugerne, samt betaling for tilslutning til vandforsyningen. Af § 55, stk. 1, der ligeledes hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, fremgår, at de almene vandforsyninger skal udarbejde et regulativ, som indeholder nærmere regler om bl.a. retten til forsyning fra forsyningsledningerne. Såvel anlægs- og driftsbidrag som regulativer skal godkendes af kommunalbestyrelserne i den eller de pågældende kommuner, hvor vandet forbruges.

Det følger af § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt., i vandforsyningsloven, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, at de godkendte anlægs- og driftsbidrag henholdsvis regulativer skal være tilgængelige på de respektive almene vandforsyningers hjemmesider.

Det følger af lovbemærkningerne til § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt., at formålet med bestemmelserne er at sikre hensynet til gennemsigtighed for vandforbrugere, jf. vandforsyningslovens § 1, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 91 som fremsat, side 62-64.

Det fremgår af kapitel 2 om vandforsyningens bestyrelse i Naturstyrelsens vejledning nr. 9289 af 4. maj 2014 om normalregulativ for almene vandforsyninger, at vandforsyninger bør inkludere en overordnet beskrivelse af, hvem der ejer og driver vandforsyningen. Denne beskrivelse omfatter vandforsyningens organisationsform, CVR-nummer, samt oplysninger om stiftelse, ledelse m.v. Regulativet skal være tilgængeligt på den almene vandforsyningens hjemmeside, jf. vandforsyningslovens § 55, stk. 2, 4. pkt., men det følger ik-

ke af vejledningen, hvor ofte regulativet eller oplysningerne efter regulativet skal være opdateret.

Det følger af § 55, stk. 7, 1. pkt., i vandforsyningsloven, der hører under Miljøministeriets ressort, at miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning skal offentliggøre information om det leverede vands kvalitet. Af § 55, stk. 7, 2. pkt., følger, at miljøministeren fastsætter regler om, hvilke oplysninger der som minimum skal offentliggøres samt formen og hyppigheden herfor.

Det følger af lovbemærkningerne til § 55, stk. 7, at bemyndigelsen i § 55, stk. 7, er indsat med det formål at sikre hjemmel til at gennemføre artikel 13, stk. 1, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter forbrugerne skal have adgang til tilstrækkelige, ajourførte oplysninger om drikkevandets kvalitet, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1214-1215.

Bemyndigelsen i vandforsyningslovens § 55, stk. 7, er på Miljøministeriets ressort udmøntet i drikkevandsbekendtgørelsen. Det følger af bekendtgørelsen, at almene vandforsyninger skal stille den nødvendige information til rådighed for forbrugerne om bl.a. indvindingsmængder og områder, der indvindes fra, om foretagne kontrolmålinger af vandet, en generel beskrivelse af drikkevandskvaliteten og om overskridelser af kvalitetskrav, jf. § 33, stk. 1, i bekendtgørelsen. Denne information skal opdateres mindst en gang om året, jf. bekendtgørelsens § 33, stk. 2. Endelig fastsættes, at informationen om drikkevandskvalitet og om eventuelle overskridelser af kvalitetskrav for drikkevandet skal være tilgængelig på vandforsyningens hjemmeside, ligesom det her ligeledes skal fremgå, hvor og hvordan forbrugeren kan indhente yderligere oplysninger om forhold omfattet af informationspligten i stk. 1, herunder om indvindingsmængder og områder, der indvindes fra, og foretagne kontrolmålinger af vandet, jf. § 33, stk. 3, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Miljøstyrelsen offentliggør hvert tredje år en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne, jf. § 33, stk. 4, i drikkevandsbekendtgørelsen. Offentliggørelsen gennemfører artikel 13, stk. 2, i drikkevandsdirektiv IV.

Det følger af den foreslåede indsættelse af en ny bestemmelse § 52 c, stk. 1, i vandforsyningsloven, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten, vandforsyningen, forbrugerrådgivning m.v.

Ved en almen vandforsyning forstås den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der

forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme hver, jf. vandforsyningslovens § 3, stk. 3.

En ikkealmen vandforsyning vil alene være omfattet af det foreslåede § 52 c, stk. 1, hvis den både leverer 10 m³ drikkevand eller mere i gennemsnit pr. dag og forsyner 50 personer eller flere. En ikkealmen vandforsyning, som leverer mindre 10 m³ drikkevand pr. dag i gennemsnit eller forsyner færre end 50 personer, vil ikke være omfattet af den foreslåede bestemmelse. For nærmere om drikkevandsdirektivets mulighed i artikel 3, stk. 3, for at undtage vandforsyninger fra krav i direktivet, se pkt. 3.9. i de almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 tilsigter sammen med udmøntningen af de foreslåede bestemmelser i stk. 2 og 3, jf. herom nedenfor, at gennemføre drikkevandsdirektivets artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, i drikkevandsdirektiv V, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at tilstrækkelige og ajourførte oplysninger om drikkevandskvaliteten og vandforsyningerne m.v. står til rådighed for offentligheden i overensstemmelse med kravene i direktivets bilag IV og under overholdelse af gældende databeskyttelsesregler. For nærmere om direktivets krav i artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, henvises til pkt. 3.6.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 2, 1. pkt.*, at miljøministeren inden for sit ressortområde fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre efter stk. 1.

De foreslåede bemyndigelser i stk. 2 skal ses i sammenhæng med de foreslåede bestemmelser i stk. 1 og 3. Den foreslåede bemyndigelse i stk. 2 skal sikre hjemmel til at gennemføre drikkevandsdirektivets artikel 17, stk. 1, og bilag IV, pkt. 1-6, pkt. 7, litra d, og pkt. 8, der hører under miljøministerens ressort, i drikkevandsdirektiv V. Derimod bemyndiges ministeren ikke til at fastsætte nærmere regler om den økonomiske og organisatoriske regulering af vandforsyninger, som ligger inden for klima-, energi- og forsyningsministerens ressort, jf. det foreslåede § 52 c, stk. 3, jf. nedenfor.

Den foreslåede bemyndigelse forventes derfor udnyttet til, at miljøministeren fastsætter regler, der sikrer, at de omfattede vandforsyninger som led i deres forpligtelse efter den foreslåede bestemmelse i § 52 c, stk. 1, som minimum offentliggør de oplysninger, der er omfattet af direktivets bilag IV, pkt. 1-6, pkt. 7, litra d, og pkt. 8, i tilstrækkelig og ajourført form. Der vil være således bl.a. blive fastsat regler om offentliggørelse af oplysninger om den relevante vandforsyning og metode til fremstilling af vand, jf. bilag IV, punkt 1, nyeste kontrolresultater af vandet, der ikke må være mere end et år gamle medmindre kontrolhyppigheden fastsat i direktivet tillader andet, jf. bilag IV, pkt. 2, oplysninger om vandets hårdhed og mineraler, jf. direktivets bilag IV, pkt.

3, sundheds- og forbrugerrelaterede råd ved potentiel fare for folkesundheden ved overskridelse af parameterværdier fastsat i overensstemmelse med direktivets artikel 5, jf. bilag IV, pkt. 4, oplysninger om risikovurderinger af forsynings-systemet, jf. bilag IV, pkt. 5, og forbrugerrådgivning om, hvordan vandforbrug kan reduceres, og hvordan sundhedsrisici undgås som følge af stillestående vand, jf. direktivets bilag IV, pkt. 6.

I overensstemmelse med pkt. 7, litra d, i direktivets bilag IV, vil der endvidere blive fastsat regler om, at vandforsyninger, der leverer mindst 10.000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50.000 personer skal give et årligt sammendrag og statistik over forbrugerklager modtaget af vandforsyningen, hvis sådanne er modtaget.

Endelig forventes der fastsat regler der i overensstemmelse med bilag IV, pkt. 8, sikrer, at en forbruger efter begrundet anmodning gives adgang til historiske data vedrørende kontrolresultater af vandet og oplysninger om vandets hårdhed og mineraler som dækker op til 10 år, hvis de foreligger.

Det følger endvidere direkte af bilag IV, pkt. 1, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne kan fravige kravet om adgang til oplysninger om den relevante vandforsyning, det område og antal personer, som der leveres til, samt metoden til fremstilling af vand, herunder generelle oplysninger om typer af anvendt vandbehandling og -desinfektion, jf. artikel 13 i direktiv 2007/2/EF. Et eksempel herpå vil kunne være, at offentliggørelse vil have negative følger for den offentlige sikkerhed.

Det følger af det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, at miljøministeren herunder fastsætter nærmere regler om oplysningernes form, herunder om digital offentliggørelse, og om hyppighed for offentliggørelsen.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre gennemførelse af direktivets krav i bilag IV, om at forbrugerne skal gives online-adgang til de oplysninger, der er omfattet af artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, på en brugervenlig og brugertilpasset måde, og om at forbrugerne efter begrundet anmodning også skal kunne få adgang til disse oplysninger på andre måder.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 2, 2. pkt. forventes udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at en vandforsyning omfattet af stk. 1 skal offentliggøre de oplysninger vedrørende drikkevandskvalitet m.v. og forbrugerrådgivning, der er omfattet af det foreslåede § 52 c, stk. 1, og regler udstedt i medfør af det foreslåede § 52 c, stk. 2, 1. pkt., online på en hjemmeside på en brugervenlig og brugertilpasset måde. Der forventes ligeledes fastsat regler om, hvor ofte oplysningerne skal offentliggøres, og om at forbrugerne efter begrundet anmodning også skal kunne få adgang til oplysninger på andre måder end på hjemmeside.

den. Forbrugere, der ikke kan anvende digital selvbetjening, skal således kunne få adgang til oplysningerne på anden måde. For så vidt angår hyppigheden for offentliggørelsen og ajourføringen af oplysningerne vil dette følge direktivets krav, jf. ovenfor. F.eks. må oplysningerne om de nyeste kontrolresultater af vandet således ikke være mere end et år gamle, medmindre kontrolhyppigheden fastsat i direktivet tillader andet, jf. bilag IV, pkt. 2.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 7.1.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 3, 1, pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om regulativer, om anlægs- og driftsbidrag, om vandforsyningssystemernes præstationsniveau og om vandforsyningens ejerskabsstruktur.

De foreslåede bemyndigelser i *stk. 3* skal ses i sammenhæng med de foreslåede bestemmelser i *stk. 1* og *2*. Den foreslåede bemyndigelse i *stk. 3* skal sikre hjemmel til at gennemføre drikkevandsdirektivets artikel 17, *stk. 1*, og bilag IV, *pkt. 7*, litra a-c, der hører under klima-, energi- og forsyningsministerens ressort, i drikkevandsdirektiv V. Derimod bemyndiges ministeren ikke til at fastsætte nærmere regler om drikkevandskvalitet, som ligger inden for miljøministerens ressort, jf. det foreslåede § 52 c, *stk. 2*, og bemærkningerne hertil ovenfor.

Den foreslåede bemyndigelse i § 52 c, *stk. 3, 1. pkt.*, forventes udnyttet til, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler, der sikrer, at vandforsyninger, som er omfattet af § 2, *stk. 1*, i vandsektorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1693 af 16. august 2021, vil skulle sikre, at oplysninger om præstationsniveauer og ejerskabsstruktur er tilgængelige på vandforsyningens hjemmeside. Der skal her offentliggøres årlige oplysninger om vandsystemets samlede præstationsniveau målt på effektivitet og lækagerater, når disse oplysninger foreligger, dog senest 12. januar 2026, samt oplysninger om ejerskabsstrukturen for forsyningen af vand fra vandforsyningen. Kravet om at sikre, at oplysninger om anlægs- og driftsbidrag og om regulativer er tilgængelige på vandforsyningens hjemmeside vil omfatte alle almene vandforsyninger.

Det følger af direktivets artikel 17, *stk. 1*, jf. bilag IV, *pkt. 7*, litra a-c, at der for vandforsyninger, der leverer mindst 10.000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50.000 personer årligt, skal stilles oplysninger til rådighed for forbrugerne om effektivitet og lækagerater, om ejerskabsstruktur for vandforsyningen og om omkostningsstruktur for takster.

Direktivets afgræsning efter bilag IV, *pkt. 7*, benyttes dog

ikke i dansk ret, og det er sjældent muligt for større vandforsyninger at opgøre, hvor mange personer, der forsynes vand til. Af hensyn til administrativ enkelthed er det derfor Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering foreslås derfor, at pligten bør omfatte alle vandforsyninger, som er omfattet af § 2, *stk. 1*, i vandsektorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1693 af 16. august 2021 med senere ændringer. Det følger af § 2, *stk. 1*, i vandsektorloven, at vandsektorloven omfatter de vandselskaber, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst ti ejendomme, og som falder ind under en af tre kategorier. Den første kategori, jf. § 2, *stk. 1*, nr. 1, omfatter vandselskaber, som helt eller delvis, direkte eller indirekte er eller efter den 1. januar 2010 har været ejet af en kommune. Den anden kategori omfatter vandselskaber, som ikke er omfattet af nr. 1, og som i 2 på hinanden følgende år har haft en årlig debiteret vandmængde på mindst 800.000 m³, jf. § 2, *stk. 1*, nr. 2. Den tredje kategori omfatter vandselskaber, som ikke er omfattet af nr. 1 eller 2, og som i 2 på hinanden følgende år har haft en årlig debiteret vandmængde på mindst 200.000 m³, jf. § 2, *stk. 1*, nr. 3. Drikkevandsdirektivets krav om 10.000 m³ leveret vand om dagen svarer til en årlig vandmængde på ca. 3.500.000 m³, mens afgræsningen i vandsektorlovens § 2, *stk. 1*, nr. 3, på 200.000 m³ svarer til ca. 500 m³ om dagen. Dette betyder således, at såfremt en vandforsyning som følge af deres debiterede vandmængder er omfattet af vandsektorlovens § 2, *stk. 1*, vil antallet af personer ikke være relevant at vurdere. Der forventes således fastsat regler, der indebærer, at også vandforsyninger, der falder ind under en af tre kategorier i § 2, *stk. 1*, i vandsektorloven, og således også vandforsyninger, der leverer mindre end 10.000 m³ om dagen og forsyner færre end 50.000 personer, vil blive omfattet af pligten til at stille oplysninger til rådighed for forbrugerne om effektivitet og lækagerater, om ejerskabsstruktur for vandforsyningen og om omkostningsstruktur for takster.

For nærmere om baggrunden for at udvide pligten til at omfatte flere vandforsyninger end krævet af direktivet, henvises til *pkt. 3.6.3.2*. i de almindelige bemærkninger.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren herunder fastsætter nærmere regler om oplysningernes form, herunder om digital offentliggørelse, og om hyppighed for offentliggørelsen efter det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*

Den foreslåede bestemmelse skal sikre gennemførelse af direktivets krav i bilag IV, om at forbrugerne skal gives online-adgang til de oplysninger, der er omfattet af artikel 17, *stk. 1*, jf. bilag IV, på en brugervenlig og brugertilpasset måde, og om at forbrugerne efter begrundet anmodning også skal kunne få adgang til disse oplysninger på andre måder.

Den foreslåede bemyndigelse i *stk. 3, 2. pkt.*, forventes udmøntet ved, at klima-, energi- og forsyningsministeren

fastsætter regler om, at vandforsyningerne skal offentliggøre de oplysninger vedrørende vandforsyningssystemernes præstationsniveau og om vandforsyningens ejerskabsstruktur, der er omfattet af det foreslåede § 52 c, stk. 1, og regler udstedt i medfør af det foreslåede § 52 c, stk. 2, 1. pkt., online på en hjemmeside på en brugervenlig og brugertilpasset måde. Der forventes ligeledes fastsat regler om, hvor ofte oplysningerne skal offentliggøres, og om at forbrugerne efter begrundet anmodning også skal kunne få adgang til oplysninger på andre måder end på hjemmesiden. Forbrugere, der ikke kan anvende digital selvbetjening, skal således kunne få adgang til oplysningerne på anden måde. For så vidt angår hyppigheden for offentliggørelsen og ajourføringen af oplysningerne vil dette følge direktivets krav, jf. ovenfor, dvs. årlige oplysninger, jf. bilag IV, punkt 7.

Den foreslåede bestemmelse indeholder bemyndigelser til at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at vandforsyningerne på deres hjemmesider skal offentliggøre de gældende anlægs- og driftsbidrag, som den almene vandforsyning må opkræve hos forbrugerne efter § 53, stk. 1, i vandforsyningsloven, og de regulativer, som er gældende mellem den almene vandforsyning og forbrugerne efter § 55, stk. 2, i vandforsyningsloven. I overensstemmelse med pkt. 7, litra c, i direktivets bilag IV, vil der blive fastsat regler om, at såfremt omkostningerne inddrives gennem et takstsystem, skal vandforsyninger sikre oplysninger om omkostningsstrukturen for taksten pr. kubikmeter vand, herunder faste og variable omkostninger.

Bekendtgørelse nr. 1234 af 24. november 2017 om performancebenchmarking af vandselskaber (herefter performancebenchmarkingbekendtgørelsen) fastsætter regler om vandselskabernes indberetning af oplysninger til brug for miljøministerens beregning af vandselskabernes performance inden for forhold vedrørende miljø, sundhed, energi og klima samt forsyningssikkerhed. Det følger af performancebenchmarkingbekendtgørelsens § 6, at drikkevandsselskaber skal indberette tal vedr. vandtab, vandkvalitet, bruttoenergiforbrug, nettoenergiforbrug og brudfrekvens med henblik på, at Miljøstyrelsen kan beregne nøgletal inden for miljø, sundhed, energi og klima samt forsyningssikkerhed.

Oplysninger om præstationsniveau, der implementer direktivets krav om årlige oplysninger om vandsystemets samlede præstationsniveau målt på effektivitet og lækagerater, vil skulle forstås som oplysninger efter performancebenchmarkingbekendtgørelsen om særligt vandtab, samt brutto- og nettoenergiforbrug. Kravet om at forbrugerne årligt skal have adgang til oplysningerne på en brugervenlig og brugertilpasset vil således være omfattet af performancebenchmarkingbekendtgørelsen, da det fremgår af bekendtgørelsens § 8, stk. 1, at Miljøstyrelsen offentliggør resultatet af den årlige performancebenchmarking senest den 1. oktober. Herudover fremgår af bekendtgørelsens § 8, stk. 2, at drikkevands-

selskaber og spildevandsselskaber offentliggør den årlige performancebenchmarking på deres hjemmeside.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 3 vil kunne anvendes til at foretage ændringer af kravet om offentliggørelse af den årlige performancebenchmarking på vandforsyningers hjemmeside, herunder mulighed for at fastsætte nærmere regler om formkrav for offentliggørelsen og mulighed for at flytte bestemmelsen om offentliggørelse til en ny bekendtgørelse.

Med en almen vandforsynings ejerskabsstruktur forstås oplysninger om den almene vandforsynings organisationsform eller selskabsform, samt oplysninger om vandforsyningens CVR-nummer. Vandforsyningen vil endvidere skulle angive en overordnet beskrivelse af, hvem der ejer og driver vandforsyningen, herunder med oplysninger om vandforsyningens ejere, ejerkreds og ejerandele, såfremt det er relevant, f.eks. hvis vandselskabet er ejet af en kommune, andelshavere eller andre. Endvidere vil oplysninger om vandforsyningens ledelse skulle angives, herunder om sammensætningen af den siddende bestyrelse, samt oplysninger om direktøren, formanden el.lign. og andre oplysninger herom.

Med almene vandforsynings oplysninger om regulativ skal forstås vandforsyningens regulativ, jf. § 55, stk. 1.

Med almene vandforsynings oplysninger om anlægsbidrag skal forstås det engangsbetalt, som betales i forbindelse med, at en ejendom tilsluttes den almene vandforsyning og omfatter også delbidrag, såsom bidrag til vandforsyningens hovedanlæg, bidrag til forsyningsledninger og bidrag til stikledning. Med almene vandforsynings oplysninger om driftsbidrag skal forstås den løbende betaling for levering af vand, hvilket omfatter et bidrag pr. kubikmeter vand, samt faste årlige bidrag og målerbidrag, såfremt vandforsyningen opkræver disse.

Vandforsyningens oplysninger om anlægs- og driftsbidrag vil således skulle omfatte oplysninger om omkostningsstrukturen for vandforsyningens takst pr. kubikmeter vand, herunder faste og variable omkostninger. Dette vil endvidere skulle omfatte statslige afgifter pr. kubikmeter vand, såsom afgift på ledningsført vand, samt bidrag til drikkevandsbeskyttelse. Omkostningsstrukturen vil skulle følge samme opdeling som i vandforsyningens takstblad efter driftsbidrag pr. kubikmeter vand. Opdelingen vil endvidere kunne opstilles som en grafisk oversigt over vandprisens sammensætning og vil kunne indeholde oplysninger om omkostningerne, som vedrører de oplyste udgifter i vandforsyningslovens § 52 a, stk. 1.

Forslaget om bemyndigelse til fastsættelse af regler om offentliggørelse af regulativer er ikke en del af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V. Endvidere er bemyndigelsen til fastsættelse af regler om offentliggørelse af anlægs- og

driftsbidrag for så vidt angår vandforsyninger, der leverer mindre end 10.000 m³ om dagen og forsyner færre end 50.000 personer, ikke en del af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V. De foreslåede krav til offentliggørelse af anlægs- og driftsbidrag og af regulativer vil derfor til dels være en videreførelse af de gældende krav om offentliggørelse efter vandforsyningslovens § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt. Bemyndigelserne foreslås indsat af hensyn til at samle flere af vandforsyningernes oplysningspligter over for forbrugere i en bekendtgørelse under klima-, energi- og forsyningsministerens ressort. Bemyndigelserne foreslås endvidere indsat af hensyn til at klima-, energi- og forsyningsministeren med hjemmel i § 84, stk. 2, i vandforsyningsloven vil kunne fastsætte regler med straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser fastsat i medfør af § 52 c, stk. 3, med henblik på gennemførelse af direktivets artikel 23 om sanktioner.

Det skal bemærkes at for vidt angår oplysninger om omkostninger til foranstaltninger til sikring af adgangen til drikkevand, jf. artikel 16 i drikkevandsdirektiv V, så forventes pligten til at foretage sådanne foranstaltninger at blive pålagt kommunalbestyrelserne og ikke vandforsyningerne. Der henvises til de foreslåede § 64 b-c i lovforslaget, jf. § 1, nr. 42, i lovforslaget med specielle bemærkninger. Vandforsyningerne forventes derfor ikke at blive pålagt at offentliggøre oplysninger om omkostninger til sådanne foranstaltninger i de regler, der forventes fastsat i medfør af den foreslåede bemyndigelse i stk. 3, idet vandforsyningerne ikke vil have sådanne omkostninger.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 7.1.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at miljøministeren fastsætter regler om, at vandforsyninger nævnt i stk. 1 skal informere deres forbrugere om kvaliteten af drikkevandet, herunder om indikatorparametrene, og om link til den hjemmeside, der indeholder oplysninger offentliggjort efter den foreslåede bestemmelse i § 52 c, stk. 1, og regler udstedt i medfør af stk. 2 og 3.

Det følger af det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, at ministeren herunder fastsætter regler om form og hyppighed for afgivelse af denne information og om information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.

De foreslåede bemyndigelser i stk. 4, skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i stk. 5. Den foreslåede bemyndigelse i stk. 4 skal sikre hjemmel til at gennemføre artikel 17, stk. 2, litra a og e, der hører under miljøministerens ressort, i drikkevandsdirektiv V. Gennemførelsen af artikel 17, stk. 2, litra b-d, vil ske ved udmøntningen af

den foreslåede bemyndigelse i stk. 5 til klima-, energi- og forsyningsministeren.

Det følger af artikel 17, stk. 2, litra a og e, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne skal sikre, at alle personer, der leveres drikkevand til, regelmæssigt og mindst én gang om året og uden at skulle anmode herom på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer modtager oplysninger om kvaliteten af drikkevandet, herunder indikatorparametre, og et link til det websted, der indeholder de i bilag IV fastsatte oplysninger. For nærmere om direktivets artikel 17, stk. 2, henvises til pkt. 3.5.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 4, forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning samt en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, regelmæssigt og mindst én gang om året skal informere sine forbrugere på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametrene. Endvidere skal vandforsyningen samtidig medsende et link til vandforsyningens hjemmeside, hvor de yderligere oplysninger om drikkevandskvaliteten fra vandforsyningen fremgår. Forbrugere vil således ikke skulle anmode om at modtage oplysningerne først, men skal eksempelvis modtage oplysningerne på deres vandregninger, fakturaer eller et særskilt årligt informationsbrev. Vandforsyningen vil kunne sende oplysningerne til forbrugere ved hjælp af digitale midler. Oplysningerne vil således kunne modtages som digitale oplysninger via Digital Post eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer. Vandforsyningen vil dog skulle sikre, at forbrugeren får mulighed for at fravælge digital modtagelse af oplysningerne. Almene vandforsyninger, som er omfattet af reglerne i lovekendtgørelse nr. 686 af 15. april 2021 om Digital Post fra offentlige afsendere og øvrige bekendtgørelser vil fortsat skulle følge disse regler.

En ikkealmen vandforsyning, som leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag i gennemsnit, eller som forsyner færre end 50 personer vil ikke være omfattet af den foreslåede bemyndigelse i stk. 4.

Med forbruger forstås den fysiske eller juridiske person, som den almene vandforsyning afregner det målte vandforbrug med, herunder med hensyntagen til brugere efter § 2, jf. § 1, stk. 1, nr. 4, i bekendtgørelse om individuel afregning efter målt vandforbrug, jf. bekendtgørelse nr. 837 af 27. november 1998.

For så vidt angår personer, der ikke har individuel vanda-

fregning forventes den foreslåede bemyndigelse at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning, f.eks. andelsboliger eller lejere med fælles afregning for vandforsyning. For sådanne husstande forventes der at blive fastsat regler om, at andelsboligforeningen eller udlejer m.v. vil skulle sikre, at alle husstande får oplysninger om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametrene og et link til vandforsyningens hjemmeside, der indeholder oplysninger om drikkevandskvaliteten.

Med information om kvaliteten af drikkevand skal forstås oplysninger om drikkevandets overholdelse af de parameter-værdier, der er fastsat i henhold til drikkevandsdirektiv V, og de værdier for supplerende parametre, som Danmark i medfør af direktivet har fastsat af hensyn til menneskers sundhed.

Indikatorparametre er et parameter i forhold til kvaliteten af drikkevand, f.eks. i forhold til drikkevandets smag, farve og lugt. Indikatorparametre adskiller sig fra mikrobiologiske parametre og kemiske parametre ved at være et parameter i forhold til kvaliteten af drikkevand, men ikke et parameter i forhold til, om drikkevand kan betragtes som sundt og rent.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 7.1.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal informere deres forbrugere om prisen for leveret drikkevand og husstandens vandforbrug.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 2. pkt.*, ministeren herunder fastsætter regler om form og hyppighed for afgivelse af denne information og om information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.

De foreslåede bemyndigelser i *stk. 5*, skal ses i sammenhæng med de foreslåede bestemmelser i § 52 c, *stk. 4*. Den foreslåede bemyndigelse i *stk. 5* skal sikre hjemmel til at gennemføre drikkevandsdirektiv V's artikel 17, *stk. 2*, litra b-d, der hører under klima-, energi- og forsyningsministerens ressort. Gennemførelsen af artikel 17, *stk. 2*, litra a og e, vil ske ved udmøntningen af den foreslåede bemyndigelse i § 52 c, *stk. 4*, til miljøministeren.

Det følger af artikel 17, *stk. 2*, litra b-d, i direktivet, at medlemsstaterne skal sikre, at alle personer, der leveres drikkevand til, regelmæssigt og mindst én gang om året og uden at skulle anmode herom på den mest hensigtsmæssige og

lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer modtager oplysninger om prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter, husstandens forbrug som minimum for hvert år eller pr. faktureringsperiode, sammen med udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen, samt husstandens årlige vandforbrug sammenlignet med et gennemsnitligt husstandsforbrug, når det er muligt. For nærmere om direktivets artikel 17, *stk. 2*, henvises til pkt. 3.6.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bemyndigelse i *stk. 5*, forventes at blive udmøntet ved, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning samt en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, regelmæssigt og mindst én gang om året skal informere sine forbrugere på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer om prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter, husstandens forbrug som minimum for hvert år eller pr. faktureringsperiode, sammen med udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen, samt husstandens årlige vandforbrug sammenlignet med et gennemsnitligt husstandsforbrug, når det er muligt. Forbrugerne vil således ikke skulle anmode om at modtage oplysningerne først, men skal eksempelvis modtage oplysningerne på deres vandregninger, fakturaer eller et særskilt årligt informationsbrev. Vandforsyningen vil kunne sende oplysningerne til forbrugerne ved hjælp af digitale midler. Oplysningerne vil således kunne modtages som digitale oplysninger via Digital Post eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer. Vandforsyningen vil dog skulle sikre, at forbrugeren får mulighed for at fravælge digital modtagelse af oplysningerne. Almene vandforsyninger, som er omfattet af reglerne i lovebekendtgørelse nr. 686 af 15. april 2021 om Digital Post fra offentlige afsendere og øvrige bekendtgørelser vil forsat skulle følge disse regler.

En ikkealmen vandforsyning, som leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag i gennemsnit, eller som forsyner færre end 50 personer vil ikke være omfattet af den foreslåede bemyndigelse i *stk. 5*.

Med forbruger forstås den fysiske eller juridiske person, som den almene vandforsyning afregner det målte vandforbrug med, herunder med hensyntagen til brugere efter § 2, jf. § 1, *stk. 1*, nr. 4, i bekendtgørelse om individuel afregning efter målt vandforbrug, jf. bekendtgørelse nr. 837 af 27. november 1998.

For så vidt angår personer, der ikke har individuel vandafregning forventes den foreslåede bemyndigelse at blive

udmøntet ved, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning, f.eks. andelsboliger eller lejere med fælles afregning for vandforsyning. For sådanne husstande forventes der at blive fastsat regler om, at andelsboligforeningen eller udlejer m.v. vil skulle sikre, at alle husstande får oplysninger om prisen for leveret drikkevand og vandforbrug. Det vil dog ikke være teknisk muligt at få information om hver husstands forbrug, udviklingstendens og sammenligninger af det årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug.

Med drikkevandets pris forstås den pris, som forbrugeren bliver afregnet af den almene vandforsyning. Dette vil være det beløb, som vandforsyningen opkræver for forbrugeren målte og faktiske vandforbrug. Dette vil således svare til driftsbidraget, jf. vandforsyningslovens § 53, stk. 1, hvori der kan indgå et fast bidrag. Drikkevandets pris skal udgøre den endeligt afregnede pris, som forbrugeren skal betale, hvilket omfatter moms og afgifter.

Husstandens drikkevandsforbrug vil omfatte forbrugers vandforbrugsmængde som minimum for hvert år eller pr. faktureringsperiode og forbruget vil kunne opgøres i f.eks. kubikmeter. Med vandforbrug skal forstås det faktiske og målte vandforbrug, som afregnes af den almene vandforsyning ud fra målere på ejendommen, jf. bekendtgørelse nr. 525 af 14. juni 1996 om betaling for vand efter målt forbrug m.v. på ejendomsniveau.

For så vidt angår vandforsyningens information til forbrugerne om udviklingstendensen i husstandens årlige vandforbrug vil vandforsyningen skulle sikre, at forbrugerne modtager et overblik over forbrugers aktuelle vandforbrug eller udviklingstendensen med forbruget i samme periode året før. Dette vil kunne være i form af en grafisk oversigt, tabel eller lignende. Forbrugerne vil kun skulle informeres om husstandens forbrug for hvert år eller pr. faktureringsperiode, sammen med udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen.

For så vidt angår vandforsyningens information til forbrugerne med sammenligninger af husstandens årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug, vil vandforsyningen kunne opstille sammenligninger med vandforbruget for andre forbrugere og husstande, hvilket eksempelvis kan opdeles i vandforbruget for samme forbrugerkategorier eller husstande i samme størrelsesorden med et lignende vandforbrug.

Det bemærkes, at vandforsyningerne ikke nødvendigvis har oplysninger om de enkeltes husstandes sammensætning eller ejendomskategori. Vandforsyningerne vil derfor eksempelvis kunne indhente oplysninger fra forbrugerne med deres

samtykke om husstandens sammensætning og ejendomskategori.

Vandforsyningerne vil endvidere kunne henvise til nationale nøgletal om en gennemsnitlig, dansk husstands vandforbrug. Dette kan være relevant for husstande, hvor der ikke afregnes med den enkelte husstand og dermed ikke er mulighed for at foretage konkrete sammenligninger, såsom boligforeninger, hvor der ikke afregnes individuelt med brugere, jf. bekendtgørelse nr. 837 af 27. november 1998 om individuel afregning efter målt vandforbrug.

Forbrugerne skal kun informeres om sammenligninger af husstandens årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets pkt. 4.

Kommunalbestyrelsen fører tilsyn med, at vandforsyninger efterlever de oplysningsforpligtelser, der påhviler vandforsyninger efter loven og regler udstedt i medfør af loven, jf. vandforsyningslovens § 65. Kommunalbestyrelsen vil således skulle føre tilsyn med den foreslåede § 52 c.

Overtrædelse af § 52 c, stk. 1, vil kunne straffes med bøde i henhold til § 84, stk. 1, nr. 1, i vandforsyningsloven, som foreslået ændret med lovforslagets § 1, nr. 51. Det forventes endvidere, at miljøministeren og klima-, energi- og forsyningsministeren med hjemmel i § 84, stk. 2, i vandforsyningsloven vil fastsætte regler med straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser fastsat med hjemmel i henholdsvis § 52 c, stk. 2 og 4, og § 52 c, stk. 3 og 5.

Det skal bemærkes, at det følger af artikel 17, stk. 3, at artikel 17, stk. 1 og 2, ikke berører anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire). Artikel 17 i drikkevandsdirektiv V om adgang til oplysninger supplerer således de nævnte direktiver og skaber ikke en særskilt retsorden.

Direktiv 2003/4/EF tilsigter at garantere retten til at få adgang til miljøoplysninger i medlemsstaterne i overensstemmelse med Århuskonventionen fra 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet (Århuskonventionen). Århuskonventionen omfatter vidtspændende forpligtelser i relation til dels at stille miljøoplysninger til rådighed efter anmodning og dels aktivt at formidle sådanne oplysninger.

Inspire-direktivet har også et vidtspændende anvendelsesområde og dækker deling af geografisk information, herunder datasæt om forskellige miljøforhold.

Til nr. 21

Det følger af § 55, stk. 7, i vandforsyningsloven, at miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning skal offentliggøre information om det leverede vands kvalitet. Ministeren fastsætter regler om, hvilke oplysninger der som minimum skal offentliggøres samt formen og hyppigheden herfor.

Det følger af lovbemærkningerne til § 55, stk. 7, at bemyndigelsen i § 55, stk. 7, er indsat med det formål at sikre hjemmel til at gennemføre artikel 13, stk. 1, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter forbrugerne skal have adgang til tilstrækkelige, ajourførte oplysninger om drikkevandets kvalitet, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1214-1215.

Bemyndigelsen i vandforsyningslovens § 55, stk. 7, er på Miljøministeriets ressort udmøntet i § 33 i drikkevandsbekendtgørelsen, der i § 33, stk. 1-3, dels fastsætter, at almene vandforsyninger skal stille den nødvendige information til rådighed for forbrugerne om bl.a. indvindingsmængder og områder, der indvindes fra, foretagne kontrolmålinger af vandet, beskrivelser af drikkevandskvaliteten af vandet og overskridelser af kvalitetskrav. Informationen skal opdateres mindst en gang om året. Dels fastsættes, at informationen om drikkevandskvalitet og eventuelle overskridelser af kvalitetskrav for drikkevandet skal være tilgængelige på vandforsyningens hjemmeside, og at det skal fremgå, hvordan forbrugeren kan indhente oplysninger om bl.a. indvindingsmængder og områder, der indvindes fra, og foretagne kontrolmålinger af vandet.

Det foreslås at ophæve § 55, stk. 7, i vandforsyningsloven.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af § 52 c i vandforsyningsloven om vandforsyningernes pligt til at offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten, om vandforsyningen og om forbrugerrådgivning, og til bl.a. at informere deres forbrugere om kvaliteten af det leverede drikkevand, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, og de specielle bemærkninger hertil. Nærmere regler om hvilke oplysninger om drikkevandets kvalitet, der som minimum vil skulle offentliggøres på de almene vandforsyningers hjemmeside, vil fremgå af regler fastsat i medfør af det foreslåede § 52 c, stk. 2, jf. det foreslåede § 52 c, stk. 1.

Den foreslåede ophævelse af § 55, stk. 7, skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede overgangsbestemmelse i lovforslagets § 4, stk. 2, hvorefter nærmere regler fastsat i

medfør af den gældende § 55, stk. 7, om, hvilke oplysninger, vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre, om det leverede vands kvalitet og om formen og hyppigheden herfor, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 52 c, stk. 2.

Til nr. 22

Overskriften til kapitel 10 i vandforsyningsloven er »Tilsyn m.v.«

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af overskriften til kapitel 10, at denne er »Krav til anlæg, ledninger, materialer, produkter og behandlingskemikalier i vandforsyningssystemer samt kontrol og tilsyn hermed«.

Den foreslåede nyaffattelse vil indebære, at kapitel 10 får en præcis kapiteloverskrift.

Til nr. 23

(Til § 56)

§ 56 i vandforsyningsloven bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg, om forsyningsledninger og om vandindlæg. For så vidt angår vandindlæg henvises til pkt. 3.2.1.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bemyndigelsen i § 56 er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1023 af 29. juni 2023 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg (drikkevandsbekendtgørelsen) og bekendtgørelse nr. 1260 af 28. oktober 2013 om udførelse og sløjfning af borer og brønde på land. Bemyndigelsen i § 56 er ikke udnyttet til at fastsætte regler om vandindlæg.

§ 56 a bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om driften af vandforsyningsanlæg.

§ 56 a er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 429 af 4. maj 2018 om krav til sikkerheden i visse vandforsyningers net- og informationssystemer og bekendtgørelse nr. 132 af 8. februar 2013 om kvalitetssikring på almene vandforsyningsanlæg.

Det foreslås, at §§ 56 og 56 a ophæves, og at »Vandindvindingsanlæg, forsyningsledninger og vandforsyningsanlæg« indsættes som overskrift til ny § 56, som foreslået indsat.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 56, nr. 1, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om indretning, placering og vedligeholdelse af vandindvindingsanlæg.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren vil få mulighed for gennem fastsættelse af regler at skride ind over for mangelfuld vedligeholdelse, herunder renholdelse, af vandindvindingsanlæg. Bemyndigelsen i det foreslåede nr. 1 er en videreførelse af den gældende lovs § 56 for så vidt angår indretning, placering og vedligeholdelse af vandindvindingsanlæg.

Det følger af det foreslåede nr. 2, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om forsyningsledninger.

Den foreslåede bemyndigelse er en videreførelse af den gældende lovs § 56 for så vidt angår forsyningsledninger.

Det følger af det foreslåede nr. 3, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om driften af vandforsyningsanlæg.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at ministeren vil kunne fastsætte regler om driften af vandforsyningsanlæg, som vil gøre det muligt at fastsætte krav om indførelse af ledelsessystemer bl.a. med henblik på at reducere risikoen for mikrobiologisk forurening af drikkevandet. Ved ledelsessystemer vil skulle forstås indførelse af faste procedurer på vandforsyningsanlæg med fokus på produktkvalitet. Bemyndigelsen i det foreslåede nr. 3 er en videreførelse af den gældende lovs § 56 a. Regler udstedt i medfør af § 56 a forbliver i kraft indtil de afløses af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 56. Der henvises endvidere til § 4, stk. 2, i lovforslaget og til de almindelige og specielle bemærkninger til denne bestemmelse.

Den foreslåede ophævelse af §§ 56 og 56 a og indsættelse af ny § 56 indebærer, at dele af de gældende bemyndigelser til miljøministeren i §§ 56 og 56 a samles i én bestemmelse. Ministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om vandindlæg foreslås ikke videreført som en selvstændig bemyndigelse, idet krav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, også vil skulle gælde for materialer, som anvendes i de dele af en vandinstallation, som falder ind under begrebet vandindlæg. Der henvises til pkt. 3.2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

(Til § 56 a)

Det følger af § 56 a, at miljøministeren kan fastsætte regler om driften af vandforsyningsanlæg. § 56 a er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 429 af 4. maj 2018 om krav til sikkerheden i visse vandforsynings net- og informations-systemer og bekendtgørelse nr. 132 af 8. februar 2013 om kvalitetssikring på almene vandforsyningsanlæg.

Det foreslås, at »Krav til hygiejne for materialer, som kom-

mer i kontakt med drikkevand« indsættes som *overskrift* til de foreslåede bestemmelser i §§ 56 a og 56 b.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 56 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, at materialer, som skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, skal opfylde fire væsentlige krav. De fire væsentlige krav foreslås fastsat i § 56 a, stk. 1, nr. 1-4, med henblik på at sikre gennemførelse af disse krav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, i artikel 11, stk. 1, litra a-d, drikkevandsdirektiv.

Det følger således af den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 1, at materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, ikke direkte eller indirekte må bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 2, at materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, ikke må påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 3, at materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, ikke må forøge den mikrobielle vækst.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 4, at materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, ikke må medføre afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, som er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål.

Arten af materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, kan have betydning for drikkevandets kvalitet gennem mulig afsmitning af skadelige stoffer, ved at øge mikrobiel vækst eller ved at påvirke vandets lugt, farve eller smag. Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 56 a, stk. 1, nr. 1-4, er derfor at fastsætte de fire væsentlige krav for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, med henblik på at sikre drikkevandets kvalitet. De fire væsentlige krav vil være kumulative og vil finde anvendelse på ethvert materiale, som kommer i kontakt med drikkevand, herunder materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, der anvendes i produkter i kontakt med drikkevand. De fire væsentlige krav vil endvidere sætte den retlige og indholdsmæssige ramme for de regler om krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, som miljøministeren foreslås bemyndiget til at fastsætte, jf. nærmere herom nedenfor om det foreslåede § 56, stk. 2.

Med henblik på at sikre overholdelse af de fire væsentlige krav har Kommissionen i henhold til drikkevandsdirekti-

vets artikel 11, stk. 2, vedtaget en gennemførelsesafgørelse med henblik på at fastsætte de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Der er her tale om de såkaldte europæiske positivlister over de udgangsstoffer, blandinger og bestanddele, som er godkendt til anvendelse ved fremstilling af materialer eller produkter, der kommer i kontakt med drikkevand. Gennemførelsesafgørelsen finder anvendelse fra 31. december 2026. Kommissionen har endvidere i gennemførelsesafgørelser vedtaget fremgangsmåder for test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, der skal medtages på de europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, herunder specifikke grænseværdier for afsmitning og videnskabelige forudsætninger, der er knyttet til stoffer eller materialer. Gennemførelsesafgørelsen finder anvendelse fra 31. december 2026. Endelig har Kommissionen i en gennemførelsesafgørelse vedtaget procedurer og metoder til test og accept af færdige materialer som anvendt i et produkt, der er lavet af materialer eller kombinationer af udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele på de europæiske positivlister. Gennemførelsesafgørelserne er bindende for dem, som afgørelserne berører, og vil som sådanne ikke skulle gennemføres i dansk ret. Disse gennemførelsesafgørelser vil som udgangspunkt finde anvendelse fra 31. december 2026.

Med hjemmel i direktivets artikel 11, stk. 5, har Kommissionen herudover vedtaget en delegeret forordning om fastsættelse af en procedure for opførelse på eller fjernelse fra de europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele. Den delegerede forordning vil være umiddelbart gældende i Danmark. Den vil som udgangspunkt finde anvendelse fra 31. december 2026. Dog vil artikel 2 i forordningen som udgangspunkt finde anvendelse fra 31. december 2025.

Der er ikke i drikkevandsdirektiv V eller i Kommissionens gennemførelsesretsakter angivet nærmere retningslinjer for, hvordan begrebet ”højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål” skal forstås, jf. den foreslåede indsættelse af § 56 a, stk. 1, nr. 4, der skal sikre gennemførelse af artikel 11, stk. 1, litra d, i drikkevandsdirektiv V. Det sammenhængende system, som etableres med drikkevandsdirektiv V, omfatter alle led lige fra krav til test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, etablering af europæiske positivlister over stoffer, sammensætninger og bestanddele, som er godkendt til anvendelse ved fremstilling af materialer og produkter, regler for at optage eller fjerne stoffer m.v. på positivlisten og krav til test og accept af færdige materialer som anvendt i produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, over regler for udpegning og akkreditering af bemyndigede organer, de bemyndigede organers overensstemmelsesvurdering af produkterne, de bemyndigede organers certificering af produkterne, den erhvervsdrivendes udstedelse af overensstemmelseserklæring og EU-mærkning af produkterne til den generelle pligt for de erhvervsdrivende til at sikre, at et produkt, som anvender

materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder kravene det foreslåede § 56 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, krav fastsat i regler udstedt i medfør af det foreslåede § 56 a, stk. 2, i vandforsyningsloven og de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til drikkevandsdirektivet. Det vurderes på denne baggrund, at stoffer m.v., som er eller bliver opført på de europæiske positivlister, vil opfylde de fire væsentlige krav, herunder kravet om, at de ikke må medføre afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, der er højere end nødvendig i forhold til det tiltænkte formål med materialet. De bemyndigede organer skal i forbindelse med overensstemmelsesvurdering af et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil skulle tage stilling til, om det pågældende produkt overholder alle fastsatte krav, herunder de fire væsentlige krav.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at miljøministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand.

Det foreslåede § 56 a, stk. 2, indebærer, at miljøministeren har den fornødne hjemmel til at udøve de beføjelser, som medlemslandene i henhold til artikel 11, stk. 7, 3. afsnit, og artikel 11, stk. 9, i drikkevandsdirektiv V har til at fastsætte eller opretholde strengere krav til materialer i kontakt med drikkevand, udmøntes i vandforsyningsloven.

Bemyndigelsen vil kunne bruges til at vedtage strengere beskyttelsesforanstaltninger for anvendelsen af færdige materialer i specifikke eller behørigt begrundede tilfælde, navnlig når kvaliteten af specifikt lokalt råvand nødvendiggør det, jf. artikel 11, stk. 7, 3. afsnit.

Bemyndigelsen vil endvidere kunne bruges til at vedtage strengere nationale krav til hygiejne for materialer, der skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, jf. artikel 11, stk. 9. Det vil eksempelvis kunne være, hvis der fremkommer ny viden om et stof, som kommer i kontakt med drikkevand, der ikke er opført på den europæiske positivliste, eller som berettiger, at der i Danmark fastsættes strengere grænseværdier for afsmitning af et stof end dem, der er anført på den europæiske positivliste. Bemyndigelsen vil dog også kunne anvendes til at fastsætte strengere krav til hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, i andre specifikke tilfælde, når hensynet til beskyttelsen af menneskers sundhed og miljøet taler herfor.

Den foreslåede bemyndigelse vil herudover kunne anvendes til at gennemføre retsakter udstedt af Kommission, som kræver gennemførelse i national ret. Bestemmelsen foreslås

udfærdiget som en bemyndigelse til miljøministeren, idet der i det væsentlige vil være tale om regulering af teknisk karakter.

Det er ikke aktuelt hensigten at udnytte den foreslåede bemyndigelse, men på sigt vil der kunne opstå et sådant behov. Såfremt der i dansk ret fastsættes strengere hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, vil dette medføre, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil skulle opfylde både de specifikke minimumskrav som fastsat af regler fastsat i henhold til drikkevandsdirektiv V og danske krav fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse for at kunne bringes i omsætning på det danske marked.

(Til § 56 b)

Der foreslås indsat en ny § 56 b i vandforsyningsloven, som fastsætter en formodningsregel for så vidt angår produkter, som kommer i kontakt med drikkevand.

Det følger af det foreslåede § 56 b, stk. 1, at et produkt, som kommer i kontakt med drikkevand, formodes at overholde kravene i § 56 a, stk. 1, hvis de materialer, der anvendes i produktet, opfylder specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand og krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsat i regler udstedt i medfør af § 56 a, stk. 2, i denne lov.

Den foreslåede formodningsregel vil ikke være til hinder for, at der i forbindelse med markedsovervågning foretages stikprøvekontroller af de pågældende produkter på det danske marked. For så vidt angår markedsovervågning henvises til pkt. 3.2.3. og 3.2.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger og til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 3, nr. 10.

Det følger af det foreslåede stk. 2, at miljøministeren kan fastsætte regler om krav til overensstemmelseserklæring for et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. § 56 a, stk. 2.

Kommissionen har i en delegeret forordning fastsat regler for EU-overensstemmelseserklæringer af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand. Den delegerede forordning vil være umiddelbart gældende. Forordningen vil som udgangspunkt finde anvendelse fra 31. december 2026. Bemyndigelsen til miljøministeren vil derfor kun blive udnyttet i det omfang, Kommissionen ikke har fastsat regler om det samme i forordningen. Den foreslåede bemyndigelse vil kunne bruges til at fastsætte nationale regler om overensstemmelseserklæringer i forhold til nationalt fastsatte krav i

regler udstedt i medfør af § 56 a, stk. 2. Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere kunne anvendes, såfremt Kommissionen vedtager regler om overensstemmelseserklæringer af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, som kræver gennemførelse i dansk ret.

Det følger af det foreslåede stk. 3, at miljøministeren kan fastsætte regler om krav til mærkning af et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. § 56 a, stk. 2.

Kommissionen har i en delegeret forordning fastsat regler for EU-mærkning af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand. Den delegerede forordning vil være umiddelbart gældende og vil som udgangspunkt finde anvendelse fra 31. december 2026. Bemyndigelsen til miljøministeren vil derfor kun blive udnyttet i det omfang, Kommissionen ikke har fastsat regler om det samme i forordningen. Den foreslåede bemyndigelse vil kunne bruges til at fastsætte nationale regler om mærkning af produkter i forhold til nationalt fastsatte krav i regler udstedt i medfør af § 56 a, stk. 2. Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere kunne anvendes, såfremt Kommissionen vedtager regler om mærkning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, som kræver gennemførelse i dansk ret.

(Til § 56 c)

Der foreslås indsat en ny § 56 c i vandforsyningsloven, som bemyndiger miljøministeren til efter ansøgning at udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder træffe afgørelser om overensstemmelsesvurderinger, vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand og fastsætte nærmere regler herom. Efter den foreslåede bestemmelse notificerer miljøministeren de udpegede bemyndigede organer til Kommissionen.

Det følger af det foreslåede § 56 c, stk. 1, 1. pkt., at miljøministeren efter ansøgning kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndigede organer at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder træffe afgørelser om overensstemmelsesvurderinger, vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Kommissionen har udstedt en delegeret forordning i henhold til artikel 11 i drikkevandsdirektiv V om procedurer for overensstemmelsesvurdering af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, og regler for udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer involverede i sådanne procedurer (herefter benævnt den delegerede forordning), som forventes at træde i kraft den 31. december 2026. Det følger af den delegerede forordning, at medlemsstaterne skal ud-

pege en bemyndigende myndighed, som skal være ansvarlig for at etablere og udføre de nødvendige procedurer for vurdering, notifikation og tilsyn med bemyndigede organer, som er udpeget til at foretage overensstemmelsesvurderingsopgaver i overensstemmelse med artikel 11 i drikkevandsdirektiv V. Der er endvidere fastsat krav til den bemyndigende myndigheds uafhængighed. Den delegerede forordning er umiddelbart gældende.

Det foreslåede stk. 1, 1. pkt., indebærer, at miljøministeren i overensstemmelse med den delegerede forordning vil blive udpeget til den bemyndigende myndighed, som efter ansøgning kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder træffe afgørelse om overensstemmelsesvurderinger, vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Miljøministeren vil i denne egenskab være underlagt de krav til uafhængighed, som er fastsat i den delegerede forordning.

Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til det foreslåede § 56 d.

Det følger af det foreslåede § 56 c, stk. 1, 2. pkt., at miljøministeren notificerer udpegede bemyndigede organer til Europa-Kommissionen.

Kommissionen fastsætter kravene til notifikationsproceduren i den delegerede forordning, og det foreslåede stk. 1, 2. pkt., indebærer således, at miljøministeren skal notificere Kommissionen de udpegede bemyndigede organer i overensstemmelse med kravene hertil i den delegerede forordning.

Det følger af det foreslåede stk. 2, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om udpegning af bemyndigede organer, jf. stk. 1, herunder om ansøgning, om ansøgningens form og indhold, herunder at ansøgning skal ske digitalt, om betingelserne for at blive udpeget og om tilbagekaldelse af udpegning som bemyndiget organ.

Kommissionen fastsætter i den delegerede forordning de nærmere krav til udpegning, herunder om ansøgning og om indholdet af denne. Den delegerede forordning fastsætter endvidere betingelserne for at kunne blive udpeget og om ændringer i udpegningen, herunder om tilbagekaldelse af udpegning som bemyndiget organ.

Den delegerede forordning vil være umiddelbart gældende og vil være bindende for de udpegede bemyndigede organer. Den foreslåede bemyndigelse i stk. 2 forventes derfor aktuelt alene udnyttet i det omfang det findes nødvendigt for administrationen af den delegerede forordning.

Endelig vil den foreslåede bemyndigelse kunne anvendes, såfremt Kommissionens regler bliver udstedt i en form, som kræver gennemførelse i dansk ret.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om de bemyndigede organers opgaver.

Den delegerede forordning fastsætter regler om de overensstemmelsesvurderingsopgaver, som de udpegede bemyndigede organer skal varetage.

Bemyndigelsen vil aktuelt blive udnyttet i det omfang det findes nødvendigt for administrationen af den delegerede forordning eller såfremt Kommissionens regler bliver udstedt i en form, som kræver gennemførelse i dansk ret.

Bemyndigelsen vil dog også kunne udnyttes til at fastsætte regler om, hvilke opgaver de bemyndigede organer skal udføre i forhold til nationalt fastsatte krav i medfør af den foreslåede § 56 a, stk. 2, til hygiejne for materialer, herunder til materialer i produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, herunder at den ovenfor nævnte delegerede forordning helt eller delvist skal finde anvendelse på nationalt fastsatte krav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.*, at miljøministeren endvidere kan fastsætte regler om de bemyndigede organers sagsbehandling.

De opgaver, som det udpegede bemyndigede organ skal varetage efter den delegerede forordning, kan indebære, at det bemyndigede organ træffer afgørelse om overensstemmelsesvurdering. I det foreliggende tilfælde vil der være tale om en forvaltningsafgørelse. Den delegerede forordning fastsætter en række krav til de bemyndigede organs sagsbehandling, herunder om begrundelse og regler om, at det bemyndigede organ kan tilbagekalde en udstedt attest om overensstemmelsesvurdering.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om adgangen til at påklage de bemyndigede organers afgørelser, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at der vil kunne fastsættes regler om adgangen til at påklage det bemyndigede organs afgørelser truffet i medfør af § 56 c, stk. 1, herunder at kun visse afgørelser kan påklages.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere, at der vil kunne fastsættes regler om, hvem der skal være klagemyndighed i forhold til afgørelser truffet i medfør af § 56

c, stk. 1, om klagefrister m.v. og om at afgørelser truffet i medfør af § 56 c, stk. 1, ikke skal kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Den foreslåede bemyndigelse forventes aktuelt udnyttet til at afskære klage til anden administrativ myndighed.

(Til § 56 d)

Det følger af det foreslåede § 56 d, stk. 1, at miljøministeren kan henlægge sin beføjelse til at udpege, notificere og føre kontrol med bemyndigede organer, jf. § 56 c, til DANAK Den Danske Akkrediteringsfond (DANAK).

Kommissionen forventes i en delegeret forordning om en procedure for overensstemmelsesvurdering af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, at fastsætte, at en medlemsstat kan vælge at overlade vurdering, notifikation og overvågning af bemyndigede organer til det nationale akkrediteringsorgan.

DANAK er udpeget som det danske akkrediteringsorgan ved bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan. DANAK er en virksomhed udenfor den offentlige forvaltning.

Det foreslåede § 56 d, stk. 1, indebærer, at miljøministeren vil kunne delegerer opgaven med at udpege, notificere og føre kontrol med bemyndigede organer til DANAK.

Det følger af det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om DANAK's udpegning af bemyndigede organer, herunder om ansøgning, om ansøgningens form og indhold, herunder at ansøgning skal ske digitalt, om betingelserne for at blive udpeget og om tilbagekaldelse af udpegning.

Det følger af det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, at ministeren endvidere kan fastsætte regler om DANAK's notifikation af udpegede bemyndigede organer.

Miljøministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om DANAK's varetagelse af myndighedsopgaven, herunder om ansøgning til DANAK om at blive udpeget til bemyndiget organ, om ansøgnings form og indhold, herunder at ansøgning skal ske digitalt, om betingelserne for at blive udpeget er opfyldt og om DANAK's tilbagekaldelse af udpegning samt regler om DANAK's notifikation af udpegede bemyndigede organer til Kommissionen. Kommissionens delegerede forordning om fastsættelse af en procedure for overensstemmelsesvurdering, som finder anvendelse på produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, vil være umiddelbart gældende og vil være bindende for DANAK i forhold til de

opgaver, som delegeres i medfør af det foreslåede § 56, d, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 56 d, stk. 2, indebærer, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om de myndighedsopgaver, som ministeren delegerer til DANAK i henhold til det foreslåede § 56 d, stk. 1.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at miljøministeren kan fastsætte regler om DANAK's opkrævning af betaling for udførelse af de opgaver, som delegeres til DANAK i henhold til det foreslåede § 56 d, stk. 1.

DANAK kan inden for en ramme aftalt mellem miljøministeren og DANAK kræve betaling for de opgaver, som kan delegeres til DANAK i henhold til i det foreslåede § 56 d, stk. 1. Reglerne for opkrævning af betaling skal ske i overensstemmelse med, hvad der gælder på akkrediteringsområdet. Efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning 339/93/EØF, der gælder for DANAK's virksomhed som Danmarks nationale akkrediteringsorgan, skal DANAK udøve sin virksomhed uden fortjeneste for øje. Dette princip skal også gælde ved prisfastsættelsen af de ydelser, som DANAK leverer i medfør af den foreslåede delegation.

Bemyndigelsen forventes udnyttet til, under inddragelse af DANAK, at fastsætte regler om DANAK's opkrævning af betaling for udførelse af de opgaver som delegeres til DANAK i medfør af det foreslåede § 56 d, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 56 d, stk. 3, indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler for DANAK's opkrævning af betaling for de opgaver, som ministeren delegerer til DANAK i medfør af det foreslåede § 56 d, stk. 2.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage DANAK's afgørelser, jf. stk. 1, herunder om at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

Bemyndigelsen vil kunne anvendes til at fastsætte regler om, hvem der skal være klagemyndighed i forhold til afgørelser truffet af DANAK i medfør af § 56 d, stk. 1, om klagefrister m.v., og om at afgørelser truffet af DANAK i medfør af § 56 d, stk. 1, ikke skal kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Det foreslåede § 56 d, stk. 4, indebærer, at ministeren vil kunne fastsætte regler om bemyndigede organers adgang til at påklage afgørelser truffet af DANAK i medfør af § 56 d, stk. 1.

Miljøministerens fastsættelse af regler i henhold til de foreslåede § 56 d, stk. 2-4, vil ske under inddragelse af DANAK og, i relevant omfang, af erhvervsministeren, under hvis ressort DANAK hører.

(Til § 56 e)

Det følger af § 59, stk. 2, i vandforsyningsloven, at ministeren kan fastsætte regler om, hvilke stoffer der må tilsættes vand, der anvendes til drikkevand, eller som kan komme i berøring med levnedsmidler.

Det fremgår af lovbemærkningerne til § 59, stk. 2, at de regler om tilsætning af stoffer til vandet ministeren kan fastsætte, må antages dels at komme til at gå ud på at visse tilsætninger, f.eks. iltning og kloring kan ske uden særlig tilladelse, dels at andre tilsætninger kun må ske med særlig tilladelse fra ministeren, jf. Folketingstidende 1968-69, 1. samling, tillæg A, spalte 679. Derudover fremgår det af den skriftlige redegørelse fra ministeren til folketingets miljøudvalg, j.nr. 2202-22, af 6. januar 1977 om fluoridering af drikkevand, at daværende § 48 i vandforsyningsloven, nu § 59, kan anvendes til at fastsætte regler om tilsætning af fluorid til drikkevandet.

Det foreslås, at der før den foreslåede bestemmelse i § 56 e, jf. nedenfor, indsættes *overskriften* "Behandlingskemikalier og filtermedier, som kommer i kontakt med drikkevand".

Overskriften angår den nedenfor foreslåede bemyndigelse i § 56 e til at fastsætte regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, som kommer i kontakt med drikkevand, og om vurdering af disses renhed og sikring af deres kvalitet.

Det følger af den foreslåede § 56 e i vandforsyningsloven, at miljøministeren fastsætter regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, som kommer i kontakt med drikkevand, herunder om vurdering af renheden og sikring af kvaliteten af disse behandlingskemikalier og filtermedier.

Den foreslåede bemyndigelse i § 56 e indebærer, at miljøministeren vil fastsætte regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, som kommer i kontakt med drikkevand, herunder regler om vurdering af renheden og sikring af kvaliteten af disse behandlingskemikalier og filtermedier i overensstemmelse med kravene i artikel 12 i drikkevandsdirektiv V.

Drikkevandsdirektiv V indeholder ingen definition på behandlingskemikalier eller filtermedier. Det er Miljøministeriets vurdering, at der ved behandlingskemikalier i drikke-

vandsdirektiv V kan forstås stoffer eller blandinger, der tilsættes vandet, og har til formål at behandle vandet ved f.eks. at fjerne mikroorganismer, justere pH-værdien eller ændre vandets kemiske sammensætning, og som forbruges som led i produktion af drikkevand. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at der ved filtermedie i drikkevandsdirektiv V kan forstås et medie, som f.eks. aktivt kul, polymerbaserede filtre eller biologiske aktive filtre, der har til formål at filtrere vand, som led i produktionen af drikkevand.

Med hensyn til de behandlingskemikalier og filtermedier, der er biocidprodukter, følger det af artikel 12 i drikkevandsdirektiv V, at krav til behandlingskemikalierne og filtermedierne ikke må berøre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (herefter biocidforordningen). Det er Miljøministeriets forståelse af samspillet mellem artikel 12 i drikkevandsdirektiv V og biocidforordningen, at artikel 12 alene supplerer forordningens krav til de godkendte biocidprodukters egenskaber i forbindelse med anvendelsen, men ikke som sådan ændrer i disse.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer derfor også, at der kan fastsættes yderligere krav til anvendelsen af de behandlingskemikalier og filtermedier, der er biocidprodukter, i forhold til den tilladte anvendelse i medfør af biocidprodukternes godkendelse og etikette efter biocidforordningen.

Den foreslåede bemyndigelse vil blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at behandlingskemikalier og filtermedier, som kommer i kontakt med drikkevand, og anvendelsen af disse, ikke direkte eller indirekte må bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke må påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke utilsigtet må øge den mikrobielle vækst og ikke må forurene vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål.

Der forventes endvidere fastsat regler i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 56 e om, at en vandforsyning, der anvender behandlingskemikalier eller filtermedier til drikkevandsbehandling, skal sikre, herunder ved egenkontrol, for vandforsyningens regning, at det behandlingskemikalie eller filtermedie, vandforsyningen anvender, opfylder de renheds- og kvalitetskrav, der er fastsat i den europæiske standard, der gælder for det pågældende.

Egenkontrollen skal sikre, at vandforsyningerne har procedurer til at overvåge, at behandlingskemikalierne og filtermedierne ikke direkte eller indirekte bringer beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke påvirker vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke utilsigtet øger den mikrobielle vækst og ikke forurener vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål og at

de regler, der fastsættes efter den foreslåede bemyndigelse overholdes.

Det forventes i de tilfælde, hvor der ikke foreligger en europæiske standard, at miljøministeren vil kunne fastsætte krav til behandlingskemikalier eller filtermedier og anvendelsen heraf. Kravene skal opfylde artikel 12, stk. 1, og baseres på forsigtighedsprincippet og må på ingen måde, hverken direkte eller indirekte, medføre en forringelse af drikkevandets nuværende kvalitet eller en øget forurening af vand, der anvendes til fremstilling af drikkevand, jf. direktivets artikel 12, stk. 2. Der forventes endvidere fastsat regler, om at vandforsyningen skal sikre, herunder ved egenkontrol, for vandforsyningens regning, at det behandlingskemikalie eller filtermedie, som vandforsyningen anvender til drikkevandsbehandling, opfylder de renheds- og kvalitetskrav, der er fastsat i medfør af den foreslåede § 56 e.

I de tilfælde hvor der ikke findes en europæisk standard, indebærer den foreslåede bemyndigelse endvidere, at miljøministeren kan fastsætte krav i regler efter den foreslåede § 56 e til behandlingskemikalier og filtermedier, som indgår i den simple og videregående vandbehandling, herunder eksempelvis til iltning og kloring. Iltning af vandet indgår i den simple vandbehandling til udfældning af bl.a. jern, mens kloring vil indgå i den videregående vandbehandling til desinficering af vandet.

Det er hensigten, at de regler, der fastsættes efter den foreslåede bemyndigelse i § 56 e, vil skulle omfatte dels almene vandforsyninger, dels ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere. Derimod vil de forventede regler ikke finde anvendelse på vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer. Disse vandforsyninger er således ikke omfattet af minimumskravene til opfyldelse af direktivets artikel 12, jf. artikel 3, stk. 6, i drikkevandsdirektiv V.

Det bemærkes endvidere, at som følge af den foreslåede § 56 e vil bemyndigelsen i § 59, stk. 2, fremadrettet alene skulle regulere tilsætning af stoffer til drikkevand, som har som primært formål at ændre på drikkevandets sammensætning på baggrund af sundhedsformål. Eksempelvis kunne essentielle mineraler som calcium- og magnesiumsalte tilsættes i tilfælde, hvor vandet har undergået en omvendt osmose behandling, hvilket i betydelig grad demineraliserer vandet. Ligeledes vil § 59, stk. 2, kunne anvendes til at fastsætte regler om tilsætning af fluorid til drikkevandet.

Med hensyn til krav til anvendelse af behandlingskemikalier og filtermedier, som har indgået i tilladelser efter § 21, vil kravene fremover i stedet skulle fastsættes i regler i medfør af efter den foreslåede § 56 e.

Drikkevandsdirektivet indeholder ingen overgangsordninger for anvendelse af behandlingskemikalier og filtermedier. Det er Miljøministeriets vurdering, at udskiftning af særligt filtermedier kan være økonomisk meget byrdefuldt. Den foreslåede bemyndigelse forventes derfor at blive udnyttet til at fastsætte tidsfrister for hvornår et filtermedie eller behandlingskemikalie, som har været anvendt på baggrund af en tilladelse efter § 21, og hvortil der ikke forefindes en europæisk standard skal være udskiftet eller opfylde krav fastsat i medfør af den foreslåede § 56 e. Det bemærkes i den forbindelse, at det er Miljøministeriets vurdering, at der i dag ikke anvendes behandlingskemikalier eller filtermedier, hvortil der er givet tilladelse efter den gældende lovs § 21, som ikke vil kunne opfylde de generelle krav i artikel 12. Det bemærkes at overtrædelse af vilkår i de pågældende tilladelser ikke vil kunne håndhæves, jf. heller ikke i overgangsperioden. Der henvises endvidere til pkt. 3.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Kommunalbestyrelsen vil føre tilsyn med vandforsyningens overholdelse af de regler, der fastsættes efter den foreslåede bemyndigelse, som en del af kommunalbestyrelsens gældende tilsynsopgave i medfør af kapitel 10 i vandforsyningsloven.

Manglende overholdelse af de regler, der fastsættes efter den foreslåede bemyndigelse, kan medføre straf i form af bøde efter regler udstedt i medfør af § 84, stk. 2.

Den foreslåede bemyndigelse vil sikre hjemmel til at gennemføre artikel 12 i drikkevandsdirektiv V. Der henvises til pkt. 3.3.2. om drikkevandsdirektiv V i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 24

Det foreslås, at der før § 57 i vandforsyningsloven indsættes overskriften ”Tilsyn med indretning og drift samt indvundne vandmængder”.

For overblikkets skyld foreslås det, at der indsættes overskrifter i vandforsyningslovens kapitel 10, §§ 56 -58, idet kapitlet fremover også vil vedrøre krav til materialer, produkter, behandlingskemikalier m.v., der kommer i kontakt med drikkevand m.v.

Denne overskrift angår kommunalbestyrelsens tilsyn med indretning og drift af vandforsyningsanlæg og indvundne vandmængder og dækker over de gældende §§ 57 og 58.

Til nr. 25

Det følger af § 57, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommu-

nalbestyrelsen fører tilsyn med indretningen og driften af vandforsyningsanlæg.

Med den foreslåede ændring af § 57, stk. 1, indsættes efter »vandforsyningsanlæg«: », jf. dog § 61«.

Den foreslåede ændring er begrundet i den foreslåede indsættelse af § 61, 1. pkt., i vandforsyningsloven, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, hvorefter miljøministeren er tilsynsmyndighed med bl.a. indretningen og driften af vandforsyningsanlæg i de tilfælde, hvor ministeren meddeler tilladelse efter det foreslåede § 25, stk. 1, om bl.a. indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding det afsaltede havvand.

Den foreslåede ændring af § 57, stk. 1, indebærer, at i de tilfælde, hvor miljøministeren meddeler tilladelse efter det foreslåede § 25, stk. 1, og hvor der samtidig gives tilladelse til etablering af vandforsyningsanlæg, vil det være miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, som fører tilsyn med indretningen og driften af vandforsyningsanlægget.

Den foreslåede ændring er endvidere begrundet i den foreslåede indsættelse af § 61, 2. pkt., i vandforsyningsloven, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, hvorefter miljøministeren er tilsynsmyndighed med driften af vandforsyningsanlægget og kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet for søgående skibe omfattet af § 64 a.

Den foreslåede ændring af § 57, stk. 1, indebærer, at i de tilfælde, hvor miljøministeren fører tilsyn med søgående skibe omfattet af § 64 a efter det foreslåede § 61, 2. pkt., vil det være miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, som fører tilsyn med driften af vandforsyningsanlægget og kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 42 i lovforslaget og de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 26

Det følger af § 58, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med indvundne vandmængder.

Med den foreslåede ændring af § 58, stk. 1, indsættes efter »vandmængder«: », jf. dog § 61.«.

Den foreslåede ændring er begrundet i den foreslåede indsættelse af § 61 i vandforsyningsloven, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 33, hvorefter miljøministeren vil være tilsynsmyndighed med bl.a. indvundne vandmængder i de tilfælde, hvor ministeren meddeler tilladelse efter § 25, stk.

1, om indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i det afsaltede havvand.

Den foreslåede ændring af § 57, stk. 1, indebærer, at i de tilfælde, hvor miljøministeren meddeler tilladelse efter § 25, stk. 1, vil det være miljøministeren, og ikke kommunalbestyrelsen, som fører tilsyn med indvundne vandmængder.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 15, i lovforslaget og de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 27

Det foreslås, at der før § 59 indsættes et nyt kapitel 10 a med kapiteloverskriften »Drikkevandskvalitet og tilsyn hermed».

Den foreslåede indsættelse af et nyt kapitel 10 a vil indebære, at §§ 59-64 vil blive omfattet af en kapiteloverskrift, der er mere dækkende for indholdet af §§ 59-64.

Det foreslås endvidere, at der indsættes overskriften »Krav til vandets kvalitet».

For overblikkets skyld foreslås det, at der indsættes overskrifter i det foreslåede nye kapitel 10 a i vandforsyningsloven, §§ 59-64, idet det foreslåede kapitel fremover også vil omfatte risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet m.v.

Denne overskrift angår miljøministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om kvaliteten af vand og dækker over den gældende § 59.

Til nr. 28

Det foreslås, at der før § 59 a indsættes overskriften »Overvågningsboringer».

For overblikkets skyld foreslås det, at der indsættes overskrifter i det foreslåede nye kapitel 10 a i vandforsyningsloven, §§ 59-64, idet det foreslåede kapitel fremover også vil omfatte risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet m.v.

Denne overskrift angår de almene vandforsyningers mulighed for at etablere overvågningsboringer for at overvåge kvaliteten af de vandressourcer, der indvindes fra og dækker over den gældende § 59 a.

Til nr. 29

Det foreslås, at der i vandforsyningsloven efter § 59 a ind-

sættes overskriften ”Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici”.

Overskriften angår den nedenfor foreslåede bestemmelse i § 59 b om risikovurdering af og foranstaltninger for at fjerne eller mindske risici i forbrugernes fordelingsnet.

Ressort for sundhedsmæssige risici relateret til forbrugernes fordelingsnet er delt mellem Miljøministeriet og Social-, Bolig og Ældreministeriet. Ressort for sundheds- og hygiejnekrav til byggevarer i kontakt med drikkevand, dog undtagen bekendtgørelse nr. 1007 af 29/06/2016 om markedsføring og salg af byggevarer i kontakt med drikkevand, er ved kongelig resolution pr. 1. september 2023 overført fra social- og boligministeren til miljøministeren. Der henvises til pkt. 3.1.2.1. for nærmere herom.

Forbrugernes fordelingsnet defineres i drikkevandsdirektiv IV, som rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand, og distributionsnettet, men kun hvis de i henhold til gældende national ret ikke er vandforsyningsanlæggets ansvar i dets egenskab af vandforsyningsanlæg, jf. artikel 2, nr. 2.

Begrebet ”forbrugernes fordelingsnet” anvendes ikke i dansk ret, og der findes heller ikke en tilsvarende begrebmæssig opdeling af ledningsnettet. I stedet anvendes i dansk ret samlebegrebet »vandforsyningsssystemer«, som omfatter vandforsyningsanlæg med tilhørende hoved-, forsynings- og stikledninger og tilhørende pumper samt jordledninger og andre vandinstallationer på privat grund.

Vandforsyningsloven indeholder i dag ikke regler om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet.

Drikkevandsbekendtgørelsen indeholder regler om kvalitetskrav til drikkevandet, herunder kvalitetskrav for bly på 5 µg/L, jf. bekendtgørelsens bilag 1 b.

Kommunalbestyrelsen har efter § 14, stk. 2 og 3, i drikkevandsbekendtgørelsen, og § 62, i vandforsyningsloven, forpligtelser ved overskridelse af kvalitetskrav til drikkevand, der skyldes forbrugernes fordelingsnet.

Overskridelse af kvalitetskrav, der skyldes forbrugernes fordelingsnet, konstateres i praksis af vandforsyninger, eftersom de i henhold til drikkevandsbekendtgørelsens §§ 6 og 7 er forpligtede til at foretage kontrol af drikkevandets kvalitet ved forbrugers taphane, og til derefter i henhold til bekendtgørelsens § 13 at underrette kommunalbestyrelsen om eventuelle overskridelser. For langt de fleste vandforsyninger er der tale om en regelmæssig kontrol, som udføres i henhold til et kontrolprogram, som er udarbejdet af kommunalbestyrelsen, og som bl.a. fastsætter prøvetagningsste-

derne, kontrolparametre og hyppigheden af kontrollen, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 3-10.

Vandforsyninger har i dansk ret som udgangspunkt ansvar for at sikre, at drikkevandet overholder kvalitetskravene, men ikke for overskridelser, der skyldes forbrugernes fordelingsnet, jf. § 3, stk. 2 og 3, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Kommunalbestyrelsens forpligtelser afhænger i den forbindelse af, om der er tale om overskridelse af kvalitetskrav, der skyldes forbrugernes fordelingsnet i en ejendom, hvor der leveres vand til offentligheden, såsom skoler, hospitaler og restauranter, eller om det skyldes forbrugernes fordelingsnet i en ejendom, hvor der ikke leveres vand til offentligheden, såsom private husstande.

Hvis vandet pga. forbrugernes fordelingsnet ejendomme, hvorfra der leveres vand til offentligheden, overskrider kvalitetskrav, skal kommunalbestyrelsen træffe foranstaltninger og oplyse forbrugerne herom, herunder om eventuelle foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, jf. § 14, stk. 3, i drikkevandsbekendtgørelsen, og § 62, stk. 2 og 6, i vandforsyningsloven. Det samme gælder, hvis vandet pga. forbrugernes fordelingsnet i sådanne ejendomme bedømmes sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, jf. lovens § 62, stk. 3 og 7. Det følger endvidere af § 3, stk. 3, i drikkevandsbekendtgørelsen, at det ved overskridelse af kvalitetskrav i ejendomme, hvor der leveres vand til offentligheden, påhviler ejendomssejeren at sikre, at kvalitetskravene overholdes. Kommunalbestyrelsens påbud efter § 14, stk. 3, vil således i sådanne tilfælde skulle rettes mod ejendomssejeren.

Hvis vandet pga. forbrugernes fordelingsnet i ejendomme, hvor der ikke leveres vand til offentligheden, overskrider kvalitetskrav, skal kommunalbestyrelsen ikke træffe foranstaltninger, men blot sikre, at berørte forbrugere informeres i overensstemmelse med vandforsyningslovens § 62, stk. 6 og 7, jf. § 14, stk. 2, i drikkevandsbekendtgørelsen. Bedømmes vandet pga. forbrugernes fordelingsnet i sådanne ejendomme dog at være sundhedsfarligt, vil kommunalbestyrelsen skulle beslutte, om der bør træffes foranstaltninger efter § 62, stk. 1, jf. § 62, stk. 4. Bestemmelsen indebærer ifølge bemærkningerne, at kommunalbestyrelsen i sådanne tilfælde altid er forpligtet til at foretage en konkret vurdering og på den baggrund beslutte, om der er behov for at træffe foranstaltninger, jf. Folketingstidende 1984-85, tillæg B, spalte 1364-1366, og Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 1216.

Drikkevandsbekendtgørelsens § 14, stk. 2 og 3, og vandforsyningslovens § 62, stk. 1-3 og 6-7 gennemfører forpligtelser i drikkevandsdirektiv IV, herunder direktivets artikel 6, stk. 2 og 3, der vedrører udstrækningen af medlemsstaternes forpligtelser, når det kommer til overskridelse af parameter-

værdier eller risiko for overskridelse af parameterværdier, der skyldes forbrugernes fordelingsnet. Bestemmelserne i drikkevandsbekendtgørelsen har hjemmel i vandforsyningslovens § 60, stk. 2, 1. pkt., der giver miljøministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om tilsynet med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer. Kvalitetskrav er fastsat i medfør af § 59, stk. 3, i vandforsyningsloven.

Manglende efterkommelse af påbud efter lovens § 62 straffes med bøde, jf. § 84, stk. 1, nr. 4, i vandforsyningsloven. Derudover kan der i medfør af § 84, stk. 2, fastsættes straf af bøde for overtrædelse af regler, der udfærdiges af miljøministeren i henhold til loven.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 59 b, i vandforsyningsloven om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødekommelse af risici.

Det foreslås med *stk. 1, 1. pkt.*, at miljøministeren foretager risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at miljøministeren får hovedansvaret for at sikre, at risikovurderingen, som fastlagt i artikel 10, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V, gennemføres. Dette omfatter således for det første en generel analyse af de potentielle risici, der er forbundet med forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer, og om disse potentielle risici påvirker vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand, jf. artikel 10, stk. 1, litra a. Og for det andet omfatter det en kontrol af de parametre, der er opført i direktivets bilag I, del D, og som hører under miljøministerens ressort, for nuværende kun bly, i ejendomme, hvor der er konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbindelse med den generelle analyse, jf. artikel 10, stk. 1, litra b.

Ved forbrugernes fordelingsnet forstås rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand i både offentlige og private ejendomme, og distributionsnettet, men kun hvis de i henhold til gældende national ret ikke er vandforsyningens ansvar i dettes egenskab af vandforsyning, jf. artikel 2, nr. 2, i drikkevandsdirektiv V. Definitionen er stort set uændret i forhold til definitionen i drikkevandsdirektiv IV, dog med præciseringen af, at den omfatter rør mv. i både offentlige og private ejendomme. Direktivet afgrænser således fortsat forbrugernes fordelingsnet, som omfattende den del af ledningsnettet, der efter national ret ikke er vandforsyningens ansvar.

Vandforsyningen har efter dansk ret alene ansvar for vandforsyningens ledningsnet, dvs. fra udpumpningen fra vandforsyningsanlægget frem til skel eller til forbrugerens jordledning. Ved ”jordledning” forstås den ledning, som er ejet

af forbrugeren, der forbinder vandforsyningens stikledning med ejendommen, og ved ”stikledning” forstås den ledning, der forbinder en forsyningsledning med en jordledning, og som udgangspunkt slutter i en målerbrønd ved skel. I dansk ret forstås forbrugernes fordelingsnet således som rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem drikkevands-haner i en ejendom og ejendommens skel.

Begrebet ”tilhørende produkter og materialer” er nyt og er ikke defineret i drikkevandsdirektiv V. Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at begrebet skal forstås som de produkter og materialer, der er omfattet af direktivets artikel 11.

Den generelle analyse af de potentielle risici indebærer ikke en analyse af individuelle ejendomme. Det forventes på den baggrund, at der vil være tale om en analyse, der søger at afdække risici på landsplan ved at afgrænse den eventuelle type af ejendomme, hvori forbrugernes fordelingsnet eller tilhørende produkter og materialer påvirker vandkvaliteten ved forbrugerenes taphane, ud fra ejendommens type, opførelses-tidspunkt eller geografiske placering.

Det forventes endvidere, at den generelle analyse vil fokusere på risici ved bly, men at dette på sigt vil kunne udvides til andre stoffer, herunder især hvis Kommissionen i medfør af direktivets artikel 20 beslutter at tilføje yderligere stoffer til bilag I, del D. Endvidere vil medlemsstaterne kunne gå videre ved selv at fastsætte supplerende værdier for parametre, der ikke er opført i direktivets bilag I, hvis hensyn til menneskers sundhed på dens nationale territorium eller en del af dette gør det nødvendigt, jf. artikel 5, stk. 3, i drikkevandsdirektiv V.

Det er Miljøministeriets vurdering, at direktivet med hensyn til den generelle analyse ikke fastsætter regler for, hvordan ejendomme udvælges eller hvilke data, der kan ligge til grund for denne udvælgelse i analysen, så længe det sker ud fra saglige kriterier. Dette kan således f.eks. være historisk data, som giver anledning til en formodning om, at der i et bestemt geografisk område, for en bestemt bygningstype eller for bygninger opført på et bestemt tidspunkt, har været anvendt vandinstallationer af bly.

Det forventes, at opgaven med at foretage den generelle analyse vil blive delegeret til Miljøstyrelsen. Med hensyn til den kontrol, der skal udføres i henhold til artikel 10, stk. 1, litra b, forventes det, at miljøministeren ved afgørelse efter det foreslåede § 59 b, stk. 2, vil placere denne opgave hos kommunalbestyrelsen, jf. herom nedenfor.

Det foreslås med *stk. 1, 2. pkt.*, at miljøministeren endvidere træffer foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at miljøministeren vil få hovedansvaret for at sikre, at der træffes de foranstaltninger, som er krævet i henhold til direktivets artikel 10, stk. 2 og 3.

Dette omfatter således for det første de passende foranstaltninger, der skal træffes for at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af parameterverdier, der er fastsat i direktivets bilag I, del D, inden for miljøministerens ressort, for nuværende bly, hvis det konkluderes på baggrund af den generelle analyse, at forbrugernes fordelingsnet eller de relaterede produkter og materialer indebærer en risiko for menneskers sundhed, eller hvis den udførte kontrol godtgør, at de nævnte parameterverdier ikke opfyldes, jf. artikel 10, stk. 2.

For det andet omfatter det de foranstaltninger, der skal tages i betragtning og træffes, hvis de betragtes relevante for at mindske risici i forbindelse med distribution til forbrugerne i alle forbrugernes fordelingsnet. Dette vil nærmere bestemt kunne omfatte tilskyndelse af ejere af offentlige og private ejendomme om at udføre en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, underretning til forbrugere og bygningsejere om foranstaltninger, der kan eller bør træffes for at fjerne eller mindske risici i forbrugernes fordelingsnet, rådgivning til forbrugere om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og om mulige foranstaltninger for at undgå, at nævnte risici genopstår, og om, at der, hvis det er økonomisk og teknisk muligt, skal gennemføres foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet, jf. artikel 10, stk. 3.

Offentlige ejendomme vil i den forbindelse skulle forstås som ejendomme, hvor der leveres vand til offentligheden, som f.eks. skoler, hospitaler og restauranter. Private ejendomme vil skulle forstås som ejendomme, hvor der ikke leveres vand til offentligheden, som f.eks. private husstande.

Det er ikke hensigten, at miljøministeren skal træffe foranstaltninger over for specifikke ejendomsejere, men kun generelle foranstaltninger, der gælder på landsplan, som f.eks. oplysningskampagner eller tilskyndelser til bygningsejere om at foretage risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet. Såfremt der skal træffes foranstaltninger over for specifikke ejendomsejere, såsom påbud om udskiftning af blyrør, vil ministeren ved afgørelse efter det foreslåede § 59 b, stk. 2, kunne pålægge kommunalbestyrelsen at træffe sådanne foranstaltninger, jf. herom nedenfor.

Det forventes endvidere, at ministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 59 b, stk. 3, jf. nedenfor, vil fastsætte nærmere regler om foranstaltningerne.

Det foreslås med *stk. 2, 1. pkt.*, at miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal foretage dele af

risikovurderingen, og at kommunalbestyrelsen skal træffe eller bidrage til foranstaltninger omfattet af stk. 1, 2. pkt., herunder give påbud til ejere af offentlige eller private ejendomme.

Det foreslåede stk. 2, 1. pkt., 1. led, vil indebære, at miljøministeren ved afgørelse kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal foretage dele af risikovurderingen. Det forventes, at denne hjemmel vil udnyttes af ministeren til at træffe afgørelse om, at kommunalbestyrelsen skal foretage den del af risikovurderingen, der udgør kontrol, dvs. som skal udføres i henhold til artikel 10, stk. 1, litra b. Det forventes endvidere, at en sådan afgørelse vil blive truffet, såfremt den generelle analyse viser, at der i visse nærmere bestemte ejendomme kan konstateres specifikke risici for bly (og på sigt eventuelt andre stoffer). Det forventes ikke, at miljøministerens afgørelse herom vil vedrøre individuelle ejendomme, idet den generelle analyse ikke omfatter en analyse heraf, jf. artikel 10, stk. 1, litra a. I stedet vil analyse og miljøministerens afgørelse over for kommunerne vedrøre ejendomme af en bestemt type, fra en bestemt periode eller i et bestemt geografisk område. Det forventes, at kommunerne i et kontrolprogram, på baggrund af ministerens afgørelse, fastlægger præcist hvor, der vil blive ført kontrol.

Beslutningen om, hvor, hvordan og hvornår, der føres kontrol, bør afspejle typen og alvoren af de risici, som er konstaterede som led i den generelle analyse. Det forventes, at kontrollen fokuseres på prioriterede ejendomme, hvis dette på baggrund af den generelle analyse er begrundet, herunder især for at kunne målrette kontrollen og eventuelle efterfølgende foranstaltninger til de ejendomme, hvor en indsats vil have den største sundhedsmæssige effekt.

Hvis kommunalbestyrelsen har oplysninger fra vandforsyningens regelmæssige kontrol vedrørende bly i vandet i en ejendom, som samtidig omfattes blandt de ejendomme, der er udpeget på baggrund af den generelle analyse og miljøministerens afgørelse, vil sådanne oplysninger efter omstændighederne kunne begrunde, at kommunalbestyrelsen undlader at føre kontrol med ejendommen. Dette vil kunne være tilfældet, hvis oplysningerne godtgør, at mistanken om risici for overskridelse af parameterværdien for bly kan afvises. Det samme vil også gælde med hensyn til oplysninger om andre stoffer, som omfattes af den regelmæssige kontrol, og som måtte blive opført på direktivets bilag I, del D.

I den udstrækning, der er behov for det, og betingelserne herfor er opfyldte, vil kommunalbestyrelsen kunne kræve adgang til en offentlig eller privat ejendom efter den gældende bestemmelse i lovens § 64, hvorefter kommunalbestyrelsen, miljøministeren eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget til at foretage undersøgelser, samt Styrelsen for Patientsikkerhed uden retskendelse mod forevisning af legitimation har adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for be-

slutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Hvis kommunalbestyrelsen eller miljøministeren efter § 64 bemyndiger en person, f.eks. et laboratorium, til at få adgang, vil kommunalbestyrelsen i så fald skulle ledsage dette laboratorium.

Det foreslåede stk. 2, 1. pkt., 2. led, vil indebære, at miljøministeren ved afgørelse over for en eller flere kommuner kan bestemme, at den eller de skal træffe eller bidrage til foranstaltninger for at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet. Det forventes, at denne opgave vil blive delegeret til Miljøstyrelsen.

Dette vil kunne omfatte foranstaltninger, der skal træffes på baggrund af den generelle analyse, hvis denne konkluderer, at forbrugernes fordelingsnet eller de relaterede produkter og materialer indebærer en risiko for menneskers sundhed, eller foranstaltninger, der skal træffes, hvis den kontrol, der er udført i henhold til artikel 10, stk. 1, litra b, godtgør, at de parameterværdier, der er fastsat i direktivets bilag I, del D, og som hører under miljøministerens ressort, for nuværende bly, ikke opfyldes. Det vil endvidere kunne omfatte foranstaltninger, der skal træffes, for mere generelt at mindske risici i forbindelse med distribution til forbrugere i alle forbrugernes fordelingsnet.

I alle tilfælde vil det kunne være en afgørelse om, at kommunalbestyrelsen skal træffe nærmere bestemte foranstaltninger, f.eks. at kommunalbestyrelsen skal vurdere og beslutte, hvilke foranstaltninger, der skal træffes i det konkrete tilfælde, eller at kommunalbestyrelsen skal træffe en nærmere bestemt foranstaltning, som f.eks. udstede påbud om udskiftning af komponenter fremstillet af bly. Det vil endvidere eventuelt kunne blive relevant, at kommunalbestyrelsen bidrager med foranstaltninger, som supplerer de foranstaltninger, som miljøministeren træffer i henhold til den foreslåede § 59 b, stk. 1, 2. pkt.

Det forventes, at de foranstaltninger, som skal tages i betragtning, og hvis relevant træffes, vil blive fastsat ved bekendtgørelse med hjemmel i den foreslåede bemyndigelse, jf. herom nedenfor.

Kommunalbestyrelsens foranstaltninger vil i alle tilfælde skulle overholde proportionalitetsprincippet. Afgørelser om påbud vil kunne påklages efter de gældende regler om klage i lovens kapitel 13.

Manglende efterkommelse af kommunalbestyrelsens påbud, der udstedes i medfør af den foreslåede § 59 b, stk. 2, vil kunne straffes med bøde efter § 84, stk. 1, nr. 4.

Det bemærkes i øvrigt, at den foreslåede bestemmelse ikke har til formål at ændre på kommunalbestyrelsens forpligtel-

ser efter gældende ret, herunder lovens § 62, til at træffe foranstaltninger, når vandet overskrider kvalitetskrav, bedømmes sundhedsfarligt eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt.

Det foreslås med stk. 2, 2. pkt., at ministeren endvidere kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal indberette til ministeren om resultatet af vurderingen, og om foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at ministeren kan træffe afgørelse om, at en eller flere kommuner skal indberette oplysninger til ministeren om resultaterne af den kontrol, der foretages i forbindelse med risikovurderingen, og om de foranstaltninger, som kommunalbestyrelsen har planlagt eller iværksat efter miljøministerens afgørelse truffet i medfør af den foreslåede § 59 b, stk. 2, 1. pkt. Den foreslåede bestemmelse skyldes, at miljøministeren, uagtet en placering af opgaver hos kommunalbestyrelsen, vil have det overordnede ansvar for, at foretage risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet og for at beslutte og i relevant omfang træffe foranstaltninger til at fjerne eller mindske risici ved kemiske stoffer og lignende i drikkevandet på grund af forbrugernes fordelingsnet. Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at sikre, at miljøministeren kan indhente de oplysninger, der er nødvendige for, at ministeren kan opfylde sine forpligtelser efter den foreslåede § 59 b, stk. 1. Miljøministeren vil i medfør af den foreslåede bemyndigelse, jf. den foreslåede § 59 b, stk. 3, 2. pkt., kunne fastsætte nærmere regler om kommunalbestyrelsens indberetning, herunder format og tidsfrister.

Det forventes, at ministerens kompetence til at træffe afgørelse efter den foreslåede § 59 b, stk. 2, vil blive delegeret til Miljøstyrelsen. Ministeren vil i relevant omfang kunne fastsætte regler om adgangen til at påklage styrelsens afgørelser, der er truffet i henhold til en sådan bemyndigelse, herunder om at afgørelserne ikke skal kunne påklages, jf. § 5, i vandforsyningsloven.

Det følger af den foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, 1. led, at ministeren fastsætter nærmere regler om risikovurderingens indhold, form, revision og tidsfrister herfor.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at miljøministeren fastsætter nærmere regler, der sikrer gennemførelse af direktivets artikel 10, stk. 1, vedrørende risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet.

Det forventes, at dette i relevant omfang vil omfatte regler om en generel analyse af de potentielle risici, der er forbundet med forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer, og om disse potentielle risici påvirker vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand, jf. artikel 10, stk. 1,

litra a, herunder om, at analysen vil være fokuseret på risici ved afsmitning af bly til drikkevandet, og om at opgaven med at foretage analysen delegeres til Miljøstyrelsen.

Det forventes også, at det vil omfatte regler om kontrollen af de parametre, der er opført i bilag I, del D, i ejendomme, hvor der er konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbindelse med den generelle analyse, jf. direktivets artikel 10, stk. 1, litra b, om hvordan denne kontrol udføres, herunder om prøvetagningen, eventuelle tidsfrister og om krav til kontrolprogrammer for kontrollen, som krævet efter direktivets artikel 13, stk. 2, litra b.

Fastlæggelsen af prøvetagningssteder og prøvetagningshyppigheder vil skulle ske i overensstemmelse med udfaldet af den generelle analyse, der er udført i henhold til de regler, der forventes fastsat herom, og med miljøministerens eventuelle afgørelse over for kommunalbestyrelsen, jf. ovenfor.

Derudover vil prøvetagningen skulle foretages af akkrediterede laboratorier, ligesom for vandkontrol efter de øvrige regler inden for vandforsyningslovens område.

Prøveudtagningen bør desuden fastlægges således, at det er muligt at afgøre, om en eventuel manglende overholdelse af en parameterværdi skyldes det leverede vand eller skyldes forbrugernes fordelingsnet eller tilhørende produkter og materialer, herunder f.eks. ved at der både udtages en straksprøve og en flush-prøve.

Det forventes endvidere, at det vil omfatte regler om, hvad der anses for "prioriterede ejendomme" inden for miljøministerens ressort.

Ved "prioriterede ejendomme" forstås større ejendomme, som ikke er husstande, med mange brugere, der potentielt udsættes for vandrelaterede risici, navnlig store ejendomme til offentlig brug, som medlemsstaterne identificerer, jf. artikel 2, nr. 4, i direktivet. Det fremgår endvidere af præambelbetragtning nr. 19, at det eksempelvis kan være hospitaler, plejeinstitutioner, plejehjem, børnepasningsfaciliteter, skoler, uddannelsesinstitutioner, bygninger med indkvarteringsmuligheder, restauranter, barer, sports- og indkøbscentre, fritids-, rekreations- og udstillingsfaciliteter, fængsler og campingpladser. Den foreslåede bemyndigelse forventes udnyttet til på bekendtgørelsesniveau, inden for rammerne af artikel 2, nr. 4 og præambelbetragtning nr. 19, at identificere de prioriterede ejendomme med henblik på at understøtte, at indsatsen målrettes de ejendomme, hvor en indsats vil have den største effekt.

Det forventes, at prioriterede ejendomme, inden for disse rammer, vil blive identificeret på bekendtgørelsesniveau

med henblik på at understøtte, at indsatsen målrettes de ejendomme, hvor en indsats vil have den største effekt. Det bemærkes, at definitionen af prioriterede ejendomme inden for miljøministerens ressort, vil kunne være forskellig fra den tilsvarende definition inden for social- og boligministerens ressort, idet der er tale om forskellige typer risici, jf. nærmere herom under pkt. 3.1.2.3.1.

Den foreslåede bemyndigelse forventes også udmøntet ved, at der på bekendtgørelsesniveau indsættes en definition af forbrugernes fordelingsnet, i henhold til definitionen i artikel 2, nr. 2, i drikkevandsdirektiv V, jf. herom ovenfor.

Derudover forventes den foreslåede bemyndigelse udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om hyppigheden og ajourføringen af risikovurderingen, som krævet efter artikel 7, stk. 6.

Udmøntningen af artikel 10, stk. 1, vil skulle understøtte en risikobaseret tilgang, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 19 og artikel 7, stk. 1, litra c. Det betyder, at der alene vil skulle foretages kontrol i den udstrækning, at der ud fra vurderingen af risici i den generelle analyse er grundlag herfor. Det betyder også, at kontrollen efter omstændighederne vil kunne udføres som stikprøver, hvis dette er begrundet ud fra resultaterne i den generelle analyse.

Det foreslås med *stk. 3, 1. pkt., 2. led.*, at miljøministeren fastsætter nærmere regler om de foranstaltninger, der skal træffes eller tages i betragtning, for at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om de foranstaltninger, der nævnes i artikel 10, stk. 3, som er relevante for Miljøministeriets ressort, og som skal tages i betragtning og træffes, hvis de er relevante for at mindske risici i forbindelse med distribution til forbrugerne i alle forbrugernes fordelingsnet. Dette vil således omfatte at ejere af offentlige og private foranstaltninger tilskyndes til at udføre en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, jf. stk. 3, litra a, at forbrugere og ejere af offentlige og private ejendomme underrettes om foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af kvalitetsstandarder for drikkevand på grund af forbrugernes fordelingsnet, jf. stk. 3, litra b, at forbrugere rådgives om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og mulige foranstaltninger for at undgå at nævnte risici genopstår, jf. stk. 3, litra c, og at der for så vidt angår bly, hvis det er økonomisk og teknisk muligt, gennemføres foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet, jf. stk. 3, litra f.

Den foreslåede bestemmelse vil også kunne udnyttes af mil-

jøministeren til at fastsætte regler om det nærmere indhold af disse foranstaltninger, om hvornår disse foranstaltninger skal tages i betragtning, og om hvornår de bør træffes eller vil være relevante at træffe, herunder om hvad der i relation til udskiftning af blyholdige rør anses for økonomisk og teknisk muligt.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere medføre, at miljøministeren kan fastsætte regler om passende foranstaltninger, der skal træffes i henhold til direktivets artikel 10, stk. 2, for at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af de parameterverdier, der er fastsat i direktivets bilag I, del D, og som hører under miljøministerens ressort, for nuværende kun bly. Hvis der efter kravene i direktivets artikel 10, stk. 2 skal træffes passende foranstaltninger, vil det skulle overvejes, om foranstaltningerne fastsat i henhold til direktivets artikel 10, stk. 3 skal træffes.

Det forventes, at der kan fastsættes regler om de foranstaltninger, der skal gælde på landsplan, og som træffes af miljøministeren selv. Dette vil nærmere bestemt kunne omfatte generelle foranstaltninger, der træffes på baggrund af en generel analyse, der har konkluderet, at forbrugernes fordelingsnet eller de relaterede produkter og materialer indebærer en risiko for menneskers sundhed, eller generelle foranstaltninger, der træffes for at mindske risici i forbindelse med distribution til forbrugere i alle forbrugernes fordelingsnet. Foranstaltningerne vil kunne omfatte tilskyndelse af ejere af offentlige og private ejendomme om at udføre en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, underretning til forbrugere og bygningsejere om foranstaltninger, der kan eller bør træffes for at fjerne eller mindske risici i forbrugernes fordelingsnet, og rådgivning til forbrugere om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og om mulige foranstaltninger for at undgå, at nævnte risici genopstår. Foranstaltningerne vil derimod ikke kunne være rettet mod specifikke ejendomme, og vil således ikke kunne omfatte påbud til ejendomme om udskiftning af komponenter fremstillet af bly.

Derudover vil der kunne fastsættes regler om de foranstaltninger, som kommunalbestyrelsen kan eller skal træffe. Dette vil dels omfatte de samme slags foranstaltninger, som ministeren vil kunne træffe, jf. ovenfor, men vil endvidere kunne omfatte foranstaltninger rettet mod specifikke ejendomme, herunder påbud om udskiftning af komponenter fremstillet af bly.

Det foreslås med *stk. 3, 2. pkt.*, at ministeren endvidere kan fastsætte regler om kommunalbestyrelsens indberetning efter stk. 2, herunder format og tidsfrister.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om den indberetning af oplysninger, som kommunalbestyrelsen vil skulle foretage,

hvis ministeren træffer afgørelse herom i henhold til det foreslåede § 59 b, stk. 2, 2. pkt. Bemyndigelsen har til formål at sikre, at oplysningerne kan indhentes på en måde, der er kompatibel med de krav til format og tidsfrister for indrapporteringen til Kommissionen, der følger af direktivets artikel 18 og eventuelle underliggende retsakter og vejledninger, og som foreslås gennemført ved regler fastsat i medfør af den foreslåede § 9 a, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at miljøministeren i alle situationer har hjemmel til at indhente de oplysninger, der skal bruges for at opfylde indrapporteringsforpligtelsen efter direktivets artikel 18, stk. 1, litra b.

Det foreslås med *stk. 4, 1. pkt.*, at miljøministeren kan fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyrer til dækning af myndighedernes omkostninger ved den kontrol, der foretages i forbindelse med risikovurderingen.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at ministeren kan fastsætte regler om, at de myndigheder, der foretager kontrol som led i risikovurderingen i henhold til en afgørelse truffet i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 2, vil kunne opkræve gebyr til dækning af deres omkostninger ved dette.

Det forventes, at bemyndigelsen vil blive benyttet til at fastsætte regler i bekendtgørelse om gebyr til dækning af de faktiske omkostninger, som kommunerne har ved den kontrol, som ministeren forventes at pålægge kommunerne ved afgørelse, der træffes i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 2, 1. pkt., 1. led, og som skal udføres i henhold til direktivets artikel 10, stk. 1, litra b.

Det forventes, at gebyret vil skulle dække omkostninger til analyselaboratoriets arbejde forbundet med kontrollen, herunder prøveudtagningen, analyse af vandet, kvalitetssikring mv. Det forventes endvidere at ville omfatte kommunalbestyrelsens omkostninger ved den sagsbehandling, der er forbundet med modtagelse og behandling af kontrolresultaterne. Omkostninger ved planlægning og iværksættelse af kontrollen samt eventuel opfølgende sagsbehandling vil ikke være omfattet.

Det er Miljøministeriets forventning, at sådanne gebyrer vil skulle rettes mod ejeren af den ejendom, hvor der er blevet udført kontrol, idet der vil være tale om forhold, der skyldes forbrugernes fordelingsnet, og som således som udgangspunkt er ejendommejerens ansvar.

Det forudsættes, at det ved eventuelle fremtidige justeringer af gebyrer vil blive sikret, at der er balance mellem indtægter og omkostninger. Miljøministeriet vil i overensstemmelse med Finansministeriets budgetvejledning 2021 afsnit

2.3.1 "Fastsættelse af taksten for gebyrer" skulle vurdere, om omkostninger skal reduceres, eller om gebyrsatsen skal justeres for at sikre denne balance.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 4, 2. pkt.*, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at betaling og opkrævning af gebyrer, der er fastsat i regler udstedt i medfør af det foreslåede 1. pkt., skal ske elektronisk.

Ved elektronisk betaling forstås betaling med betalingskort, ved bankoverførsel, ved hjælp af betalingsservice eller lignende. Bestemmelsen betyder, at der kan fastsættes regler om, at der ikke kan betales med check og med girokort. Miljøministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om fravigelser af et krav om elektronisk betaling i særlige tilfælde. Det kunne f.eks. være for personer med handicap eller stærk ordblindhed, der ikke kan betjene en computer, eller for personer, som bor i dele af Danmark, hvor det ikke er teknisk muligt at koble sig på internettet.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en sikker og effektiv opkrævning af gebyrer med hensyn til den kontrol, der udføres i henhold til en afgørelse truffet i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 2. Bestemmelsen indebærer, at miljøministeren kan fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af elektroniske betalingsmidler i forbindelse med opkrævning og betaling af gebyrer, der opkræves eller betales, i henhold til regler fastsat i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 4, 1. pkt.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets pkt. 4. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30

Det foreslås, at der før § 60 indsættes overskriften "Tilsyn med overholdelsen af krav til vandets kvalitet i vandforsyningsystemer".

For overblikkets skyld foreslås det, at der indsættes overskrifter i det foreslåede nye kapitel 10 a i vandforsyningsloven, §§ 59-64, idet det foreslåede kapitel fremover også vil omfatte risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet m.v.

Denne overskrift angår kommunalbestyrelsens tilsynspligt med kvaliteten af vandet i vandforsyningsystemer m.v. og dækker over de gældende §§ 60-64 med de ændringer, der følger af § 1, nr. 31-41 i lovforslaget.

Til nr. 31

Det følger af § 60, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kom-

munalbestyrelsen fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningsystemer, herunder de i § 59 a nævnte overvågningsboringer.

Med den foreslåede ændring af § 60, *stk. 1*, indsættes efter »overvågningsboringer«: », jf. dog § 61«.

Den foreslåede ændring er begrundet i den foreslåede indsættelse af § 61 i vandforsyningsloven, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, hvorefter miljøministeren vil være tilsynsmyndighed med hensyn til bl.a. kvaliteten af vandet i vandforsyningsystemer i de tilfælde, hvor ministeren meddeler tilladelse efter § 25, stk. 1, om indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i det afsaltede havvand.

Den foreslåede ændring af § 60, stk. 1, indebærer, at i de tilfælde, hvor miljøministeren meddeler tilladelse efter § 25, vil det være miljøministeren, og ikke kommunalbestyrelsen, som fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningsystemet.

Den foreslåede ændring er endvidere begrundet i den foreslåede indsættelse af § 61, 2. pkt., i vandforsyningsloven, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, hvorefter miljøministeren er tilsynsmyndighed med driften af vandforsyningsanlæg og kvaliteten af vandet i vandforsyningsystemet for søgående skibe omfattet af § 64 a.

Den foreslåede ændring af § 57, stk. 1, indebærer, at i de tilfælde, hvor miljøministeren fører tilsyn med skibe omfattet af § 64 a efter det foreslåede § 61, 2. pkt., vil det være miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, som fører tilsyn med driften af vandforsyningsanlægget og kvaliteten af vandet.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 33, i lovforslaget og de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 32

Det følger af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i vandforsyningsloven, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske indberetning af nærmere fastsatte oplysninger, samt regler om, hvem der skal indberette, herunder form og frister for indberetningen.

Det følger af lovbemærkningerne til § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., at disse bemyndigelser er indsat i loven for at muliggøre indhentelse af oplysninger til opfyldelse af rapporteringsforpligtelsen i artikel 13, stk. 2 og 3, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter medlemsstaterne hvert tredje år skal offentlig-

gøre en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne og efterfølgende sende denne rapport til Europa-Kommissionen, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1210.

Hjemlen i lovens § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., er bl.a. udmøntet i drikkevandsbekendtgørelsens § 30. Det følger af § 30, at vandforsyningerne bl.a. skal foranledige, at laboratorier, som de i medfør af bekendtgørelsens § 11 har anmodet om at udtage og undersøge kontrolprøver efter §§ 6-9 i bekendtgørelsen, indberetter resultater vedrørende drikkevandskvaliteten til kommunalbestyrelsen, der er tilsynsmyndighed. Indberetningen sker via den fælles offentlige database for grund- og drikkevand samt boringer (Jupiterdata-basen). Indberetningen omfatter både kontrol af parametre fastsat i medfør af drikkevandsdirektiv IV og yderligere nationalt fastsatte parametre for kvaliteten af drikkevandet.

§ 33, stk. 4 og 5, i drikkevandsbekendtgørelsen fastsætter, at Miljøstyrelsen hvert tredje år offentliggør en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne, og at Miljøstyrelsen sender rapporterne til Europa-Kommissionen senest to måneder efter deres offentliggørelse.

Det foreslås at ophæve § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i vandforsyningsloven.

Den foreslåede ophævelse af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., er en konsekvens af den foreslåede indsættelse af en ny og bredere hjemmel i § 9 a i vandforsyningsloven, der vil bemyndige miljøministeren til at kunne fastsætte regler om, at andre offentlige myndigheder og institutioner, vandforsyninger og laboratorier skal indberette oplysninger om forhold, der er omfattet af denne lov til Miljøministeren, og at ministeren herunder kan fastsætte regler om, hvilke oplysninger der skal indberettes, om tidsfrister for indberetningen, og om at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til Miljøministeriet. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, og de specielle bemærkninger hertil.

Den foreslåede indsættelse af § 9 a viderefører således bl.a. den gældende bemyndigelse i § 60, stk. 2, 2. og 3., pkt., der i konsekvens heraf foreslås ophævet.

Regler fastsat i medfør af den gældende § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 9 a. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, stk. 2.

Til nr. 33

Det følger af § 57, stk. 1, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med indretningen og driften af vandforsyningsanlæg. Det følger af § 57, stk. 2, at miljøministeren kan fastsætte regler om tilsynet, herunder om regelmæssigt tilsyn med visse grupper af vandforsyningsanlæg. Miljøministeren kan endvidere fastsætte regler om, at forbrugere af vand fra visse grupper af vandforsyningsanlæg kan informeres udelukkende digitalt om tilsynets indhold og resultater.

Det følger af § 58, stk. 1, kommunalbestyrelsen fører tilsyn med indvundne vandmængder. Det følger af stk. 2, at et vandindvindingsanlæg skal være forsynet med en anordning til måling af det indvundne vand, og at kommunalbestyrelsen til enhver tid kan bestemme måleanordningens art. Det følger af § 58, stk. 3, at ejeren af et vandindvindingsanlæg regelmæssigt kan kontrollere indvindingen og skal hvert år indberette årsindvindingen til kommunalbestyrelsen. Miljøministeren kan give regler om registrering af de indvundne vandmængder, herunder om gebyr til dækning af udgifterne ved registreringen. Det følger af § 58, stk. 4, at ministeren kan bestemme, at visse anlæg skal være undtaget fra bestemmelserne i stk. 2 og 3.

Det følger af § 60, stk. 1, kommunalbestyrelsen fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer, herunder de i § 59 a nævnte overvågningsboringer.

Det følger af § 60, stk. 2, at miljøministeren kan fastsætte regler om tilsynet, herunder om regelmæssige laboratorieundersøgelser. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der skal ske indberetning af nærmere fastsatte oplysninger. Ministeren kan fastsætte regler om, hvem der skal indberette, herunder form og frister for indberetningen.

Det følger af § 60, stk. 3, at udgifterne ved den regelmæssige kontrol af vandet i et vandforsyningssystem afholdes af vandforsyningen. I tilfælde, hvor det må antages, at en virksomhed, der ligger inden for vandforsyningsanlæggets opland, medfører en særlig fare for forurening af vandet, kan kommunalbestyrelsen dog pålægge virksomheden at afholde udgifterne ved et udvidet tilsyn.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 61 i vandforsyningsloven.

Det foreslås med 1. pkt., at for vandforsyningssystemer, der er meddelt tilladelse til efter § 25, stk. 1, fører miljøministeren tilsyn med indretning og drift af vandforsyningsanlægget, indvundne vandmængder og kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet.

Den foreslåede bestemmelse er begrundet i det foreslåede § 25, stk. 1, i vandforsyningsloven, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 15, hvorefter miljøministeren meddeler

tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og tilladelse til indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand.

Den foreslåede bestemmelse i § 61, 1. pkt. indebærer, at det vil være miljøministeren, der er tilsynsmyndighed med hensyn til indretning og drift af vandforsyningsanlægget, indvundne vandmængder og kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet for afsaltet havvand, som eventuelt iblandes grundvand eller overfladevand for vandforsyningssystemer, ministeren har meddelt tilladelse efter det foreslåede § 25, stk. 1.

Det foreslås med 2. pkt., at for søgående skibe omfattet af § 64 a fører miljøministeren tilsyn med drift af vandforsyningsanlægget og med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet.

Den foreslåede ændring er begrundet i den foreslåede indsættelse af § 64 a i vandforsyningsloven, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 42, hvorefter miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om krav til drikkevand til passagerer på visse søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, jf. det foreslåede § 64 a, stk. 1.

Den foreslåede indsættelse af § 61, 2. pkt. indebærer, at i de tilfælde, hvor miljøministeren fører tilsyn med skibe omfattet af § 64 a efter det foreslåede § 61, 2. pkt., vil det være miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, som fører tilsyn med driften af vandforsyningsanlægget og kvaliteten af vandet.

Det er hensigten, at miljøministerens beføjelser efter den foreslåede § 61 vil blive delegeret til Miljøstyrelsen.

Til nr. 34

Krav til drikkevandskvaliteten og metoder til at undersøge og påvise forekomsten af stoffer i vandet er fastsat i drikkevandsbekendtgørelsen med hjemmel i vandforsyningslovens § 59, stk. 3, i form af kvalitetskrav.

Bekendtgørelsens bilag 1 c, fastsætter bl.a. kvalitetskrav for de parametre, der er fastsat i bilag I, del C, i drikkevandsdirektiv IV, herunder aluminium, chlorid, jern, pH, farve og smag, og som i direktivet benævnes ”indikatorparametre”. I drikkevandsdirektiv IV fastsættes indikatorparametre til kontrolformål og til opfyldelse af artikel 8 om udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen af drikkevandet.

Vandforsyninger er i medfør af §§ 3 og 4, i drikkevands-

bekendtgørelsen, ansvarlige for at kontrollere kvaliteten af drikkevandet, og ansvarlige for at drikkevandet lever op til kvalitetskravene.

Kommunalbestyrelserne fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer i overensstemmelse med § 60, stk. 1, i vandforsyningsloven og regler fastsat i kapitel 3, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Kommunalbestyrelsen kan i medfør af § 62, stk. 1, i vandforsyningsloven, meddele påbud om, at et vandforsyningsanlæg skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt, hvis vandet ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, herunder drikkevandsbekendtgørelsen.

Hvis kvalitetskravet på drikkevandsbekendtgørelsens bilag 1 c er fastsat for en indikatorparameter, jf. ovenfor, har kommunalbestyrelsen mulighed for i et vist omfang at dispensere for en manglende overholdelse heraf, jf. drikkevandsbekendtgørelsens §§ 19-23.

Det følger endvidere af stk. 1, at kommunalbestyrelsen kan meddele påbud om, at et vandforsyningsanlæg skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt, hvis vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller hvis der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet i et vandforsyningssystem kan blive sundhedsfarligt, og endvidere, at kommunalbestyrelsen kan påbyde, at der skal gives information eller underretning til forbrugerne, jf. stk. 6 og 7, herunder om måden herfor.

Kommunalbestyrelsen er derudover forpligtet til, såfremt vandet ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, at drage omsorg for, at årsagen hertil påvises, og at sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandskvaliteten, herunder ved at give påbud efter stk. 1, jf. § 62, stk. 2, i vandforsyningsloven. Pligten gælder for vand fra en almen vandforsyning, vand fra ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3.000 m³ vand årligt, og vand fra vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, herunder vand fra f.eks. skoler, restauranter, hospitaler, hoteller og forlystelsestabilisementer. Forpligtelsen følger desuden også af § 14, stk. 3, og § 15, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Lovens § 62, stk. 2, gennemfører krav i artikel 8, i drikkevandsdirektiv IV, herunder kravet i artikel 8, stk. 6, 1. pkt., om, at medlemsstaterne ved manglende overholdelse af parameterværdierne eller specifikationerne i bilag I, del C, undersøger, om den manglende overholdelse udgør en fare for sundheden.

Kommunalbestyrelsen er derudover, uanset om kvalitetskrav er overholdt eller ej, forpligtet til uden unødigt ophold at give påbud om udbedrende foranstaltninger efter stk. 1, hvis vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsynings-system, som er omfattet af § 62, stk. 2, bedømmes at være sundhedsfarligt, eller er der efter kommunalbestyrelsens skøn nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, jf. § 62, stk. 3, i vandforsyningsloven. Kommunalbestyrelsens afgørelse heraf skal ske efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen, jf. § 62, stk. 5. For nærmere herom henvises til lovforslagets § 1, nr. 37, og bemærkningerne hertil.

Manglende efterkommelse af påbud efter lovens § 62 straffes med bøde, jf. § 84, stk. 1, nr. 4, i vandforsyningsloven.

Det følger af den foreslåede ændring af § 62, stk. 2, 1. pkt., at der efter »kvalitetskrav« indsættes »eller indikatorparametre«, at der efter »omsorg for,« indsættes »at der straks foretages en undersøgelse med henblik på,« og efter »sørger« indsættes »ved manglende opfyldelse af kvalitetskrav«.

Den foreslåede ændring af § 62, stk. 2, 1. pkt., hvorved »eller indikatorparametre« indsættes efter »kvalitetskrav«, vil medføre, at sondringen mellem kvalitetskrav og indikatorparametre, der følger af drikkevandsdirektiv IV og V, gennemføres i vandforsyningsloven.

Begrebet ”indikatorparametre” vil skulle forstås i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, 2. pkt., i drikkevandsdirektiv V, som parametre, der kun er fastsat for kontrolformål med henblik på at sikre, at kravene i artikel 14, i drikkevandsdirektiv V, opfyldes.

Den foreslåede ændring vil indebære, at disse parametre fremover ikke længere omfattes af begrebet ”kvalitetskrav”, men i stedet vil høre under begrebet ”indikatorparametre”.

Det er Miljøministeriets vurdering, at den foreslåede ændring ikke ændrer på, at parametre, der kun fastsættes for kontrolformål, dvs. indikatorparametre, er en parameter for kvaliteten af drikkevand. Det forventes således, at indikatorparametrene vil blive fastsat i regler udstedt i medfør af vandforsyningslovens § 59, stk. 3, hvorefter ministeren kan fastsætte regler om kvaliteten af drikkevand eller vand, som kan komme i berøring med levnedsmidler. Disse indikatorparametre vil omfatte de parametre, der opført på bilag I, del C, i drikkevandsdirektiv V, og eventuelle nationalt fastsatte parametre, der tjener samme formål.

Den foreslåede ændring af § 62, stk. 2, 1. pkt., hvorved der efter »omsorg for,« indsættes »at der straks foretages en undersøgelse med henblik på,« vil medføre, at kommunalbestyrelsen ved manglende overholdelse af kvalitetskrav eller indikatorparametre, der er fastsat i loven, eller regler

udstedt i medfør af loven, skal drage omsorg for, at der straks foretages en undersøgelse med henblik på, at årsagen til overskridelsen påvises. Dette svarer til den gældende retstilstand for kvalitetskrav, jf. § 62, stk. 2, 1.pkt. Denne undersøgelse vil dog fremover skulle foretages straks, jf. lovforslagets § 1, nr. 34, og bemærkningerne hertil.

Undersøgelsen vil skulle foretages ved overskridelser i vandet fra almene vandforsyninger, fra ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, samt fra vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet. Der henvises i den forbindelse i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 35, om ændring af § 62, stk. 2, 2. pkt., hvormed målgruppen i § 62, stk. 2, 2. pkt. med hensyn til ikkealmene vandforsyninger foreslås ændret.

Den foreslåede ændring af § 62, stk. 2, 1. pkt., hvorved der efter »sørger for« indsættes »ved manglende opfyldelse af kvalitetskrav«, vil medføre, at hvis vandet fra en almen vandforsyning, fra ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, eller fra vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, skal kommunalbestyrelsen sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter lovens § 62, stk. 1. Dette er for så vidt angår parametre, der fastsættes til beskyttelse af menneskers sundhed en videreførelse af gældende ret.

Den foreslåede ændring vil derudover samtidig medføre, at kommunalbestyrelsen derimod ikke skal træffe sådanne udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, hvis der er tale om manglende overholdelse af indikatorparametre. Ændringen er en konsekvens af den foreslåede ændring, hvorved begrebet indikatorparametre indsættes i § 62, stk. 2, og dermed indfører sondringen mellem kvalitetskrav og indikatorparametre.

Den foreslåede ændring har den afledte virkning, at der fremover ikke er behov for, at vandforsyninger ansøger kommunalbestyrelsen om dispensation for manglende overholdelse af indikatorparametre. Det forventes derfor endvidere, at den del af reglerne i drikkevandsbekendtgørelsens §§ 19-23 om, at der skal ansøges om dispensation ved overskridelse af indikatorparametre, vil blive ophævet.

Dog vil kommunalbestyrelsen i et hvert tilfælde, uanset en overskridelse af kvalitetskrav såvel som af indikatorparametre, fortsat, i overensstemmelse med artikel 14, stk. 6, i drikkevandsdirektiv V, være forpligtet til at drage omsorg for,

at årsagen til overskridelsen undersøges, og til at udstede påbud, hvis vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller hvis der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet i et vandforsyningssystem kan blive sundhedsfarligt, jf. § 62, stk. 1, 2. pkt. og stk. 3. Kommunalbestyrelsen endvidere fortsat være forpligtet til at informere forbrugerne om overskridelse, uanset om der er tale om overskridelse af en indikatorparameter eller et kvalitetskrav, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen er ubetydelig, jf. lovens § 62, stk. 6, og til sikre, at forbrugerne straks underrettes, hvis vandet bedømmes sundhedsfarligt eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, herunder oplyses om foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, jf. lovens § 62, stk. 7. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 38, hvormed det præciseres, at underretningsforpligtelsen i lovens § 62, stk. 6, gælder uanset om der er tale om kvalitetskrav eller indikatorparametre.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 14, stk. 1, 2 og 6, i drikkevandsdirektiv V. Manglende efterkommelse af sådanne påbud straffes med bøde, jf. § 84, stk. 1, nr. 4, i vandforsyningsloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 35

Det følger af vandforsyningslovens § 62, stk. 2, 1. pkt., at såfremt vandet fra en almen vandforsyning ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, skal kommunalbestyrelsen drage omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1. Det følger af § 62, stk. 1, at kommunalbestyrelsen kan give påbud om, at anlægget skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt, eller om andre foranstaltninger, herunder at forbrugerne skal træffe sikkerhedsforanstaltninger, hvis vandet i et vandforsyningssystem ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven. Tilsvarende gælder, hvis vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller hvis der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet i et vandforsyningssystem kan blive sundhedsfarligt. Endvidere kan kommunalbestyrelsen påbyde, at der skal gives information eller underretning til forbrugerne, herunder om måden herfor. Af § 62 stk. 2, 2. pkt., følger, at den samme forpligtelse gælder for kommunalbestyrelsen over for ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3.000 m³ vand årligt, og for vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

Det følger af den foreslåede ændring af § 62, stk. 2, 2. pkt., i

vandforsyningsloven, at § 62, stk. 2, 1. pkt., vil skulle finde tilsvarende anvendelse for ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at hvis vandet fra en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ eller mere pr. dag, eller som forsyner 50 personer eller flere, ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, skal kommunalbestyrelsen drage omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter § 62, stk. 1.

Den foreslåede ændring af § 62, stk. 2, 2. pkt., har til formål at gennemføre artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv V på § 62, stk. 2, som bl.a. gennemfører artikel 14 om udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen i drikkevandsdirektiv V i dansk ret.

Det bemærkes, at det allerede følger af den gældende § 62, stk. 2, 2. pkt., og som ikke ændres med den foreslåede ændring af bestemmelsens 2. pkt., at alle de vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, vil være omfattet af kommunalbestyrelsens forpligtelse efter § 62, stk. 1.

Til nr. 36

Det følger af den gældende § 62, stk. 2, i vandforsyningsloven, at opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger. Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3.000 m³ vand årligt, samt vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

Det følger af den foreslåede § 62, stk. 2, 3. pkt., at ved manglende opfyldelse af de kvalitetskrav, der har betydning for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, skal kommunalbestyrelsen endvidere træffe relevante foranstaltninger fastsat i regler udstedt i medfør af § 59 b, stk. 3, 1. pkt.

Ved forbrugernes fordelingsnet skal forstås rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem drikkevandshaner i en ejendom og ejendommens skel. For nærmere herom henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 29.

Ved kvalitetskrav, der har betydning for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet skal forstås de parameterværdier,

der er opført på bilag I, del D, i drikkevandsdirektiv V, og som hører under miljøministerens ressort.

For nuværende omfatter dette kun parameterværdi for bly, men vil på sigt kunne omfatte andre kemiske stoffer, hvis Kommissionen udnytter sin beføjelse i direktivets artikel 20, til at ændre i bilaget. Disse kvalitetskrav vil blive fastsat i regler udstedt i medfør af vandforsyningslovens § 59, stk. 3, 1. pkt., forventeligt som bilag til drikkevandsbekendtgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at hvis vandet fra vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, dvs. forbrugernes fordelingsnet i f.eks. skoler, hospitaler og restauranter, ikke opfylder sådanne kvalitetskrav, vil kommunalbestyrelsen skulle sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, jf. § 62, stk. 2, i vandforsyningsloven. Det forventes, at det i praksis vil omfatte prioriterede ejendomme, der er udpeget som led i risikovurderingen, der udføres i henhold til den foreslåede § 59 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 29 og bemærkningerne hertil.

Manglende efterkommelse af kommunalbestyrelsens påbud om at rette op på overskridelsen af sådanne kvalitetskrav, vil kunne straffes med bøde, jf. § 84, stk. 1, nr. 4, i vandforsyningsloven.

Ved foranstaltninger, som er fastsat i regler udstedt i medfør af § 59 b, stk. 3, 1. pkt., 2. led skal forstås de foranstaltninger, der skal træffes eller tages i betragtning for at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet.

Det er hensigten, at disse foranstaltninger vil omfatte foranstaltningerne fastsat i artikel 10, stk. 3, i drikkevandsdirektiv V, og som er relevante for miljøministerens ressort.

Dette omfatter nærmere bestemt tilskyndelse af ejere af offentlige og private ejendomme til at udføre en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, underretning til forbrugere og ejendomsjere om foranstaltninger, der kan eller bør træffes for at fjerne eller mindske risici i forbrugernes fordelingsnet, rådgivning til forbrugere om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og om mulige foranstaltninger for at undgå, at nævnte risici genopstår, og om, at der, hvis det er økonomisk og teknisk muligt, skal gennemføres foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet, jf. artikel 10, stk. 3, litra a-c og f.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at når kommunalbestyrelsen i henhold til lovens § 62, stk. 2, 2. pkt., sørger

for, at der træffes udbedrende foranstaltninger på grund af, at vandet fra vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, ikke opfylder kvalitetskravene af betydning for forbrugernes fordelingsnet, for nuværende kun bly, jf. ovenfor, vil kommunalbestyrelsen, i tillæg til forpligtelser efter lovens § 62, stk. 2, 1. og 2. pkt., endvidere skulle overveje foranstaltningerne fastsat i de regler, der forventes udstedt i medfør af den foreslåede § 59 b, stk. 3, 1. pkt., og træffe dem, der er relevante.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre artikel 14, stk. 2, 2. pkt., i drikkevandsdirektiv V, som fastsætter, at i tilfælde af manglende overholdelse af de parameterværdier, der er fastsat i direktivets bilag I, del D, skal de udbedrende foranstaltninger omfatte de foranstaltninger, som er fastsat i artikel 10, stk. 3. Det er Miljøministeriets vurdering, at dette ikke indebærer et krav om, at alle foranstaltningerne i artikel 10, stk. 3 altid skal træffes ved overskridelse af parameterværdierne i bilag I, del D, men derimod at foranstaltningerne skal tages betragtning, og at de relevante skal træffes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 37

Det følger af den gældende § 62, stk. 3, i vandforsyningsloven, at bedømmes vandet i et vandforsyningssystem eller vandforsyningssystem, som er omfattet af lovens § 62, stk. 2, at være sundhedsfarligt, eller er der efter kommunalbestyrelsens skøn nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen uden unødigt ophold give påbud om, hvilke foranstaltninger efter § 62, stk. 1, der skal træffes til imødegåelse heraf.

Lovens § 62, stk. 3 gennemfører dels kravet i artikel 8, stk. 3, i drikkevandsdirektiv IV, om, at medlemsstaten uanset om parameterværdierne er overholdt, skal sørge for, at enhver drikkevandsforsyning, der indebærer en potentiel fare for sundheden, forbydes, eller at brugen af vandet begrænses, eller at der træffes sådanne andre foranstaltninger, som er nødvendige af hensyn til sundhedsbeskyttelsen. Og dels kravet i artikel 8, stk. 6, 2. pkt., om, at medlemsstaten ved manglende overholdelse af parameterværdierne eller specifikationerne i direktivets bilag I, del C, skal træffe udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af vandets kvalitet, hvis dette, på baggrund af undersøgelsen foretaget i henhold til artikel 8, stk. 6, 1. pkt., vurderes at være nødvendigt af hensyn til sundhedsbeskyttelsen. Begrebet ”potentiel fare” er gennemført ved formuleringen ”sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt”.

Det følger af den gældende § 62, stk. 5, i vandforsynings-

loven, at kommunalbestyrelsens afgørelse af, om vandet er sundhedsfarligt, skal ske efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen. Det er i praksis i dag Styrelsen for Patientsikkerhed, der varetager opgaven med at drøfte spørgsmålet om sundhedsfare i henhold til lovens § 62, stk. 5.

Lovens § 62, stk. 5, gennemfører kravet i artikel 8, stk. 4, hvorefter de kompetente myndigheder eller andre relevante organer afgør, hvilke foranstaltninger der skal træffes i henhold til artikel 8, stk. 3, idet de også tager hensyn til den mulige sundhedsfare ved at afbryde drikkevandsforsyningen eller begrænse brugen af drikkevand.

Det er i praksis i dag Styrelsen for Patientsikkerhed, og ikke Sundhedsstyrelsen, der har kompetenceområdet på området.

Det følger af den foreslåede ændring af § 62, stk. 5, 1. pkt., at der efter »sundhedsfarligt,« indsættes: »eller om der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt,« og at »Sundhedsstyrelsen« ændres til: »Styrelsen for Patientsikkerhed«.

Den foreslåede ændring af § 62, stk. 5, 1. pkt., hvorved Sundhedsstyrelsen ændres til Styrelsen for Patientsikkerhed, vil medføre, at loven retvisende angiver den myndighed, Styrelsen for Patientsikkerhed, som har kompetenceområdet i dag. Der henvises i øvrigt til den tilsvarende ændring i lovens § 64, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 41.

Den foreslåede ændring § 62, stk. 5, 1. pkt., hvorved der efter »sundhedsfarligt,« indsættes: »eller om der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, vil medføre, at kommunalbestyrelsen skal foretage drøftelse med Styrelsen for Patientsikkerhed ikke kun ved sundhedsfare, men også ved nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt.

Udtrykkene ”sundhedsfarligt” og ”nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt” betegner samlet set det, som artikel 14, i drikkevandsdirektiv V, betegnes ”potentiel fare”. Hvis der udover en potentiel fare, også er en farlig hændelse, vil der være tale om en risiko for menneskers sundhed. Den foreslåede ændring har til formål at sikre, at gennemførelsen af begrebet ”potentiel fare”, som fastsat i artikel 14, i drikkevandsdirektiv V, er ensartet gennemført i hele § 62.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 38

Det følger af den gældende § 62, stk. 6, i vandforsyningslo-

ven, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere informeres om forhold omfattet af § 62, stk. 2, herunder oplyses om eventuelle foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen af kvalitetskravene er ubetydelig. Bestemmelsen gennemfører artikel 8, stk. 7, i drikkevandsdirektiv IV.

Det følger af lovens § 62, stk. 2, at opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1. Det samme gælder ikkealmen vandforsyning, som leverer mere end 3000 m³ vand årligt, samt vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

Det følger af den foreslåede ændring af § 62, stk. 6, at der efter »kvalitetskravene« indsættes »eller indikatorparametrene«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at begrebet indikatorparametre foreslås indsat i lovens § 62, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 34, hvormed parametre, der kun fastsættes til kontrolformål fremover ikke længere omfattes af begrebet kvalitetskrav.

Den foreslåede ændring vil medføre, at kommunalbestyrelsen skal informere forbrugere efter reglerne i § 62, stk. 6, uanset om der er tale om overskridelse af en indikatorparameter eller et kvalitetskrav, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen er ubetydelig.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 39

Det følger af den gældende § 62, stk. 7, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere straks underrettes om forhold omfattet af § 62, stk. 3 eller 4, herunder oplyses om foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe. Bestemmelsen gennemfører artikel 8, stk. 3, 2. pkt., i drikkevandsdirektiv IV.

Det følger af den gældende § 62, stk. 3, i vandforsyningsloven, at bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som er omfattet af lovens § 62, stk. 2, at være sundhedsfarligt, eller er der efter kommunalbestyrelsens skøn nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen uden unødigt ophold

give påbud om, hvilke foranstaltninger efter § 62, stk. 1, der skal træffes til imødegåelse heraf.

Det følger af den gældende § 62, stk. 4, i vandforsyningsloven, at bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som ikke er omfattet af § 62, stk. 2, at være sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen beslutte, om der bør træffes foranstaltninger efter § 62, stk. 1.

Bestemmelsen er en gennemførelse af artikel 8, stk. 3, 2. pkt. og artikel 8, stk. 7, i drikkevandsdirektiv IV.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 62, stk. 7, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere hurtigst muligt underrettes om forhold omfattet af stk. 3 eller 4, at de får nødvendig og jævnlige ajourført vejledning om betingelser for forbrug og brug af vandet, og at de informeres, når det er fastslået, at vandet ikke længere er sundhedsfarligt, eller der ikke længere er nærliggende fare herfor, og om at den almindelige drift er genoprettet.

Den foreslåede nyaffattelse viderefører underretningsforpligtelsen efter den gældende § 62, stk. 7. Ved underretning forstås således fortsat, at kommunalbestyrelsen ved valget af informationsmåde skal sikre, at samtlige forbrugere faktisk bliver opmærksomme på forholdet. Annoncering på kommunens hjemmeside vil således normalt ikke i sig selv være tilstrækkeligt.

Underretningen skal være rettet mod alle vandforsyningssystemets forbrugere. Ved forbrugere forstås enhver, som modtager vandet fra vandforsyningssystemet. Det kan således være privatpersoner såvel som virksomheder og offentlige myndigheder og institutioner.

Ved vandforsyningssystem forstås vandforsyningsanlægget, dvs. indvindingsanlæg med tilhørende hoved-, forsynings- og stikledninger samt tilhørende pumper, med tillæg af jordledning på privat grund og andre vandinstallationer.

Ved forhold omfattet af stk. 3 forstås tilfælde, hvor vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som er omfattet af lovens § 62, stk. 2, bedømmes at være sundhedsfarligt, eller der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt.

Ved forhold omfattet af stk. 4 forstås tilfælde, hvor vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som ikke er omfattet af § 62, stk. 2, bedømmes at være sundhedsfarligt.

Vand i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem omfattet af lovens § 62, stk. 2, er vand, der leveres fra en

almen vandforsyning, fra ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, og fra vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, f.eks. skoler, hospitaler og restauranter.

Vand i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som ikke er omfattet af lovens § 62, stk. 2, er vand fra ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag eller forsyner færre end 50 personer, og fra vandforsyningssystemer, hvor vandet ikke leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, f.eks. private husstande.

Der henvises i den forbindelse i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 35, om ændring af § 62, stk. 2, 2. pkt., hvormed målgruppen i § 62, stk. 2, 2. pkt., med hensyn til ikkealmene vandforsyninger foreslås ændret.

Underretningen skal ske hurtigst muligt.

Derudover skal kommunalbestyrelsen sikre, at vandforsyningssystemets forbrugere får nødvendig og jævnlige ajourført vejledning om betingelser for forbrug og brug af vandet. Dette kan f.eks. omfatte oplysninger om foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe. Dette kan endvidere f.eks. omfatte oplysninger om at mindske forbruget af vand i tørkeperioder, da dette efter omstændighederne kan være en forudsætning for, at vandforsyningerne kan levere tilstrækkeligt med drikkevand, der overholder kravene til vandets kvalitet. Det omfatter derimod ikke de oplysninger, som vandforsyningerne i henhold til den foreslåede § 52 c og regler udstedt i medfør heraf skal levere til forbrugerne, jf. lovforslagets § 1, nr. 20 og bemærkningerne hertil for nærmere herom.

Ved den nødvendige vejledning forstås, at forbrugerne skal vejledes om, hvordan de bedst indretter sig efter den pågældende situation, herunder af hensyn til deres egen sundhed. Kommunalbestyrelsen skal desuden ved vejledningen navnlig tage hensyn til befolkningsgrupper med øgede vandrelaterede sundhedsrisici. Det er Miljøministeriets vurdering, at dette skal forstås som befolkningsgrupper, der er mere udsatte for vandrelaterede sundhedsrisici end gennemsnittet af befolkningen. Afgrænsningen af sådanne befolkningsgrupper vil bero på en konkret vurdering, men vil f.eks. kunne være ældre, syge, børn eller gravide.

Kommunalbestyrelsen skal sørge for, at vejledningen til forbrugerne jævnlige ajourføres.

Endelig skal kommunalbestyrelsen sikre, at vandforsyningssystemets forbrugere informeres, når det er fastslået, at vandet ikke længere er sundhedsfarligt, eller der ikke længere

er nærliggende fare herfor, og om at den almindelige drift er genoprettet. Ved almindelig drift forstås, at drikkevandskvaliteten er genoprettet, og at vandet igen kan bruges som normalt.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre artikel 14, stk. 4, i drikkevandsdirektiv V.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4. i lovforslagets almindelige lovbemærkninger.

Til nr. 40

Det følger af § 62, stk. 1, i vandforsyningsloven, at opfylder vandet i et vandforsyningssystem ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, kan kommunalbestyrelsen give påbud om, at anlægget skal opføre midlertidigt eller for bestandigt, eller om andre foranstaltninger, herunder at forbrugerne skal træffe sikkerhedsforanstaltninger. Tilsvarende gælder, hvis vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller hvis der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet i et vandforsyningssystem kan blive sundhedsfarligt. Endvidere kan kommunalbestyrelsen påbyde, at der skal gives information eller underretning til forbrugerne, jf. stk. 6 og 7, herunder om måden herfor. Det følger af stk. 2, at opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1. Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3000 m³ vand årligt, samt vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet. Det følger af stk. 3, at bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som er omfattet af stk. 2, at være sundhedsfarligt, eller er der efter kommunalbestyrelsens skøn nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen uden unødigt ophold give påbud om, hvilke foranstaltninger efter stk. 1 der skal træffes til imødegåelse heraf. Det følger af stk. 4, at bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som ikke er omfattet af stk. 2, at være sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen beslutte, om der bør træffes foranstaltninger efter stk. 1. Det følger af stk. 5, at kommunalbestyrelsens afgørelse af, om vandet er sundhedsfarligt, skal ske efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen. Det følger af stk. 6, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere informeres om forhold omfattet af stk. 2, herunder oplyses om eventuelle foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen af kvalitetskravene er ubetydelig. Det følger af stk. 7, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere straks underrettes om forhold omfattet af stk. 3 eller 4, herunder oplyses om foranstalt-

ninger, den enkelte forbruger bør træffe. Det følger af stk. 8, at hvis vandet i et vandforsyningssystem, der forsyner fødevareromsigheder og de primærproducenter, med hvilke der føres tilsyn efter loven, ikke opfylder de fastsatte kvalitetskrav, skal kommunalbestyrelsen underrette den pågældende statslige fødevareregion om de foranstaltninger, der er iværksat i medfør af denne paragraf.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *stk. 9* i § 62, hvorefter miljøministeren i de tilfælde, hvor ministeren meddeler tilladelse efter § 25, stk. 1, har samme beføjelser og forpligtelser, som i stk. 1-8 er tillagt kommunalbestyrelsen.

Den foreslåede ændring er begrundet i den foreslåede indsættelse af § 61 i vandforsyningsloven, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 33, hvorefter miljøministeren er tilsynsmyndighed med bl.a. kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer i de tilfælde, hvor ministeren meddeler tilladelse efter § 25, stk. 1, om indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i det afsaltede havvand.

Den foreslåede ændring indebærer, at i de tilfælde, hvor miljøministeren er tilsynsmyndighed med bl.a. kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer vil det være miljøministeren, og ikke kommunalbestyrelsen, som kan meddele påbud og forbud efter reglerne i § 62, stk. 1-8.

Det er hensigten, at miljøministerens beføjelser efter det foreslåede § 62, stk. 9, vil blive delegeret til Miljøstyrelsen.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 15, i lovforslaget og de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 41

Det følger af den gældende bestemmelse i § 64, stk. 1, 1. pkt., i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen, miljøministeren eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget til at foretage undersøgelser, samt Sundhedsstyrelsen har uden retskendelse mod forevisning af legitimation adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven.

Det er i praksis i dag Styrelsen for Patientsikkerhed, og ikke Sundhedsstyrelsen, der har kompetenceområdet på området.

Det følger af den foreslåede ændring af § 64, stk. 1, 1. pkt., i vandforsyningsloven, at »Sundhedsstyrelsen« ændres til »Styrelsen for Patientsikkerhed«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at loven retvisende

angiver den myndighed, Styrelsen for Patientsikkerhed, som har kompetenceområdet i dag. Der henvises i øvrigt til den tilsvarende ændring i lovens § 62, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 37.

Til nr. 42

Det foreslås, at der før § 64 a indsættes et nyt kapitel 10 b med kapiteloverskriften ”Drikkevand på visse søgående skibe”.

Den foreslåede indsættelse af et nyt kapitel 10 b vil indebære, at § 64 a vil blive omfattet af en kapiteloverskrift, der er mere dækkende for indholdet af § 64 a.

Ressort for reglerne om drikkevandskvalitet på søgående skibe, som afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning er fordelt mellem Erhvervsministeriet, der varetager regulering af drikkevandskvaliteten for drikkevandet til besætningen, og Miljøministeriet, der varetager reguleringen af drikkevandskvaliteten for drikkevandet til passagererne. I praksis vil passagererne drikke det samme vand som besætningen på det søgående skib. Regulering af kvalitetskrav til drikkevand for besætningen på handelsskibe, herunder passagerskibe, ligger inden for Erhvervsministeriets ressortområde og sker indenfor søfartslovgivningen, jf. nærmere herom pkt. 3.8.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Vandforsyningsloven indeholder ikke bestemmelser, der regulerer drikkevand til passagerer på søgående skibe, som afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 64 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren vil skulle fastsætte regler om drikkevand til passagerer på visse søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, jf. nærmere de specielle bemærkninger til § 64 a, stk. 1, nr. 1-3, nedenfor.

Forslaget indebærer, at miljøministeren vil skulle inddrage erhvervsministeren, hvis der skal fastsættes regler efter § 64 a. Dette skal sikre, at kravene i artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, i drikkevandsdirektiv V, gennemføres på en måde, der er teknisk muligt på søgående skibe. Endvidere skal det sikre, at reglerne svarer til de bestemmelser, der gælder for drikkevand til besætningen på samme søgående skibe, i det omfang, det er muligt og i det omfang, dette vil være i overensstemmelse med kravene i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse skal sikre hjemmel til at gen-

nemføre artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6 og artikel 9, 10, 13 og 14 med tilhørende bilag i drikkevandsdirektiv V.

De oplyste artikler 1-6 og artikel 9, 10, 13 og 14 samt bilag i artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V, er i deres ordlyd primært rettet mod vandforsyningsanlæg på land, men finder i medfør af artikel 3, stk. 2, også anvendelse på søgående skibe. Det er derfor Miljøministeriets og Erhvervsministeriets forståelse, at der ved gennemførelsen af de pågældende bestemmelser skal tages højde for de særlige konstruktionsmæssige forhold, der gælder på de omfattede søgående skibe.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om passagerers drikkevand på søgående skibe under dansk flag, der sejler i EU-farvande, afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning. Reglerne forventes udmøntet i bekendtgørelsesform på grund af reglernes teknisk komplekse karakter, og fordi dette vil skabe størst mulig fleksibilitet i forhold til eventuel fremtidig tilpasning af reglerne.

For så vidt angår begrebet ”søgående skibe” er det Miljøministeriets og Erhvervsministeriets forståelse, at begrebet ”søgående skibe” anvendes i overensstemmelse med det mere almindeligt anvendte begreb ”skibe” i søfartsreglerne. ”Søgående” er således tilføjet, fordi kun skibe, der sejler på havet, kan tage havvand ind til afsaltning.

Det er endvidere Miljøministeriets forståelse, at anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 2, er begrænset til søgående skibe, der opfylder alle betingelser i artiklen, således at det søgående skib både skal befordre passagerer, afsalte vand og fungere som vandforsyning. For så vidt angår begrebet ”befordrer passagerer” er det Miljøministeriets vurdering, at der herved skal forstås passagerskibe, som defineret i FN’s internationale maritime organisations (IMO) konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen (SOLAS) 1974, regel nr. 2., hvorefter et ”passagerskib” er et skib, der befordrer flere end 12 passagerer. Endelig skal det søgående skibs drikkevandsforsyning være baseret på afsaltning af vand og skibet skal således have installeret et afsaltningsanlæg.

Det er Miljøministeriets vurdering, at anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 2, er søgående skibe, der sejler under dansk flag, jf. sølovens bestemmelser herom, bortset fra skibe hjemmehørende i Grønland, da Grønland ikke er med i EU. Det bemærkes, at færøske skibe ikke sejler under dansk flag. Skibe, der sejler under dansk flag, er undergivet dansk flagstatsjurisdiktion.

Det bemærkes, at den endelige fortolkning af begrebet søgående skibe henhører under EU-Domstolen.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 64 a, stk. 1, nr. 1, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren, herunder vil skulle fastsætte regler om krav til kvaliteten af drikkevandet på visse søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren vil skulle fastsætte regler for kvaliteten af drikkevandet til passagererne på de omfattede søgående skibe, herunder regler om, hvilke steder disse parameterverdier og andre krav skal overholdes, og om skibenes ansvar for at sikre dette.

Der vil således bl.a. kunne blive fastsat krav om overholdelse af de parameterverdier, der i henhold til direktivets artikel 5 skal benyttes til at vurdere kvaliteten af drikkevand og andre krav til drikkevandet, såsom overholdelse af indikatorparametre. Indikatorparametre er et parameter i forhold til kvaliteten af drikkevand, f.eks. i forhold til drikkevandets smag, farve og lugt. Indikatorparametre kan derved indikere, at der er problemer med vandet, men det er ikke nødvendigvis tilfældet. Indikatorparametre er således alene en parameter til kontrolformål, med henblik på at sikre, at kravene i direktivets artikel 14 om udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen af drikkevandet opfyldes. For nærmere om indikatorparametre henvises til lovforslagets pkt. 3.4. og de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 34.

Den foreslåede bemyndigelse forventes aktuelt udmøntet ved, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om de parameterverdier og andre krav til drikkevandet, såsom indikatorparametre, som passagerernes drikkevand skal overholde på de omfattede søgående skibe, samt hvilke steder disse parameterverdier og andre krav skal overholdes, og om skibenes ansvar for at sikre, at kravene bliver overholdt, herunder om undersøgelse af årsagen manglende overholdelse af kravene, iværksættelse af foranstaltninger med henblik på at sikre kravene til drikkevandet og underretning af forbrugere om drikkevandskvaliteten. Parameterverdierne m.v. forventes at svare til dem, der gælder for drikkevand til besætningen på samme søgående skibe, i det omfang disse parameterverdier m.v. er i overensstemmelse med kravene i drikkevandsdirektiv V eller strengere.

Bemyndigelsen forventes endvidere potentielt udmøntet ved, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler, der gennemfører krav, som måtte blive fastlagt ved gennemførelsesretsakter vedtaget af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 13, stk. 8, i drikkevandsdirektiv V, hvorefter Europa-Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter for at oprette og ajourføre en observationsliste for stoffer eller forbindelser, der af sundhedsmæssige årsager har betydning for offentligheden eller det videnskabelige miljø (»observationslisten«), såsom lægemidler, hormonforstyrrende stoffer og mikroplast.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 1, vil sikre hjemmel til at gennemføre direktivets artikel 5, jf. bilag I, og artikel 6, jf. bilag II, del D, jf. artikel 3, stk. 2, for de omfattede søgående skibe.

Det følger af artikel 5, at medlemsstaterne for parametrene i direktivets bilag I skal fastsætte de værdier, der skal gælde for drikkevand. Disse parameterverdier må ikke være mindre strenge end værdierne i direktivets bilag I, del A (mikrobiologiske parametre), del B (kemiske parametre), del C (indikatorparametre) og D (parametre med relevans for forbrugernes fordelingsnet, p.t. kun for Legionella og bly). For så vidt angår indikatorparametrene i bilag I, del C, fastsættes værdierne kun til kontrolformål og med henblik på at sikre, at kravene i direktivets artikel 14 opfyldes. Medlemsstaterne fastsætter endvidere værdier for supplerende parametre, der ikke er opført i bilag I, hvis hensyn til menneskers sundhed på dens nationale territorium eller en del af dette gør det nødvendigt. De fastsatte værdier skal mindst opfylde kravene i direktivets artikel 4, stk. 1, litra a, der opstiller betingelser for, hvornår drikkevand kan betragtes som sundt og rent.

Efter artikel 6, stk. 1, litra a, skal de parameterverdier, som er fastsat i overensstemmelse med artikel 5 for så vidt angår parametrene i bilag I, del A og B, for drikkevand, der leveres gennem distributionsnet, overholdes på det sted inden for en ejendom eller en virksomhed, hvor vandet tages fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand. Efter artikel 6, stk. 1, litra c, for drikkevand til brug i en fødevarer- virksomhed skal parameterverdierne overholdes på det sted, hvor vandet bruges i nævnte virksomhed. Bilag II, del D, i drikkevandsdirektiv V indeholder bestemmelser om prøveudtagningsmetoder og prøveudtagningssteder.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 64 a, stk. 1, nr. 2, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemer og fordelingsnet på visse søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om risikovurdering og risikostyring af drikkevandforsyningssystemet og fordelingsnet på de omfattede for så vidt angår passagerernes drikkevand.

Den foreslåede bemyndigelse forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om indholdet af den risikovurdering og risikostyring, der skal foretages af vandforsyningssystemet på de omfattede søgående skibe for så vidt angår passagerernes drikkevand, herunder krav til beskrivelser af forsyningssystemet fra indvinding af vandet, behandling, lagring

og distributionen frem til forsyningsstedet, til identifikation af farer og farlige hændelser i forsyningssystemet og til vurdering af de risici, som de kan udgøre for menneskers sundhed, under hensyntagen til risici som følge af klimaændringer, lækager og utætte rør.

Begreberne fare, farlige hændelser og risiko skal forstås i overensstemmelse med definitionerne i drikkevandsdirektiv V. Ved "fare" forstås således en biologisk, kemisk, fysisk eller radiologisk agens i vand eller et andet aspekt af vandtilstanden, som potentielt kan skade menneskers sundhed, jf. artikel 2. nr. 7. Ved "farlig hændelse" forstås en hændelse, som medfører farer for eller undlader at fjerne farer fra drikkevandsforsyningssystemet, jf. artikel 2. nr. 8. Ved "risiko" forstås en kombination af sandsynligheden for en farlig hændelse og alvoren af konsekvenserne, hvis faren og den farlige hændelse indtræffer i drikkevandsforsyningssystemet, jf. artikel 2. nr. 9.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere blive anvendt til at fastsætte regler om definering af kontrolforanstaltninger og gennemførelse af kontrolforanstaltninger på de omfattede søgående skibe til forebyggelse og afhjælpning af risici, som kan bringe drikkevandskvaliteten for passagererne i fare, gennemførelse af et forsyningsspecifikt operationelt kontrolprogram efter artikel 13 på skibene, regler om validering af effektivitet af anvendt desinfektion, begrænsning af eventuel forurening fra biprodukter fra desinfektion og forurening fra behandlingskemikalier på skibene og om at stoffer, der forbliver i vandet, ikke må bringe drikkevandskvaliteten i fare.

Herudover forventes bemyndigelsen anvendt til at fastsætte regler om, at Miljøministeriet på grundlag af resultatet af risikovurderingen foretaget på det omfattede søgående skib kan give skibet mulighed for henholdsvis at reducere eller øge kontrolhyppighed og henholdsvis fjerne eller tilføje kontrolparametre for så vidt angår passagerernes drikkevand.

Det forventes tillige, at der vil blive fastsat regler om, at drikkevandet skal overholde parameterværdierne for bly og Legionella, der begge er parameterværdier af relevans for risikovurderingen af fordelingsnettet.

De forventede regler om risikovurdering og risikostyring af vandforsyningssystemet på det omfattede søgående skib, det vil sige fra indpumpning af vand til taphane, vil skulle sikre den mest hensigtsmæssige gennemførelse ud fra de særlige konstruktionsmæssige forhold, der gælder på de omfattede skibe.

Det bemærkes i den forbindelse, at der i vandforsyninger på land skelnes mellem vandforsyningsanlæg, der i drikkevandsdirektiv V omtales som forsyningssystemet, og forbru-

gernes fordelingsnet. Begreberne forsyningssystemet og forbrugernes fordelingsnet skal forstås i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, litra b, og artikel 2, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V. Et forsyningssystem omfatter således indvinding, behandling, lagring og distribution af drikkevand frem til forsyningsstedet som udføres af vandforsyninger. Med forbrugernes fordelingsnet forstås "rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand i både offentlige og private ejendomme, og distributionsnettet, men kun hvis de i henhold til gældende national ret ikke er vandforsyningens ansvar i dets egenskab af vandforsyning". Forbrugernes fordelingsnet starter således typisk ved forbrugernes matrikelskel. Der henvises til pkt. 3.1.2.1., lovforslagets § 1, nr. 29, og bemærkningerne hertil for nærmere om begrebet forbrugernes fordelingsnet.

Det er imidlertid ikke muligt at skelne mellem vandforsyningsanlæg og fordelingsnet på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, idet det søgående skib er én enhed, der er ejet af samme virksomhed/reder. Hele det søgående skib skal således betragtes som én enhed, og hele vandforsyningsprocessen er således begrænset til at foregå inden på denne enhed. F.eks. er de rør, der går ind til passagerernes kahytter en del af vandforsyningsanlægget. Det forventes derfor, at kravene om risikovurdering og risikostyring af forbrugernes fordelingsnet efter artikel 10 i drikkevandsdirektiv V ikke på nuværende tidspunkt, som de pågældende søgående skibe er konstrueret i dag, vil blive udmøntet for søgående skibe. Da artikel 10 omhandler risikovurdering og risikostyring af bl.a. bly og Legionella vil disse to parametre dog også som beskrevet ovenfor indgå i risikovurderingen og risikostyringen efter artikel 9. Dette for i videst muligt omfang at sikre gennemførelse af drikkevandsdirektiv V for så vidt angår de omfattede skibe.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 2, vil sikre hjemmel til at gennemføre artikel 9 om risikovurdering og risikostyring af vandforsyningssystemet med bilag II, del C, og artikel 10 om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet med bilag I, del D, jf. artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V. Der henvises til pkt. 3.8.2. og pkt. 3.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger for så vidt angår artikel 9 og artikel 10.

Bemyndigelsen i nr. 2 vil tillige kunne anvendes til at fastsætte regler om undtagelse af visse omfattede søgående skibe fra regler fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2, i det omfang drikkevandsdirektiv V giver mulighed for dette. Det følger f.eks. af artikel 9, stk. 6, at medlemsstaterne kan undtage vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ per dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer, fra kravet om at foretage risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet, hvis den kompetente myndighed har fastslået, at en sådan undta-

gelse ikke vil bringe drikkevandskvaliteten i fare. Sådanne undtagne vandforsyninger skal udføre regelmæssig kontrol i henhold til artikel 13 i drikkevandsdirektiv V.

Det følger af den foreslåede § 64 a, stk. 1, nr. 3, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder om egenkontrol, underretning og kontrolprogrammer.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren skal fastsætte regler om kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder om egenkontrol, for vandforsyningens regning, indberetning og kontrolprogrammer, på visse søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, for så vidt angår passagerernes drikkevand.

Den foreslåede bemyndigelse forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om indholdet af kontrollen af drikkevandet, herunder om egenkontrol, for vandforsyningens regning, underretning og kontrolprogrammer på de omfattede søgående skibe. Dette med henblik på, at skibene fører kontrol med, at det vand, der stilles til rådighed for passagererne, opfylder kravene i direktivet og navnlig de parameter-værdier, der er fastsat i overensstemmelse med direktivets artikel 5 om kvalitetskrav.

Derudover forventes bemyndigelsen at blive udmøntet ved, at ministeren fastsætter regler om specifikationer for analyse af parametre og analysemetoder, samt regler om fastlæggelse af kontrolkrav med hensyn til den mulige tilstedeværelse af stoffer, der er opført på observationslisten for stoffer eller forbindelser, der af sundhedsmæssige årsager har betydning for offentligheden eller det videnskabelige miljø, såsom lægemidler, hormonforstyrrende stoffer og mikroplast. Dette gælder tillige specifikationer, analysemetoder og kontrolkrav m.v., der løbende måtte blive vedtaget af Europa-Kommissionen, for eksempel ved tekniske retningslinjer eller observationslister.

Derudover forventes bemyndigelsen at blive udmøntet ved, at ministeren fastsætter regler om prøveudtagningshyppigheder, prøveudtagningsmetoder, analysemetoder og supplerende kontrol af stoffer og mikroorganismer, for hvilke der ikke er fastsat parameter-værdier i overensstemmelse med direktivets artikel 5, men hvor der er grund til at nære mistanke om, at de kan være til stede i mængder eller koncentrationer, der udgør en nærliggende fare for menneskers sundhed.

For så vidt angår kontrolprogrammer forventes bemyndigelsen bl.a. udmøntet ved, at ministeren fastsætter regler om, at de omfattede søgående skibe skal opstille kontrolprogrammer. Det vil endvidere kunne fastsættes regler om,

at Miljøstyrelsen skal godkende kontrolprogrammerne. De omfattede søgående skibe skal i medfør af disse kontrolprogrammer efterprøve, om foranstaltningerne til begrænsning af risiciene for menneskers sundhed fungerer effektivt, og at drikkevandet på det sted, hvor kravene skal overholdes, er sundt og rent. Kontrolprogrammerne skal endvidere tilvejebringe oplysninger om kvaliteten af drikkevand for at påvise, at kravene i direktivets artikel 4 og parameter-værdierne fastsat i overensstemmelse med direktivets artikel 5 overholdes. Kontrolprogrammerne skal endvidere identificere de mest hensigtsmæssige midler til at afbøde risikoen for menneskers sundhed. Kontrolprogrammerne skal omfatte et eller en kombination af indsamling og analyse af individuelle vandprøver eller målinger registreret som led i en kontinuerlig kontrolproces. Herudover kan kontrolprogrammerne for eksempel bestå af inspektion af fortegnelser over udstyrs funktion og vedligeholdelsesstatus. Kontrolprogrammerne skal også omfatte et operationelt kontrolprogram, der hurtigt skaber indsigt i problemer vedrørende den driftstekniske funktion og vandkvaliteten, og åbner mulighed for hurtige, forhåndsplanlagte afhjælpende foranstaltninger. Det fremgår af bilag II i drikkevandsdirektiv V, at kontrolprogrammer løbende skal tages op til fornyet vurdering og opdateres eller bekræftes mindst hvert sjette år.

For så vidt angår prøveudtagningsmetoder forventes der bl.a. fastsat regler om, hvilket prøveudtagningssted, der skal opfylde hvilke krav til prøveudtagningsmetode, for eksempel hvornår i døgnet en prøve skal tages, og hvilke standarder, der skal anvendes til prøvetagningen.

For så vidt angår analysemetoder forventes der bl.a. fastsat regler om, hvilke analysemetoder, der skal anvendes. I det omfang det findes hensigtsmæssigt, vil det blive undersøgt, om disse bestemmelser skal fastsættes i den til enhver tid gældende bekendtgørelse om kvalitetskrav til miljømålinger (analysekvalitetsbekendtgørelsen).

I det omfang Europa-Kommissionen fastlægger tekniske retningslinjer og vedtager gennemførelsesretsakter for observationslister i henhold til artikel 13 i drikkevandsdirektiv V forventes disse tillige udmøntet i medfør af den foreslåede bemyndigelse.

Endvidere forventes, at bemyndigelsen vil blive udmøntet ved, at der fastsættes regler om en underretningsforpligtelse for de omfattede søgående skibe til tilsynsmyndigheden, hvis f.eks. skibets kontrolmålinger har vist, at drikkevandet ikke opfylder kvalitetskravene eller indikatorparametrene, vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 3, vil sikre hjemmel til at gennemføre artikel 13 med bilag II og III,

jf. artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V. Der henvises til pkt. 3.8.2. om artikel 13.

For så vidt angår myndighedstilsynet med overholdelsen af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1, nr. 1-3, herunder tilsynsmyndighedens adgang til oplysninger, der kan begrunde et påbud m.v. efter loven, herunder regler fastsat i medfør af § 65 b, stk. 5, henvises til den foreslåede § 65 a, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 45, og de specielle bemærkninger hertil.

Der forventes fastsat straf i form af bøde for overtrædelser af de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1, jf. § 84, stk. 2, i vandforsyningsloven.

Det følger af den foreslåede § 64 a, stk. 2, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler om andre foranstaltninger til sikring af kvaliteten af drikkevandet end dem, der er nævnt i stk. 1.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler om andre foranstaltninger, end dem, der er oplyst i det foreslåede stk. 1, nr. 1-3, som skal sikre kvaliteten af passagerernes drikkevand på de omfattede søgående skibe.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 2, indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler, der ikke findes nødvendige for at gennemføre drikkevandsdirektiv V, men som findes hensigtsmæssige for at sikre drikkevandets kvalitet og kvantitet for passagererne på de omfattede søgående skibe. Det kan være regler, der bidrager til at sikre en mere ensartet regulering af passagerernes drikkevand i forhold til reguleringen af besætningens drikkevand.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 2, vil eksempelvis kunne blive udmøntet ved, at der fastsættes regler om, at kontrolprøverne på det omfattede søgående skib udtages af og analyseres på et laboratorium, der er akkrediteret hertil med henblik på at sikre, at der foretages en egnet analyse af kontrolprøverne fra drikkevandet fra de omfattede søgående skibe, i det omfang, det er praktisk muligt og tilsvarende sker for besætningens drikkevand.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 2, vil endvidere kunne blive udmøntet ved, at der fastsættes regler om, at udgifterne ved den regelmæssige kontrol af vandet i et vandforsyningssystem på de omfattede søgående skibe afholdes af de søgående skibe, ligesom det er tilfældet med kontrollen med besætningens vand efter de gældende regler.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64, stk. 2, vil endvidere kunne blive udmøntet ved, at der fastsættes regler om an-

vendelse af behandlingskemikalier og filtermedier i passagerernes drikkevand, der svarer til reglerne om anvendelse af behandlingskemikalier og filtermedier i besætningens drikkevand.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 2, vil endvidere kunne blive udmøntet ved, at der fastsættes regler om, at drikkevandet skal være tilgængeligt i en tilstrækkelig mængde i forhold til antallet af passagererne om bord og rejsens længde og karakter. En sådan bestemmelse gælder allerede for besætningen.

Ovenstående oplystning er ikke udtømmende.

Aktuelt forventes det fastsat, at i det omfang de omfattede søgående skibe overholder eksisterende internationale bestemmelser, der er gennemført i dansk ret, herunder bestemmelser om at internationalt anerkendte standarder skal overholdes, som er mere detaljerede og strengere end reglerne i drikkevandsdirektiv V, at disse bestemmelser har forrang for regler fastsat i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 64 a. Regler fastsat i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 64, stk. 1, udgør i så fald minimumsgennemførelse af direktivet.

Der forventes fastsat straf i form af bøde for overtrædelser af de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 2, jf. § 84, stk. 2, i vandforsyningsloven.

(Til kapitel 10 c)

Den gældende vandforsyningslov indeholder regler om planlægning af vandforsyningen, herunder om kommunalbestyrelsens forpligtelse til at udarbejde vandforsyningsplaner, og miljøministerens adgang til at fastsætte nærmere regler herom, jf. lovens §§ 14 og 16. Kommunalbestyrelsen kan i disse planer beslutte, at en ejendom skal forsynes med vand fra egen vandforsyning.

Det følger endvidere af § 18, stk. 2, i vandforsyningsloven, at enhver grundejer, hvis ejendom er beliggende uden for en almen vandforsynings naturlige forsyningsområde, er berettiget til uden tilladelse at indvinde grundvand på egen grund til brug i husholdning, medmindre der må antages at være nærliggende fare for, at vandet ikke vil opfylde de fastsatte krav til kvaliteten af drikkevand eller i øvrigt vil blive sundhedsfarligt, og efter § 20, stk. 2, gælder der mere lempelige regler for vandindvindingsanlæg, der højst forsyner fire husstande til brug i husholdning og almindeligt landbrug.

Det følger derudover af vandforsyningslovens § 45, stk. 1, at almene vandforsyninger er forpligtet til på rimelige vilkår at overtage forsyningen af samtlige ejendomme inden for anlæggenes naturlige forsyningsområde, og at miljøministe-

ren kan pålægge ikkealmene vandforsyninger, der allerede forsyner flere ejendomme, at forsyne yderligere ejendomme inden for samme bebyggelse.

Derudover er der f.eks. under Social-, Bolig og Ældreministeriets ressort regler i bygningsreglementet, om, at der i beboelsejendomme skal være indlagt vandinstallationer til drikkevand, og under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort er der regler i vandforsyningsloven og vandsektorloven, der har til formål opnå lavest mulige, stabile priser under hensyn til de opgaver, som vandforsyningerne skal udføre. Endvidere er der under Udlændinge- og Integrationsministeriets ressort regler om i udlændingeloven og integrationsloven, at udlændinge omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse skal sikres ophold i en bolig, der opfylder bygge Lovgivningens krav, herunder kravene til vandinstallationer.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *kapitel 10 c* med kapiteloverskriften adgang til drikkevand samt fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen. Overskriften angår de nedenfor foreslåede regler om adgang til drikkevand og fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen.

(§ 64 b)

Det foreslås, at der indsættes en ny § 64 b, i vandforsyningsloven, om adgang til drikkevand.

Det foreslås med *stk. 1*, at kommunalbestyrelsen, i det omfang det ikke følger af andre regler i loven, regler fastsat i medfør af loven eller af anden lovgivning, opretholder eller forbedrer adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 1, 1. pkt., i drikkevandsdirektiv V, hvorefter medlemsstaterne, under hensyntagen til de lokale, regionale og kulturelle perspektiver og forhold for vanddistribution, og uden at det berører artikel 9, i vandrammedirektivet, samt nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, har en forpligtelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at forbedre eller opretholde adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, som defineret af medlemsstaterne.

Ved sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper forstås som minimum flygtninge, nomadesamfund, hjemløse og mindretalskulturer, såsom romaer og rejsende, uanset om de er fastboende eller ej, men er ikke begrænset hertil, jf. præambelbetragtning nr. 35. Det forventes, at miljøministeren på bekendtgørelsesniveau vil definere dette nærmere med hjemmel i det foreslåede § 64 b, stk. 4, jf. herom nedenfor.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en løbende forplig-

telse for kommunalbestyrelsen til, i det omfang det ikke følger af andre regler i vandforsyningsloven, regler fastsat i medfør af loven eller af anden lovgivning, dels at sikre, at eksisterende adgang til drikkevand opretholdes for alle, og dels at forbedre adgangen til drikkevand for enhver, som mangler eller har begrænset adgang til drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse vil være subsidier i forhold til andre regler i vandforsyningsloven og i forhold til anden lovgivning. Andre regler i vandforsyningsloven, som er relevante for adgangen til drikkevand, vil f.eks. kunne være reglerne om vandforsyningernes forsyningspligt, jf. lovens § 45, stk. 1, eller reglerne om, at kommunalbestyrelsen skal udarbejde vandforsyningsplaner, jf. lovens § 14. Regler i anden lovgivning, som er relevante for adgangen til drikkevand, vil f.eks. kunne være bygningsreglementet, vandsektorloven eller udlændingeloven. I det omfang adgangen til drikkevand dog ikke er sikret via anden lovgivning, vil denne bestemmelse fungere til opfyldelse af direktivets krav.

Forpligtelsen til at opretholde eller forbedre adgangen til drikkevand for alle kan opfyldes på forskellige måder, herunder om nødvendigt ved uddeling af drikkevand på flaske, og indebærer således ikke en forpligtelse for kommunalbestyrelsen til at sørge for, at enhver person eller ejendom kan tilsluttes fordelingsnettet.

Med hensyn til forbedring af adgangen til drikkevand for mennesker, der mangler eller har begrænset adgang til drikkevand, er det hensigten, at de foreslåede bestemmelser i § 64 b, stk. 2 og 3, jf. herom nedenfor, skal opfylde dette. Dette ændrer ikke på, at kommunalbestyrelsens forpligtelse er en løbende forpligtelse, jf. ovenfor. Den forventede indberetningspligt for kommunalbestyrelsen, der forventes fastsat i regler udstedt i medfør af den foreslåede § 9 a, ændrer heller ikke herpå. For nærmere herom henvises til pkt. 3.7., lovforslagets § 1, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

Den foreslåede bestemmelse vil, i tråd med direktivet, medføre, at kommunalbestyrelsen vil skulle være særligt opmærksomme på at sikre adgangen til drikkevand for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper.

Det forventes, at forpligtelsen til at sikre adgang til drikkevand vil blive rettet mod sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, som ikke har en bopæl eller et fast opholdssted, og som ikke er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse, idet deres adgang til drikkevand vurderes ikke at være tilstrækkeligt sikret via andre regler.

Det foreslås med *stk. 2*, at miljøministeren, efter bidrag fra andre relevante offentlige myndigheder og institutioner, foretager en landsdækkende kortlægning af mennesker uden eller med begrænset adgang til drikkevand, herunder sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og årsagerne hertil.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 1, 2. pkt., litra a, i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at miljøministeren, med bidrag fra andre relevante offentlige myndigheder og institutioner, foretager en kortlægning af, hvilke mennesker, der mangler eller har begrænset adgang til drikkevand.

Det forventes, at kortlægningen vil fokusere på at identificere sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, som ikke har en bopæl eller et fast opholdssted, og som ikke er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse. Kortlægningen vil dog også kunne omfatte andre mennesker, f.eks. mennesker, som bor eller fast tager ophold i en ejendom, der ikke er tilsluttet en drikkevandsforsyning, med henblik på at kunne oplyse disse mennesker om deres eventuelle muligheder for at blive tilsluttet fordelingsnettet eller om alternative midler til at få drikkevand.

Det forventes endvidere, at kortlægningen ikke vil indebære en identificering af mennesker på individniveau, eftersom det er Miljøministeriets vurdering, at direktivet ikke stiller krav herom. I stedet vil kortlægningen så præcist som muligt skulle identificere og afgrænse grupper af mennesker som er uden eller med begrænset adgang til drikkevand, herunder det omtrentlige antal af disse mennesker.

Det forventes, at ministeren delegerer kortlægningsopgaven til Miljøstyrelsen, og aktuelt at de relevante offentlige myndigheder og institutioner vil være Udlændinge- og Integrationsministeriet og Social-, Bolig- og Ældreministeriet og Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd (VIVE). Det forventes, at der f.eks. vil kunne være tale om, at ministerierne skal bidrage til oplysninger om adgang til drikkevand for hjemløse på gaden og i natvarmestuer, og om antallet af drikkevandshaner, drikkevandsposter, adgang til gratis toiletter mv. De nærmere regler om disse bidrag, herunder om format og tidsfrister, vil blive fastsat i bekendtgørelse med hjemmel i det foreslåede § 64 b, stk. 4, jf. nærmere herom nedenfor.

Kortlægningen forventes at blive sendt i høring hos kommuner og interessenter, og den endelige kortlægning sendes til kommunerne. Den første kortlægning forventes at finde sted i 2025 og derefter hvert sjette år.

Det er hensigten, at kortlægningen skal danne rammerne for kommunernes arbejde med at vurdere, hvordan adgangen til drikkevand kan forbedres for de mennesker, som i deres kommune mangler eller kun har begrænset adgang til drikkevand, jf. herom nedenfor.

Det foreslås med *stk. 3, nr. 1*, at kommunalbestyrelsen skal vurdere mulighederne for at forbedre adgangen til drikke-

vand for mennesker, der i forbindelse med kortlægningen, jf. stk. 2, er identificeret som værende uden eller med begrænset adgang til vand.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 1, 2. pkt., litra b, i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kommunalbestyrelsen skal foretage en vurdering af, hvilke muligheder der lokalt er for at forbedre adgangen til drikkevand for de mennesker, som er identificeret i den landsdækkende kortlægning, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 2.

Kommunalbestyrelsen vil desuden kunne søge vejledning i De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europas (UNECE's) og WHO's regionale kontor for Europas protokol om vand og sundhed til konventionen af 1992 om beskyttelse og udnyttelse af grænseoverskridende vandløb og internationale søer, jf. præambelbetragtning nr. 34. Endvidere vil miljøministeren i relevant omfang kunne udstede vejledninger om, hvordan kommunalbestyrelserne foretager denne vurdering, såvel som fastsætte regler i medfør af den foreslåede § 64 b, stk. 4, om de elementer, der bør indgå i vurderingen, jf. nærmere herom nedenfor.

Det foreslås med *stk. 3, nr. 2*, at kommunalbestyrelsen skal oplyse disse mennesker om eventuelle muligheder for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 1, 2. pkt., litra c, i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kommunalbestyrelsen med hensyn til mennesker, som er blevet identificeret i den landsdækkende kortlægning, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 2, skal iværksætte oplysningsinitiativer om menneskernes eventuelle muligheder for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand.

Dette vil dels kunne omfatte oplysning til sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper i form af oplysning om f.eks. drikkevandshaner i nærheden af det område, hvor de opholder sig. Og dels vil det for mennesker, som bor eller fast tager ophold i en ejendom, der ikke er tilsluttet en drikkevandsforsyning, f.eks. kunne omfatte oplysning om vedkommendes muligheder efter vandforsyningslovens regler om at blive tilsluttet et vandforsyningsanlæg eller om at foretage indvinding af grundvand på egen grund. Kommunalbestyrelsen skal i alle tilfælde sikre sig, at oplysningerne gives på en måde, så de relevante mennesker gøres bekendt med dem.

Det foreslås med *stk. 3, nr. 3*, at kommunalbestyrelsen skal træffe nødvendige og passende foranstaltninger, der sikrer, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 1, 2. pkt., litra d, i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en forpligtelse for kommunalbestyrelsen til at træffe nødvendige og passende foranstaltninger over for de sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, som i den kortlægning, der vil skulle udføres i henhold til det foreslåede § 64 b, stk. 2, er blevet identificeret som værende uden eller med begrænset adgang til drikkevand. Foranstaltningerne vil skulle sikre, at disse sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.

Sådanne foranstaltninger vil f.eks. kunne være etablering af drikkevandshaner på de steder, hvor befolkningsgrupperne med rimelighed kan forventes at komme, herunder på offentlige toiletter. Det vil også kunne være forsyning af vand gennem anvendelse af tanke, såsom tankvogne og cisterner, og uddeling af drikkevand på flaske. Det vil endvidere kunne være at øge tilgængeligheden af de kilder til drikkevand, som allerede findes, men som ikke er tilstrækkeligt tilgængelige for befolkningsgrupperne, f.eks. ved at fjerne barrierer såsom lukketider, betaling eller adgangskrav som f.eks. fremvisning af sundhedskort. Derudover, hvis der i henhold til det foreslåede § 64 c, stk. 1, jf. herom nedenfor, etableres nyt udstyr til brug af drikkevand fra vandhanen, vil det forventeligt have den afledte virkning, at adgangen til drikkevand for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper forbedres.

Det foreslås med *stk. 4*, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om opretholdelse og forbedring af adgangen til drikkevand efter stk. 1 og om kortlægning, vurdering, oplysningspligt og foranstaltninger efter stk. 2-3.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at der kan fastsættes de regler, der viser sig nødvendige for, at de foreslåede bestemmelser i § 64 b, stk. 1-3 kan virke efter hensigten, dvs. til opfyldelse af artikel 16, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvad der ligger i kommunalbestyrelsens forpligtelse til at opretholde og om nødvendigt forbedre adgangen til drikkevand efter det foreslåede stk. 1, og om kortlægningen efter det foreslåede stk. 2, herunder om indhold, format af og tidsfrister for bidragene fra andre relevante myndigheder og institutioner.

Endvidere vil den foreslåede bestemmelse medføre, at miljøministeren kan fastsætte regler om kommunalbestyrelsernes vurdering af mulighederne for at forbedre adgangen til drikkevand efter det foreslåede stk. 3, nr. 1, herunder om elementer, der bør indgå i vurderingen, om kommunalbestyrelsens pligt efter det foreslåede stk. 3, nr. 2 til at oplyse om eventuelle muligheder, herunder om typen af oplysninger og oplysningernes format, og om kommunalbestyrelsens forpligtelse til at træffe nødvendige og passende foranstaltninger til sikring af adgangen til drikkevand for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper efter det foreslåede stk. 3, nr. 3, herunder om hvad der anses for nødvendige og passende foranstaltninger.

(§ 64 c)

Det foreslås, at der indsættes en ny § 64 c, i vandforsyningsloven, om fremme af brug af drikkevand fra vandhanen.

Det foreslås med *stk. 1*, at kommunalbestyrelsen, til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen, opretholder eller etablerer udstyr i det offentlige rum, der giver adgang til indendørs og udendørs brug af drikkevand fra vandhanen, hvor dette er teknisk muligt, på en måde, der står i et rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold, herunder klima og geografi.

Bestemmelsen har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 2, 1. pkt., i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede forpligtelse for kommunalbestyrelsen har, i overensstemmelse med direktivet, til formål at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen, ved at eksisterende indendørs og udendørs udstyr i det offentlige rum opretholdes og vedligeholdes, eller ved at der etableres nyt udstyr.

Forpligtelsen vil indebære, at kommunalbestyrelsen skal vurdere, om der i kommunens offentlige rum er tilstrækkeligt med indendørs og udendørs udstyr til brug af drikkevand fra vandhanen. I bekræftende tilfælde vil kommunen være forpligtet til at opretholde og vedligeholde dette udstyr, og hvis det ikke er tilfældet, vil kommunen være forpligtet til at etablere udstyr eller give adgang til eksisterende udstyr, som der i dag ikke er offentlig adgang til.

Vurderingen af, om der er tilstrækkeligt med udstyr til brug af drikkevand fra vandhanen vil afhænge af de særlige lokale forhold, herunder klima og geografi, og af behovet for sådanne foranstaltninger.

I vurderingen vil det således bl.a. kunne indgå, hvor mange indbyggere, turister mv., der opholder sig i kommunens offentlige rum, og hvilke offentlige rum, der er relevante. F.eks. vil udstyr i byzoner eller i nogle områder af en

byzone typisk kunne være relevante, mens det vil være mindre eller slet ikke relevant i et industriområde. For områder såsom landzone og sommerhusområder forventes det kun, at det vil være relevant med udstyr, såfremt lokale forhold indikerer, at der er et behov herfor.

Det vil også kunne indgå, hvor tilgængeligt det eksisterende udstyr i kommunen er, f.eks. at udstyret er lukket på visse tider af døgnet eller året, at der er krav om visning af sundhedskort eller krav om betaling for brug af udstyret.

Endelig, hvis kommunalbestyrelsen som led i opfyldelsen af forpligtelserne efter det foreslåede § 64 b, stk. 1 og stk. 3, har etableret drikkevandshaner eller har øget tilgængeligheden af offentligt tilgængelige drikkevandshaner, vil dette også kunne indgå i kommunalbestyrelsens vurdering af, om der er tilstrækkeligt med udstyr i det offentlige rum i forhold til behovet herfor.

Idet behovet for foranstaltninger kan ændre sig, bør kommunalbestyrelsen regelmæssigt genbesøge vurderingen.

Derudover vil opretholdelse eller etablering af udstyret skulle være teknisk muligt. F.eks. vil det på grund af risiko for frostsprængninger kunne være teknisk umuligt at etablere en udendørs drikkevandshane, som er tilgængelig i vinterhalvåret. Det kan heller ikke udelukkes, at der af forsyningstekniske eller VVS-tekniske årsager kan være situationer, hvor det ikke er teknisk muligt at etablere en drikkevandshane i det pågældende område eller på det pågældende sted.

Hvad, der er teknisk muligt, vil dog kunne ændre sig i takt med den teknologiske udvikling. Derfor, hvis kommunalbestyrelsen pga. tekniske begrænsninger har udelukket etablering af indendørs eller udendørs udstyr, bør kommunalbestyrelsen med passende mellemrum genbesøge denne vurdering med henblik på at afgøre, om vurderingen i lyset af den teknologiske udvikling på området skal revideres.

Det forventes, at miljøministeren i relevant omfang vil udstede en vejledning om den vurdering, som kommunalbestyrelsen skal foretage i henhold til det foreslåede § 64 c, stk. 1.

Det foreslås med *stk. 2*, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om etablering af udstyr efter *stk. 1*.

Bemyndigelsen forventes udnyttet i den udstrækning det er nødvendigt for at kunne efterleve kravene i direktivets artikel 16, stk. 2, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at miljøministeren i relevant omfang f.eks. vil kunne fastsætte regler om ele-

menter, der bør indgå i vurderingen af behovet for etablering af udstyret, og om det er teknisk muligt.

Endelig foreslås det med *stk. 3*, at miljøministeren kan fastsætte regler om en række foranstaltninger til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, nr. 1*, at det omfatter regler om foranstaltninger, der øger kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs og indendørs.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, nr. 2*, at det omfatter regler om informationskampagner om kvaliteten af drikkevand fra vandhaner.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, nr. 3*, at det omfatter regler om foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed hos offentlige myndigheder og i offentlige bygninger.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, nr. 4*, at det omfatter regler om foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed til kunder i restauranter og kantiner og i forbindelse med catering uden beregning eller mod et lavt servicegebyr.

Det foreslåede *stk. 3, nr. 1-4*, vil medføre, at ministeren får bemyndigelse til at gennemføre artikel 16, stk. 2, 2. pkt., i drikkevandsdirektiv V, i den udstrækning, der skulle vise sig behov herfor.

Det er forventningen, at det især er udnyttelse af det foreslåede *stk. 3, nr. 1*, som vil kunne blive relevant, herunder i form af regler om, at kommunalbestyrelsen skal offentliggøre, hvor udstyret er placeret.

Det understreges, at det foreslåede *stk. 3, nr. 3 og 4*, ikke vil give mulighed for at stille krav om gratis eller billig adgang til drikkevand i offentlige bygninger, museer, restauranter og lign., men vil kun kunne anvendes til, at miljøministeren tilskynder hertil.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 43

Det følger af overskriften til vandforsyningslovens kapitel 11, at kapitlet i dag vedrører Tilsyn.

Det foreslås, at kapiteloverskriften til kapitel 11 affattes ”Generelle bestemmelser om tilsyn”.

Kapitel 10 og det foreslåede kapitel 10 a indeholder flere afgrænsede tilsynspligter for bl.a. kommunalbestyrelsen, mens kapitel 11 indeholder generelle bestemmelser om tilsynsmyndighedernes varetagelse af tilsynet efter loven og regler udstedt i medfør af loven.

Kapiteloverskriften vil således bedre afspejle indholdet af både de gældende bestemmelser i kapitlet og de i § 1, nr. 45, foreslåede nye bestemmelser i kapitlet om tilsyn med tilladelser til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand og med tilsynet på søgående skibe.

Til nr. 44

Det følger af § 65, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen påser, at loven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes.

Det foreslås, at der i § 65, stk. 1, indsættes efter »overholdes«: », jf. dog §§ 65 a og 65 b«.

Den foreslåede ændring er begrundet i den foreslåede indsættelse af § 65 a, i vandforsyningsloven, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 45, hvorefter miljøministeren er tilsynsmyndighed i de tilfælde, hvor ministeren meddeler tilladelse efter det foreslåede § 25, stk. 1, om indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og til indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding i det afsaltede havvand, og efter § 25, stk. 5, til levering af grundvand og overfladevand til udlandet og levering af drikkevand fra udlandet og ved fastsættelse af regler efter § 25, stk. 4, om indvinding af havvand til andre formål.

Den foreslåede ændring af § 65, stk. 1, indebærer, at i de tilfælde, hvor miljøministeren meddeler tilladelse og fastsætter regler om indvinding af havvand til andre formål efter § 25, vil det være miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, som fører tilsyn med overholdelse af § 25 og regler fastsat i medfør af § 25, stk. 2 og 4.

Den foreslåede ændring er endvidere begrundet i den foreslåede indsættelse af § 65 b, i vandforsyningsloven, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 45, hvorefter miljøministeren er tilsynsmyndighed for søgående skibe omfattet af § 64 a.

Den foreslåede ændring af § 65, stk. 1, indebærer, at i de tilfælde, hvor miljøministeren fører tilsyn med skibe omfattet af § 64 a efter det foreslåede § 65 b, vil det være miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, som fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 64 a.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 33, i lovforslaget og de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 45

(Til § 65 a)

Det følger af § 65, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen påser, at loven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes. Det følger af § 65, stk. 2, at kommunalbestyrelsen påser, at påbud og forbud efterkommes, og at vilkår fastsat i tilladelser overholdes. Af § 65, stk. 3, følger, at kommunalbestyrelsen, hvis den bliver opmærksom på et ulovligt forhold, skal foranledige det ulovlige forhold bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning. Af § 65, stk. 4, følger, at er et påbud eller forbud ikke efterkommet inden den fastsatte frist, kan kommunalbestyrelsen lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning. Af § 65, stk. 5, følger, at i tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsesmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan tilsynsmyndigheden for en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan myndigheden fastsætte de krav, der er nødvendige for myndighedens gennemførelse af kontrollen.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 65 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, at miljøministeren påser, at § 25 og de regler, der er fastsat i medfør af § 25, stk. 2 og 4, overholdes.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren er tilsynsmyndighed for overholdelse af § 25 og de regler, der er fastsat i medfør af det foreslåede § 25, stk. 2, og § 25, stk. 2, som med lovforslaget bliver § 25, stk. 4. Miljøministeren skal således påse, at der ikke uden tilladelse sker indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand, samt levering af grundvand og overfladevand til udlandet eller levering af drikkevand fra udlandet. Miljøministeren skal endvidere påse, at de regler, der er fastsat i medfør af det foreslåede § 25, stk. 2, om at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår, herunder om egenkontrol, der kan meddeles tilladelse efter stk. 1, om ansøgning om tilladelse efter stk. 1 og om ansøgningens indhold, og at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation om tilladelse skal ske i et bestemt format, herunder at ansøgningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital selvbetjening, og regler, der er fastsat i medfør af

§ 25, stk. 2, som med lovforslaget bliver § 25, stk. 4, om indvinding af havvand til andre formål, overholdes.

Den foreslåede bestemmelse i § 65 a, stk. 1, svarer til kommunalbestyrelsens kompetence efter vandforsyningsloven § 65, stk. 1.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at miljøministeren påser, at påbud og forbud efterkommes, og at vilkår fastsat i tilladelser meddelt efter § 25 overholdes.

Den foreslåede bestemmelse indebærer dels, at miljøministeren som tilsynsmyndighed for overholdelse af § 25 skal føre tilsyn dels med overholdelse af vilkår fastsat i tilladelser til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding heri, efter den foreslåede bestemmelse i § 25, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 15. Det gælder både vilkår, der vedrører krav til vandkvaliteten og krav til vandforsyningsanlægget m.v. Dels indebærer den foreslåede bestemmelse, at ministeren skal føre tilsyn med overholdelse af tilladelser til levering af grundvand og overfladevand til udlandet og til levering af drikkevand fra udlandet i henhold til § 25, stk. 5, som ændret, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at miljøministeren vil skulle påse, at forbud og påbud, herunder påbud og forbud efter § 62, jf. det foreslåede § 62, stk. 9, overholdes.

Den foreslåede bestemmelse i § 65 a, stk. 2, svarer til kommunalbestyrelsens kompetence efter vandforsyningsloven § 65, stk. 2, som foreslås konsekvensrettet ved lovforslagets § 1, nr. 44.

Det følger af gældende § 64, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen, miljøministeren eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget til at foretage undersøgelser, samt Sundhedsstyrelsen uden retskendelse mod forevisning af legitimation har adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Miljøministeren vil således uden retskendelse mod forevisning af legitimation have adgang til offentlige og private ejendomme, herunder vandforsyninger for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger, der skal træffes i forbindelse med tilsynet i henhold til det foreslåede § 65 a, stk. 1. Miljøministeren vil som tilsynsmyndighed herunder have

adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 3*, at bliver miljøministeren opmærksom på et ulovligt forhold, der vedrører § 25, skal ministeren foranledige det ulovlige forhold bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren som tilsynsmyndighed i forhold til vandforsyningslovens § 25 skal tage initiativ til lovliggørelse, hvis ministeren konstaterer et ulovligt forhold. Et ulovligt forhold kan eksempelvis bringes til ophør ved, at miljøministeren tillader forholdet, eller at miljøministeren giver påbud om lovliggørelse.

Den foreslåede bestemmelse svarer til kommunalbestyrelsens kompetence efter vandforsyningslovens § 65, stk. 3.

Det følger af den foreslåede *stk. 4*, at er et påbud eller forbud ikke efterkommet inden den fastsatte frist, kan miljøministeren lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.

En sådan ordning skønnes nødvendig for i særlige tilfælde at kunne gennemtvinge, at beslutningerne føres ud i livet inden rimelig tid. Den foreslåede § 65 a, stk. 4, vil sikre, at miljøministeren ved påbud eller forbud, som er afgivet i forbindelse med tilsynet eller efter loven, og som ikke er efterkommet inden den fastsatte frist, kan lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.

Den foreslåede bestemmelse svarer til kommunalbestyrelsens kompetence efter vandforsyningslovens § 65, stk. 4.

De foreslåede bestemmelser i § 65 a, stk. 1-4, svarer til de tilsvarende bestemmelser for det tilsyn, som kommunalbestyrelsen i henhold til § 65, stk. 1-4, fører med de dele af loven, der ikke er henlagt til miljøministerens kompetence. Der vil derfor som udgangspunkt være tale om et reaktivt tilsyn.

Det forventes, at miljøministeren vil delegere sin tilsynskompetence til Miljøstyrelsen.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 5*, at i tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan miljøministeren som tilsynsmyndighed for over-

holdelse af § 25, i en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter § 25 stk. 1 eller 5, ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan miljøministeren fastsætte de krav, der er nødvendige for ministerens gennemførelse af kontrollen.

Den foreslåede bestemmelse svarer til kommunalbestyrelsens kompetence efter vandforsyningslovens § 65, stk. 5, dog således, at det fremgår tydeligt, at den foreslåede § 65 a, stk. 5, finder anvendelse på § 25, herunder tilladelser givet efter det foreslåede § 25, stk. 1 og 5, samt at det er miljøministeren, og ikke kommunalbestyrelsen, der er ansvarlig myndighed efter den foreslåede § 65 a, stk. 5. Det foreslåede § 65 a, stk. 5, vil ikke finde anvendelse på den del af det foreslåede § 25, stk. 5, der vedrører levering af grundvand og overfladevand til udlandet, da det ved eksporttilladelser er modtagerlandets myndigheder, der skal kontrollere vandkvaliteten af det modtagne vand.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at miljøministeren som tilsynsmyndighed for § 25 for en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning.

Der henvises i øvrigt til afsnit om selvinkrimineringsforbudet i pkt. 3.8.3.

Miljøministeren vil kunne delegere sin beføjelse om at overtage egenkontrollen efter det foreslåede § 65 a, stk. 5, til Miljøstyrelsen i medfør af den gældende § 5 i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet statslig myndighed til at udøve de beføjelser, der i vandforsyningsloven er tillagt ministeren.

(§ 65 b)

Det følger af § 65, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen påser, at loven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes. Det følger af § 65, stk. 5, i vandforsyningsloven, at i tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan tilsynsmyndigheden for en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan myndigheden fastsætte de krav, der er nødvendige for myndighedens gennemførelse af kontrollen.

Det følger af § 64, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen, miljøministeren eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget til at foretage undersøgelser, samt Sundhedsstyrelsen uden retskendelse har mod forevisning af legitimation adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Det følger af § 67, stk. 3, at i tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, kan tilsynsmyndigheden udføre nødvendige undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af forhold, som denne ellers er eller kunne være pålagt at afgive oplysninger om.

Det foreslås, at indsætte § 65 b i vandforsyningsloven.

Med den foreslåede nye bestemmelse fastlægges den retlige ramme for tilsynet på visse søgående skibe, der afsalter vand, befører passagerer og fungerer som vandforsyning, med overholdelsen af de regler, der fastsættes efter § 64 a, stk. 1 og 2. Den foreslåede bestemmelse følger samme ordning som tilsynet på danske skibe med hensyn til overholdelsen af lov om beskyttelse af havmiljøet (havmiljøloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1165 af 25. november 2019, og regler udstedt i medfør af havmiljøloven. Efter denne ordning er det muligt at delegere tilsynet til en anden myndighed. Derudover vil det være muligt at bemyndige private organisationer, herunder anerkendte klassifikationsselskaber til at udføre visse dele af det tilsyn, der efter loven og regler udstedt i medfør af loven påhviler ministeren.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 65 b, *stk. 1*, at miljøministeren fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 64 a og påser, at påbud og forbud efterkommes.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren bliver tilsynsmyndighed for så vidt angår tilsyn på visse søgående skibe, der afsalter vand, befører passagerer og fungerer som vandforsyning. Tilsynet vil vedrøre overholdelsen af de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede § 64 a i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 42, vedrørende krav til drikkevandet til passagererne på de omfattede søgående skibe. Endvidere vil det være miljøministeren, der påser, at de påbud og forbud m.v., udstedt efter loven, herunder efter regler fastsat i medfør af de foreslåede § 65 b, stk. 5, efterkommes. Det bemærkes, at det er hensigten, at de søgående skibe, der omfattes af tilsynet, vil være dem, der er omfattet af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a. Det forventes at være søgående skibe under dansk

flag, der afsalter vand, befører passagerer og fungerer som vandforsyning, jf. nærmere bemærkningerne til § 1, nr. 42, i lovforslaget.

Miljøministeren vil på baggrund af den foreslåede tilsynsbeføjelse i § 65 b, stk. 1, kunne delegere sin tilsynskompetence til Miljøstyrelsen i medfør af den gældende § 5 i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet statslig myndighed eller efter forhandling med vedkommende minister andre statslige myndigheder til at udøve de beføjelser, der i vandforsyningsloven er tillagt ministeren.

Såfremt det vurderes hensigtsmæssigt, vil ministeren kunne bemyndige andre statslige myndigheder til at bistå med fysisk, faktisk kontrol om bord på skibene.

Det foreslås med bestemmelsen i § 65 b, stk. 2, at miljøministeren kan bemyndige private organisationer til at udføre visse dele af det tilsyn, der efter loven og regler udstedt i medfør af loven påhviler ministeren.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at miljøministeren på nærmere angivne vilkår kan bemyndige de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber), der er autoriseret (bemyndiget) af Søfartsstyrelsen, til på miljøministerens vegne at foretage visse tilsynsopgaver med hensyn til med overholdelse af regler fastsat i medfør af § 64 a.

En sådan delegation af ministerens tilsynskompetence til de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) kan ske i det omfang, hvor Søfartsstyrelsen efter lov om sikkerhed til søs har autoriseret samme anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) til, på Søfartsstyrelsens vegne, at føre tilsyn på de pågældende søgående skibe med besætnings drikkevand i medfør af regler udstedt i medfør af lov om sikkerhed til søs. Det vil i de tilfælde være hensigtsmæssigt, at disse anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) samtidig kan varetage tilsynet med overholdelsen af de regler i vandforsyningsloven og de regler udstedt i medfør af loven, herunder regler fastsat i medfør af § 64 a, der gennemfører drikkevandsdirektiv V, for så vidt angår passagerernes drikkevand, idet vandet er det samme som besætnings.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at miljøministeren i medfør af den gældende § 5 i vandforsyningsloven vil kunne delegere sin beføjelse til at bemyndige de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) til Søfartsstyrelsen, der har indgået aftale med de af EU anerkendte klassifikationsselskaber for så vidt angår forhold omfattet af lov om sikkerhed til søs.

Baggrunden for denne fremgangsmåde er, at det ved gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, er mest hensigtsmæssigt, at hvert medlemsland kun indgår én kontrakt med hvert klassifikationsselskab. Søfartsstyrelsen vil derfor på vegne af miljøministeren kunne udvide de allerede indgåede kontrakter med de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaberne) til, hvis der er behov herfor, også at omfatte fysisk, faktisk kontrol om bord på de omfattede søgående skibe, der afsalter vand, befører passagerer og fungerer som vandforsyning i henhold til reglerne i medfør af vandforsyningsloven, der gennemfører drikkevandsdirektiv V.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 65 b, stk. 3, 1. pkt., at miljøministeren eller den myndighed, der af ministeren er bemyndiget hertil, uden retskendelse mod forevisning af legitimation har adgang til et søgående skib, der afsalter vand, befører passagerer og fungerer som vandforsyning for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger efter §§ 61 eller 65 b, eller regler udstedt i medfør af § 65 b.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre hjemmel til, at miljøministeren eller den myndighed ministeren delegerer hertil, vil kunne få fysisk adgang uden retskendelse til at føre et fysisk tilsyn på de omfattede søgående skibe med hensyn til overholdelsen af regler fastsat i medfør af vandforsyningsloven om drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne.

Tilsynet vil omfatte kontrol med overholdelse af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 64 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 42.

Det fysiske, faktiske tilsyn forventes som udgangspunkt at foregå alene som dokumentkontrol om bord på det søgående skib. Det forventes således, at tilsynsmyndigheden først og fremmest vil skulle anvende den foreslåede § 65 b, stk. 3, 1. pkt., til at få adgang til de områder på det søgående skib, hvor dokumentationen for drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne er tilgængelig i papirform eller i elektronisk form.

Blandt de oplysninger tilsynsmyndigheden vil kunne kræve at se i forbindelse med en sådan dokumentkontrol, vil være dokumentation for overholdelse af regler fastsat med hjemmel i den foreslåede § 64 a. Dette vil bl.a. kunne være dokumentation for etablering af det nødvendige kontrolprogram og regelmæssig kontrol af det søgående skibs drikkevandskvalitet, dokumentation for overholdelse af alle de kvalitetskrav og indikatorparametre, som er fastsat for passagerernes drikkevand, dokumentation for, at der foretages risikovurdering og risikostyring af vandforsyningssystemet, dokumentation for, at der er iværksat foranstaltninger med henblik på at sikre kravene i drikkevandet og dokumentation for, at eventuelle påbud, forbud, m.v. er overholdt.

Den foreslåede bestemmelse vil dog endvidere sikre hjemmel til, at tilsynsmyndigheden vil kunne få adgang til det søgående skibs drikkevandforsyningsanlæg, steder med betydning for drikkevandskvaliteten, og steder, hvor kravene til passagerernes drikkevand skal være overholdt, herunder adgang til vandhaner, hvorfra passagerernes drikkevand tappes, hvis tilsynsmyndigheden skulle finde det nødvendigt i forbindelse med det fysiske tilsyn. Der vil i et sådant tilfælde også undtagelsesvis kunne være tale om, at tilsynsmyndigheden vil kunne bevæge sig ind på områder, der vil kunne sidestilles med private boligområder, i form af enkelte passagerers private kahytter i det omfang sådanne findes. Dette vil dog kun kunne være tilfældet i det omfang passagererne på det pågældende skib kan tappe drikkevand direkte fra vandhanerne i deres kahytter.

Det bemærkes, at der med adgangen til de omfattede søgående skibe er tale om tvangsindgreb, som foretages af den offentlige forvaltning uden for strafferetsplejen, hvorfor retssikkerhedsloven finder anvendelse.

Det følger af den foreslåede § 65 b, stk. 3, 2. pkt., at tilsynsmyndigheden har adgang til at foretage undersøgelser og prøveudtagninger, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre hjemmel til, at miljøministeren eller den myndighed ministeren delegerer hertil, vil kunne få adgang til at foretage undersøgelser og prøveudtagninger, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Tilsynsmyndigheden vil skulle udlevere kvittering for medtagne genstande. Den foreslåede bestemmelse vil sikre hjemmel til, at tilsynsmyndigheden vil have adgang til at tage egne vandprøver m.v. og kopiere dele af den fremlagte dokumentation, i det omfang tilsynsmyndigheden skulle finde dette nødvendigt.

Tilsynsmyndigheden vil kun kunne søge efter relevante og nødvendige oplysninger i medfør af den foreslåede bestemmelse. Tilsynsmyndigheden vil ikke kunne undersøge eller kopiere dele af den fremlagte dokumentation, som måtte indeholde oplysninger, der ikke er relevante for tilsynet, herunder særlig personoplysninger, f.eks. oplysninger om ansatte eller privat e-mailkorrespondance. Myndighederne vil som dataansvarlige skulle overholde persondataforordningen og databeskyttelsesloven.

Det bemærkes, at samme adgang uden retskendelse til at føre tilsyn og adgang til at medtage dokumenter m.v. uden vederlag efter den foreslåede bestemmelse, ikke vil gælde de klassifikationsselskaber, der i medfør af den foreslåede § 65 a, stk. 2, vil kunne få delegeret visse dele af tilsynet med overholdelsen af regler i medfør af vandforsyningsloven om

drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne på de omfattede søgående skibe. Klassifikationsselskaberne vil kun kunne føre tilsyn i det omfang, der er givet samtykke til at klassifikationsselskabernes har adgang til at føre tilsyn på de omfattede søgående skibe og vil kun kunne få udleveret dokumenter m.v., i det omfang dokumenterne udleveres frivilligt. Dette kunne f.eks. være klassifikationsselskabernes adgang til kontrol af dokumentation for risikovurdering og risikostyring, dokumentation for kontrol af vandkvaliteten og udbedrende foranstaltninger m.v.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 65 b, stk. 4, at finder § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter anvendelse, kan tilsynsmyndigheden udføre nødvendige undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af forhold, som denne ellers er eller kunne være pålagt at afgive oplysninger om.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at i de tilfælde, hvor selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i retssikkerhedsloven finder anvendelse, og miljøministeren eller den myndighed ministeren bemyndiger hertil, derfor ikke vil kunne afkræve en virksomhed eller en person oplysninger i et tilsyn efter den foreslåede § 65 b, stk. 1-3, i sådanne tilfælde vil kunne fremskaffe de nødvendige oplysninger ved egne undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af de forhold, som den pågældende ellers ville være eller kunne blive pålagt at afgive oplysninger om.

Den foreslåede bestemmelse forventes anvendt i tilfælde, der er omfattet af § 10 i retssikkerhedsloven, hvor tilsynsmyndigheden ikke kan afkræve en virksomhed eller en person oplysninger, fordi myndigheden har en konkret mistanke om, at vedkommende virksomhed eller person har begået en strafbar overtrædelse af de regler, som myndigheden fører tilsyn med. Hvis myndigheden vurderer, at der kan blive tale om at politianmelde forholdet, vil denne være afskåret fra at kræve oplysninger udleveret, som eventuelt vil kunne få betydning for straffesagen. Myndigheden vil i stedet kunne fremskaffe oplysningerne ved egne undersøgelser og pålægge virksomheden eller personen at betale herfor.

Et eksempel kan være tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden har en konkret mistanke om, at f.eks. et påbud om forbedring af vandkvaliteten for passagerernes drikkevand ikke overholdes (der leveres sundhedsfarligt vand til passagererne), og man derfor ikke efter § 10 i retssikkerhedsloven kan afkræve det søgående skib analyseresultaterne af vandet. Den foreslåede § 65 b, stk. 4, omfatter både undersøgelser, som tilsynsmyndigheden selv kan foretage, og undersøgelser, som den får en ekstern part, f.eks. et laboratorium til at foretage.

Beslutning om at foretage de nødvendige undersøgelser for

den ansvarliges regning kan efter forslaget kun træffes, hvis § 10 i retssikkerhedsloven finder anvendelse. Hvis virksomheden giver samtykke efter § 10, stk. 3, i retssikkerhedsloven til at give oplysningerne, anvendes de almindelige regler, hvorefter virksomheden kan afkræves oplysninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 65 b, stk. 5, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om tilsynet, herunder om tilsynsmyndighedens påbud om iværksættelse af undersøgelse af årsagen til en overskridelse af kvalitetskrav eller indikatorparametre fastsat i medfør af § 64 a, stk. 1, nr. 1, påbud om iværksættelse af udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet eller om standsning af forsyningsanlægget, såfremt vandet ikke opfylder kvalitetskrav, vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare, at vandet kan blive sundhedsfarligt, samt om underretning af passagerer om sådanne hændelser.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren kan fastsætte yderligere regler, hvor det er hensigtsmæssigt, om tilsynet på de omfattede søgående skibe.

Den foreslåede bemyndigelse forventes udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om indholdet af tilsynet efter den foreslåede § 65 b, stk. 1. Dette kan f.eks. være regler om formen for tilsyn og tidsintervallet for tilsynet. Tilsynet forventes som udgangspunkt at blive fastsat som et reaktivt tilsyn. Det vil sige, at tilsynsmyndigheden vil kunne, men vil ikke være forpligtet til, at foretage aktivt tilsyn, hvis tilsynsmyndigheden ikke er i besiddelse af oplysninger, der konkret giver begrundet mistanke om fare for menneskers sundhed. Tilsynet vil dog i det omfang, det findes nødvendigt, kunne udvides med et periodisk, fysisk, faktisk tilsyn, der så vidt muligt svarer til myndighedstilsynet med besætnings drikkevand. Der henvises til pkt. 3.8.1.2. om det periodiske myndighedstilsyn med besætnings drikkevand og til § 65 b, stk. 3, med specielle bemærkninger.

Den foreslåede bemyndigelse i § 65 b, stk. 5, vil derudover bl.a. sikre hjemmel til at gennemføre kravene vedrørende udbedrende foranstaltninger m.v. i direktivets artikel 14 for så vidt angår de omfattede søgående skibe. Kravene i artikel 14, i drikkevandsdirektiv V, er i vid udstrækning en videreførelse af kravene i artikel 8, i drikkevandsdirektiv IV, der er gennemført i vandforsyningslovens § 62. Der henvises til pkt. 3.4. for nærmere herom. Det forventes derfor, at den foreslåede bemyndigelse bl.a. vil blive udnyttet til at fastsætte regler, der så vidt muligt svarer til reglerne i vandforsyningslovens § 62, herunder med de ændringer, der følger af dette lovforslag.

Den foreslåede bemyndigelse forventes således at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at tilsynsmyndigheden ved manglende overholdelse af kvalitetskrav eller indikatorparametre fastsat i medfør af den foreslå-

ede § 64 a, stk. 1, nr. 1, for passagerernes drikkevand på det søgående skib, kan give påbud om, at der på skibet straks skal foretages en undersøgelse med henblik på at påvise årsagen til den manglende overholdelse. Endvidere forventes fastsat regler om, at tilsynsmyndigheden ved manglende opfyldelse af kvalitetskrav på skibet skal give påbud om, at der hurtigst muligt skal iværksættes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandskvaliteten. Afgivelse af påbud vil skulle ske under hensyntagen til, i hvilken udstrækning den pågældende parameterværdi er overskredet, og med, om overskridelsen bedømmes sundhedsfarlig, eller der er nærliggende fare for, at det kan blive sundhedsfarligt.

Den foreslåede bemyndigelse forventes endvidere at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at tilsynsmyndigheden hvis passagerernes drikkevand, uanset om parameterværdierne er overholdt, indebærer en sundhedsfare eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, skal give påbud om, at det søgående skib uden unødigt ophold skal træffe foranstaltninger til imødegåelse heraf.

Det forventes endvidere, at der fastsættes regler om tilsynsmyndigheden skal give påbud om, at det omfattede skibs passagerer skal informeres om overskridelser af kvalitetskrav og indikatorparametre, herunder oplyses om eventuelle foranstaltninger, den enkelte passager bør træffe, medmindre overskridelsen af kvalitetskravene eller indikatorparametrene vurderes at være ubetydelig.

Det forventes endvidere, at der fastsættes regler om, at tilsynsmyndigheden skal give påbud om, at det omfattede skibs passagerer hurtigst muligt skal underrettes om, hvis vandet på skibet bedømmes at være sundhedsfarligt eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt. Det vil endvidere indebære, at passagererne får nødvendig og jævnlig ajourført vejledning om betingelser for forbrug og brug af vandet, herunder om foranstaltninger, den enkelte passager bør træffe, og at de informeres, når det er fastslået, at vandet ikke længere er sundhedsfarligt, eller der ikke længere er nærliggende fare herfor, og om at den almindelige drift er genoprettet.

Til nr. 46

Det følger af vandforsyningslovens § 66, stk. 1, at det påhviler den til enhver tid værende almene vandforsyning at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a om miljøskade. Det følger af stk. 2, at efterkommer den almene vandforsyning ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges den almene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

Med den foreslåede ændring af § 66, stk. 2, indsættes efter »kommunalbestyrelsen«: »eller miljøministeren«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede indsættelse af § 61, § 65 a og § 65 b i vandforsyningsloven, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33 og 45, hvorefter miljøministeren er tilsynsmyndighed med bl.a. kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer i de tilfælde, hvor ministeren meddeler tilladelse efter § 25, om indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand og overfladevand, som iblandes afsaltet havvand, og for så vidt angår de i § 64 a nævnte søgående skibe.

Den foreslåede ændring af § 66, stk. 2, indebærer, at i de tilfælde, hvor miljøministeren fører tilsyn efter de foreslåede §§ 61, 65 a og 65 b og regler fastsat i medfør heraf, vil det være miljøministerens, og ikke kommunalbestyrelsens, påbud om at berigtige et ulovligt forhold, som det ved dom kan pålægges den almene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige, hvis den almene vandforsyning ikke efterkommer påbuddet.

Til nr. 47

Det følger af vandforsyningslovens § 66, stk. 1, at det påhviler den til enhver tid værende almene vandforsyning at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a om miljøskade. Det følger af bestemmelsens stk. 2, at efterkommer den almene vandforsyning ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges den almene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

Det foreslås med § 66, stk. 3, 1. pkt., i vandforsyningsloven, at § 66, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse på ikke-almene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, og for vandforsyninger, der som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag eller forsyner færre end 50 personer.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det påhviler den til enhver tid værende ikke-almene vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a om miljøskade. Endvidere indebærer forslaget, at efterkommer den ikke-almene vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges den ikke-almene

vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

Den foreslåede indsættelse indebærer tillige, at det påhviler den til enhver tid værende vandforsyning, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a om miljøskade. Endvidere indebærer forslaget, at efterkommer vandforsyningen, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges vandforsyningen inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

Det påhviler således de omfattede vandforsyninger at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a om miljøskade. Dette gælder også i de situationer, hvor det ulovlige forhold er forårsaget af andre end vandforsyningen, jf. forarbejderne til § 66, stk. 1 og 2, jf. lovforslag L 118 om miljøbeskyttelse og forskellige andre love, Folketingstidende 2007-08, tillæg A, spalte 4366.

Den foreslåede indsættelse af et nyt stk. 3 i § 66 har til formål at gennemføre artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv V på § 66, som bl.a. bidrager til gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's bestemmelser om håndhævelse af de bestemmelser i dansk ret, der gennemfører drikkevandsdirektivet. Da § 66 ikke alene vedrører håndhævelse af bestemmelser i vandforsyningsloven, der gennemfører drikkevandsdirektiv V, men også nationale bestemmelser i loven, vil ændringen få virkning ud over direktivet.

Det foreslås med § 66, stk. 3, 2. pkt., i vandforsyningsloven, at § 66, stk. 1 og 2, vil finde tilsvarende anvendelse på søgående skibe, som er omfattet af § 64 a.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det påhviler det til enhver tid værende søgående skib, som er omfattet af § 64 a, at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a om miljøskade. Endvidere indebærer forslaget, at efterkommer det søgående skib, som er omfattet af § 64 a, ikke et meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges det søgående skib, inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

Det påhviler således de omfattede skibe at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a om miljøskade. Dette gælder også i de situationer, hvor det ulovlige forhold er forårsaget af andre end skibet, jf. forarbejderne til § 66, stk. 1 og 2, jf. lovforslag L 118 om miljøbeskyttelse og forskellige andre love, Folketingstidende 2007-08, tillæg A, spalte 4366.

Den foreslåede indsættelse af et nyt stk. 3 i § 66 har til formål at gennemføre artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V på § 66, som bl.a. bidrager til gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's bestemmelser om håndhævelse af de bestemmelser i dansk ret, der gennemfører drikkevandsdirektivet.

Til nr. 48

Det følger af overskriften til vandforsyningslovens kapitel 11 b, at kapitlet i dag vedrører Meddelelse om boringers beliggenhed m.v.

Kapitlet omfatter vandforsyningsloven § 71 a. Det følger af § 71 a, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, vand m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af vandforsyningsloven, ikke indføres i Lovtidende og at ministeren kan fastsætte regler om, hvorledes oplysning om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan fås.

Det foreslås, at der før § 71 a indsættes et nyt *kapitel 11 c* med kapiteloverskriften ”Undtagelse fra indførelse i Lovtidende af tekniske specifikationer m.v.”

Den foreslåede indsættelse af et nyt kapitel 11 c vil indebære, at § 71 a vil blive omfattet af en kapiteloverskrift, der er mere dækkende for indholdet af § 71 a.

Til nr. 49

Det følger af vandforsyningslovens § 71 a, stk. 1, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter eller vand m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende.

Det foreslås, at der i § 71 a, stk. 1, efter »produkter,« indsættes: »stoffer, blandinger,«.

Den foreslåede ændring i § 71 a, stk. 1, vil indebære, at miljøministeren tillige vil kunne fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til stoffer og blandinger, som der henvises til i regler fastsat i medfør af loven, skal være gældende, selv om de ikke indføres i Lovtidende.

Den foreslåede ændring af § 71 a, stk. 1, forventes udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at europæiske standarder, der gælder for behandlingskemikalier og filtermedier, og som der henvises til i regler udstedt i medfør

af den foreslåede § 56 e, der gennemfører artikel 12 i drikkevandsdirektiv V, ikke indføres i Lovtidende med henblik på at sikre den ophavsretlige beskyttelse af disse standarder. For nærmere uddybning vedrørende brug af standarder for behandlingskemikalier og filtermedier, som kommer i kontakt med drikkevand, henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 23.

Den foreslåede ændring af § 71 a, stk. 1, vil endvidere kunne anvendes til at miljøministeren fastsætter regler om, at også nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til stoffer og blandinger, vil skulle være gældende, selv om de ikke indføres i Lovtidende. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 23, i lovforslaget, for så vidt angår den foreslåede § 56 e.

Til nr. 50

Det følger af vandforsyningslovens § 71 a, stk. 1, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, vand m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt *stk. 2* i § 71 a, at miljøministeren skal kunne fastsætte regler om, at internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Den foreslåede bemyndigelse i § 71 a, stk. 2, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 71 a, stk. 1, jf. § 1, nr. 50, med bemærkninger, indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, stoffer, blandinger eller vand m.v. skal være gældende, selv om de f.eks. kun findes på engelsk.

Den foreslåede bemyndigelse i § 71, stk. 2, forventes udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at europæiske standarder, der gælder for behandlingskemikalier og filtermedier, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk men f.eks. kun på engelsk.

Den foreslåede bemyndigelse i § 71, stk. 2, vil endvidere kunne anvendes til, at miljøministeren fastsætter, at også nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, stoffer, blandinger eller vand m.v., der henvises til i regler udstedt i medfør af andre af lovens bemyndigelser skal være gældende, selv om de f.eks. kun findes på engelsk.

Baggrunden for forslaget er, at det er en almindelig gældende forudsætning, at love og bekendtgørelser er på dansk. Det gælder også de tekniske standarder m.v., reglerne henviser til. Internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, herunder standarder, retter sig imidlertid i mod og anvendes oftest af en snæver kreds af professionelle, der orienterer sig mod den engelsksprogede version under alle omstændigheder. Hertil kan hyppige revisioner af tekniske specifikationer, herunder standarder, gøre det yderligere uhensigtsmæssigt at oversætte dem.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 23, med bemærkninger i lovforslaget, for så vidt angår den foreslåede § 56 e.

Til nr. 51

Det følger af den gældende bestemmelse i vandforsyningslovens § 84, stk. 1, nr. 1, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der overtræder § 14 a, stk. 2, § 18, stk. 1, § 26, stk. 1, § 33, stk. 1, § 50, § 51, stk. 1, eller § 78, stk. 3, 1. og 2. pkt.

Det følger af den foreslåede ændring til § 84, stk. 1, nr. 1, at der efter »§ 51, stk. 1,« indsættes: »§ 52 c, stk. 1, 56 a, stk. 1,« og at »§ 78, stk. 3, 1. og 2. pkt.,« ændres til: »§ 78, stk. 3, 1 eller 2. pkt.,«.

Indsættelsen af henvisningen til § 52 c, stk. 1, og til § 56 a, stk. 1, i § 84, stk. 1, nr. 1, indebærer, at en overtrædelse af det foreslåede § 52 c, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, og det foreslåede § 56 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 23, vil kunne straffes med bøde med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. En almen vandforsyning samt en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, vil således kunne blive straffet med bøde, hvis vandforsyningen ikke overholder pligten til efter det foreslåede § 52 c, stk. 1, at offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten, om vandforsyningen og om forbrugerrådgivning m.v. Endvidere vil enhver, der anvender materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, der ikke overholder de krav, som er fastsat i § 56 a, stk. 1, nr. 1-4, kunne blive straffet med bøde.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 23 i drikkevandsdirektiv V. Det følger af artikel 23, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale regler, der er vedtaget i medfør af dette direktiv. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

§ 78 i vandforsyningsloven vedrører indgivelse af klager til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Det fremgår af § 78, stk.

3, 1. og 2. pkt., at såfremt udnyttelsen af en tilladelse forudsætter udførelse af bygge- og anlægsarbejder, må sådanne arbejder ikke påbegyndes før klagefristens udløb. Hvis tilladelsen er påklaget før klagefristens udløb, må bygge- og anlægsarbejder ikke påbegyndes, før Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse foreligger, medmindre Miljø- og Fødevareklagenævnet har givet tilladelse hertil i henhold til § 78, stk. 4, eller miljøministeren med hjemmel i § 78, stk. 5, har fastsat regler om, at stk. 3 ikke finder anvendelse for den pågældende art af bygge- og anlægsarbejder.

Den foreslåede ændring af henvisningerne i § 84, stk. 1, nr. 1, til § 78, stk. 3, 1. og 2. pkt., er en præcisering, der har til formål at tydeliggøre, at der kan straffes med bøde, hvis der sker overtrædelse enten af § 78, stk. 3, 1. pkt., eller af § 78, stk. 3, 2. pkt.

Til nr. 52

Det følger af § 84, stk. 1, nr. 2, i vandforsyningsloven, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at indhente tilladelse efter § 21 eller § 25, stk. 1 og 3.

Med den foreslåede ændring af § 84, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 25, stk. 1 og 3« til: »§ 25, stk. 1 og 5«.

Den foreslåede ændring er begrundet i, at bestemmelsen i den gældende lovs § 25, stk. 1, hvorefter levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden tilladelse fra miljøministeren foreslås flyttet til § 25, stk. 5, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 15.

Den foreslåede ændring af § 84, stk. 1, nr. 2, er endvidere begrundet i det foreslåede § 25, stk. 1, i vandforsyningsloven, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 15, hvorefter bestemmelsen i § 25, stk. 1, udover det gældende krav om tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand tillige vil skulle gælde krav om tilladelse til indvinding af grundvand og overfladevand, som iblandes afsaltet havvand.

Den foreslåede ændring af § 84, stk. 1, nr. 2, indebærer, at den, der undlader at indhente tilladelse efter § 25, stk. 1, til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og til indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand, samt undlader at indhente tilladelse efter § 25, stk. 5, til levering af drikkevand fra udlandet og levering af grundvand og overfladevand til udlandet, straffes med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til nr. 53

Vandforsyningsloven indeholder ikke en bestemmelse, der bemyndiger miljøministeren til ved bekendtgørelse at fastsætte straf for overtrædelser af bestemmelser fastsat i Den Europæiske Unions forordninger eller afgørelser vedrørende forhold, der er omfattet af vandforsyningsloven. Endvidere indeholder vandforsyningsloven ikke en bestemmelse, der bemyndiger miljøministeren til ved bekendtgørelse at fastsætte straf for overtrædelse af gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter, der udstedes af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 84, stk. 3, 1. pkt., i vandforsyningsloven, at der kan fastsættes regler om straf af bøde for overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger vedrørende forhold, der er omfattet af denne lov.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af forordninger vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet.

Ifølge artikel 288 TEUF er en forordning almenlydig, den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat. En afgørelse er bindende i alle enkeltheder, og når den angiver, hvem den er rettet til, er den kun bindende for disse. Europa-Parlamentet og Rådets forordninger skal således ikke gennemføres af medlemsstaterne, men gælder direkte, mens bestemmelser om sanktioner, som skal supplere forordninger og afgørelser, fastsættes nationalt.

Det forventes, at den foreslåede bestemmelse vil blive udnyttet af miljøministeren til ved bekendtgørelse at fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af nærmere angivne forordninger vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet vedrørende forhold, der er omfattet af vandforsyningsloven.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 84, stk. 3, 2. pkt., at der kan fastsættes regler om straf af bøde for overtrædelse gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter, der udstedes af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter, der udstedes af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.

Det forventes, at den foreslåede bemyndigelse vil blive udnyttet af miljøministeren til ved bekendtgørelse at fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af gennemførelsesretsakter eller delegerede retsakter, som udstedes eller er

udstedt af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 11 i drikkevandsdirektiv V.

Artikel 11 i drikkevandsdirektiv V vedrører minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Europa-Kommissionen har med hjemmel i artikel 11, stk. 2, udstedt gennemførelsesretsakter om procedurer og metoder til test og accept af færdige materialer som anvendt i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, og om metoder til test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, der skal opføres på de europæiske positivlister. Med den foreslåede bestemmelse vil miljøministeren kunne fastsætte regler om, at manglende overholdelse af de fastsatte metoder til test og accept fastsat i disse gennemførelsesretsakter straffes med bøde.

Europa-Kommissionen har endvidere med hjemmel i artikel 11, stk. 8, udstedt en delegeret retsakt om fastsættelse af overensstemmelsesvurderingsprocedurer for produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, og regler for udpegelse af overensstemmelsesvurderingsorganer, der skal deltage i disse procedurer. Med den foreslåede bestemmelse vil miljøministeren kunne fastsætte regler om, at manglende overholdelse af proceduren for overensstemmelsesvurdering af produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, straffes med bøde.

Den forventes endvidere, at den foreslåede bestemmelse vil blive udnyttet af miljøministeren til ved bekendtgørelse at fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af delegerede retsakter, tekniske retningslinjer og gennemførelsesretsakter, herunder observationslister, som udstedes eller er udstedt af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 13, stk. 6-8, i drikkevandsdirektiv V.

Artikel 13 i drikkevandsdirektiv V vedrører kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer og analysemetoder. Europa-Kommissionen udsteder med hjemmel i artikel 13, stk. 6-8, bl.a. delegerede retsakter om metode til måling af mikroplast, tekniske retningslinjer vedrørende analysemetoder for kontrollen af per- og polyfluoralkylstoffer under parametrene »PFAS total« og »Sum af PFAS«, herunder detektionsgrænser, parameterværdier og prøveudtagningshyppighed, og gennemførelsesretsakter for at oprette og ajourføre en observationsliste for stoffer eller forbindelser, der af sundhedsmæssige årsager har betydning for offentligheden eller det videnskabelige miljø (»observationslisten«), såsom lægemidler, hormonforstyrrende stoffer og mikroplast.

I det omfang de delegerede retsakter, tekniske retningslinjer og gennemførelsesretsakter, herunder observationslister, udstedes af Europa-Kommissionen, vil miljøministeren med den foreslåede bestemmelse kunne fastsætte regler om, at manglende overholdelse af de fastsatte metoder m.v. fastsat

i disse delegerede retsakter, tekniske retningslinjer og gennemførelsesretsakter straffes med bøder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3. og 3.2.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger om artikel 11 i drikkevandsdirektiv V.

Til § 2

Til nr. 1

Den gældende fodnote til titlen til byggeloven indeholder en oprensning af de direktiver, som byggeloven helt eller delvist gennemfører.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel affattes således: »1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygnings energimæssige ydeevne, EU-Tidende 2010, nr. L 153, side 13, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1.«

Den foreslåede nyaffattelse af fodnoten indebærer, at det vil fremgå af denne, at byggeloven implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand.

Til nr. 2

Byggeloven har efter § 1 en bred formålsbestemmelse, der blandt andet angiver, at loven har til formål at sikre, at bebyggelse udføres, indrettes og bruges således, at den frembyder tilfredsstillende tryk i brand-, sikkerheds- og sundhedsmæssig henseende. Loven finder alene anvendelse på bestående bebyggelse, når de enkelte bestemmelser indeholder udtrykkelig hjemmel herfor, jf. byggelovens § 2, stk. 5.

Det foreslås i § 4 F, stk. 1, at social- og boligministeren kan fastsætte regler om parameterværdier, om kontrol af disse, og om foranstaltninger, hvor parameterværdier er overskredet, i nye såvel som bestående bygninger med henblik på opfyldelse af Den Europæiske Unions direktiver om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om drikkevand.

Med ændringen muliggøres gennemførelse af dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand.

Reglerne tænkes fastsat i overensstemmelse med det sundhedsmæssige formål i de dele af drikkevandsdirektivet, som falder under Social-, Bolig- og Ældreministeriets ressort. Der vil i udmøntningen også være opmærksomhed på andre forholdsregler, der finder anvendelse allerede, f.eks. de Nationale Infektionshygiejniske Retningslinjer på regionernes område.

Bestemmelsen vil for det første kunne anvendes til at fastsætte regler om de parameterværdier, der er fastsat i direktivets bilag I, del D, og som hører under social- og boligministerens ressort, for nuværende Legionella, jf. pkt. 3.1.2.2. i de almindelige bemærkninger om direktivets fastsættelse af parameterværdier for bl.a. Legionella samt Kommissionens mulighed for at fastsætte yderligere parameterværdier og pkt. 3.1.2.3.1 i de almindelige bemærkninger om fordelingen af varetagelse af direktivets forpligtelser.

Det er endvidere muligt, at den generelle analyse viser behov for at tilføje yderligere parameterværdier i det omfang, der opstår ny viden om potentielle sundhedsmæssige risici ved vandinstallationernes fysisk-mekaniske egenskaber. Derfor foreslås en bred bemyndigelsesbestemmelse, der også kan håndtere eventuelle fremtidige behov for kontrol af parametre, herunder en kontrol, som ikke nødvendigvis fokuseres på prioriterede ejendomme. På samme måde vil en eventuel senere delegeret retsakt fra Kommissionen om udvidelse af bilag 1 ligeledes kunne implementeres på baggrund af bestemmelsen.

Bestemmelsen forventes udnyttet til at fastsætte regler om bygningsejers pligt til at foranstalte en kontrol gennemført for egen regning, hvilket kan omfatte krav om udtagning og analyse af vandprøver, herunder om pligt til at følge op ved at bestemme årsager og træffe foranstaltninger. Det forventes, at analyseopgaven vil kunne varetages af private laboratorier på markedsvilkår.

Det forventes derudover, at bestemmelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om metoder for prøveudtagning og analyse, når der udføres kontrol, herunder ved henvisning til tekniske specifikationer, jf. byggeloven § 6 E. Fastsættelse af prøveudtagnings- og analysemetoder tænkes gennemført ud fra standardiserede retningslinjer, så der sikres ensartethed i prøveudtagningen og den efterfølgende indberetning af vandprøverne efter bestemmelsens stk. 2.

Bestemmelsen forventes endvidere udnyttet til at fastlægge prioriteringen af ejendomme for så vidt angår Social-, Bolig- og Ældreministeriets ressort.

Den generelle analyse, jf. artikel 10, stk. 1, litra a, vil danne grundlag for udmøntningen af bestemmelsen, således at den kontrol for Legionella og eventuelt lignende parametre i ejendomme, hvor der er identificeret specifikke risici for

vandkvaliteten og menneskers sundhed, og som kræves efter direktivets artikel 10, stk. 1, litra b, kan målrettes de ejendomme, hvor en indsats vil have den største sundhedsmæssige effekt i dansk kontekst. Det forventes, at der først og fremmest vil blive peget på plejehjem og plejeboliger samt sygehuse. Ifølge direktivets artikel 2, nr. 4, omfatter prioriterede ejendomme ikke private husstande.

Prioriterede ejendomme kan tænkes udpeget konkret i stedet for generelt, og prioriteringen vil som udgangspunkt blive foretaget centralt. En passende frekvens af kontroller på de prioriterede ejendomme forventes som udgangspunkt at være én gang hvert tredje år.

Derudover er det hensigten for at sikre efterlevelse af direktivets artikel 14, at der i udmøntningen kan fastsættes nærmere regler om, at kommunalbestyrelsen skal have mulighed for lokalt og på eget initiativ at kunne udpege en bestemt bygning, der ikke er udpeget som prioriteret ejendom, til kontrol. Dette kan f.eks. omfatte private svømmehaller eller lejlighedskomplekser. Kommunalbestyrelsens udpegning af bygninger uden for de prioriterede ejendomme kan således omfatte private husstandsejere.

Kommunalbestyrelsen kan ved udpegning på eget initiativ lade bygningen omfatte af samme pligt til kontrol som de prioriterede ejendomme. Kommunalbestyrelsen vil samtidig kunne, hvad enten ejendommen er udpeget som prioriteret ejendom eller ej, fastsætte nærmere vilkår for kontrollen, herunder hvor i bygningen og hvor ofte kontrollen skal udføres, f.eks. inden for et fastsat tidsrum og/eller en gang årligt i en årrække.

Direktivet anvender forskellige begreber om de foranstaltninger, der skal træffes. For de prioriterede ejendomme tales i artikel 10, stk. 2, om 'passende' foranstaltninger, mens der i artikel 14 omtales årsagsbestemmelse og 'udbedrende' foranstaltninger. Det fremgår af artikel 14, at for så vidt angår manglende overholdelse af de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del D, skal de udbedrende foranstaltninger omfatte de foranstaltninger, der er fastsat i artikel 10, stk. 3. Inden for Social-, Bolig- og Ældreministeriets ressort vurderes foranstaltningerne derfor i praksis ikke at udgøre en materiel forskel. Derfor gøres i det følgende ikke sproglig forskel på, om der omtales passende foranstaltninger efter artikel 10 eller udbedrende foranstaltninger efter artikel 14.

I forbindelse med en kontrol, hvor det viser sig, at parameterverdien er overskredet, vil bestemmelsen betyde, at social- og boligministeren kan fastsætte regler om foranstaltninger til at fjerne eller mindske risikoen for sundhedsfare. Med dette forventes, at bygningsejer får pligt til at handle på overskridelse. Foranstaltninger kan i første omgang være at foretage en nøjere iagttagelse af, om de regler, der finder anvendelse under bygningsreglementet, er overholdt, såsom

f.eks. at foretage risikovurdering, sikre vandtemperaturen og fjerne døde ender på rørsystemer.

Med henblik på gennemførelse af artikel 14, stk. 1 og 2, vil bestemmelsen også kunne anvendes til at fastsætte regler om, at en bygningsejer skal foretage årsagsbestemmelse og træffe foranstaltninger, såfremt parameterverdier er overskredet.

Det er ikke hensigten, at der med bestemmelsen vil blive fastsat yderligere regler om drift og vedligeholdelse som supplement til bygningsreglementet. Det er heller ikke hensigten, at kommunen selvstændigt skal vurdere, om de foranstaltninger, der er foretaget, er passende. Det forventes, at kommunen dog skal konstatere, at bygningsejer har foretaget foranstaltninger.

Der vil i forbindelse med udmøntningen tillige kunne indgå bestemmelser vedrørende straf for manglende overholdelse af de fastsatte regler, hvilket ikke forudsætter tilvejebringelse af ny hjemmel i byggeloven. Hjemmel til straffebestemmelse findes i medfør af byggelovens § 30, stk. 2, 1. pkt.

Det forventes, at foranstaltningerne i artikel 10, stk. 3, er mere overordnede, end hvad der kan varetages på bygningsniveau, herunder f.eks. at vurdere om de indførte kontrol- og styringsmæssige foranstaltninger er tilpasset det aktuelle risikobillede. Det kan også være i form af at vejlede offentligheden og tilskynde til øget kontrol. Varetagelse af de passende foranstaltninger, der kan være nødvendige, herunder som følge af overholdelse af direktivets artikel 10, stk. 2, med henvisning til litra a, vil derfor udføres af Social- og Boligstyrelsen på baggrund af det risikobillede, der tegner sig over tid ud fra indberetningerne om kontroller som beskrevet nedenfor.

Forslaget tænkes ikke at ændre på, at kommunen som bygningsmyndighed søger ulovlige forhold lovliggjort, jf. byggelovens § 16 C, stk. 3.

Det foreslås i § 4 F, *stk. 2*, at social- og boligministeren kan fastsætte regler om indberetning af oplysninger om udført kontrol og foranstaltninger efter stk. 1. Det kan herunder fastsættes, at indberetningen skal foretages digitalt, samt at indberetningen skal ske i et bestemt format.«.

Bestemmelsen forventes udmøntet ved, at social- og boligministeren fastsætter regler om pligt for bygningsejer til at sørge for, at resultater af vandprøven og eventuelle foranstaltninger iværksat på den baggrund indberettes til kommunen. Dette stemmer overens med kommunens rolle som bygningsmyndighed ifølge gældende ret efter byggeloven. Kommunen vil kunne konstatere, om de forventede indberetninger modtages, og kan eventuelt sende påmindel-

ser ud om at indberette, herunder hvis bygningsejer f.eks. ikke har beskrevet, hvilke foranstaltninger der er truffet på baggrund af kontrollen.

Placering af denne opgave hos kommunen vil endvidere passe sammen med kommunens muligheder efter bestemmelsens stk. 1 for at udpege en bygning til kontrol og for at ændre frekvensen af kontrollerne lokalt.

Bestemmelsen vil muliggøre overholdelse af direktivets forpligtigelser til oprettelse og ajourføring af et datasæt, jf. drikkevandsdirektivets artikel 18, stk. 1, litra b, med oplysninger om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Det følger af fodnoten til lovens titel, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EF-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlems-

staternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EF-Tidende 1987, nr. L 192, side 49, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 107, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, EU-Tidende 2009, nr. L 106, side 7, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere, EF-Tidende 1975, nr. L 42, side 14, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, EF-Tidende 1976, nr. L 46, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 17, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, EF-Tidende 1969, nr. L 326, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailleddet, EF-Tidende 1994, nr. L 100, side 37, og Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 22.

Det foreslås, at *fodnoten* affattes på ny, således at det fremgår, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og

Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EF-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EF-Tidende 1987, nr. L 192, side 49, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 107, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, EU-Tidende 2009, nr. L 106, side 7, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere, EF-Tidende 1975, nr. L 42, side 14, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, EF-Tidende 1976, nr. L 46, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets

direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 17, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, EF-Tidende 1969, nr. L 326, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet, EF-Tidende 1994, nr. L 100, side 37, Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 22, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 1. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EF-Tidende 2020, nr. L 435, s. 1.

Forslaget indebærer, at fodnoten til lovens titel vil omfatte gennemførelse af dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 1. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning). Med den nye affattelse vil opmærksomheden blive henledt på, at loven gennemfører dele af drikkevandsdirektiv V.

Endvidere indebærer nyaffattelsen af fodnoten at et overflødig ”og” foran ”Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40,” udgår af grammatiske grunde.

Til nr. 2

Det følger af § 2, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning, at loven finder anvendelse på en række produkter m.v., der er omfattet af nærmere angivne direktiver og forordninger i bestemmelsens nr. 1-40.

Det følger af bemærkningerne til § 2, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 46, at den foreslåede bestemmelse beskriver, hvilke produkter lovforslaget finder anvendelse på. Fælles for produkterne i lovforslagets § 2, stk. 1, er, at de alle er reguleret af direktiver eller forordninger. Retsakterne indeholder en række krav, herunder

materielle krav til konstruktion og fremstilling af produkter, men også formelle krav til mærkning og overensstemmelsesvurdering m.v.

Der foreslås indsat et nyt § 2, stk. 1, nr. 25, hvorefter loven finder anvendelse på produkter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.

Forslaget indebærer, at der indsættes et nyt nr. 25 i § 2, stk. 1. Med forslaget vil produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, blive omfattet af lov om produkter og markedsovervågning.

Forslaget indebærer endvidere, at § 2, stk. 2, nr. 25-40, i loven bliver § 2, stk. 2, nr. 26-41.

Til nr. 3

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 2, stk. 2, nr. 2, at loven finder anvendelse på gasmateriel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 40.

Det foreslås, at § 2, stk. 2, nr. 2, ændres, således at »nr. 40« ændres til »nr. 41«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der ved dette lovforslags § 3, nr. 2, foreslås indsat et nyt nr. 25 i § 2, stk. 1.

Forslaget indebærer at § 2, stk. 2, nr. 40, i loven vil blive § 2, stk. 2, nr. 41.

Til nr. 4

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 2, stk. 2, nr. 4, at loven finder anvendelse på færdselsrelaterede produkter, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 22-36.

Det foreslås, at § 2, stk. 2, nr. 4, ændres, således at »nr. 22-36« ændres til »nr. 22-24 og 26-37«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der ved dette lovforslags § 3, nr. 2, foreslås indsat et nyt nr. 25 i § 2, stk. 1, i produktloven.

Forslaget indebærer, at i § 2, stk. 2, nr. 4, i loven vil nr. 22-36 blive nr. 22-24 og 26-37.

Til nr. 5

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 2,

stk. 2, nr. 8, at loven finder anvendelse på små motoriserede køretøjer, dog ikke speedpedelecs, som er omfattet af stk. 1, nr. 34.

Det foreslås, at § 2, stk. 2, nr. 8, ændres, således at »nr. 34« ændres til »nr. 35«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der ved dette lovforslags § 3, nr. 2, foreslås indsat et nyt nr. 25 i § 2, stk. 1, i produktloven. Denne ændring af § 2, stk. 1, i produktloven er ikke af relevans for bestemmelsen i § 2, stk. 2.

Forslaget indebærer, at i § 2, stk. 2, nr. 8, vil nr. 34 blive nr. 35.

Til nr. 6

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 3, at loven finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i anden lovgivning, som gennemfører eller supplerer EU-harmoniseringsretsakterne omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2-40, og som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

Det foreslås, at § 3 ændres, således at »nr. 2-40« ændres til »nr. 2-41«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der i § 2, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 3, nr. 2, foreslås indsat et nyt nr. 25 i § 2, stk. 1, i produktloven. Denne ændring af § 2, stk. 1, i produktloven er ikke af relevans for bestemmelsen i § 2, stk. 2.

Forslaget indebærer, at i § 3 vil nr. 2-40 blive nr. 2-41.

Til nr. 7

Det følger af § 3 a, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning, at § 26, ikke finder anvendelse på færdselsrelaterede produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14 og 22-36, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

Det følger af bemærkningerne til § 3 a, stk. 2, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 21 som fremsat, side 32, at med den foreslåede bestemmelse vil lovens § 26 om erhvervsministeren beføjelse til at udpege bemyndigede organer til at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver og beføjelse til at fastsætte nærmere regler herom ikke finde anvendelse på for eksempel køretøjer, køretøjstekniske produkter, udstyr, tilbehør, systemer og

komponenter til køretøjer og køretøjstekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter m.v. omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14 og 22-36, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

Det foreslås, at § 3 a, stk. 2, ophæves, og at der i stedet indsættes nyt stk. 2 og stk. 3 i § 3 a.

Det foreslås, at § 3 a, stk. 2, affattes på ny, således, at § 26 ikke finder anvendelse på færdselsrelaterede produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-24 og 26-37, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

Den foreslåede ændring af § 3 a, stk. 2, er en konsekvens af, at der i § 2, stk. 1, som affattet i dette lovforslags § 3, nr. 2, foreslås indsat et nyt nr. 25 i § 2, stk. 1, i produktloven.

Forslaget indebærer, at i § 26 vil § 2, stk. 1, nr. 1, 14 og 22-36, og § 2, stk. 2, nr. 4-9 blive § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-24 og 26-37, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3* i § 3 a, hvorefter § 5, stk. 2 og 4-6, §§ 6 og 7, § 8, stk. 1, §§ 8 a, 8 c og 26 og § 37, stk. 7, ikke finder anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, omfattet af § 2, stk. 1, nr. 25.

Bestemmelserne i § 5, stk. 2 og 4-6, §§ 6 og 7, § 8, stk. 1, §§ 8 a, 8 c og 26 og § 37, stk. 7, i lov om produkter og markedsovervågning finder efter deres indhold ikke anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Sådanne produkter bør derfor undtages fra anvendelsesområdet for de pågældende bestemmelser.

Forslaget indebærer, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, undtages fra anvendelsesområdet for § 5, stk. 2 og 4-6, §§ 6 og 7, § 8, stk. 1, §§ 8 a, 8 c og 26 og § 37, stk. 7.

Til nr. 8

Det følger af § 4, nr. 5, i lov om produkter og markedsovervågning, at ved denne lov forstås 'produktforordninger' som en samlet betegnelse for forordningerne opregnet i § 2, stk. 1, nr. 25-40.

Det foreslås, at § 4, nr. 5, ændres, således at »nr. 25-40« ændres til »nr. 26-41«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der ved lovforslagets § 3, nr. 2, foreslås indsat et nyt nummer nr. 25 i § 2, stk. 1, i produktloven.

Forslaget indebærer, at med § 4, nr. 5, vil der ved 'produktforordninger' skulle forstås en samlet betegnelse for forordningerne i § 2, stk. 1, nr. 26-41.

Til nr. 9

Det følger af § 4, nr. 6, i lov om produkter og markedsovervågning, at ved denne lov forstås 'færdselsrelaterede produkter' som en samlet betegnelse for produkter i form af køretøjer, køretøjstekniske produkter, udstyr og tilbehør til køretøjer og køretøjstekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter m.v. omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-36 og 39, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

Det foreslås, at § 4, nr. 6, ændres således, at »22-36 og 39« bliver »22-24, 26-37 og 40«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der i § 2, stk. 1, som affattet ved lovforslagets § 3, nr. 2, foreslås indsat et nyt nr. 25 i § 2, stk. 1, i produktloven.

Forslaget indebærer, at med § 4, nr. 6, vil der ved 'færdselsrelaterede produkter' skulle forstås en samlet betegnelse for produkter i form af køretøjer, køretøjstekniske produkter, udstyr og tilbehør til køretøjer og køretøjstekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter m.v. omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-24, 26-37 og 40, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

Til nr. 10

Det følger af § 5, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, opfylder de krav, som er opregnet i § 5, stk. 1, nr. 1-4.

Det følger af lovens § 5, stk. 1, nr. 1, at den erhvervsdrivende skal sikre, at produktet opfylder de regler, der er fastsat i denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov.

Det følger af lovens § 5, stk. 1, nr. 2, at den erhvervsdrivende skal sikre, at produktet opfylder regler i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Det følger af § 5, stk. 1, nr. 3, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt ikke indebærer en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis og anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses.

Det følger af § 5, stk. 1, nr. 4, at den erhvervsdrivende

skal sikre, at færdselsrelaterede produkter opfylder færdselslovens regler i § 67, stk. 1, eller regler fastsat i medfør af færdselslovens § 31, stk. 1, § 50, stk. 2, §§ 68 og 81 a, § 84, stk. 1, og § 85, stk. 1, regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, § 1 b, stk. 2, § 1 c, stk. 2, § 1 d og § 4, stk. 4, i lov om godkendelse og syn af køretøjer, eller regler fastsat i medfør af taxilovens § 28, stk. 2, og regler fastsat i medfør af denne lovs § 8 c.

Det følger af bemærkningerne til § 5, stk. 1, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 54, at bestemmelsen er udtryk for det almindelige princip om, at ansvaret for produkters overensstemmelse ligger hos den erhvervsdrivende. Bestemmelse skal tydeliggøre, at den erhvervsdrivende har pligt til at gøre en aktiv indsats for, at det produkt, den pågældende bringer i omsætning eller gør tilgængeligt på markedet, lever op til reglerne og er sikkert at anvende. Den erhvervsdrivende kan sikre dette ved forskellige typer af egenkontrol. Der behøver ikke være tale om et decideret kvalitetsledelsessystem. Det er fabrikanten eller importøren, som bringer et produkt i omsætning, og det er distributøren, som gør produktet tilgængeligt på markedet. Bestemmelsen stiller overordnede krav til produkter.

I bemærkningerne til § 4, nr. 1, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 52, er det om definitionen på en erhvervsdrivende anført, at en erhvervsdrivende foreslås defineret som en fabrikant, bemyndiget repræsentant, importør, distributør, udbyder af distributions-tjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af produkter, som er omfattet af lovens § 2, og enhver, der handler i en erhvervsdrivendes navn eller på en erhvervsdrivendes vegne som led i sit erhverv. Det er samme steds videre anført, at det er derfor nødvendigt med en definition, som kan rumme alle produkter, der omfattes af loven, og dermed de erhvervsdrivende, som i forbindelse hermed udøver erhvervsvirksomhed. Derudover præciseres det, at enhver, der handler i en erhvervsdrivendes navn eller på en erhvervsdrivendes vegne, ligeledes udgør en erhvervsdrivende. Det gælder f.eks. hvor en erhvervsdrivende betaler nogen for at varetage opgaver vedrørende produktrelaterede forhold. Bedømmelsen af om en fysisk person kan anses for at udøve erhvervsvirksomhed beror på en samlet vurdering af den pågældendes forhold. Det kræves f.eks. ikke, at den pågældende udelukkende er beskæftiget som erhvervsdrivende eller har fast forretningssted. Det er heller ikke afgørende, om der tilsigtes opnået en gevinst ved virksomheden, men denne må dog have et vist omfang og være af en vis varighed. Personer, der f.eks. fra deres hjem sælger produkter via internettet, og som søger en profit og/eller køber produkter med henblik på at sælge dem videre til en højere pris, kan efter en konkret vurdering også blive anset for at udøve privat erhvervsvirksomhed.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 5, litra a*, i § 5, stk. 1, hvorefter den erhvervsdrivende skal sikre, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder kravene i 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v.

Det foreslås endvidere at indsætte et nyt *nr. 5, litra b*, i § 5, stk. 1, hvorefter den erhvervsdrivende skal sikre, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder krav fastsat i regler udstedt i medfør af lov om vandforsyning m.v.

Endelig foreslås at indsætte et nyt *nr. 5, litra c*, hvorefter den erhvervsdrivende skal sikre, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.

De nærmere krav til produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, fastsættes i den foreslåede indsættelse af § 56 a, stk. 1, i vandforsyningsloven og i regler udstedt i medfør af den foreslåede indsættelse af § 56 a, stk. 2, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 23, og i retsakter fastsat af Kommissionen i henhold til drikkevandsdirektiv V.

Kommissionens delegerede forordning om procedurer for overensstemmelsesvurdering af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, og regler for udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer involverede i sådanne procedurer er rettet mod producenter, importører og bemyndigede repræsentanter. Der er i retsakten fastsat en definition for hver af disse begreber. I relation til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil definitionen af erhvervsdrivende i § 4, nr. 1, i lov om produkter og markedsovervågning være afgrænset til producenter, importører og bemyndigede repræsentanter.

Som følge heraf vil den generelle pligt i forslaget til § 5, stk. 1, nr. 5, være afgrænset til producenter, importører og bemyndigede repræsentanter, når de bringer et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, i omsætning. Distributører af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil generelt være omfattet af reglerne i lov om produkter og markedsovervågning, men det vil kun være producenter, importører og bemyndigede repræsentanter, som vil være omfattet af den foreslåede generelle pligt i § 5, stk. 1, nr. 5, til at sikre, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder § 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v., regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v. og de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand, når de bringer produktet i omsætning.

Producenter og importører, der sælger et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, direkte til den endelige slutbruger, vil skulle overholde kravene i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 5, i deres egenskab af producenter og importører, der gør produktet tilgængeligt på markedet for første gang.

Forslaget indebærer, at en erhvervsdrivende vil skulle sikre, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder § 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v., regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v. og de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand, før produktet bringes i omsætning. I forhold til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, omfattet af § 5, stk. 1, nr. 5, indebærer forslaget, at erhvervsdrivende vil være afgrænset til producenter, importører og bemyndigede repræsentanter, som defineret i Europa-Kommissionens delegerede retsakt om procedurer for overensstemmelsesvurdering af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand.

For så vidt angår import vil der i relation til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, være tale om import fra tredjelande uden for EU.

Til nr. 11

Det følger af § 5, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning, at et produkt, der ikke opfylder stk. 1, ikke må installeres, tages i brug eller anvendes.

I bemærkningerne til § 5, stk. 2, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 55, er det anført, at bestemmelsen tager sigte på bl.a. installatører og montører af elektrisk materiel, gasmateriel, maskiner og elevatorer. Det er hensigten, at installatøren eller montøren skal foretage en vurdering af, om det pågældende produkt opfylder betingelsen i stk. 1, før produktet installeres.

§ 5, stk. 2, vedrører således ikke produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 2*, efter »stk. 1«, indsættes »nr. 1-4,«.

Forslaget indebærer, at forbuddet i § 5, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning mod at installere, tage i brug eller anvende et produkt afgrænses til produkter, som ikke opfylder § 5, stk. 1, nr. 1-4.

Der henvises endvidere til bemærkninger til lovforslagets § 3, nr. 7 og 10.

Til nr. 12

Det følger af § 5, stk. 3, i lov om produkter og markedsovervågning, at får en erhvervsdrivende viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, ikke opfylder § 5, stk. 1, nr. 3 eller 4, i loven, skal denne straks underrette kontrolmyndigheden herom og træffe de nødvendige foranstaltninger.

I bemærkningerne til § 5, stk. 3, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, er det side 55, anført, at oplysningerne blandt andet skal gøre det muligt præcist at identificere det pågældende produkt eller produktparti, og skal til det formål indeholde oplysninger, der kan være nyttige for at finde frem til produktet, f.eks. lister over hvem produktet er solgt til. Samtidig skal orienteringen indeholde en nærmere beskrivelse af, på hvilke punkter produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne og den risiko, som produktet frembyder. Pligten til at orientere kontrolmyndigheden påhviler alle erhvervsdrivende led i afsætningen af produktet, det vil sige både fabrikanter, importører, distributører, handelsagenter, detailforhandler og andre led i omsætningskæden. Bestemmelsen afgrænses af det almindelige forbud mod at udsætte andre for selvinkriminering, som det blandt andet kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 og § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven). Endelig anføres i bemærkningerne, er der konkret mistanke om, at det af oplysningerne i underretningen vil fremgå, at den pågældende har begået noget strafbart, kan det således ikke kræves, at oplysningerne udleveres.

Det foreslås, at § 5, *stk. 3*, ændres således, at »nr. 3 eller 4« bliver »nr. 3, 4 eller 5«.

Ændringen er en konsekvens af den foreslåede indsættelse af § 5, stk. 1, et nr. 5, i lov om produkter og markedsovervågning, jf. lovforslagets § 3, nr. 10.

Forslaget indebærer, at den erhvervsdrivende vil blive forpligtet til straks at underrette kontrolmyndigheden og træffe de nødvendige foranstaltninger, hvis den erhvervsdrivende får viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, ikke opfylder § 5, stk. 1, nr. 3, 4 eller 5. I forhold til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil den erhvervsdrivende være identisk med de aktører, som er opregnet i definitionen på erhvervsdrivende i § 4, nr. 1, i lov om produkter og markedsovervågning.

Der henvises endvidere til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 10 for så vidt angår definitionen af erhvervsdrivende.

Til nr. 13

Det følger af § 9, stk. 3, 1. pkt., i lov om produkter og markedsovervågning, at den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, regler fastsat i medfør af lov om godkendelse og syn af køretøjer, færdselsloven, regler fastsat i medfør af færdselsloven og regler fastsat i medfør af taxiloven overholdes.

Det foreslås, at § 9, stk. 3, 1. pkt., ændres således, at »og regler fastsat i medfør af taxiloven« bliver »regler fastsat i medfør af taxiloven, regler i lov om vandforsyning m.v. og regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v.«

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der i § 2, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning, som affattet ved dette lovforslags § 3, nr. 2, foreslås indsat et nyt nr. 25 i § 2, stk. 1.

Forslaget indebærer, at den relevante kontrolmyndighed vil skulle føre kontrol med, at regler fastsat i lov om produkter og markedsovervågning, færdselsloven og vandforsyningsloven, regler fastsat i medfør af disse lovgivninger samt regler fastsat i medfør af lov om godkendelse og syn af køretøjer og taxiloven overholdes for så vidt angår de produkter, som er omfattet af de pågældende lovgivninger. Forslaget indebærer desuden, at den relevante kontrolmyndighed vil skulle føre kontrol med, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder formelle og materielle krav som fastsat i lov om vandforsyning m.v., i regler udstedt i medfør af lov om vandforsyning m.v., og i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.

Til nr. 14

Det følger af § 31, stk. 3, i lov om produkter og markedsovervågning, at erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om digital kommunikation m.v. skal ske efter forhandling med transportministeren for så vidt angår færdselsrelaterede produkter.

I bemærkningerne til § 31, stk. 3, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 21 som fremsat, side 37, er det anført, at det er transportministeren, som har beføjelser til at fastsætte de nærmere regler om udførelse af markedsovervågning. Med den foreslåede ændring sikres det, at erhvervsministeren ikke uden at forhandle med transportministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra

myndigheder om forhold, som er omfattet af regler i lov om produkter og markedsovervågning, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår færdselsrelaterede produkter. Erhvervsministeren kan endvidere i medfør af den foreslåede ændring alene fastsætte nærmere regler om digital kommunikation og anvendelse af bestemte it-systemer m.v. for så vidt angår færdselsrelaterede produkter efter forhandling med transportministeren. På den måde fastholdes beføjelserne hos transportministeren, og der vil derved ikke ske en utilsigtet ressortoverdragelse.

Der foreslås indsat et nyt 2. pkt. i § 31, stk. 3, hvorefter erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om digital kommunikation m.v. for produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.

Miljøministeren har ikke beføjelser til at fastsætte regler om digital kommunikation i henhold til § 31 i lov om produkter og markedsovervågning. Krav til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, hører under miljøministerens ressort. Med den foreslåede ændring sikres det, at der ikke sker en utilsigtet ressortoverdragelse for sådanne produkter.

Forslaget indebærer, at erhvervsministeren for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand vil skulle inddrage miljøministeren, hvis der skal fastsættes regler efter § 31, stk. 3, om skriftlig kommunikation til og fra myndigheder om forhold, som er omfattet af regler i lov om produkter og markedsovervågning, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen. Forslaget indebærer endvidere, at miljøministeren vil skulle give sit tilsagn til fastsættelse af regler om skriftlig kommunikation til og fra myndigheder, når det drejer sig om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Til nr. 15

Det følger af § 33, stk. 1, 2. pkt., i lov om produkter og markedsovervågning, at for færdselsrelaterede produkter kan det rådgivende organ, som erhvervsministeren kan etablere i medfør af lovens § 33, stk. 1, 1. pkt., alene varetage rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen, for så vidt angår markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver.

I bemærkningerne til § 33, stk. 1, 2. pkt., jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 21 som fremsat, side 37, er det anført, at den foreslåede bestemmelse vil medføre, at det rådgivende organ alene kan varetage rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen for så vidt angår markedsovervågning efter lov om produkter og markedsovervågning og øvrige

markedsovervågningsopgaver. Produktkrav til produkter på færdselsområdet fastsættes i og i medfør af færdselsloven, synsloven og taxiloven, hvorfor der er behov for at afgrænse det rådgivende organs beføjelser efter § 33, stk. 1, således at et rådgivende organ alene kan udføre rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen for så vidt angår markedsovervågning af produkter på færdselsområdet. Det rådgivende organ skal ikke kunne varetage rådgivende opgaver i forhold til produktkrav for færdselsrelaterede produkter og vejlede Sikkerhedsstyrelsen herom. Denne opgave ligger hos Færdselsstyrelsen, som administrerer de køretøjstekniske regler.

Det foreslås, at der i § 33, stk. 1, 2. pkt., efter »produkter« indsættes » og produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand,«.

Hygiejnekrav til materialer, som anvendes i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, fastsættes i lov om vandforsyning m.v., regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v. og i retsakter udstedt af Europa-Kommissionen. Forslaget vil medføre en afgrænsning af det rådgivende organs beføjelser efter § 33, stk. 1. Det rådgivende organ skal således ikke kunne varetage rådgivende opgaver i forhold til hygiejnekrav til produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Denne opgave ligger i Miljøministeriet, som administrerer regler om hygiejnekrav til materialer, som anvendes i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand.

Forslaget indebærer, at det rådgivende organ alene vil kunne varetage rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen for så vidt angår markedsovervågning og øvrige markedsovervågningsopgaver af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Til nr. 16

Det følger af § 33, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ, jf. § 33, stk. 1, skal varetage, jf. dog stk. 3.

I bemærkningerne til § 33, stk. 2, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 21 som fremsat, side 37, er det anført, at henvisningen til stk. 3 har til formål at henlede opmærksomheden på § 33, stk. 3, som foreslået ved denne lovs § 2, nr. 21.

Det foreslås, at der i § 33, stk. 2, efter »stk. 3« indsættes »og 4«.

Den foreslåede ændring har til formål tillige at henlede opmærksomheden på stk. 4, som foreslået ved lovforslagets § 3, nr. 18.

Forslaget indebærer, at erhvervsministerens fastsættelse af nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ, jf. § 33, stk. 1, skal varetage, vil skulle ske med forbehold af § 33, stk. 3 og 4.

Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 3, nr. 17.

Til nr. 17

Det følger af § 33, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ, jf. lovens § 33, stk. 1, skal varetage.

Der foreslås indsat et nyt stk. 4, i § 33, hvorefter erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 2 om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.

Forslaget indebærer, at erhvervsministeren for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand vil skulle inddrage miljøministeren, hvis der skal fastsættes nærmere regler efter § 33, stk. 2, om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage i forhold til markedsovervågning af produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Miljøministeren vil skulle give sit tilsagn til fastsættelse af regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage, når det drejer sig om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Forslaget indebærer, at erhvervsministeren vil skulle inddrage miljøministeren, hvis der skal fastsættes nærmere regler efter § 33, stk. 2, om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, i forhold til de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage. Forslaget indebærer endvidere, at miljøministeren vil skulle give sit tilsagn til fastsættelse af sådanne regler.

Til nr. 18

Det følger af § 37, stk. 1, nr. 1, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der overtræder § 5, stk. 1-4.

Det foreslås, at § 37, stk. 1, nr. 1, ændres, således at »1-4« bliver »1-5«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der med forslaget til § 3, nr. 10, foreslås indsat et nyt nr. 5 i § i § 5, stk. 1.

Forslaget indebærer, at overtrædelse af det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 5, strafbelægges.

Til nr. 19

Det følger af § 37, stk. 2, i lov om produkter og markeds- overvågning, at når en overtrædelse, som nævnt i § 37, stk. 1, nr. 1 og 3-10, begås på et produktområde, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11 og 13-40 eller stk. 2, nr. 1-9, kan straffen under skærpene omstændigheder stige til fængsel indtil 2 år. Det anses som skærpene omstændigheder, når 1) overtrædelsen har fremkaldt fare for sikkerhed eller sundhed, 2) overtrædelsen har medført en ulykke med alvorlig personskade eller døden til følge, 3) der er tale om gentagelsestilfælde, hvor virksomheden tidligere har begået en lignende overtrædelse, 4) overtrædelsen er begået som led i en systematisk overtrædelse af reglerne med økonomisk vinding for øje eller 5) den erhvervsdrivende har forsøgt at omgå eller unddrage sig kontrolmyndighedens kontrol.

Det følger af § 37, stk. 6, lov om produkter og markeds- overvågning, at i regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde. For et produktområde omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11 eller 13-40, eller stk. 2, nr. 1-9, kan der fastsættes straf af bøde eller under skærpene om- stændigheder fængsel indtil 2 år. Der kan tillige fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i regler udstedt i medfør af denne lov.

I bemærkningerne til § 42, stk. 2, som ved lovens vedtagelse blev § 37, stk. 2, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 179 som fremsat, side 99, er det anført, at der er tale om områder, hvor selve produktet kan udgøre en fare for bruger- nes sikkerhed, der i yderste konsekvens kan koste brugeren liv eller førlighed. Det at levere sikre produkter til kunderne bør derfor vægtes højt af de erhvervsdrivende. Det foreslås, at muligheden for fængselsstraf bringes i anvendelse i de si- tuationer, hvor der efter omstændighedernes karakter er tale om grove overtrædelser eller grove følgevirkninger. Fæng- selsstraf kan således anvendes, hvor overtrædelsen kan hen- føres til en eller flere personers groft uagtsomme eller for- sætlig handlinger. Det er samme steds videre anført, at i de situationer, hvor der er tale om skærpene omstændighe- der, kan domstolene udmåle fængselsstraf op til 2 år. Fæng- selsstraf forudsætter, at overtrædelsen eller undladelsen er begået med forsæt eller grov uagtsomhed. Fastsættelsen af straffen vil bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde og af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Herefter foreslås det i nr. 1, at der er tale om en skærpene omstændighed, når overtrædelsen eller undla- delsen har fremkaldt fare for sikkerhed eller sundhed. Der

er her tale om konkret fare for brugerens sikkerhed eller sundhed. Det foreslås i nr. 2, at der er tale om en skærpene omstændighed, når overtrædelsen eller undladelsen har medført en ulykke med alvorlig personskade eller døden til følge. Et eksempel til anvendelsen af denne bestemmelse kan være, hvor kontrolmyndigheden har meddelt et påbud til den erhvervsdrivende om, at en fyrværkeriartikel skal trækkes tilbage fra markedet, da en funktionsundersøgelse har vist, at flere artikler sprænger ved jorden og dermed er til fare for menneskers sikkerhed. Den erhvervsdrivende efterkommer ikke påbuddet, hvorefter artiklen sælges til en forbruger, der efterfølgende pådrager sig alvorlig personka- de, da artiklen sprænger ved anvendelsen. Den erhvervsdri- vendes undladelse af at efterkomme kontrolmyndighedens påbud har dermed medført en ulykke med alvorlig person- skade, og det må nødvendigvis anses som en skærpene om- stændighed, særligt når risikoen var den erhvervsdrivende bekendt. I nr. 3 foreslås det, at der er tale om en skærpene omstændighed, når der er tale om gentagelsestilfælde, hvor virksomheden tidligere har begået en lignende overtrædelse eller undladelse. Som anført under bemærkningerne til stk. 1, er der tale om gentagelsestilfælde, når den erhvervsdri- vende inden for de seneste 5 år har begået en lignende overtrædelse eller undladelse. Den erhvervsdrivendes over- trædelser eller undladelser behøver ikke være identiske, når de dog er ensartede. Hvis kontrolmyndigheden eksempelvis har udstedt flere påbud til virksomheden vedrørende salg af ikke-overensstemmende produkter, vil dette være at betragte som en gentagelse, uanset at der ikke er tale om at gentage præcist samme forhold. Det er ikke en forudsætning, at de tidligere overtrædelser har været til pådømmelse i det straf- feretlige system. Der er udelukkende tale om tilfælde, hvor kontrolmyndigheden gentagne gange har haft sager, hvor den pågældende erhvervsdrivendes produkter har vist sig ikke at være i overensstemmelse med reglerne. Det foreslås i nr. 4, at der er tale om en skærpene omstændighed, når overtrædelsen eller undladelsen er begået som led i en sy- systematisk overtrædelse af reglerne med økonomisk vinding for øje. Denne bestemmelse har nær sammenhæng med, at det ikke må kunne betale sig at bryde reglerne. Det skal derfor anses som en skærpene omstændighed, hvis den erhvervsdrivende systematisk overtræder reglerne for at op- nå økonomisk vinding. Der har været enkelte sager, hvor Sikkerhedsstyrelsen har haft mistanke om, at den erhvervs- drivendes forretningsmodel var bygget op omkring at købe billige produkter i Østasien, sælge dem med stor fortjeneste til danske brugere og, når produktet blev udtaget til kontrol, samarbejde i stor stil og straks kalde produktet tilbage fra markedet for derefter at starte forfra med et nyt produkt. Be- stemmelsen vil kunne finde anvendelse på den slags sager i fremtiden. Bestemmelsen kan desuden finde anvendelse i forbindelse med bekæmpelsen af kopiproducter, hvor pro- dukterne ikke lever op til reglerne i denne lovgivning, og brugernes sikkerhed og sundhed sættes på spil. Slutteligt foreslås det i nr. 5, at der er tale om en skærpene omstæn- dighed, når den erhvervsdrivende har forsøgt at omgå eller unddrage sig kontrolmyndighedens kontrol. Det bør anses som en skærpene omstændighed, hvis den erhvervsdriven-

de har forsøgt at omgå eller unddrage sig kontrollen. Denne type adfærd er et brud på det underliggende princip, nærmere beskrevet under bemærkningerne til stk. 1, nr. 8, der hersker på produktområderne: At den erhvervsdrivende skal handle ansvarligt og samarbejde med kontrolmyndighederne.

Det foreslås, at § 37, stk. 2, 1. pkt., og stk. 6, 2. pkt., ændres således, at »13-40« bliver »13-41«.

De foreslåede ændringer i § 37, stk. 2, 1. pkt., og stk. 6, 2. pkt., fra »13-40« til »13-41« er en konsekvens af, at der i § 2, stk. 1, som affattet i lovforslagets § 3, nr. 2, foreslås indsat et nyt nummer nr. 25 i § 2, stk. 1.

Forslaget indebærer, at anvendelsesområdet for bestemmelserne i § 37, stk. 2 og 6, vil blive udvidet til også at omfatte produkter omfattet af drikkevandsdirektiv V.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. maj 2024.

Det foreslås i *stk. 2*, at regler udstedt i medfør af § 55, stk. 7, §§ 56 og 56 a og § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 9 a, § 52 c, stk. 2, og § 56 i lov om vandforsyning, jf. denne lovs § 1, nr. 7, 20 og 22.

Bestemmelsen skal sikre, at gældende regler, som er udstedt i medfør af § 55, stk. 7, §§ 56 og 56 a, § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., som med lovforslagets § 1, nr. 21, 23 og 32, ophæves, opretholdes indtil de ophæves eller afløses i medfør af bestemmelser i denne lov.

Det foreslås i *stk. 3*, at regler udstedt i medfør af § 71 a, stk. 2, i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 71 a, stk. 3, i denne lov.

Bestemmelsen skal sikre, at gældende regler, som er udstedt i medfør af § 71 a, stk. 1, som med lovforslagets § 1, nr. 50, ophæves, opretholdes indtil de ophæves eller afløses i medfør af bestemmelser i denne lov.

Det foreslås i *stk. 4*, at kravet om indsendelse af indsatsplaner efter § 13 b, stk. 6, 2. pkt. som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9, også gælder for gældende indsatsplaner, der er

vedtaget efter §§ 13 og 13 a i lov om vandforsyning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022. Sådanne indsatsplaner skal senest den 31. december 2024 indsendes til miljøministeren.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af en bestemmelse i § 13 b, stk. 6, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 9, hvorefter kommunalbestyrelserne skal sende de indsatsplaner, de udarbejder i henhold til §§ 13 a og 13 b, til miljøministeren. For nærmere om disse indsatsplaner, se de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 8.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at oplysningerne i de indsatsplaner, der er vedtaget i henhold til § 13 og 13 a i vandforsyningsloven forud for ikrafttræden af dette lovforslag, kan anvendes af miljøministeren til brug for den risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand, som ministeren vil skulle foretage i henhold til den foreslåede indsættelse af § 10 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, jf. nærmere herom lovforslagets § 1, nr. 8, og de specielle bemærkninger hertil.

Alene indsatsplaner, som i dag anvendes og ikke er erstattet af nye indsatsplaner, er omfattet af den foreslåede bestemmelse i stk. 4.

Det foreslås i *stk. 5*, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Den foreslåede bestemmelse skal dels ses i sammenhæng med, at vandforsyningsloven ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. lovens § 90, og heller ikke ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Færøerne eller Grønland. Dels gælder byggeloven ikke for Færøerne og Grønland, jf. lovens § 34, og kan heller ikke ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne eller Grønland. Dels følger det af § 46 i lov om produkter og markedsovervågning, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovens regler om metrologi og akkreditering ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

De ændringer, der med dette lovforslag foreslås af lov om produkter og markedsovervågning, vedrører ikke regler om metrologi og akkreditering.

Den foreslåede bestemmelse skal tydeliggøre, at denne lov i sin helhed ikke gælder for Færøerne og Grønland og at dens bestemmelser hverken helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om vandforsyning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, som ændret ved § 11 i lov nr. 900 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EF-habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand, EF-Tidende 1998, nr. L 330, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7.

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, EF-Tidende 2008, nr. L 311, side 1, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EF-habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, L 158, side 193, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, som senest ændret ved Kommissionens direktiv 2014/101/EU af 30. oktober 2014, EU-Tidende 2014, L 311, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende, L 170, side 115, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende 2020, L 170, side 115, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om

kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1.«

§ 1. Loven har til formål at sikre

1-2) ---

3) en planmæssig udbygning og drift af en tilstrækkelig og kvalitetsmæssigt tilfredsstillende vandforsyning og

4) kvalitetskrav til drikkevand til beskyttelse af menneskers sundhed.

2. I § 1, nr. 3, ændres »vandforsyning og« til: »vandforsyning,«.

3. § 1, nr. 4, ophæves, og i stedet indsættes:

»4) at drikkevandet er sundt og rent med henblik på beskyttelse af menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevandet, og

5) en forbedret adgang til drikkevand.«

4. Efter § 1 a indsættes:

»§ 1 b Miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område. For forpligtelser, der vedrører den del af lovens område, der er omfattet af klima-, energi- og forsyningsministerens kompetence, er det dog klima-, energi- og forsyningsministeren, der kan fastsætte regler.«

§ 2. ---

Stk. 2. Miljøministeren fastsætter med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs direktiver og beslutninger på naturbeskyttelsesområdet regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår

1) tilladelser eller dispensationer kan meddeles efter §§ 18, 20, 21, 25-27 og 69, stk. 2,

2-3) ---

4) regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg, om forsyningsanlæg og om vandindlæg udarbejdes efter § 56.

5. I § 2, stk. 2, nr. 1, ændres »§§ 18, 20, 21, 25-27 og 69, stk. 2« til: »§§ 18, 20 og 21, § 25, stk. 1, 4 og 5, §§ 26 og 27 og § 69, stk. 2«.

6. I § 2, stk. 2, nr. 4, ændres », om forsyningsanlæg og om vandindlæg« til: »og om forsyningsledninger«, og »§ 56« ændres til: »§ 56, nr. 1 og 2«.

7. Efter § 9 indsættes i *kapitel 2*:

»§ 9 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at andre offentlige myndigheder og institutioner, vandforsyninger og laboratorier skal indberette oplysninger til miljøministeren om forhold omfattet af denne lov. Ministeren kan herunder fastsætte regler om, hvilke oplysninger der skal indberettes, om tidsfri-

ster for indberetningen og om at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning.«

8. Efter § 10 indsættes:

»§ 10 a. Miljøministeren foretager risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Stk. 2. Miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikovurdering og risikostyring til brug for den risikovurdering og risikostyring, der er nævnt i stk. 1, og indberette risikovurderingen og de foranstaltninger, der som led i risikostyringen er planlagt eller iværksat, til miljøministeren.

Stk. 3. Miljøministeren fastsætter nærmere regler om indhold, revision og tidsfrister for miljøministerens risikovurdering og risikostyring efter stk. 1. Ministeren fastsætter endvidere nærmere regler om tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetning af risikovurdering og risikostyring efter stk. 2 og om, at indberetningen skal ske i et bestemt format.«

§ 13 b. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Når en indsatsplan efter § 13 eller § 13 a er vedtaget, skal de berørte grundejere og andre berørte parter have skriftlig, individuel underretning herom og om indholdet af planen.

§ 16. ---

Stk. 2-4. ---

§ 20. Kommunalbestyrelsen meddeler tilladelse til vandindvinding, herunder:

9. I § 13 b, stk. 6, indsættes som 2. pkt.:

»Indsatsplanen sendes til miljøministeren.«

10. I § 16 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Miljøministeren kan endvidere fastsætte regler om tidsfrister for indsendelse af indsatsplaner efter § 13 b, stk. 6, 2. pkt., og om at indsatsplanerne skal indsendes i et bestemt format.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

11. I § 20, stk. 1, indsættes efter »vandindvinding,«: »jf. dog § 25, stk. 1,«.

1-2) ---

Stk. 2. ---

§ 21. Vandindvindingsanlæg må ikke etableres eller på væsentlig måde udbedres eller ændres, før kommunalbestyrelsen har meddelt tilladelse hertil.

Stk. 2 -3. ---

§ 23. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. I mangel af enighed afgøres erstatningsspørgsmål af taksationsmyndighederne. Taksationsmyndighedernes udgifter ved sagens behandling, bortset fra vederlag til formænd og sekretærer, betales forlods af kommunalbestyrelsen.

§ 25. Indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og levering af drikkevand fra udlandet må ikke ske uden tilladelse fra miljøministeren.

Stk. 2. ---

12. I § 21, *stk. 1*, indsættes efter »hertil«: », jf. dog § 25, *stk. 1*«.

13. I § 23 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* *Stk. 1* og *2* finder tilsvarende anvendelse på vandindvindinger, der er meddelt tilladelse til efter § 25, *stk. 1*«.

Stk. 3 og *4* bliver herefter *stk. 4* og *5*.

14. I § 23, *stk. 4, 2. pkt.*, der bliver *stk. 5, 2. pkt.*, indsættes efter »kommunalbestyrelsen«: »eller af miljøministeren ved tilladelser meddelt efter § 25, *stk. 1*«.

15. § 25, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 25. Indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og indvinding af grundvand og overfladevand til iblanding i afsaltet havvand må ikke ske uden tilladelse fra miljøministeren, jf. dog § 64 a.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår, herunder om egenkontrol, der kan meddeles tilladelse efter *stk. 1*. Miljøministeren kan endvidere fastsætte regler om ansøgning om tilladelse efter *stk. 1* og om ansøgningens indhold, og at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation om tilladelse skal ske i et bestemt format, herunder at ansøgningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital selvbetjening.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen skal udarbejde en indstilling til brug for ministerens afgørelse om tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, der

Stk. 3. Levering af grundvand og overfladevand til udlandet må ikke ske uden tilladelse fra ministeren.

iblandes afsaltet havvand efter stk. 1, herunder om indstillingens indhold og tidsfrister for indgivelse af indstilling til ministeren.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 4 og 5.

16. I § 25, *stk. 3*, der bliver *stk. 5*, indsættes efter »udlandet«: »og levering af drikkevand fra udlandet«.

§ 33. Sker der væsentlig ændring i formålet med en vandindvinding, skal indehaveren af tilladelsen indbringe spørgsmålet om fortsat vandindvinding for kommunalbestyrelsen.

17. I § 33, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Ved tilladelse meddelt efter § 25, *stk. 1* eller *5*, skal spørgsmålet dog indbringes for miljøministeren.«

Stk. 2. ---

§ 36. Medfører bortfaldet af en tilladelse til indvinding, at en vandforsyningsbrønd eller boring bliver overflødig, eller har ejendommen samtidig en anden vandforsyning, som i det væsentlige kan erstatte forsyningen fra brønden eller boringen, kan kommunalbestyrelsen påbyde, at brønden tilkastes eller boringen lukkes. Miljøministeren kan give regler om fremgangsmåden ved tilkastning og lukning.

18. I § 36 indsættes efter *1. pkt.* som nyt punktum:

»Ved bortfald af tilladelse til indvinding af grundvand på Ertholmene, er det dog miljøministeren, der kan påbyde, at brønden tilkastes eller boringen lukkes.«

Kapitel 9

19. *Overskriften* til kapitel 9 affattes således:

»Kapitel 9

Forholdet mellem en almen vandforsyning og forbrugerne

Forholdet mellem vandforsyninger og forbrugere«.

§ 52 c. (Ophævet)

20. Efter § 52 b indsættes:

»§ 52 c. Almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten, vandforsyningen, forbrugerrådgivning m.v.

Stk. 2. Miljøministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre efter *stk. 1*, jf. dog *stk. 3*. Ministeren fastsætter herunder nærmere regler om oplysningernes form, herunder om digital offentliggørelse, og om hyppighed for offentliggørelsen.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om regulativer, om anlægs- og driftsbidrag, om vandforsyningssystemernes præstationsniveau og om vandforsyningens ejerskabsstruktur. Ministeren fastsætter herunder nærmere regler om oplysningernes form, herunder om digital offentliggørelse, og om hyppighed for offentliggørelsen.

Stk. 4. Miljøministeren fastsætter regler om, at vandforsyninger nævnt i stk. 1 skal informere deres forbrugere om kvaliteten af drikkevandet, herunder om indikatorparametrene, og om link til den hjemmeside, der indeholder oplysninger offentliggjort efter stk. 1 og regler udstedt i medfør af stk. 2 og 3. Ministeren fastsætter herunder regler om form og hyppighed for afgivelse af denne information og om information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at vandforsyninger nævnt i stk. 1 skal informere deres forbrugere om prisen for leveret drikkevand og husstandens vandforbrug. Ministeren fastsætter herunder regler om form og hyppighed for afgivelse af denne information og om information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.«

§ 55. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning skal offentliggøre information om det leverede vands kvalitet. Ministeren fastsætter regler om, hvilke oplysninger der som minimum skal offentliggøres samt formen og hyppigheden herfor.

Kapitel 10

Tilsyn m.v.

21. § 55, stk. 7, ophæves.

22. *Overskriften* til kapitel 10 affattes således:

»*Krav til anlæg, ledninger, materialer, produkter og behandlingskemikalier i vandforsyningssystemer samt kontrol og tilsyn hermed*«.

§ 56. Miljøministeren kan fastsætte regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg, om forsyningsledninger og om vandindlæg.

§ 56 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om driften af vandforsyningsanlæg.

23. §§ 56 og 56 a ophæves, og i stedet indsættes:

»*Vandindvindingsanlæg, forsyningsledninger og vandforsyningsanlæg*

§ 56. Miljøministeren kan fastsætte regler om følgende:

- 1) Indretning, placering og vedligeholdelse af vandindvindingsanlæg.
- 2) Forsyningsledninger.
- 3) Driften af vandforsyningsanlæg.
- 4)

Krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand

§ 56 a. Materialer, som skal bruges i nye installationer eller i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, må ikke:

- 1) direkte eller indirekte bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare,
- 2) påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt,
- 3) forøge den mikrobielle vækst eller
- 4) medføre afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, som er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. stk. 1.

§ 56 b. Et produkt, som kommer i kontakt med drikkevand, formodes at opfylde kravene i § 56 a, stk. 1, hvis de materialer, der anvendes i produktet, opfylder specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand og krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsat i regler udstedt i medfør af § 56 a, stk. 2, i denne lov.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om krav til overensstemmelseserklæring for et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. § 56 a, stk. 2.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om krav til mærkning af et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, jf. § 56 a, stk. 2.

Udpegning og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer

§ 56 c. Miljøministeren kan efter ansøgning udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndigede organer at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder træffe afgørelser om overensstemmelsesvurderinger, vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, Miljøministeren notificerer udpegede bemyndigede organer til Europa-Kommissionen.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om udpegning af bemyndigede organer, jf. stk. 1, herunder om ansøgning, om ansøgningens form og indhold, herunder at ansøgning skal ske digitalt, om betingelserne for at blive udpeget og om tilbagekaldelse af udpegning som bemyndiget organ.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om de bemyndigede organers opgaver. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om de bemyndigede organers sagsbehandling.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage de bemyndigede organers afgørelser, herunder om at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

§ 56 d. Miljøministeren kan henlægge sin beføjelse til at udpege, notificere og føre kontrol med bemyndigede organer, jf. § 56 c, stk. 1, til DANAK Den Danske Akkrediteringsfond (DANAK).

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om DANAK's udpegning af bemyndigede organer, herunder om ansøgning, om ansøgningens form og

indhold, herunder at ansøgning skal ske digitalt, om betingelserne for at blive udpeget og om tilbagekaldelse af udpegning som bemyndiget organ. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om DANAK's notifikation af udpegede bemyndigede organer.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om DANAK's opkrævning af betaling for udførelse af opgaver, jf. stk. 1.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage DANAK's afgørelser, jf. stk. 1, herunder om at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

Behandlingskemikalier og filtermedier, som kommer i kontakt med drikkevand

§ 56 e. Miljøministeren fastsætter regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, som kommer i kontakt med drikkevand, herunder om vurdering af renheden og sikring af kvaliteten af disse behandlingskemikalier og filtermedier og om egenkontrol.«

24. Før § 57 indsættes:

»Tilsyn med indretning og drift samt indvundne vandmængder«.

§ 57. Kommunalbestyrelsen fører tilsyn med indretningen og driften af vandforsyningsanlæg.

Stk. 2. ---

§ 58. Kommunalbestyrelsen fører tilsyn med indvundne vandmængder.

Stk. 2-4. ---

25. I § 57, *stk. 1*, indsættes efter »vandforsyningsanlæg«: », jf. dog § 61«.

26. I § 58, *stk. 1*, indsættes efter »vandmængder«: », jf. dog § 61«.

27. Før § 59 indsættes:

»Kapitel 10 a

Drikkevandskvalitet og tilsyn hermed

Krav til vandets kvalitet«.

28. Før § 59 a indsættes:

»Overvågningsboringer«.

29. Efter § 59 a indsættes:

»Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici

§ 59 b. Miljøministeren foretager risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet. Ministeren træffer endvidere foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet.

Stk. 2. Miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal foretage dele af risikovurderingen, og at kommunalbestyrelsen skal træffe eller bidrage til foranstaltninger omfattet af stk. 1, 2. pkt., herunder give påbud til ejere af offentlige eller private ejendomme. Ministeren kan endvidere bestemme, at kommunalbestyrelsen skal indberette til ministeren om resultatet af vurderingen, og om foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat.

Stk. 3. Miljøministeren fastsætter nærmere regler om risikovurderingens indhold, form, revision og tidsfrister herfor og om de foranstaltninger, der skal træffes eller tages i betragtning for at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om kommunalbestyrelsens indberetning efter stk. 2, herunder om format og tidsfrister.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyrer til dækning af myndighedernes omkostninger ved den kontrol, der foretages i forbindelse med risikovurderingen. Ministeren kan fastsætte regler om, at opkrævning og betaling af gebyrer, der er fastsat i regler udstedt i medfør af 1. pkt., skal ske elektronisk.«

30. Før § 60 indsættes:

»Tilsyn med overholdelsen af krav til vandets kvalitet i vandforsyningssystemer«.

§ 60. Kommunalbestyrelsen fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer, herunder de i § 59 a nævnte overvågningsboringer.

31. I § 60, stk. 1, indsættes efter »overvågningsboringer«: », jf. dog § 61«.

32. § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., ophæves.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om tilsynet, herunder om regelmæssige laboratorieundersøgelser. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der skal ske indberetning af nærmere fastsatte oplysninger. Ministeren kan fastsætte regler om, hvem der skal indberette, herunder form og frister for indberetningen.

Stk. 3. ---

§ 61. (Ophævet)

33. Efter § 60 indsættes:

»§ 61. For vandforsyningssystemer, der er meddelt tilladelse til efter § 25, stk. 1, fører miljøministeren tilsyn med indretning og drift af vandforsyningsanlægget, indvundne vandmængder og kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet. For søgående skibe omfattet af § 64 a fører miljøministeren tilsyn med drift af vandforsyningsanlægget og med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet.«

§ 62. ---

Stk. 2. Opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1. Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3000 m³ vand årligt, samt vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

34. I § 62, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »kvalitetskrav«: »eller indikatorparametre«, efter »omsorg for,« indsættes: »at der straks foretages en undersøgelse med henblik på,«, og efter »sørger« indsættes: »ved manglende opfyldelse af kvalitetskrav«.

35. I § 62, stk. 2, 2. pkt., ændres »leverer mere end 3.000 m³ vand årligt« til: »i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere«.

36. I § 62, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

»Ved manglende opfyldelse af de kvalitetskrav, der har betydning for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, skal kommunalbestyrelsen endvidere træffe relevante foranstaltninger fastsat i regler udstedt i medfør af § 59 b, stk. 3, 1. pkt.«

Stk. 3-4. ---

Stk. 5. Kommunalbestyrelsens afgørelse af, om vandet er sundhedsfarligt, skal ske efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen.

37. I § 62, stk. 5, indsættes efter »sundhedsfarligt,«: »eller om der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt,«, og »Sundhedsstyrelsen« ændres til: »Styrelsen for Patientsikkerhed«.

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere informeres om forhold omfattet af stk. 2, herunder oplyses om eventuelle foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen af kvalitetskravene er ubetydelig.

Stk. 7. Kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere straks underrettes om forhold omfattet af stk. 3 eller 4, herunder oplyses om foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe.

Stk. 8. ---

§ 64. Kommunalbestyrelsen, miljøministeren eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget til at foretage undersøgelser, samt Sundhedsstyrelsen har uden retskendelse mod forevisning af legitimation adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Stk. 2. ---

38. I § 62, stk. 6, indsættes efter »kvalitetskravene«: »eller indikatorparametrene«.

39. § 62, stk. 7, affattes således:

»*Stk. 7.* Kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere hurtigst muligt underrettes om forhold omfattet af stk. 3 eller 4, at de får nødvendig og jævnlig ajourført vejledning om betingelser for forbrug og brug af vandet, og at de informeres, når det er fastslået, at vandet ikke længere er sundhedsfarligt, eller der ikke længere er nærliggende fare herfor, og om at den almindelige drift er genoprettet.«

40. I § 62 indsættes som *stk. 9*:

»*Stk. 9.* Er der meddelt tilladelse efter § 25, har miljøministeren samme beføjelser og forpligtelser, som i stk. 1-8 er tillagt kommunalbestyrelsen.«

41. I § 64, stk. 1, 1. pkt., ændres »Sundhedsstyrelsen« til: »Styrelsen for Patientsikkerhed«.

42. Før kapitel 11 indsættes:

»Kapitel 10 b

Drikkevand på visse søgående skibe

§ 64 a. Miljøministeren fastsætter efter forhandling med erhvervsministeren regler om krav til drikkevand til passagerer på visse søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning. Der fastsættes herunder regler om følgende:

- 1) Kvaliteten af drikkevandet.
- 2) Risikovurdering og risikostyring af vandforsyningssystemer og fordelingsnet.
- 3) Kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder om egenkontrol, underretning og kontrolprogrammer.

Stk. 2. Miljøministeren kan efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte regler om andre foranstaltninger til sikring af kvaliteten af drikkevandet end dem, der er nævnt i stk. 1.

Kapitel 10 c

Adgang til drikkevand og fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen

§ 64 b. I det omfang det ikke følger af andre regler i loven, regler fastsat i medfør af loven eller af anden lovgivning, opretholder eller forbedrer kommunalbestyrelsen adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper.

Stk. 2. Med bidrag fra andre relevante offentlige myndigheder og institutioner, foretager miljøministeren en landsdækkende kortlægning af mennesker uden eller med begrænset adgang til drikkevand, herunder sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og årsagerne hertil.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen skal

- 1) vurdere mulighederne for at forbedre adgangen til drikkevand for mennesker, der i forbindelse med kortlægningen, jf. stk. 2, er identificeret som værende uden eller med begrænset adgang til vand,
- 2) oplyse disse mennesker om eventuelle muligheder for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand og

3) træffe nødvendige og passende foranstaltninger, der sikrer, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om opretholdelse og forbedring af adgangen til drikkevand efter stk. 1, om kortlægning efter stk. 2, herunder om format og tidsfrister for bidrag hertil, og om vurdering, oplysningspligt og foranstaltninger efter stk. 3.

§ 64 c. Til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen opretholder eller etablerer kommunalbestyrelsen udstyr i det offentlige rum, der giver adgang til indendørs og udendørs brug af drikkevand fra vandhanen, hvor dette er teknisk muligt, på en måde, der står i et rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold, herunder klima og geografi.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om etablering af udstyr efter stk. 1.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om følgende foranstaltninger til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen:

- 1) Foranstaltninger, der øger kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs og indendørs.
- 2) Informationskampagner om kvaliteten af drikkevand fra vandhaner.
- 3) Foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed hos offentlige myndigheder og i offentlige bygninger.
- 4) Foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed til kunder i restauranter og kantiner og i forbindelse med catering uden beregning eller mod et lavt servicegebyr.«

Kapitel 11

Tilsyn

43. *Overskriften* til kapitel 11 affattes således:

»Kapitel 11

Generelle bestemmelser om tilsyn«.

§ 65. Kommunalbestyrelsen påser, at loven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes.

Stk. 2-5. ---

44. I § 65, *stk. 1*, indsættes efter »overholdes«: », jf. dog §§ 65 a og 65 b«.

45. Efter § 65 indsættes:

»§ 65 a. Miljøministeren påser, at § 25 og de regler, der er fastsat i medfør af § 25, *stk. 2* og 4, overholdes.

Stk. 2. Miljøministeren påser, at påbud og forbud efterkommes, og at vilkår fastsat i tilladelser meddelt efter § 25 overholdes.

Stk. 3. Bliver miljøministeren opmærksom på et ulovligt forhold, der vedrører § 25, skal ministeren foranledige det ulovlige forhold bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning.

Stk. 4. Er et påbud eller forbud ikke efterkommet inden den fastsatte frist, kan miljøministeren lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.

Stk. 5. I tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsesmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan miljøministeren som tilsynsmyndighed for overholdelse af § 25 i en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter § 25, *stk. 1* eller 5, ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan miljøministeren fastsætte de krav, der er nødvendige for ministerens gennemførelse af kontrollen.

§ 65 b. Miljøministeren fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 64 a og påser, at påbud og forbud efterkommes.

Stk. 2. Miljøministeren kan bemyndige private organisationer til at udføre visse dele af det tilsyn, der

efter loven og regler udstedt i medfør af loven påhviler ministeren.

Stk. 3. Miljøministeren eller den myndighed, der af ministeren er bemyndiget hertil, har uden retskendelse mod forevisning af legitimation adgang til et søgående skib, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger efter §§ 61 eller 65 b eller regler udstedt i medfør af § 65 b. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser og prøveudtagninger, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Stk. 4. Finder § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter anvendelse, kan tilsynsmyndigheden udføre nødvendige undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af forhold, som denne ellers er eller kunne være pålagt at afgive oplysninger om.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om tilsynet, herunder om tilsynsmyndighedens påbud om iværksættelse af undersøgelse af årsagen til en overskridelse af kvalitetskrav eller indikatorparametre fastsat i medfør af § 64 a, stk. 1, nr. 1, påbud om iværksættelse af udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet eller om standsning af forsyningsanlægget, såfremt vandet ikke opfylder kvalitetskrav, vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, og om påbud om underretning af passagerer ved sådanne hændelser.«

§ 66. ---

Stk. 2. Efterkommer den almene vandforsyning ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges den almene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

46. I § 66, *stk. 2*, indsættes efter »kommunalbestyrelsen«: »eller miljøministeren«.

47. I § 66 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som for-

syner 50 personer eller flere, og for vandforsyninger, der som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag eller forsyner færre end 50 personer. Stk. 1 og 2 finder endvidere tilsvarende anvendelse på søgående skibe, som er omfattet af § 64 a.«

48. Før § 71 a indsættes:

»Kapitel 11 c

Undtagelse fra indførelse i Lovtidende af tekniske specifikationer m.v.«

§ 71 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, vand m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende.

Stk. 2. ---

§ 84. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

1) overtræder § 14 a, stk. 2, § 18, stk. 1, § 26, stk. 1, § 33, stk. 1, § 50, § 51, stk. 1, eller § 78, stk. 3, 1. og 2. pkt.,

2) undlader at indhente tilladelse efter § 21 eller § 25, stk. 1 og 3,

3-8) ---

Stk. 2-3. ---

49. I § 71 a, stk. 1, indsættes efter: »produkter,«: »stoffer, blandinger,«.

50. I § 71 a indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende i medfør af regler fastsat efter stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.«

Stk. 2. bliver herefter stk. 3.

51. I § 84, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »§ 51, stk. 1,«: »§ 52 c, stk. 1,«, og »§ 78, stk. 3, 1. og 2. pkt.« ændres til: »§ 78, stk. 3, 1. eller 2. pkt.«

52. I § 84, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 25, stk. 1 og 3« til: »§ 25, stk. 1 og 5«.

53. I § 84 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger vedrørende forhold, der er omfattet af denne lov, straffes med bøde. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at overtrædelse af gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter, der udstedes i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand, straffes med bøde.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

§ 2

I byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, som ændret bl.a. ved lov nr. 734 af 8. juni 2018, lov nr. 1590 af 27. december 2019 og senest ved lov nr. 2156 af 27. november 2021, foretages følgende ændring:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne, EU-Tidende 2010, nr. L 153, side 13.

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne, EU-Tidende 2010, nr. L 153, side 13, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1.«

2. Efter § 4 E indsættes:

»§ 4 F. Social- og boligministeren kan fastsætte regler om parameterverdier, om kontrol af disse, og om foranstaltninger, hvor parameterverdier er overskredet, i nye såvel som bestående bygninger med henblik på opfyldelse af Den Europæiske Unions direktiver om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om drikkevand.

Stk. 2. Social- og boligministeren kan fastsætte regler om indberetning af oplysninger om udført kontrol og foranstaltninger efter stk. 1. Det kan herunder fastsættes, at indberetningen skal foretages digitalt, samt at indberetningen skal ske i et bestemt format.«

§ 3

I lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som ændret ved § 1 i lov nr. 782 af 4. maj 2021 og § 2 i lov nr. 2396 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1998/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med afgivelse af pris-

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direk-

er på forbrugsvarer, EF-Tidende 1998, nr. L 80, side 27, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, EF-Tidende 2002, nr. L 201, side 37, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004, EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 22, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/2161 af 27. november 2019 om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF, 2005/29/EF og 2011/83/EU, for så vidt angår bedre håndhævelse og modernisering af EU-reglerne om forbrugerbeskyttelse, EU-Tidende 2019, nr. L 328, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame, EU-Tidende 2006, nr. L 376, side 21, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, EU-Tidende 2006, nr. L 376 af 27. december 2006, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-Tidende 2008, nr. L 133, side 66, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009 om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor og forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder

2001/95/EF af 3. december 2001 om produkt-sikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EF-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EF-Tidende 1987, nr. L 192, side 49, Europa-

med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse, EU-Tidende 2009, nr. L 337, side 11, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34. Loven indeholder endvidere en bestemmelse, der fastsætter rammerne for Forbrugerombudsmandens kontrolbesøg i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2394/EU af 12. december 2017 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2006/2004, EU-Tidende 2017, nr. L 345, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Bestemmelsen i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 107, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, EU-Tidende 2009, nr. L 106, side 7, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som måle beholdere, EF-Tidende 1975, nr. L 42, side 14, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, EF-Tidende 1976, nr. L 46, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 17, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, EF-Tidende 1969, nr. L 326, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet, EF-Tidende 1994, nr. L 100, side 37, Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 22, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU)

2020/2184 af 1. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EF-Tidende 2020, nr. L 435, s. 1.«

§ 2. Loven finder anvendelse på de produkter m.v., der er omfattet af følgende direktiver eller forordninger:

1-25) ---

25) Europa-Parlamentets og Rådets forordning om godkendelse og markedsovervågning af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer.

26-40) ---

§ 2. ---

stk. 2. Loven finder anvendelse på:

1)---

2) Gasmateriel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 40.

3) ---

4) Færdselsrelaterede produkter, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 22-36.

5-7) ---

8) Små motoriserede køretøjer, dog ikke speedpedelecs, som er omfattet af stk. 1, nr. 34.

9) ---

§ 3. Loven finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i anden lovgivning, som gennemfører eller supplerer EU-harmoniseringsretsakterne omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2-40, og som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

§ 3 a. ---

2. I § 2, stk. 1, indsættes efter nr. 24 som nyt nummer:

»25) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.«

Nr. 25-40 bliver herefter nr. 26-41.

3. I § 2, stk. 2, nr. 2, ændres »nr. 40« til: »nr. 41«.

4. I § 2, stk. 2, nr. 4, ændres »nr. 22-36« til: »nr. 22-24 og 26-37«.

5. I § 2, stk. 2, nr. 8, ændres »nr. 34« til: »nr. 35«.

6. I § 3 ændres »nr. 2-40« til: »nr. 2-41«.

7. § 3 a, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

Stk. 2. § 26 finder ikke anvendelse på færdselsrelaterede produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14 og 22-36, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

§ 4. ---

1-4) ---

5) Produktforordninger: Samlet betegnelse for forordningerne i § 2, stk. 1, nr. 25-40.

6) Færdselsrelaterede produkter. Samlet betegnelse for produkter i form af køretøjer, køretekniske produkter, udstyr, tilbehør, systemer, komponenter og separate tekniske enheder til køretøjer og køretekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter m.v. omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-36 og 39, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

§ 5. Den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, opfylder følgende krav:

1-4) ---

Stk. 2. Et produkt, der ikke opfylder stk. 1, må ikke installeres, tages i brug eller anvendes.

Stk. 3. Får en erhvervsdrivende viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, ikke opfylder stk. 1, nr. 3 eller 4, skal denne straks underrette kontrolmyndigheden herom og træffe de nødvendige foranstaltninger.

Stk. 4. ---

Stk. 5. ---

Stk. 6. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for erhvervsdrivende.

»*Stk. 2.* § 26 finder ikke anvendelse på færdselsrelaterede produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-24 og 26-37, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

Stk. 3. § 5, stk. 2 og 4-6, §§ 6 og 7, § 8, stk. 1, §§ 8 a, 8 c og 26 og § 37, stk. 7, finder ikke anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, omfattet af § 2, stk. 1, nr. 25.«

8. I § 4, nr. 5, ændres »nr. 25-40« til: »nr. 26-41«.

9. I § 4, nr. 6, ændres »22-36 og 39« til: »22-24, 26-37 og 40«.

10. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 5:

»5) Produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder

a) kravene i 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v.,

b) krav fastsat i regler udstedt i medfør af § 56 a, stk. 2, i lov om vandforsyning m.v. og

c) de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.«

11. I § 5, stk. 2, indsættes efter »stk. 1,«: » nr. 1-4,«.

12. I § 5, stk. 3, ændres »nr. 3 eller 4« til: »nr. 3, 4 eller 5«.

§ 9. ---

Stk. 2 ---

Stk. 3 Den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, regler fastsat i medfør af lov om godkendelse og syn af køretøjer, færdselsloven, regler fastsat i medfør af færdselsloven og regler fastsat i medfør af taxiloven overholdes. Kontrolmyndigheden fører desuden kontrol med, at regler fastsat i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, overholdes.

Stk. 4 ---

§ 31. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om færdselsrelaterede produkter skal ske efterforhandling med transportministeren.

Stk. 4. ---

§ 33. Erhvervsministeren kan etablere et rådgivende organ, som kan varetage rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen vedrørende produkter og markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver.

For færdselsrelaterede produkter kan det rådgivende organ alene varetagerådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen, for så vidt angår markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage, jf. dog stk. 3.

Stk. 3 ---

13. I § 9, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres »og regler fastsat i medfør af taxiloven« til: », regler fastsat i medfør af taxiloven, regler i lov om vandforsyning m.v. og regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v.«

14. I § 31, *stk. 3*, indsættes som *2. pkt.*:

»Erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.«

15. I § 33, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »produkter«: »og produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand,«.

16. I § 33, *stk. 2*, indsættes efter »stk. 3«: »og 4«.

17. I § 33 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 2 om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.«

§ 37. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den,

1) der overtræder § 5, stk. 1-4,

2-11) ---

Stk. 2. Når en overtrædelse, som er nævnt i stk. 1, nr. 1 og 3-10, begås på et produktområde, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11 eller 13-40, eller stk. 2, nr. 1-9, kan straffen under skærpende omstændigheder stige til fængsel indtil 2 år. Det anses som skærpende omstændigheder, når

1-5) ---

Stk. 3-5. ---

Stk. 6. I regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde.

Er produktområdet omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11 eller 13-40, eller stk. 2, nr. 1-9, kan der fastsættes straf af bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år. Der kan tillige fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i regler udstedt i medfør af denne lov.

Stk. 7. ---

Stk. 8. ---

18. I § 37, *stk. 1, nr. 1*, ændres »1-4« til: »1-5«.

19. I § 37, *stk. 2, 1. pkt.*, og *stk. 6, 2. pkt.*, ændres »13-40« til: »13-41«.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2020/2184**af 16. december 2020****om kvaliteten af drikkevand****(omarbejdning)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 98/83/EF⁴⁾ er blevet ændret væsentligt flere gange⁵⁾. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktivet af klarhedshensyn omarbejdes.

(2) Ved direktiv 98/83/EF fastsættes den retlige ramme for at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Nærværende direktiv bør forfølge det samme mål og bør forbedre adgangen til drikkevand for alle i Unionen. Til dette formål er det nødvendigt, at der på EU-plan fastsættes minimumskrav, som alt drikkevand bør overholde. Medlemsstaterne bør træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at drikkevand er frit for mikroorganismer og parasitter og for ethvert stof, der i mængder eller koncentrationer i visse tilfælde udgør en potentiel fare for menneskers sundhed, og at det opfylder disse minimumskrav.

(3) Det er nødvendigt at udelukke naturligt mineralvand og vand, som er lægemidler, fra nærværende direktivs anvendelsesområde, da disse typer af vand er omfattet af henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/54/EF⁶⁾ og 2001/83/EF⁷⁾. Direktiv 2009/54/EF omhandler imidlertid både naturligt mineralvand og kildevand, og det er alene den førstnævnte kategori, som bør undtages fra nærværende direktivs anvendelsesområde. I henhold til artikel 9, stk. 4, tredje afsnit, i direktiv 2009/54/EF bør kildevand overholde nærværende direktiv, og for så vidt angår de mikrobiologiske krav bør kildevand overholde direktiv 2009/54/EF. Drikkevand, som aftappes på flasker eller i anden emballage med henblik på salg, eller som anvendes til fremstilling, forarbejdning eller behandling af fødevarer, bør principielt fortsat opfylde nærværende direktiv frem til stedet, hvor kravene skal overholdes, nemlig vandhanen, og efter dette sted betragtes som fødevarer, hvis det er bestemt til eller med rimelighed må antages at skulle indtages af mennesker, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002⁸⁾.

Endvidere bør ledere af fødevarer virksomheder, der har deres egen vandkilde og bruger den specifikt til deres erhvervsaktiviteter, kunne undtages fra nærværende direktiv, forudsat at de overholder relevante forpligtelser, navnlig vedrørende principperne for risikoanalyse og kritiske kontrolpunkter og udbedrende foranstaltninger i henhold til relevant EU-lovgivning om fødevarer. Ledere af fødevarer virksomheder, der har deres egen vandkilde og fungerer som vandforsyning, bør overholde nærværende direktiv på samme måde som enhver anden vandforsyning.

(4) Efter afslutningen på det europæiske borgerinitiativ om retten til vand (»Right2Water-initiativet«) iværksatte Kommissionen en EU-dækkende offentlig høring og foretog en evaluering med henblik på målrettet og effektiv regulering (Refit) af direktiv 98/83/EF. Efter dette forløb stod det klart, at der var behov for at ajourføre visse bestemmelser i nævnte direktiv. Der blev udpeget fire områder, hvor der kan opnås forbedringer, nemlig listen over kvalitetsbaserede parameterverdier, den begrænsede anvendelse af en risikobaseret tilgang, upræcise bestemmelser om forbrugeroplysning og uensartetheden af systemer til godkendelse af materialer, der kommer i kontakt med drikkevand og den betydning, som en sådan uensartethed har for menneskers sundhed. Dertil kommer, at Right2Water-initiativet identificerede det særskilte problem, at dele af befolkningen, navnlig marginaliserede befolkningsgrupper, ikke har adgang til drikkevand, og en sådan adgang er påkrævet i henhold til mål 6 for bæredygtig udvikling (SDG) i De Forenede Nationers 2030-dagsorden for bæredygtig udvikling.

Endelig blev der peget på problemet med den generelle mangel på opmærksomhed om vandlækager forårsaget af utilstrækkelige investeringer i vedligeholdelse og fornyelse af vandinfrastruktur, hvilket også blev påpeget i Den Europæiske Revisionsrets særberetning nr. 12/2017 af 5. juli 2017 »Gennemførelsen af drikkevandsdirektivet: Kvaliteten af og adgangen til drikkevand er blevet forbedret i Bulgarien, Ungarn og Rumænien, men investeringsbehovene er stadig store«.

(5) I 2017 foretog Verdenssundhedsorganisationens (WHO's) regionale kontor for Europa en detaljeret gennemgang af listen over parametre og parameterverdier, som er fastsat i direktiv 98/83/EF, for at fastslå, om der er behov for at tilpasse denne liste i lyset af den videnskabelige og tekniske udvikling. Ud fra resultaterne af denne gennemgang bør der føres kontrol med enteropatogener og *Legionella*, og seks parametre eller parametergrupper bør tilføjes. For fire af de seks nye parametre eller parametergrupper bør der fastlægges parameterverdier, som er strengere end dem, WHO foreslår, men som stadig er gennemførlige, i lyset af andre nylige videnskabelige udtalelser og forsigtighedsprincippet. For et af de nye parametre bør antallet af repræsentative stoffer reduceres og værdien tilpasses. WHO gennemgår fortsat værdien for chrom, og der bør derfor gælde en overgangsperiode på 15 år, før en strengere værdi anvendes. Desuden anbefalede WHO, at tre repræsentative hormonforstyrrende stoffer kan overvejes som benchmarks til vurdering af forekomsten af hormonforstyrrende stoffer og om nødvendigt deres behandlingseffektivitet, med værdier på 0,1 µg/l for bisphenol A, 0,3 µg/l for nonylphenol og 1 ng/l for beta-estradiol. På grundlag af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet (EFSA's) udtalelse fra 2015 blev det imidlertid besluttet, at en af disse tre forbindelser, bisphenol A, bør føjes til dette direktiv med en sundhedsbaseret parameterværdi på 2,5 µg/l. Desuden bør nonylphenol og beta-estradiol tilføjes på den observationsliste, der udarbejdes af Kommissionen i henhold til dette direktiv.

(6) WHO anbefalede for så vidt angår bly at opretholde den nugældende parameterværdi, men bemærkede, at koncentrationerne bør være så lave som praktisk muligt. Derfor bør det være muligt at bevare den nuværende værdi på 10 µg/l i 15 år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden. Senest ved udgangen af denne overgangsperiode bør parameterværdien for bly være 5 µg/l. Eftersom eksisterende blyrør i huse og bygninger er et vedvarende problem, og eftersom medlemsstaterne ikke altid har den nødvendige

bemyndigelse til at pålægge en udskiftning af disse rør, bør værdien på 5 µg/l desuden fortsat tilstræbes, når det drejer sig om forpligtelser i forbindelse med forbrugernes fordelingsnet. For alle nye materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, uanset om de skal anvendes til forsyning eller til forbrugernes fordelingsnet, bør værdien 5 µg/l imidlertid anvendes ved vandhanen for at kunne tillades i henhold til dette direktiv.

(7) For at tage hånd om den voksende offentlige bekymring over virkningerne af nye forbindelser, såsom hormonforstyrrende stoffer, lægemidler og mikroplast, på menneskers sundhed gennem brug af drikkevand og for at imødegå nye forbindelser i forsyningskæden bør der i dette direktiv indføres en mekanisme for observationslisten. Mekanismen for observationslisten vil gøre det muligt at reagere på den voksende bekymring på en dynamisk og fleksibel måde. Den vil også gøre det muligt at følge op på ny viden om disse nye forbindelsers relevans for menneskers sundhed, og på ny viden om de mest hensigtsmæssige kontroltilgange og -metoder. Denne mekanisme for observationslisten for drikkevand er en del af reaktionen på forskellige relevante EU-politikker, der er beskrevet i Kommissionens meddelelse af 11. marts 2019 »Den Europæiske Unions strategiske tilgang til lægemidler i miljøet«, Kommissionens meddelelse af 7. november 2018 »Mod en omfattende EU-ramme for hormonforstyrrende stoffer« og Rådets konklusioner af 26. juni 2019 »Mod en strategi for en bæredygtig kemikaliepolitik i Unionen«.

(8) WHO anbefalede ligeledes, at tre parameterværdier lempes, og at fem parametre fjernes fra listen over parametre og parameterværdier, som er fastsat i direktiv 98/83/EF. Disse ændringer anses dog ikke alle for nødvendige, fordi den risikobaserede tilgang, der blev indført med Kommissionens direktiv (EU) 2015/1787⁹⁾, tillader vandforsyninger på visse betingelser at fjerne en parameter fra listen over parametre, som skal kontrolleres. Behandlingsteknikker med henblik på at opfylde disse parameterværdier forefindes allerede.

(9) Parameterværdierne fastsat i dette direktiv er fastsat ud fra de foreliggende videnskabelige data og forsigtighedsprincippet og er valgt for at sikre, at drikkevand kan forbruges uden risiko hele livet igennem, og de sikrer dermed et højt sundhedsbeskyttelsesniveau.

(10) Der bør skabes en balance for at forebygge både mikrobiologiske og kemiske risici, og med henblik herpå samt på baggrund af en fremtidig revision af parameterværdierne bør fastsættelsen af parameterværdierne for drikkevand baseres på hensynet til folkesundheden og en metode til risikovurdering.

(11) Indikatorparametre har ingen direkte indvirkning på den offentlige sundhed. De er imidlertid vigtige som et middel til at bestemme, hvordan fremstillings- og forsyningsanlæggene for drikkevand virker, og til at vurdere vandkvaliteten. Sådanne parametre kan bidrage til at identificere mangler i vandbehandlingen og spiller en vigtig rolle med hensyn til at øge og fastholde forbrugernes tillid til vandkvaliteten. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at sådanne parametre kontrolleres.

(12) Hvis det er nødvendigt for at beskytte menneskers sundhed på deres territorium, bør medlemsstaterne pålægges at fastsætte værdier for yderligere parametre, som ikke er nævnt i bilag I, baseret på forsigtighedsprincippet.

(13) Sikkert drikkevand indebærer ikke blot, at det ikke indeholder skadelige mikroorganismer og stoffer, men også at det indeholder en vis mængde naturlige mineraler og nødvendige grundstoffer, da et langsigtet forbrug af demineraliseret vand eller vand med et meget lavt indhold af nødvendige grundstoffer

som calcium og magnesium kan være til fare for menneskers sundhed. Det er afgørende at have en vis mængde af sådanne mineraler for at sikre, at drikkevandet hverken er aggressivt eller korrosivt og for at give drikkevand en bedre smag. Der kan tages hensyn til minimumskoncentrationerne af sådanne mineraler i blødgjort eller demineraliseret vand i overensstemmelse med de lokale forhold.

(14) Forebyggende sikkerhedsplanlægning og risikobaserede elementer blev kun i begrænset omfang overvejet i direktiv 98/83/EF. De første elementer af en risikobaseret tilgang blev indført i 2015 ved direktiv (EU) 2015/1787, hvorefter medlemsstaterne må afvige fra deres opstillede kontrolprogrammer, forudsat at der gennemføres troværdige risikovurderinger, som kan baseres på WHO's retningslinjer for drikkevandskvalitet (WHO's retningslinjer). WHO's retningslinjer, hvori tilgangen baseret på vandsikkerhedsplaner fastsættes, herunder for små samfund, er sammen med standard EN 15975-2 om sikkerhed i drikkevandsforsyningen de internationalt anerkendte principper, som fremstillingen og distributionen af drikkevand og kontrollen og analysen af sådant vand bygger på. Disse første elementer af en risikobaseret tilgang bør opretholdes i nærværende direktiv.

(15) For at sikre at de elementer af en risikobaserede tilgang, som blev indført ved direktiv (EU) 2015/1787, ikke begrænses til kontrolaspekter, at tid og ressourcer målrettes relevante risici og omkostningseffektive foranstaltninger ved kilden, og for at undgå analyser af og bestræbelser inden for ikkerekvivalente områder, bør der indføres en fuldt ud risikobaseret tilgang til vandsikkerhed, der omfatter hele forsyningskæden fra indvindingsoplandet, indvinding, behandling, lagring og distribution til det sted, hvor kravene skal overholdes. Denne tilgang bør baseres på den indhentede viden og de gennemførte foranstaltninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF¹⁰⁾ og bør mere effektivt tage højde for klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne. Nævnte risikobaserede tilgang bør bestå af tre dele. For det første en identifikation af farerne i tilknytning til indvindingsoplandene for indvindingssteder (»risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder af drikkevand«) i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual. For det andet en mulighed for vandforsyningen for at tilpasse kontrollen til de største risici og for at træffe de nødvendige foranstaltninger til at håndtere de identificerede risici i forsyningskæden fra indvinding, behandling, lagring og distribution af vand (»risikovurdering og risikostyring af forsyningsystemet«). For det tredje en vurdering af de potentielle risici, der kan tilskrives forbrugernes fordelingsnet, f.eks. *Legionella* eller bly (»risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet«), med særligt fokus på prioriterede ejendomme. Disse vurderinger bør revideres regelmæssigt som reaktion bl.a. på trusler fra klimarelaterede ekstreme vejrforhold, kendte ændringer i menneskelige aktiviteter i indvindingsområdet eller som reaktion på kilderelaterede hændelser. Den risikobaserede tilgang bør sikre en løbende udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder og vandforsyninger.

(16) For at reducere den potentielle administrative byrde for vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer, bør medlemsstaterne kunne fritage nævnte vandforsyninger for at foretage en risikovurdering af forsyningsystemet, forudsat at der gennemføres regelmæssig kontrol i henhold til dette direktiv. Som en undtagelse bør gennemførelsen af den risikobaserede tilgang tilpasses de specifikke begrænsninger for maritime fartøjer, som afsalter vand og befordrer passagerer. Maritime fartøjer, der sejler under Unionens flag, overholder det internationale regelsæt, når de sejler i internationalt farvand. Det bør sikres, at der gives prioritet til eksisterende internationale bestemmelser eller internationalt anerkendte standarder, såsom det skibshygiejneprogram, der er udviklet af United States Public Health Service, som er mere detaljerede og strengere og gældende for skibe i internationale farvande.

(17) Risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder bør følge en helhedsorienteret tilgang og tilsigte at gøre fremstillingen af drikkevand mindre behandlingskrævende, eksempelvis ved at mindske belastninger, som forurener — eller risikerer at forurene — vandområder, der benyttes til indvinding af drikkevand. Medlemsstaterne bør til dette formål karakterisere indvindingsoplandene for indvindingssteder og identificere farer og farlige hændelser, der kan medføre forringelse af vandkvaliteten, såsom mulige forureningskilder i forbindelse med de pågældende indvindingsopland. Når det er nødvendigt i lyset af identifikationen af farer, bør medlemsstaterne kontrollere forurenende stoffer, som de identificerer som værende relevante, såsom nitrater, pesticider eller lægemidler, jf. direktiv 2000/60/EF, eller på baggrund af disses naturlige forekomst i indvindingsoplandet, såsom for så vidt angår arsen, eller på baggrund af oplysninger fra vandforsyningerne, f.eks. i tilfælde af en brat stigning i koncentrationen af en specifik parameter i råvandet. Hvis overfladevand anvendes til drikkevand, bør medlemsstaterne i deres risikovurdering være særligt opmærksomme på mikroplast og hormonforstyrrende stoffer, såsom nonylphenol og beta-estradiol, og bør om nødvendigt kræve, at vandforsyninger også kontrollerer og, når det er nødvendigt, behandler disse og andre parametre, der er opført på observationslisten, hvis de anses for at udgøre en potentiel fare for menneskers sundhed. Der bør på grundlag af risikovurderingen af indvindingsoplandene for indvindingssteder træffes styringsmæssige foranstaltninger til forebyggelse eller kontrol af de identificerede risici for at sikre drikkevandets kvalitet. Hvis en medlemsstat gennem identifikationen af farer og farlige hændelser konstaterer, at en parameter ikke er til stede i indvindingsoplandene for indvindingssteder, f.eks. fordi stoffet aldrig forekommer i grundvandsforekomster eller overfladevandområder, bør medlemsstaten informere de relevante vandforsyninger og bør kunne give dem lov til at reducere kontrolhyppigheden for den pågældende parameter eller til at fjerne parameteren fra listen over de parametre, der skal kontrolleres, uden at foretage en risikovurdering af forsyningssystemet.

(18) Medlemsstaterne pålægges ved direktiv 2000/60/EF at identificere vandområder, der anvendes til indvinding af drikkevand, at kontrollere dem og at træffe de nødvendige foranstaltninger til at undgå, at deres kvalitet forringes, for derigennem at reducere omfanget af den rensning, der kræves til fremstilling af drikkevand. For at undgå overlappende forpligtelser bør medlemsstaterne, når de foretager identifikationen af farer og farlige hændelser, bruge tilgængelige kontrolresultater, der er repræsentative for indvindingsoplandene, og som er indhentet i henhold til artikel 7 og 8 i direktiv 2000/60/EF eller anden relevant EU-lovgivning. I tilfælde, hvor sådanne kontroldata ikke foreligger, kan der dog indføres kontrol af relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer for at støtte karakteriseringen af indvindingsoplandene og vurdere potentielle risici. En sådan kontrol bør indføres under hensyntagen til de lokale forhold og forureningskilder.

(19) Parameterværdierne, som er fastsat i dette direktiv med henblik på at vurdere drikkevandets kvalitet, skal overholdes på det sted, hvor vandet tappes fra vandhanerne, der sædvanligvis anvendes til drikkevand. Drikkevandets kvalitet kan dog påvirkes af forbrugernes fordelingsnet. WHO bemærker, at i Unionen forårsager *Legionella* den største sundhedsmæssige byrde af alle vandbårne patogener. Patogenet overføres via varmtvandsanlæg gennem indånding, f.eks. ved brusebade. Patogenet er derfor tydeligt forbundet med forbrugernes fordelingsnet. Eftersom det ville medføre urimeligt høje omkostninger at pålægge en ensidig forpligtelse til at kontrollere for dette patogen i alle private og offentlige ejendomme, er en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet bedre egnet til at tackle dette spørgsmål. Desuden bør de potentielle risici, der hidrører fra produkter og materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, også tages i betragtning i denne risikovurdering. Risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet bør derfor bl.a. omfatte et fokus på kontrollen af prioriterede ejendomme, som medlemsstaterne identificerer, såsom hospitaler, plejehjem, plejehjem, børnepasningsfaciliteter, skoler, uddannelsesinstitutioner, bygninger med indkvarteringsmuligheder, restauranter, barer, sports- og indkøbscentre, fritids-, rekreations- og

udstillingsfaciliteter, fængsler og campingpladser, og en vurdering af risici hidrørende fra forbrugerens fordelingsnet og relaterede produkter og materialer. På grundlag af risikovurderingen bør medlemsstaterne træffe alle nødvendige foranstaltninger for bl.a. at sikre, at der er indført tilstrækkelige kontrol- og styringsmæssige foranstaltninger, f.eks. i forbindelse med udbrud, i tråd med WHO's retningslinjer, og at afsmitning af potentielt skadelige stoffer fra byggevarer ikke bringer menneskers sundhed i fare.

(20) Med bestemmelserne i direktiv 98/83/EF om kvalitetssikring af behandling, udstyr og materialer lykkedes det ikke at skabe ensartede hygiejnekrav for produkter i kontakt med drikkevand. Som følge heraf findes der nationale produktgodkendelser med krav, der varierer fra den ene medlemsstat til den anden. Dette gør det vanskeligt og bekosteligt for fabrikanter at markedsføre deres produkter i hele Unionen, og det er også bekosteligt for medlemsstaterne. Det gør det desuden vanskeligt for forbrugerne og vandforsyninger at vide, om produkterne opfylder sundhedskravene. Fastsættelse af harmoniserede minimumskrav for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, i nærværende direktiv vil bidrage til at opnå et ensartet sundhedsbeskyttelsesniveau i hele Unionen samt et mere velfungerende indre marked. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020¹¹⁾ fastsætter desuden en generel EU-markedsovervågningsmekanisme for produkter med henblik på at sikre, at kun produkter, der overholder de gældende regler og opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for offentlige interesser såsom sundhed og sikkerhed i almindelighed, sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, forbrugerbeskyttelse, miljøbeskyttelse og den offentlige sikkerhed, gøres tilgængelige på EU-markedet. Nævnte forordning fastsætter, at hvis der vedtages ny EU-harmoniseringslovgivning, vil det være op til den lovgivning at fastsætte, om forordning (EU) 2019/1020 også skal finde anvendelse på denne lovgivning. For at sikre, at der kan træffes passende markedsovervågningsforanstaltninger for så vidt angår produkter, der ikke allerede er omfattet af forordning (EU) 2019/1020, men som vil blive berørt af nærværende direktiv, er det hensigtsmæssigt, at nævnte forordning finder anvendelse på disse produkter.

(21) Arten af materialer, der kommer i kontakt med drikkevand kan have betydning for vandets kvalitet gennem afsmitningen af potentielt skadelige stoffer, ved at øge den mikrobielle vækst, eller ved at påvirke vandets lugt, farve eller smag. Evalueringen af direktiv 98/83/EF viste, at bestemmelserne vedrørende kvalitetssikring af behandling, udstyr og materialer har givet for stor juridisk fleksibilitet, hvilket har ført til forskellige nationale godkendelsessystemer på tværs af Unionen for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Det er derfor nødvendigt at fastsætte mere specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, der skal anvendes til indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand i nye anlæg eller i eksisterende anlæg i tilfælde af reparationsarbejde eller genopbygning, for at sikre, at de ikke enten direkte eller indirekte er til fare for menneskers sundhed, negativt påvirker vandets farve, lugt eller smag, øger den mikrobielle vækst i vandet eller forårsager afsmitning af forurenende stoffer i vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål. Med henblik herpå bør dette direktiv fastsætte specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer ved at fastlægge metoder til test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, metoder og procedurer for opførelse af udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele på de europæiske positivlister eller for revision af deres opførelse herpå, samt procedurer og metoder for test og accept af færdige materialer som anvendt i et produkt, der er lavet af kombinationer af udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele på de europæiske positivlister.

For ikke at hæmme innovation bør Kommissionen sikre, at sådanne procedurer er proportionelle, og at de ikke medfører en urimelig byrde for økonomiske aktører, navnlig små og mellemstore virksomheder. Sådanne procedurer bør så vidt muligt bringes i overensstemmelse med den eksisterende EU-produktlov-

givning for at undgå en dobbeltbyrde, der forpligter de økonomiske aktører til at foretage forskellige overensstemmelsesvurderinger for det samme produkt.

(22) De europæiske positivlister er lister over udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, afhængig af typen af materialer, nemlig organiske, cementbaserede, metalliske, emaljerede og keramiske eller andre uorganiske materialer, der er godkendt til anvendelse i fremstillingen af materialer, og disse lister bør, hvor det er relevant, indeholde betingelserne for deres anvendelse og grænseværdier for afsmitning. For at et udgangsstof, en sammensætning eller en bestanddel kan opføres på de europæiske positivlister, bør det kræves, at der foretages en risikovurdering af udgangsstoffet, sammensætningen eller bestanddelen selv samt af relevante forureninger og forudsigelige reaktions- og nedbrydningsprodukter ved den påtænkte anvendelse. Ansøgerens eller den nationale myndigheds risikovurdering bør omfatte sundhedsrisici fra den potentielle afsmitning under de værst tænkelige forudsigelige anvendelsesbetingelser samt fra toksiciteten. De europæiske positivlister bør om nødvendigt på grundlag af risikovurderingen fastsætte specifikationer for udgangsstoffet, sammensætningen eller bestanddelen og begrænsninger for anvendelsen, kvantitative restriktioner eller grænseværdier for afsmitning for udgangsstoffet, eventuelle forureninger og reaktionsprodukter eller bestanddele med henblik på at garantere sikkerheden af det færdige materiale, der skal bruges til et produkt i kontakt med drikkevand. Med henblik på udarbejdelsen af de første europæiske positivlister bør nationale positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele eller andre nationale bestemmelser, de metoder, der førte til oprettelsen af de pågældende nationale lister og bestemmelser, og de ledsagende risikovurderinger for hvert af udgangsstofferne, hver af sammensætningerne og hver af bestanddelene stilles til rådighed for Det Europæiske Kemikalieagentur, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006¹²⁾ (»ECHA«). ECHA bør på dette grundlag anbefale Kommissionen samlede lister. ECHA bør gennemgå og afgive en udtalelse om de stoffer, sammensætninger og bestanddele, der er opført på de første europæiske positivlister så betids, at Kommissionen kan revidere listerne senest 15 år efter deres vedtagelse. Med henblik på at ajourføre de europæiske positivlister bør ECHA afgive udtalelser om opførelse eller fjernelse af stoffer, sammensætninger eller bestanddele.

(23) For at fremme ensartet test af produkter for overensstemmelse med kravene i dette direktiv bør Kommissionen anmode Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) om at udvikle standarder for ensartet test og vurdering af produkter i kontakt med drikkevand. Når Kommissionen udarbejder og ajourfører de europæiske positivlister, bør den sikre, at alle relevante akter eller standardiseringsmandater, som den vedtager i henhold til anden EU-lovgivning, er i overensstemmelse med dette direktiv.

(24) Desuden bør det senest ni år efter fristen for gennemførelsen af dette direktiv undersøges, hvordan systemet, der er indført ved dette direktiv, fungerer med henblik på at vurdere, om beskyttelsen af menneskers sundhed bliver sikret i hele Unionen, og om det indre markeds rette funktion for produkter i kontakt med drikkevand, der anvender godkendte materialer, er beskyttet på passende vis. Endvidere bør det vurderes, om der er behov for yderligere lovgivningsforslag om spørgsmålet, navnlig under hensyntagen til resultatet af evalueringerne af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1935/2004¹³⁾ og forordning (EU) nr. 305/2011¹⁴⁾.

(25) Produkter i kontakt med drikkevand bør bestå af et materiale eller en kombination af materialer, der er godkendt i henhold til dette direktiv. Dette direktiv omhandler imidlertid kun sundheds- og hygiejnespekterne ved materialer og stoffer, der anvendes i produkter for så vidt angår deres indvirkning på kvaliteten af drikkevand, og reglerne for overensstemmelsestest og kvalitetskontrol af de endelige produkter. Det fastsætter ikke andre krav såsom regler for, hvordan resultaterne af produkternes ydeevne

angives eller regler om strukturel sikkerhed, hvilke kan være reguleret af eller udspringe af Unionens harmoniseringslovgivning såsom Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 eller (EU) 2016/426¹⁵). Sameksistensen af sundheds- og hygiejnerelaterede risici, der harmoniseres i medfør af dette direktiv, og sikkerhed eller andre risikoaspekter, der er omfattet af Unionens harmoniseringslovgivning, vil ikke skabe konflikter, forudsat at der ikke er et overlap i de respektive dækkede risici. Der er en potentiel konflikt mellem forordning (EU) nr. 305/2011 og dette direktiv, idet undgåelse af afgivelse af farlige stoffer til drikkevandet eller af stoffer, som på anden måde indvirker negativt på drikkevand, er oplyst i bilag I til forordning (EU) nr. 305/2011 som et af de grundlæggende krav til bygværker. Dette overlap vil dog ikke blive en realitet, hvis der ikke udstedes et standardiseringsmandat i henhold til forordning (EU) nr. 305/2011 om sundheds- og hygiejneaspekter ved produkter i kontakt med drikkevand.

(26) Der er behov for på EU-plan at sikre en effektiv beslutningstagning, koordinering og styring af de tekniske, videnskabelige og administrative aspekter af dette direktiv i forbindelse med materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. ECHA bør udføre opgaver, der er fastsat i dette direktiv, vedrørende vurderingen af stoffer og sammensætninger for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Derfor bør ECHA's Udvalg for Risikovurdering, der er nedsat i henhold til artikel 76, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 1907/2006, fremme gennemførelsen af visse af ECHA's opgaver i henhold til dette direktiv ved at udarbejde udtalelser.

(27) Behandlingskemikalier og filtermedier kan anvendes til at behandle råvand med henblik på at opnå vand, der er egnet til drikkevand. Behandlingskemikalier og filtermedier kan imidlertid udgøre risici for drikkevandssikkerheden. Derfor bør procedurerne for behandling og desinfektion af drikkevand sikre, at der anvendes behandlingskemikalier og filtermedier, som er effektive og sikre og håndteres på passende vis, for at undgå skadelige virkninger på forbrugersundheden. Behandlingskemikalier og filtermedier skal derfor vurderes med hensyn til deres egenskaber, hygiejnekrav og renhed og bør ikke anvendes mere end nødvendigt for at undgå risici for menneskers sundhed. Behandlingskemikalier af vand og filtermedier bør ikke øge mikrobiel vækst, medmindre det er tilsigtet, såsom for at fremme mikrobiel denitrifikation.

Medlemsstaterne bør garantere kvalitetssikring af behandlingskemikalier og filtermedier, uden at dette berører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012¹⁶), og under anvendelse af eksisterende europæiske standarder, hvor sådanne findes. Det er afgørende at sikre, at hvert produkt samt emballage til kemiske reagenser og filtermedier i kontakt med drikkevand er udstyret med mærkning, der er letlæselig og ikke kan slettes, når de bringes i omsætning, og som informerer forbrugere, vandforsyninger, installatører, myndigheder og reguleringsmyndigheder om, at produktet er egnet til anvendelse i kontakt med drikkevand. I overensstemmelse med forordning (EU) nr. 528/2012 har medlemsstaterne desuden mulighed for at begrænse eller forbyde anvendelsen af biocidholdige produkter i den offentlige drikkevandsforsyning, herunder i individuelle vandforsyninger.

(28) Med henblik på at minimere den potentielle forekomst af bly i drikkevand kan komponenter fremstillet af bly i forbrugernes fordelingsnet udskiftes, navnlig i forbindelse med reparations- eller genopbygningsarbejde i eksisterende anlæg. Disse komponenter bør udskiftes med materialer, der overholder minimumskravene for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, som fastsat i dette direktiv. For at fremskynde denne proces bør medlemsstaterne overveje og, hvis det er relevant, træffe foranstaltninger med henblik på erstatning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet, hvis det er økonomisk og teknisk muligt.

(29) Medlemsstaterne bør sikre at kontrolprogrammer opstilles til at efterprøve, om drikkevandet opfylder dette direktivs krav. Hovedparten af de kontroller, der skal gennemføres med henblik på dette direktiv, vil blive udført af vandforsyninger. Vandforsyninger bør overlades et vist råderum for så vidt angår de parametre, som de kontrollerer med henblik på risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet. Er en parameter ikke påvist, bør vandforsyningen kunne reducere kontrolhyppigheden af eller helt undlade at kontrollere denne parameter. Risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet bør anvendes for de fleste parametres vedkommende. Dog bør centrale parametre altid kontrolleres med en bestemt minimumshyppighed. Ved dette direktiv fastsættes primært bestemmelser vedrørende kontrolhyppighed med henblik på overensstemmelseskontrol og kun i begrænset omfang bestemmelser vedrørende kontrol til operationelle formål. Der kan være behov for yderligere kontrol til operationelle formål for at sikre, at vandbehandlingen fungerer efter hensigten. Sådant yderligere kontrol bør udføres efter vandforsyningernes skøn. Vandforsyningerne kan i den forbindelse støtte sig til WHO's retningslinjer and WHO's Water Safety Plan Manual.

(30) Den risikobaserede tilgang bør anvendes af alle vandforsyninger, herunder små vandforsyninger, fordi evalueringen af direktiv 98/83/EF påviste mangler i nævnte vandforsyningers gennemførelse af direktivet, hvilket i nogle tilfælde skyldtes omkostningerne ved at udføre nødvendige kontroloperationer. Ved anvendelsen af den risikobaserede tilgang bør sikkerhedsspørgsmål tages i betragtning.

(31) Overholdes dette direktivs krav ikke, bør medlemsstaterne øjeblikkeligt undersøge grunden hertil og sikre, at der snarest muligt træffes de nødvendige udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af kvaliteten af det leverede vand. I tilfælde, hvor forsyningen af vand udgør en potentiel fare for menneskers sundhed, bør forsyning af sådant vand forbydes eller brugen af vandet begrænses. Medlemsstaterne bør i tilfælde af manglende overholdelse af minimumskravene til værdier i relation til mikrobiologiske og kemiske parametre desuden betragte den manglende overholdelse som en potentiel fare for menneskers sundhed, medmindre den manglende overholdelse anses for at være ubetydelig. I tilfælde, hvor der er behov for udbedrende foranstaltninger for at genoprette drikkevandets kvalitet, bør foranstaltninger, der afhjælper problemet ved kilden, gives prioritet i overensstemmelse med artikel 191, stk. 2, i om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

(32) Medlemsstaterne bør i særlige og behørigt begrundede tilfælde have tilladelse til fortsat at dispensere fra dette direktiv, og i denne henseende er det nødvendigt at opstille en passende ramme for sådanne dispensationer, forudsat at de ikke indebærer nogen fare for menneskers sundhed, og forudsat at drikkevandsforsyningen i det pågældende område ikke kan opretholdes på nogen anden rimelig måde. Disse dispensationer bør begrænses til særlige tilfælde. Dispensationer, som medlemsstaterne har givet i medfør af direktiv 98/83/EF, og som stadig gælder ved fristen for nærværende direktivs gennemførelse, bør fortsat finde anvendelse, indtil dispensationen udløber, og bør kun forlænges i henhold til nærværende direktiv, hvis der endnu ikke er blevet givet en anden dispensation.

(33) I sin meddelelse af 19. marts 2014 om det europæiske borgerinitiativ »Rent vand og sanitet er en menneskeret! Vand er et offentligt gode, ikke en råvare« opfordrede Kommissionen medlemsstaterne til at sikre adgang til et minimum af forsyning af vand for alle borgere i overensstemmelse med WHO's henstillinger. Kommissionen påtog sig også fortsat at »forbedre adgangen til sikkert drikkevand (...) for hele befolkningen via miljøpolitikker«. Dette er i tråd med SDG 6 og det tilknyttede mål om at »opnå universel og lige adgang til sikkert drikkevand til en overkommelig pris for alle«. For at adressere de aspekter af adgang til vand, som vedrører kvalitet og tilgængelighed, og som en del af reaktionen på Right2Water-initiativet og for at bidrage til gennemførelsen af princip nr. 20 i den europæiske søjle for

sociale rettigheder, hvori det erklæres, at »alle har ret til adgang til basale tjenesteydelser af høj kvalitet, herunder vand«, bør medlemsstaterne håndtere problemet med adgang til vand på nationalt niveau og samtidig overlades en vis skønsbeføjelse med hensyn til den konkrete type af foranstaltninger, der skal gennemføres. Dette bør gøres ved hjælp af tiltag, der tilsigter at forbedre adgangen til drikkevand for alle, navnlig ved etablering i det offentlige rum af udstyr til udendørs og indendørsbrug, hvor det er teknisk muligt, samt ved hjælp af tiltag, der tilsigter at fremme brugen af vand fra vandhanen, f.eks. ved at tilskynde til, at drikkevand stilles til rådighed uden beregning i offentlige forvaltninger og offentlige bygninger eller uden beregning eller mod et lavt servicegebyr for kunder i restauranter, kantiner og i forbindelse med catering.

(34) Unionen og medlemsstaterne har inden for deres respektive kompetenceområder givet tilsagn om at opnå SDG'erne, idet de samtidig anerkender medlemsstaternes primære ansvar for opfølgning og revision på nationalt, regionalt og globalt niveau af fremskridtene hen mod nævnte mål. Nogle af SDG'erne og retten til vand hører ikke ind under Unionens miljøpolitik eller socialpolitik, som er af begrænset og komplementær karakter. Idet der tages hensyn til grænserne for Unionens kompetence, er det ikke desto mindre hensigtsmæssigt at sikre, at medlemsstaternes fortsatte tilsagn om retten til vand er i overensstemmelse med dette direktiv og samtidig respekterer nærhedsprincippet. I denne henseende gør medlemsstaterne i øjeblikket en væsentlig indsats for at forbedre adgangen til drikkevand. Desuden har De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europas (UNECE's) og WHO's regionale kontor for Europas protokol om vand og sundhed til konventionen af 1992 om beskyttelse og udnyttelse af grænseoverskridende vandløb og internationale søer, som mange medlemsstater også er parter i, til formål at beskytte menneskers sundhed ved at forbedre vandforvaltningen og reducere vandrelaterede sygdomme. Medlemsstaterne kan gøre brug af de vejledninger, som er udarbejdet i regi af nævnte protokol, til at vurdere den politiske baggrund og udgangssituationen vedrørende adgang til vand og til at definere de foranstaltninger, der er nødvendige for at forbedre lige adgang for alle til drikkevand.

(35) Europa-Parlamentet opfordrede i sin beslutning af 8. september 2015 om opfølgning på det europæiske borgerinitiativ om retten til vand (»Right2Water«)¹⁷⁾ til, at medlemsstaterne retter særlig opmærksomhed mod samfundets sårbare gruppers behov. Den særlige situation for mindretalskulturer, såsom romaer og rejsende, uanset om de er fastboende eller ej, og navnlig deres manglende adgang til drikkevand, blev også anerkendt i Kommissionens meddelelse af 2. april 2014 »Rapport om gennemførelsen af EU-rammen for de nationale strategier for romaernes integration« og i Rådets henstilling af 9. december 2013 om foranstaltninger i medlemsstaterne til effektiv integration af romaerne. Det er i den generelle sammenhæng hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne er særligt opmærksomme på sårbare og marginaliserede grupper og træffer de nødvendige foranstaltninger til at forbedre adgangen til drikkevand for disse grupper. Uden at det berører medlemsstaternes ret til at definere disse grupper, er det vigtigt, at disse grupper omfatter flygtninge, nomadesamfund, hjemløse og mindretalskulturer, såsom romaer og rejsende, uanset om de er fastboende eller ej. Sådanne foranstaltninger til at forbedre adgangen til vand, der overlades til medlemsstaternes skønsbeføjelse, kunne eksempelvis omfatte levering af alternative forsyningssystemer såsom individuelle vandrensningsæt, forsyning af vand gennem anvendelse af tanke, såsom tankvogne og cisterner, og sikring af den nødvendige infrastruktur i lejre.

(36) For at gøre forbrugerne mere opmærksomme på virkningerne af vandforbrug bør de modtage oplysninger på en lettilgængelig måde, f.eks. på deres fakturaer eller via intelligente applikationer, om årlig forbrugsmængde, ændringer i forbrug, en sammenligning med gennemsnitsforbruget i en husstand, hvis sådanne oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen, samt prisen pr. liter drikkevand, hvilket giver mulighed for at sammenligne med prisen for flaskevand.

(37) Ifølge det syvende miljøhandlingsprogram frem til 2020, »Et godt liv i en ressourcebegrænset verden«¹⁸⁾, skal offentligheden have adgang til klare miljøoplysninger på nationalt niveau. Direktiv 98/83/EF indeholdt alene bestemmelser vedrørende passiv adgang til oplysninger, dvs. at medlemsstaterne blot skulle sikre, at oplysninger stod til rådighed. Disse bestemmelser bør derfor erstattes for at sikre, at forbrugerne har adgang til ajourførte oplysninger online på en brugervenlig og brugertilpasset måde. Forbrugerne bør efter begrundet anmodning også kunne få adgang til disse oplysninger på andre måder.

(38) De ajourførte oplysninger, der skal tilvejebringes i henhold til dette direktiv, bør omfatte resultater fra kontrolprogrammer, oplysninger om de anvendte typer af vandbehandling og desinfektion, oplysninger om overskridelse af de parameterværdier, der er relevante for menneskers sundhed, relevante oplysninger om risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet, rådgivning om, hvordan vandforbruget kan reduceres, og hvordan sundhedsrisici som følge af stillestående vand kan undgås, men også supplerende oplysninger, som offentligheden kan have nytte af, såsom oplysninger om indikatorer, såsom jern, hårdhedsgrad og mineraler, som ofte har indflydelse på forbrugernes opfattelse af vand fra vandhanen. Desuden bør forbrugere som svar på deres interesse i vandrelaterede spørgsmål efter anmodning få adgang til tilgængelige historiske data om kontrolresultater og overskridelser.

(39) For vandforsyninger, der leverer mindst 10 000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50 000 personer, bør yderligere oplysninger om bl.a. effektiv virkningsgrad, lækagerater, ejerskabsstruktur og takststruktur også stilles til rådighed for forbrugere online.

(40) Formålet med større forbrugerkendskab til relevante oplysninger og forbedret gennemsigtighed bør være at øge borgernes tillid til det vand, som de får leveret, samt til forsyning af vand og bør føre til øget anvendelse af vand fra vandhanen som drikkevand, hvilket kan bidrage til mindre brug af plast og affald samt reducerede drivhusgasemissioner og til en gunstig virkning på modvirkning af klimaændringer og miljøet som helhed.

(41) Med forbedrede kontrolteknikker er lækagerater blevet stadig tydeligere. For at forbedre vandinfrastrukturens effektivitet, herunder at undgå en overudnyttelse af sparsomme drikkevandsressourcer, bør vandlækageniveauerne vurderes af alle medlemsstater og reduceres, hvis de overstiger en vis tærskel.

(42) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF¹⁹⁾ tilsigter at garantere retten til at få adgang til miljøoplysninger i medlemsstaterne i overensstemmelse med Århuskonventionen fra 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet²⁰⁾ (»Århuskonventionen«). Århuskonventionen omfatter vidtspændende forpligtelser i relation til dels at stille miljøoplysninger til rådighed efter anmodning og dels aktivt at formidle sådanne oplysninger. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF²¹⁾ har også et vidtspændende anvendelsesområde og dækker deling af geografisk information, herunder datasæt om forskellige miljøforhold. Det er vigtigt, at bestemmelserne i nærværende direktiv om adgang til oplysninger og datadelingsordninger supplerer de nævnte direktiver og ikke skaber en særskilt retsorden. Derfor bør bestemmelserne i nærværende direktiv vedrørende oplysning af offentligheden og oplysninger om overvågningen af gennemførelsen gælde uden, at det berører direktiv 2003/4/EF og 2007/2/EF.

(43) I direktiv 98/83/EF blev der ikke fastsat rapporteringsforpligtelser for små vandforsyninger. For at afhjælpe dette og opfylde behovet for oplysninger om gennemførelsen og overensstemmelse bør der med nærværende direktiv indføres et nyt system, hvorved medlemsstaterne pålægges at opstille og løbende

ajourføre datasæt indeholdende relevante data såsom overskridelser af parameterværdier og hændelser af en vis betydning samt at stille disse til rådighed for Kommissionen og Det Europæiske Miljøagentur («EEA»). Derved bør det sikres, at den administrative byrde for alle enheder forbliver så begrænset som muligt. For at sikre, at der eksisterer en hensigtsmæssig infrastruktur til offentlighedens adgang samt rapportering og datadeling mellem offentlige myndigheder, bør medlemsstaterne basere dataspecifikationerne på direktiv 2007/2/EF og gennemførelsesretsakterne hertil.

(44) Medlemsstaternes rapportering af data er ikke alene nødvendig af hensyn til overensstemmelseskontrollen, men er også afgørende for, at Kommissionen kan kontrollere og vurdere dette direktiv i forhold til de målsætninger, som det søger at opfylde, så der kan samles information til en eventuel fremtidig evaluering af dette direktiv i henhold til punkt 22 i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning²²). Der er i den forbindelse behov for relevante data, som vil åbne mulighed for bedre at vurdere dette direktivs effektivitet, virkningsfuldhed, relevans og EU-merværdi, hvilket gør det nødvendigt at sikre, at der findes egnede rapporteringsmekanismer, der også kan danne indikatorer for fremtidige evalueringer af direktivet, eksisterer.

(45) I henhold til punkt 22 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning bør Kommissionen foretage en evaluering af dette direktiv inden for en vis periode fra den dato, som er fastsat for dets gennemførelse i national ret. Denne evaluering bør baseres på de opnåede erfaringer og data i løbet af dette direktivs gennemførelse, på eventuelle tilgængelige henstillinger fra WHO og på relevante videnskabelige, analytiske og epidemiologiske data.

(46) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Nærmere bestemt tilstræbes det med dette direktiv at fremme principperne om sundhedsbeskyttelse, adgang til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, miljøbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse.

(47) Dette direktivs virkningsfuldhed og dets mål om at beskytte menneskers sundhed inden for rammerne af Unionens miljøpolitik forudsætter, at det af fysiske eller juridiske personer eller, hvor det er hensigtsmæssigt, deres lovligt oprettede organisationer kan påberåbes i retlige procedurer, og at de nationale domstole kan tage dette direktiv i betragtning som et element i EU-retten for bl.a. om nødvendigt at efterprøve afgørelser fra en national myndighed. I henhold til Domstolens faste retspraksis tilkommer det desuden medlemsstaternes domstole i medfør af princippet om loyalt samarbejde, som fastlagt i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), at sikre retsbeskyttelsen af borgernes rettigheder i henhold til EU-retten. Det følger desuden af artikel 19, stk. 1, i TEU, at medlemsstaterne skal tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten.

Dette gælder navnlig for et direktiv, som har til formål at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand. I overensstemmelse med Århuskonventionen bør medlemmer af den berørte offentlighed desuden have adgang til klage og domstolsprøvelse med henblik på at bidrage til beskyttelsen af retten til at leve i et miljø, der er passende for personlig sundhed og velbefindende. Ved Rådets afgørelse (EU) 2018/881²³) blev Kommissionen anmodet om inden den 30. september 2019 at gennemføre en undersøgelse og, hvis det er relevant som følge af undersøgelsen, senest den 30. september 2020 at fremsætte et forslag til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006²⁴) for at tage hensyn til konklusionerne fra komitéen til overvågning af overholdelse af Århuskonventionen i sag ACCC/C/2008/32. Kommissionen forelagde undersøgelsen

inden for denne frist og anførte i sin meddelelse af 11. december 2019 om den europæiske grønne pagt, at den vil »overveje at ændre Århusforordningen for at forbedre adgangen til administrativ og retslig prøvelse på EU-plan for borgere og NGO'er, der har betænkeligheder ved lovligheden af beslutninger, der har indvirkning på miljøet«. Det er vigtigt, at Kommissionen ligeledes træffer foranstaltninger for at forbedre borgernes og NGO'ernes adgang til klage og domstolsprøvelse ved de nationale domstole i alle medlemsstaterne.

(48) For at tilpasse dette direktiv til den videnskabelige og tekniske udvikling bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF, for så vidt angår at fastsætte en tærskel for lækager, fastlægge proceduren for overensstemmelsesvurderinger af produkter i kontakt med drikkevand, fastlægge en procedure for ansøgninger til ECHA om at medtage eller fjerne udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele fra de europæiske positivlister, oprette en mærkning for produkter i kontakt med vand, vedtage en metode til måling af mikroplast, ændre bilag III og ændre parameterværdien for bisphenol A i bilag I, del B. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter. Desuden er bemyndigelsen, jf. del C, note 10, i bilag I til direktiv 98/83/EF, til at fastsætte kontrolhyppigheder og -metoder for så vidt angår radioaktive stoffer blevet forældet som følge af vedtagelsen af Rådets direktiv 2013/51/Euratom²⁵), og den bør derfor ophæves. Bemyndigelsen i del A, andet afsnit, i bilag III til direktiv 98/83/EF vedrørende ændringer af direktivet er ikke længere nødvendig og bør ophæves.

(49) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser med henblik på at vedtage fremgangsmåder for test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, af europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, og for procedurer og metoder for test og accept af færdige materialer fremstillet af disse udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele. Kommissionen bør også tillægges gennemførelsesbeføjelser med henblik på at vedtage formatet af og metoden for fremlæggelse af de oplysninger vedrørende gennemførelsen af direktivet, som medlemsstaterne tilvejebringer, og som samles af EEA, og etablere og ajourføre en observationsliste. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011²⁶).

(50) Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF²⁷) bør medlemsstaterne fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af nærværende direktiv, og træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

(51) For at vandforsyningerne råder over et fuldt datasæt, når de begynder at gennemføre risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet, bør der indføres en overgangsperiode på tre år for nye parametre. Dette vil give medlemsstaterne mulighed for at foretage en identifikation af farer og farlige hændelser i løbet af disse første tre år efter fristen for gennemførelse af dette direktiv og levere data til vandforsyninger om de nye parametre, hvorved vandforsyningerne kan undgå at udføre unødvendig kontrol, hvis det på baggrund af den første identifikation af farer og farlige hændelser konstateres,

at en parameter ikke behøver at blive kontrolleret. I løbet af disse første tre år bør vandforsyninger dog ikke desto mindre gennemføre risikovurderingen af forsyningssystemet, eller anvende eksisterende risikovurderinger, der allerede er gennemført i henhold til direktiv (EU) 2015/1787, for de parametre, der var omfattet af bilag I til direktiv 98/83/EF, da der allerede vil være data til rådighed for disse parametre, når dette direktiv træder i kraft.

(52) Ved direktiv 2013/51/Euratom indførtes særlige ordninger for kontrollen med radioaktive stoffer i drikkevand. Derfor bør der i nærværende direktiv ikke fastsættes parameterværdier for radioaktivitet.

(53) Målene for dette direktiv, nemlig at beskytte menneskers sundhed og at forbedre adgangen til drikkevand, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af den foreslåede foranstaltnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(54) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der er uændrede, følger af de tidligere direktiver.

(55) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag VI, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

1. Dette direktiv vedrører kvaliteten af drikkevand for alle i Unionen.
2. Formålet med dette direktiv er at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent, og at forbedre adgangen til drikkevand.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »drikkevand«:
 - a) alle former for vand, der enten ubehandlet eller efter behandling er beregnet til drikkebrug, madlavning, fødevarerforberedning eller andre husholdningsformål i både offentlige og private ejendomme, uanset vandets oprindelse, og uanset om det leveres gennem distributionsnet, leveres fra tankvogn/tankskib eller tappes på flasker eller i anden emballage, herunder kildevand
 - b) alle former for vand, der anvendes i fødevareraktiviteter til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum

- 2) »forbrugernes fordelingsnet«: rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand i både offentlige og private ejendomme, og distributionsnettet, men kun hvis de i henhold til gældende national ret ikke er vandforsyningens ansvar i dettes egenskab af vandforsyning
- 3) »vandforsyning«: en enhed, der leverer drikkevand
- 4) »prioriterede ejendomme«: større ejendomme, som ikke er husstande, med mange brugere, der potentielt udsættes for vandrelaterede risici, navnlig store ejendomme til offentlig brug, som medlemsstaterne identificerer
- 5) »fødevarevirksomhed«: en fødevarevirksomhed som defineret i artikel 3, nr. 2), i forordning (EF) nr. 178/2002
- 6) »leder af en fødevarevirksomhed«: en leder af en fødevarevirksomhed som defineret i artikel 3, nr. 3), i forordning (EF) nr. 178/2002
- 7) »fare«: en biologisk, kemisk, fysisk eller radiologisk agens i vand eller et andet aspekt af vandtilstanden, som potentielt kan skade menneskers sundhed
- 8) »farlig hændelse«: en hændelse, som medfører farer for eller undlader at fjerne farer fra drikkevandsforsyningssystemet
- 9) »risiko«: en kombination af sandsynligheden for en farlig hændelse og alvoren af konsekvenserne, hvis faren og den farlige hændelse indtræffer i drikkevandsforsyningssystemet
- 10) »udgangsstof«: et stof, der er blevet tilsat bevidst ved fremstilling af organiske materialer eller af tilsætningsstoffer til cementbaserede materialer
- 11) »sammensætning«: den kemiske sammensætning af et metallisk, emaljeret, keramisk eller andet uorganisk materiale.

Artikel 3

Undtagelser

1. Dette direktiv gælder ikke for:
 - a) naturligt mineralvand, der anerkendes som sådant af den ansvarlige myndighed som omhandlet i direktiv 2009/54/EF, eller
 - b) vand, der betragtes som lægemidler i henhold til direktiv 2001/83/EF.
2. Maritime fartøjer, som afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, er kun omfattet af dette direktivs artikel 1-6 og artikel 9, 10, 13 og 14 samt dets bilag.
3. Medlemsstaterne kan undtage følgende fra dette direktiv:
 - a) vand, der udelukkende er beregnet til formål, for hvilke de kompetente myndigheder har fastslået, at vandets kvalitet hverken direkte eller indirekte har indflydelse på de berørte forbrugeres sundhed
 - b) drikkevand fra en individuel vandforsyning, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, medmindre vandet leveres som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet.
4. Medlemsstater, som gør brug af undtagelserne i stk. 3, litra b), sikrer, at den berørte befolkning underrettes om et sådant brug af undtagelserne og om enhver foranstaltning, der kan træffes for at beskytte

menneskers sundhed mod de skadelige virkninger forårsaget af forurening af drikkevand. Desuden skal den berørte befolkning straks ydes passende rådgivning, når kvaliteten af dette vand har vist sig at indebære en potentiel fare for menneskers sundhed.

5. Medlemsstaterne kan undtage ledere af fødevarer virksomheder fra dette direktiv for så vidt angår vand, der bruges til fødevarer virksomhedens specifikke formål, hvis de kompetente nationale myndigheder har fastslået, at kvaliteten af sådant vand ikke kan påvirke de færdige fødevarers sikkerhed, og forudsat, at forsyningen af vand til disse fødevarer virksomheder overholder relevante forpligtelser, navnlig i henhold til procedurerne for risikoanalyse og principperne om kritiske kontrolpunkter og udbedrende foranstaltninger i henhold til relevant EU-lovgivning om fødevarer.

Medlemsstaterne sikrer, at producenter af drikkevand aftappet på flasker eller i anden emballage overholder artikel 1-5 og bilag I, del A og B.

Minimumskravene i bilag I, del A, finder imidlertid ikke anvendelse på kildevand som omhandlet i direktiv 2009/54/EF.

6. Vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, er kun omfattet af dette direktivs artikel 1-6 og artikel 13, 14 og 15 samt dets relevante bilag.

Artikel 4

Generelle forpligtelser

1. Medlemsstaterne træffer, uden at det berører deres forpligtelser i henhold til anden EU-ret, de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Med henblik på at opfylde minimumskravene i dette direktiv betragtes drikkevand som sundt og rent, hvis alle de følgende betingelser er opfyldt:

- a) vandet er frit for mikroorganismer og parasitter og for ethvert stof, der i mængder eller koncentrationer, udgør en potentiel fare for menneskers sundhed
- b) vandet opfylder de minimumskrav, der er fastsat i bilag I, del A, B og D
- c) medlemsstaterne har truffet alle andre nødvendige foranstaltninger for at efterkomme artikel 5-14.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de foranstaltninger, der træffes for at gennemføre dette direktiv, er baseret på forsigtighedsprincippet og på ingen måde, hverken direkte eller indirekte, medfører en forringelse af drikkevandets nuværende kvalitet eller en øget forurening af vand, der anvendes til fremstilling af drikkevand.

3. I overensstemmelse med direktiv 2000/60/EF sikrer medlemsstaterne, at der foretages en vurdering af vandlækageniveauerne på deres territorium og af potentialet for forbedringer med hensyn til at reducere vandlækage ved anvendelse af infrastrukturlækageindekset (ILI) som vurderingsmetode eller en anden passende metode. Den pågældende vurdering skal tage hensyn til relevante folkesundhedsmæssige, miljømæssige, tekniske og økonomiske aspekter og mindst omfatte vandforsyninger, der leverer mindst 10 000 m³ pr. dag, eller som forsyner mindst 50 000 personer.

Resultaterne af vurderingen meddeles til Kommissionen senest den 12. januar 2026.

Senest den 12. januar 2028 vedtager Kommissionen en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 21 for at supplere dette direktiv ved at fastsætte en tærskel, der er baseret på ILI eller en anden passende metode, over hvilken medlemsstaterne skal fremlægge en handlingsplan. Denne delegerede retsakt

udarbejdes ved hjælp af medlemsstaternes vurderinger og den gennemsnitlige lækagerate i Unionen, som fastlægges på grundlag af disse vurderinger.

Inden for to år efter vedtagelsen af den delegerede retsakt, der er omhandlet i tredje afsnit, forelægger medlemsstater med en lækagerate, der overskrider tærsklen i den delegerede retsakt, Kommissionen en handlingsplan, der fastsætter et sæt foranstaltninger, der skal træffes for at reducere deres lækagerate.

Artikel 5

Kvalitetskrav

1. Medlemsstaterne fastsætter for parametrene i bilag I de værdier, der skal gælde for drikkevand.
2. De parameterverdier, der fastsættes i henhold til denne artikels stk. 1, må ikke være mindre strenge end værdierne i bilag I, del A, B, C og D. For så vidt angår parametrene i bilag I, del C, fastsættes værdierne kun til kontrolformål og med henblik på at sikre, at kravene i artikel 14 opfyldes.
3. En medlemsstat fastsætter værdier for supplerende parametre, der ikke er opført i bilag I, hvis hensyn til menneskers sundhed på dens nationale territorium eller en del af dette gør det nødvendigt. De fastsatte værdier skal mindst opfylde kravene i artikel 4, stk. 1, litra a).

Artikel 6

Sted, hvor kravene skal overholdes

1. De parameterverdier, som er fastsat i overensstemmelse med artikel 5 for så vidt angår parametrene i bilag I, del A og B, skal:
 - a) for drikkevand, der leveres gennem distributionsnet, overholdes på det sted inden for en ejendom eller en virksomhed, hvor vandet tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand
 - b) for drikkevand, der leveres fra en tankvogn/et tankskib, overholdes på det sted, hvor vandet tappes fra tankvognen/tankskibet
 - c) for drikkevand, der aftappes på flaske eller i anden emballage, overholdes på det sted, hvor vandet aftappes på flaske eller i anden emballage
 - d) for drikkevand til brug i en fødevarevirksomhed overholdes på det sted, hvor vandet bruges i nævnte virksomhed.
2. For så vidt angår drikkevand, der er omfattet af denne artikels stk. 1, litra a), anses medlemsstaterne for at have opfyldt deres forpligtelser i henhold til denne artikel og i henhold til artikel 4 og artikel 14, stk. 2, hvis det kan godtgøres, at manglende overholdelse af de parameterverdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, skyldes forbrugernes fordelingsnet eller vedligeholdelsen af det, uden at det berører artikel 10 for så vidt angår prioriterede ejendomme.
3. Hvis denne artikels stk. 2 finder anvendelse, og der er risiko for, at drikkevand i henhold til denne artikels stk. 1, litra a), ikke overholder de parameterverdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, sikrer medlemsstaterne ikke desto mindre:
 - a) at der træffes passende foranstaltninger for at mindske eller fjerne risikoen for manglende overholdelse af parameterverdierne, såsom vejledning af ejendommens ejere om mulige udbedrende foranstaltninger, de kan træffe, og at der om nødvendigt træffes andre foranstaltninger, såsom passende behandlingsteknikker, der ændrer vandets sammensætning eller egenskaber inden levering, for at mindske eller fjerne risikoen for, at vandet ikke overholder parameterverdierne efter levering, og

- b) at de berørte forbrugere får den fornødne information og vejledning om mulige supplerende udbedrende foranstaltninger, de bør træffe.

Artikel 7

Risikobaseret tilgang til vandsikkerhed

1. Medlemsstaterne sikrer, at drikkevandsforsyning, -behandling og -distribution underkastes en risikobaseret tilgang, der omfatter hele forsyningskæden fra indvindingsoplandet, indvinding, behandling, lagring og distribution af vandet til det sted, hvor kravene skal overholdes, som fastsat i artikel 6.

Den risikobaserede tilgang omfatter følgende elementer:

- a) risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder af drikkevand, jf. artikel 8
- b) risikovurdering og risikostyring af hvert forsyningssystem, som omfatter indvinding, behandling, lagring og distribution af drikkevand frem til forsyningsstedet som udføres af vandforsyninger, jf. artikel 9, og
- c) risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, jf. artikel 10.

2. Medlemsstaterne kan tilpasse gennemførelsen af den risikobaserede tilgang uden at tilsidesætte formålet med dette direktiv om kvaliteten af drikkevand og forbrugernes sundhed, når der er særlige begrænsninger på grund af geografiske forhold, såsom afsides beliggenhed eller begrænset adgang til vandforsyningsområdet.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der er en klar og passende ansvarsfordeling mellem interessenterne, som fastsat af medlemsstaterne, med hensyn til gennemførelsen af den risikobaserede tilgang. En sådan ansvarsfordeling skal tilpasses deres institutionelle og retlige rammer.

4. Risikovurderingen og risikostyringen af indvindingsoplandene for indvindingssteder af drikkevand skal første gang udføres senest den 12. juli 2027. Denne risikovurdering og risikostyring revideres med jævne mellemrum på højst seks år, idet der tages hensyn til de krav, der er omhandlet i artikel 7 i direktiv 2000/60/EF, og ajourføres om nødvendigt.

5. Risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet skal første gang udføres senest den 12. januar 2029. Denne risikovurdering og risikostyring revideres med jævne mellemrum på højst seks år og ajourføres om nødvendigt.

6. Risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet skal første gang udføres senest den 12. januar 2029. Nævnte risikovurdering revideres hvert sjette år og ajourføres om nødvendigt.

7. Fristerne i stk. 4, 5 og 6 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne sikrer, at der hurtigst muligt træffes foranstaltninger, når risici er identificeret og vurderet.

Artikel 8

Risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder af drikkevand

1. Uden at det berører artikel 4-8 i direktiv 2000/60/EF sikrer medlemsstaterne, at der foretages risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder af drikkevand.

2. Medlemsstaterne sikrer, at risikovurderingen omfatter følgende elementer:

- a) karakterisering af indvindingsoplandene for indvindingssteder, herunder:

- i) identifikation og kortlægning af indvindingsoplandene for indvindingssteder
 - ii) kortlægning af beskyttelseszonerne, hvis sådanne zoner er blevet oprettet i henhold til artikel 7, stk. 3, i direktiv 2000/60/EF
 - iii) georeferencer for alle indvindingssteder i indvindingsoplandene; idet disse oplysninger er af potentielt følsom karakter, navnlig for så vidt angår folkesundhed og offentlig sikkerhed, sikrer medlemsstaterne, at disse oplysninger beskyttes og kun videreformidles til de relevante myndigheder og vandforsyninger
 - iv) beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i indvindingsoplandene for indvindingssteder
- b) identifikation af farer og farlige hændelser i indvindingsoplandene for indvindingssteder og en vurdering af den risiko, som de kan udgøre for drikkevandskvaliteten; i denne vurdering vurderes potentielle risici, som kan forringe vandkvaliteten i et omfang, der kan udgøre en fare for menneskers sundhed
- c) passende kontrol af overfladevand eller grundvand eller begge dele i indvindingsoplandene for indvindingssteder, eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer, som udvælges fra følgende:
- i) parametre i dette direktivs bilag I, del A og B, eller fastsat i henhold til dette direktivs artikel 5, stk. 3
 - ii) grundvandsforurenende stoffer i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/118/EF²⁸⁾, og forurenende stoffer og forureningsindikatorer, for hvilke medlemsstaterne har fastsat tærskelværdier i overensstemmelse med bilag II til nævnte direktiv
 - iii) prioriterede stoffer og visse andre forurenende stoffer i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF²⁹⁾
 - iv) forurenende stoffer, der er specifikke for vandløbsopland, som medlemsstaterne fastsætter i overensstemmelse med direktiv 2000/60/EF
 - v) andre forurenende stoffer, der er relevante for drikkevand, som medlemsstaterne fastsætter på grundlag af de oplysninger, der indsamles i henhold til nærværende afsnit, litra b)
 - vi) naturligt forekommende stoffer, der kan udgøre en fare for menneskers sundhed ved brug af drikkevand
 - vii) stoffer og forbindelser på observationslisten som fastsat i overensstemmelse med dette direktivs artikel 13, stk. 8.

Med henblik på første afsnit, litra a), kan medlemsstaterne bruge de oplysninger, der er indsamlet i overensstemmelse med artikel 5 og 7 i direktiv 2000/60/EF.

Med henblik på første afsnit, litra b), kan medlemsstaterne benytte vurderingen af menneskelige aktiviteter indvirkning, jf. artikel 5 i direktiv 2000/60/EF, og oplysningerne om signifikante belastninger, der indsamles i overensstemmelse med punkt 1.4, 1.5 og 2.3-2.5 i bilag II til nævnte direktiv.

Fra første afsnit, litra c, nr. i)-vii), udvælger medlemsstaterne de parametre, stoffer eller forurenende stoffer, der betragtes som relevante for kontrol, i lyset af de farer og farlige hændelser, som er identificeret i henhold til første afsnit, litra b), eller i lyset af de oplysninger, som vandforsyningerne forelægger i henhold til stk. 3.

Medlemsstaterne kan med henblik på passende kontrol, som omhandlet i første afsnit, litra c), herunder med henblik på at påvise nye stoffer, som er skadelige for menneskers sundhed gennem brug af drikkevand, benytte den kontrol, som er udført i overensstemmelse med artikel 7 og 8 i direktiv 2000/60/EF eller anden EU-lovgivning, og som er relevant for indvindingsoplandene for indvindingssteder.

3. Vandforsyninger, som foretager kontrol i indvindingsoplandene for indvindingssteder eller i råvand, pålægges at oplyse de kompetente myndigheder om udviklingstendenser og om usædvanlige antal eller koncentrationer af kontrollerede parametre, stoffer eller forurenende stoffer.

4. På grundlag af resultatet af den i henhold til stk. 2 udførte risikovurdering sikrer medlemsstaterne, at der, når det er relevant, træffes følgende foranstaltninger i risikostyringen for at forebygge eller kontrollere de identificerede risici, idet der indledes med de forebyggende foranstaltninger:

- a) definering og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger i indvindingsoplandene for indvindingssteder ud over de foranstaltninger, der planlægges eller træffes i henhold til artikel 11, stk. 3, litra d), i direktiv 2000/60/EF, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten; hvis det er relevant, medtages disse forebyggende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i artikel 11 i nævnte direktiv; hvis det er relevant, sikrer medlemsstaterne, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer forebyggende foranstaltninger i overensstemmelse med direktiv 2000/60/EF
- b) definering og gennemførelse af afhjælpende foranstaltninger i indvindingsoplandene for indvindingssteder ud over de foranstaltninger, der planlægges eller træffes i henhold til artikel 11, stk. 3, litra d), i direktiv 2000/60/EF, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten; hvis det er relevant, medtages disse afhjælpende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i artikel 11 i nævnte direktiv; hvis det er relevant, sikrer medlemsstaterne, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med direktiv 2000/60/EF
- c) sikring af passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand, eller i begge dele, i indvindingsoplandene for indvindingssteder, eller i råvand, som kan udgøre en risiko for menneskers sundhed i forbindelse med vandforbrug eller medføre en uacceptabel forringelse af drikkevandskvaliteten, og som ikke er taget i betragtning i den udførte kontrol, jf. artikel 7 og 8 i direktiv 2000/60/EF; hvis det er relevant, medtages denne kontrol i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i artikel 8 i nævnte direktiv
- d) vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i direktiv 2000/60/EF og andre relevante zoner.

Medlemsstaterne sikrer, at virkningsfuldheden af de i dette stykke omhandlede foranstaltninger revideres med passende mellemrum.

5. Medlemsstaterne sikrer, at vandforsyninger og kompetente myndigheder har adgang til de oplysninger, som er omhandlet i stk. 2 og 3. I særdeleshed har relevante vandforsyninger adgang til de kontrolresultater, der er indhentet i henhold til stk. 2, første afsnit, litra c).

På grundlag af oplysningerne som omhandlet i stk. 2 og 3 kan medlemsstaterne:

- a) kræve, at vandforsyninger udfører supplerende kontrol eller behandling af bestemte parametre
- b) tillade vandforsyninger at reducere kontrolhyppigheden for en parameter eller at fjerne en parameter fra listen over parametre, der skal kontrolleres af vandforsyningen i henhold til artikel 13, stk. 2, litra a), uden at være forpligtet til at foretage en risikovurdering af forsyningssystemet, forudsat at:
 - i) parameteren ikke er en central parameter som defineret i bilag II, del B, punkt 1, og
 - ii) der ikke er nogen faktorer, som med rimelighed kan forudses at forringe kvaliteten af drikkevand.

6. Hvis en vandforsyning får tilladelse til at reducere kontrolhyppigheden for en parameter eller fjerne en parameter fra listen over parametre, der skal kontrolleres, jf. stk. 5, andet afsnit, litra b), sikrer medlemsstaterne, at en passende kontrol af disse parametre udføres, når risikovurderingen og risikostyringen af indvindingsoplandene for indvindingssteder revideres i henhold til artikel 7, stk. 4.

*Artikel 9***Risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet**

1. Medlemsstaterne sikrer, at vandforsyningen foretager risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet.
2. Medlemsstaterne sikrer, at risikovurderingen af forsyningssystemet:
 - a) tager højde for resultaterne af den udførte risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder, der gennemføres i overensstemmelse med artikel 8
 - b) indeholder en beskrivelse af forsyningssystemet fra indvindingsstedet, behandlingen, lagringen og distributionen af vand frem til forsyningsstedet, og
 - c) identificerer farer og farlige hændelser i forsyningssystemet og indeholder en vurdering af de risici, som de kan udgøre for menneskers sundhed gennem brug af drikkevand under hensyntagen til risici som følge af klimaændringer, lækager og utætte rør.
3. På grundlag af resultatet af den risikovurdering, der er foretaget i henhold til stk. 2, sikrer medlemsstaterne, at der træffes følgende foranstaltninger i risikostyringen:
 - a) definering og gennemførelse af kontrolforanstaltninger til forebyggelse og afhjælpning af de identificerede risici i forsyningssystemet, som kan bringe drikkevandskvaliteten i fare
 - b) definering og gennemførelse af kontrolforanstaltninger i forsyningssystemet ud over de foranstaltninger, som planlægges eller træffes i henhold til dette direktivs artikel 8, stk. 4, eller artikel 11, stk. 3, i direktiv 2000/60/EF til afhjælpning af risici fra indvindingsoplandene for indvindingssteder, som kan bringe drikkevandskvaliteten i fare
 - c) gennemførelse af et forsyningsspecifikt operationelt kontrolprogram, jf. artikel 13
 - d) sikring af, at effektiviteten af den anvendte desinfektion valideres i de tilfælde, hvor desinfektion er en del af fremstillingen eller distributionen af drikkevand, at eventuel forurening fra biprodukter fra desinfektionen holdes så lav som muligt, uden at det går ud over desinfektionen, at forurening fra behandlingskemikalier holdes så lav som muligt, og at stoffer, der forbliver i vandet, ikke bringer opfyldelsen af de generelle forpligtelser i artikel 4 i fare
 - e) verifikation af, at materialer, behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, og der benyttes i forsyningssystemet, overholder artikel 11 og 12.
4. På grundlag af resultatet af risikovurderingen af forsyningssystemet udført i henhold til stk. 2 skal medlemsstaterne:
 - a) tillade muligheden for at reducere kontrolhyppigheden for en parameter eller fjerne en parameter fra listen over parametre, der skal kontrolleres, undtagen for de centrale parametre fastsat i bilag II, del B, punkt 1, hvis den kompetente myndighed har fastslået, at dette ikke vil bringe drikkevandskvaliteten i fare:
 - i) på grundlag af forekomsten af en parameter i råvand, i overensstemmelse med risikovurderingen af indvindingsoplandene for indvindingssteder, jf. artikel 8, stk. 1 og 2
 - ii) når en parameter kun kan følge af brugen af en bestemt behandlingsteknik eller desinfektionsmetode, og den pågældende teknik eller metode ikke bruges af vandforsyningen, eller
 - iii) på grundlag af specifikationerne i bilag II, del C.
 - b) sikre, at listen over parametre, der skal kontrolleres i drikkevand i henhold til artikel 13, udvides, eller at kontrolhyppigheden øges:
 - i) på grundlag af forekomsten af en parameter i råvand i overensstemmelse med risikovurderingen af indvindingsoplandene for indvindingssteder, jf. artikel 8, stk. 1 og 2, eller
 - ii) på grundlag af specifikationerne i bilag II, del C.

5. Risikovurderingen af forsyningssystemet vedrører parametre opført i bilag I, del A, B og C, parametre fastsat i henhold til artikel 5, stk. 3, og stoffer eller forbindelser, der er opført på observationslisten etableret i medfør af artikel 13, stk. 8.

6. Medlemsstaterne kan undtage vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer, fra kravet om at foretage risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet, hvis den kompetente myndighed har fastslået, at en sådan undtagelse ikke vil bringe drikkevandskvaliteten i fare.

I tilfælde af sådan en undtagelse udfører de undtagne vandforsyninger regelmæssig kontrol i henhold til artikel 13.

Artikel 10

Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet

1. Medlemsstaterne sikrer, at der foretages en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet. Denne risikovurdering indeholder følgende elementer:

- a) en generel analyse af de potentielle risici, der er forbundet med forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer, og om disse potentielle risici påvirker vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand; denne generelle analyse indebærer ikke en analyse af individuelle ejendomme, og
- b) kontrollen af de parametre, der er opført i bilag I, del D, i ejendomme, hvor der er konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbindelse med den generelle analyse, der udføres i henhold til litra a).

Hvad angår *Legionella* eller bly kan medlemsstaterne beslutte at fokusere kontrollen, der er omhandlet i første afsnit, litra b), på prioriterede ejendomme.

2. Hvis medlemsstaterne på grundlag af den generelle analyse, der udføres i henhold til stk. 1, første afsnit, litra a), konkluderer, at forbrugernes fordelingsnet eller de relaterede produkter og materialer indebærer en risiko for menneskers sundhed, eller at den udførte kontrol, jf. stk. 1, første afsnit, litra b), godtgør, at de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del D, ikke opfyldes, sikrer medlemsstaterne, at der træffes passende foranstaltninger for at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del D.

Hvad angår *Legionella* skal disse foranstaltninger som minimum være rettet mod prioriterede ejendomme.

3. For at mindske risici i forbindelse med distribution til forbrugerne i alle forbrugernes fordelingsnet sikrer medlemsstaterne, at alle følgende foranstaltninger tages i betragtning, og at der træffes de foranstaltninger, der betragtes som relevante:

- a) at ejere af offentlige og private ejendomme tilskyndes til at udføre en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet
- b) at forbrugere og ejere af offentlige og private ejendomme underrettes om foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af kvalitetsstandarder for drikkevand på grund af forbrugernes fordelingsnet
- c) at forbrugere rådgives om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og om mulige foranstaltninger for at undgå, at nævnte risici genopstår
- d) at fremme uddannelse af blikkenslagere og andre fagfolk, der beskæftiger sig med forbrugernes fordelingsnet og installation af byggevarer og -materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

- e) at sikre, at der for så vidt angår *Legionella* indføres effektive kontrol- og styringsmæssige foranstaltninger, som er tilpasset risikoen, for at forebygge og imødegå eventuelle sygdomsudbrud, og
- f) at der for så vidt angår bly, hvis det er økonomisk og teknisk muligt, gennemføres foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet.

Artikel 11

Minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

1. Med henblik på artikel 4 sikrer medlemsstaterne, at materialer, der skal bruges i nye anlæg, eller i eksisterende anlæg i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, til indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, ikke:
 - a) direkte eller indirekte bringer beskyttelsen af menneskers sundhed i fare som fastsat i dette direktiv
 - b) påvirker vandets farve, lugt eller smag negativt
 - c) forøger den mikrobielle vækst
 - d) medfører afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet.
2. Med henblik på at sikre ensartet anvendelse af stk. 1 vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter med henblik på at fastsætte de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand på grundlag af principperne i bilag V. Ved disse gennemførelsesretsakter etableres:
 - a) senest den 12. januar 2024 fremgangsmåder for test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, der skal medtages på europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, herunder specifikke grænseværdier for afsmitning og videnskabelige forudsætninger, der er knyttet til stoffer eller materialer
 - b) senest den 12. januar 2025 på grundlag af lister, herunder udløbsdatoer, som er udarbejdet af ECHA, europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele for hver gruppe af materialer, nemlig organisk, cementbaseret, metallisk, emaljer og keramisk eller andet uorganisk materiale, der er godkendt til anvendelse ved fremstilling af materialer eller produkter i kontakt med drikkevand, herunder, hvor det er relevant, betingelserne for deres anvendelse og grænseværdier for afsmitning, som skal fastsættes på grundlag af de fremgangsmåder, der er vedtaget i henhold til dette afsnits litra a), og under hensyntagen til stk. 3 og 4
 - c) senest den 12. januar 2024 procedurer og metoder til test og accept af færdige materialer som anvendt i et produkt, der er lavet af materialer eller kombinationer af udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele på de europæiske positivlister, herunder:
 - i) identifikation af relevante stoffer og andre parametre, såsom turbiditet, aroma, lugt, farve, total organisk kulstof, uforudset afsmitning af stoffer og forøgelse af den mikrobielle vækst, der skal afprøves i afsmitningsvand
 - ii) testmetoder vedrørende påvirkningen af vandkvaliteten under hensyntagen til alle relevante europæiske standarder
 - iii) beståelses-/dumpekriterier for testresultaterne, som bl.a. tager højde for omregningsfaktorer for stoffers afsmitning til anslåede niveauer ved vandhanen, og betingelser for anvendelse eller brug, hvis det er relevant.

De gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i dette stykke, vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 22.

3. De første europæiske positivlister, der vedtages i henhold til stk. 2, første afsnit, litra b), skal bl.a. baseres på eksisterende nationale positivlister, andre eksisterende nationale bestemmelser og de risikovurderinger, der førte til udarbejdelsen af de pågældende nationale lister. Med henblik herpå underretter

medlemsstaterne ECHA om eksisterende nationale positivlister, andre bestemmelser og tilgængelige vurderingsdokumenter senest den 12. juli 2021.

Den europæiske positivliste over udgangsstoffer for organiske materialer tager hensyn til den liste, som Kommissionen har udarbejdet i henhold til artikel 5 i forordning (EF) nr. 1935/2004.

4. De europæiske positivlister skal indeholde de eneste udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, der er godkendt til anvendelse som omhandlet i stk. 2, første afsnit, litra b).

De europæiske positivlister skal indeholde udløbsdatoer, der er fastsat på grundlag af en henstilling fra ECHA. Udløbsdatoerne fastsættes navnlig på grundlag af stoffernes farlige egenskaber, kvaliteten af de underliggende risikovurderinger og i hvilket omfang disse risikovurderinger er ajourførte. De europæiske positivlister kan også omfatte overgangsbestemmelser.

På grundlag af udtalelser fra ECHA, jf. stk. 6, reviderer og ajourfører Kommissionen regelmæssigt, hvor det er nødvendigt, de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i stk. 2, første afsnit, litra b), i overensstemmelse med den seneste videnskabelige og teknologiske udvikling.

Den første revision skal være afsluttet senest 15 år efter vedtagelsen af den første europæiske positivliste.

Kommissionen sikrer, at alle relevante retsakter eller standardiseringsmandater, som den vedtager i henhold til anden EU-lovgivning, er i overensstemmelse med dette direktiv.

5. Med henblik på at opføre på eller fjerne udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele fra de europæiske positivlister indsender erhvervsdrivende eller relevante myndigheder ansøgninger til ECHA.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at supplere dette direktiv ved at fastlægge en procedure, herunder oplysningskrav, vedrørende ansøgningsprocessen. Proceduren sikrer, at ansøgningerne vedlægges risikovurderinger, og at de erhvervsdrivende eller relevante myndigheder leverer de nødvendige oplysninger for risikovurderingen i et bestemt format.

6. ECHA's Udvalg for Risikovurdering, der er nedsat i henhold til artikel 76, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 1907/2006, afgiver en udtalelse om alle ansøgninger indgivet i henhold til stk. 5 inden for en frist fastsat i de delegerede retsakter, jf. nævnte stykke. Yderligere proceduremæssige bestemmelser om ansøgningsprocessen og afgivelsen af udtalelser i ECHA's Udvalg for Risikovurdering kan også indgå i disse delegerede retsakter.

7. Medlemsstaterne overvejer, om produkter, som er godkendt i overensstemmelse med de specifikke minimumskrav til hygiejne i stk. 2, opfylder kravene i stk. 1.

Medlemsstaterne sikrer, at kun sådanne produkter i kontakt med drikkevand, der anvender færdige materialer, der er godkendt i henhold til dette direktiv, kan bringes i omsætning med henblik på dette direktiv.

Dette er ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater, navnlig når kvaliteten af specifikt lokalt råvand nødvendiggør det, vedtager strengere beskyttelsesforanstaltninger for anvendelsen af færdige materialer i specifikke eller behørigt begrundede tilfælde i overensstemmelse med artikel 193 i TEUF. Sådanne foranstaltningerne meddeles Kommissionen.

Forordning (EU) 2019/1020 finder anvendelse på produkter, der er omfattet af denne artikel.

8. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at supplere dette direktiv ved at fastlægge den relevante procedure for overensstemmelsesvurdering, der finder anvendelse

på produkter omfattet af nærværende artikel på grundlag af modulerne i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF³⁰). Ved fastlæggelsen af hvilken procedure for overensstemmelsesvurdering der skal anvendes, sikrer Kommissionen, at målene, jf. nærværende direktivs artikel 1, stk. 2, opfyldes, under hensyntagen til proportionalitetsprincippet. Med henblik herpå tager Kommissionen udgangspunkt i system 1+ for vurdering og kontrol af konstansen af ydeevnen, jf. bilag V til forordning (EU) nr. 305/2011, eller en i det store og hele ækvivalent procedure, medmindre dette ville være uforholdsmæssigt. De delegerede retsakter, der er omhandlet i dette stykke, skal også indeholde regler for udpegelse af organer til overensstemmelsesvurderinger, hvis sådanne er involveret i de respektive procedurer for overensstemmelsesvurderinger.

9. Indtil vedtagelsen af gennemførelsesretsakterne, jf. stk. 2, har de enkelte medlemsstater ret til at opretholde eller vedtage nationale foranstaltninger om specifikke minimumskrav til hygiejne for de materialer, der er omhandlet i stk. 1, forudsat at disse foranstaltninger overholder reglerne i TEUF.

10. Kommissionen anmoder en eller flere europæiske standardiseringsorganisationer om at udarbejde en europæisk standard for ensartet test og vurdering af produkter i kontakt med drikkevand i overensstemmelse med artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012³¹) med henblik på at fremme overensstemmelsen med nærværende artikel.

11. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at supplere dette direktiv ved at fastsætte harmoniserede specifikationer for en mærkning, der er synlig, letlæselig og ikke kan slettes, og som skal bruges til at angive, at produkter i kontakt med drikkevand er i overensstemmelse med nærværende artikel.

12. Senest den 12. januar 2032 skal Kommissionen på grundlag af erfaringerne med anvendelsen af forordning (EF) nr. 1935/2004 og (EU) nr. 305/2011 revidere funktionen af systemet, jf. denne artikel, og forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet, hvori det vurderes, om:

- a) menneskers sundhed for så vidt angår forhold omhandlet i denne artikel er beskyttet tilstrækkeligt i hele Unionen
- b) det indre marked for produkter i kontakt med drikkevand fungerer efter hensigten
- c) der er behov for yderligere lovgivningsforslag om forhold omfattet af denne artikel.

Artikel 12

Minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand

1. Med henblik på artikel 4 sikrer medlemsstaterne, at behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand ikke:

- a) direkte eller indirekte bringer beskyttelsen af menneskers sundhed i fare som fastsat i dette direktiv
- b) påvirker vandets farve, lugt eller smag negativt
- c) utilsigtet øger den mikrobielle vækst
- d) forurener vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål.

2. I forbindelse med national gennemførelse af denne artikels krav finder artikel 4, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

3. I henhold til denne artikels stk. 1, og uden at det berører forordning (EU) nr. 528/2012, og under anvendelse af relevante europæiske standarder for bestemte behandlingskemikalier eller filtermedier sikrer medlemsstaterne, at renheden af behandlingskemikalier og filtermedier vurderes, og at kvaliteten af sådanne behandlingskemikalier og filtermedier garanteres.

Artikel 13

Kontrol

1. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre regelmæssig kontrol af drikkevandskvaliteten i overensstemmelse med denne artikel og bilag II, del A og B, for at kontrollere, at det vand, der stilles til rådighed for forbrugerne, opfylder kravene i dette direktiv og navnlig de parameterverdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5. Prøver af drikkevand udtages, så de er repræsentative for dets kvalitet i løbet af hele året.
2. Til opfyldelse af forpligtelserne i stk. 1 opstilles passende kontrolprogrammer i overensstemmelse med bilag II, del A, for alt drikkevand. Kontrolprogrammerne skal være forsynings-specifikke, idet resultaterne af risikovurderingen af indvindingsoplandene for indvindingssteder og af forsyningsystemerne tages i betragtning, og skal omfatte følgende elementer:
 - a) kontrol af de parametre, der er opført i bilag I, del A, B og C, og af de parametre, der er fastsat i henhold til artikel 5, stk. 3, i henhold til bilag II samt, hvis der foretages en risikovurdering af forsyningsystemet, i henhold til artikel 9 og bilag II, del C, medmindre en medlemsstat afgør, at en af de parametre kan fjernes fra listen over parametre, der skal kontrolleres i medfør af artikel 8, stk. 5, andet afsnit, litra b), eller artikel 9, stk. 4, litra a)
 - b) kontrol af de parametre, der er opført i bilag I, del D, med henblik på risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, jf. artikel 10, stk. 1, litra b)
 - c) kontrol af stofferne og forbindelserne på observationslisten, jf. nærværende artikels stk. 8, femte afsnit
 - d) kontrol med henblik på identifikation af farer og farlige hændelser, jf. artikel 8, stk. 2, første afsnit, litra c)
 - e) operationel kontrol udført i henhold til bilag II, del A, punkt 3.
3. Prøveudtagningsstederne fastsættes af de kompetente myndigheder og skal være i overensstemmelse med de relevante krav i bilag II, del D.
4. Medlemsstaterne overholder de specifikationer for analyse af parametre, der er anført i bilag III i overensstemmelse med følgende principper:
 - a) der kan anvendes andre analysemetoder end de i bilag III, del A, anførte, såfremt det kan påvises, at de resultater, der opnås herved, er mindst lige så pålidelige som dem, der opnås ved de i bilag III, del A, angivne metoder, ved at meddele Kommissionen alle relevante oplysninger vedrørende disse metoder og deres ækvivalens
 - b) for så vidt angår parametrene i bilag III, del B, kan en hvilken som helst analysemetode anvendes, såfremt den opfylder kravene deri.
5. Medlemsstaterne sikrer, at der i hvert enkelt tilfælde foretages supplerende kontrol af stoffer og mikroorganismer, for hvilke der ikke er fastsat parameterverdier i overensstemmelse med artikel 5, hvis der er grund til at nære mistanke om, at de kan være til stede i mængder eller koncentrationer, der udgør en potentiel fare for menneskers sundhed.
6. Kommissionen vedtager senest den 12. januar 2024 delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at supplere dette direktiv ved at vedtage en metode til måling af mikroplast med henblik på at opføre dem på observationslisten omhandlet i nærværende artikels stk. 8, når betingelserne i nærværende stykke er opfyldt.

7. Kommissionen fastlægger senest den 12. januar 2024 tekniske retningslinjer vedrørende analysemetoder for kontrollen af per- og polyfluoralkylstoffer under parametrene »PFAS total« og »Sum af PFAS«, herunder detektionsgrænser, parameterverdier og prøveudtagningshyppighed.

8. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter for at oprette og ajourføre en observationsliste for stoffer eller forbindelser, der af sundhedsmæssige årsager har betydning for offentligheden eller det videnskabelige miljø (»observationslisten«), såsom lægemidler, hormonforstyrrende stoffer og mikroplast.

Stoffer og forbindelser tilføjes på observationslisten, når de sandsynligvis er til stede i drikkevand og kan udgøre en potentiel risiko for menneskers sundhed. Til dette formål baserer Kommissionen sig navnlig på WHO's videnskabelige forskning. Tilføjelsen af ethvert nyt stof eller enhver ny forbindelse begrundes behørigt i henhold til artikel 1 og 4.

Beta-estradiol og nonylphenol opføres på den første observationsliste i lyset af deres hormonforstyrrende egenskaber og den risiko, de indebærer for menneskers sundhed. Den første observationsliste skal oprettes senest den 12. januar 2022.

Observationslisten angiver en vejledende værdi for hvert stof eller hver forbindelse og om nødvendigt en mulig analysemetode, der ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger.

Medlemsstaterne fastlægger kontrolkrav med hensyn til den mulige tilstedeværelse af de stoffer eller forbindelser, der er opført på observationslisten, på relevante steder i forsyningskæden for drikkevand.

Med henblik herpå kan medlemsstaterne tage hensyn til de oplysninger, der indsamles i henhold til dette direktivs artikel 8, stk. 1, 2 og 3, og kan bruge de overvågningsdata, der er indsamlet i overensstemmelse med direktiv 2000/60/EF og 2008/105/EF eller anden relevant EU-lovgivning for at undgå, at kontrolkravene overlapper.

Kontrolresultaterne medtages i datasættene, der etableres i henhold til artikel 18, stk. 1, litra b), sammen med resultater fra kontroller gennemført i henhold til artikel 8, stk. 2, første afsnit, litra c).

Når et stof eller en forbindelse på observationslisten påvises i henhold til artikel 8, stk. 2, eller i dette stykkes femte afsnit i koncentrationer, der overstiger de vejledende værdier, der er fastsat i observationslisten, sikrer medlemsstaterne, at de følgende foranstaltninger tages i betragtning, og at der træffes de foranstaltninger, der betragtes som relevante:

- a) forebyggende foranstaltninger, afhjælpende foranstaltninger eller passende kontrol i indvindingsoplandene for indvindingsstederne eller i råvand, jf. artikel 8, stk. 4, første afsnit, litra a), b) og c)
- b) krav om, at vandforsyninger kontrollerer disse stoffer eller forbindelser i henhold til artikel 8, stk. 5, andet afsnit, litra a)
- c) krav om, at vandforsyninger kontrollerer, om behandlingen er tilstrækkelig til at nå de vejledende værdier, og optimerer behandlingen, hvis det er nødvendigt, og
- d) udbedrende foranstaltninger i henhold til artikel 14, stk. 6, hvis medlemsstaterne finder det nødvendigt at beskytte menneskers sundhed.

De gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i dette stykke, vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 22.

Artikel 14

Udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen

1. Medlemsstaterne sikrer, at der ved ethvert tilfælde af manglende overholdelse af de parameterverdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, straks foretages en undersøgelse med henblik på at påvise årsagen hertil.

2. Overholder drikkevandet på trods af de foranstaltninger, der er truffet for at opfylde forpligtelserne i henhold til artikel 4, stk. 1, ikke de parameterverdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, og uden at det berører artikel 6, stk. 2, sikrer den pågældende medlemsstat, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af kvaliteten af dette vand, og den prioriterer sin håndhævelse, idet den bl.a. tager hensyn til, i hvilken udstrækning den pågældende parameterværdi er overskredet, og den hermed forbundne potentielle fare for menneskers sundhed.

I tilfælde af manglende overholdelse af de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del D, skal de udbedrende foranstaltninger omfatte de foranstaltninger, som er fastsat i artikel 10, stk. 3.

3. Uanset om parameterværdierne er overholdt, sikrer medlemsstaterne, at enhver drikkevandsforsyning, der indebærer en potentiel fare for menneskers sundhed, forbydes, eller at brugen af sådant vand begrænses, og at der træffes andre udbedrende foranstaltninger, som er nødvendige for at beskytte menneskers sundhed.

Medlemsstaterne skal betragte en manglende overholdelse af minimumskravene til de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del A og B, som en potentiel fare for menneskers sundhed, medmindre den kompetente myndighed vurderer, at overskridelsen af parameterværdien er ubetydelig.

4. I de tilfælde, der beskrives i stk. 2 og 3, hvor den manglende overholdelse af parameterværdierne betragtes som en potentiel fare for menneskers sundhed, skal medlemsstaterne hurtigst muligt træffe alle følgende foranstaltninger:

- a) underrette alle berørte forbrugere om den potentielle fare for menneskers sundhed og årsagen til denne, om overskridelser af en parameterværdi og om de trufne udbedrende foranstaltninger, herunder forbud eller begrænsning af brug eller andre foranstaltninger
- b) give og jævnligt ajourføre nødvendig rådgivning til kunder om betingelser for forbrug og brug af vand, idet der navnlig tages hensyn til befolkningsgrupper med øgede vandrelaterede sundhedsrisici, og
- c) oplyse kunderne, når det er fastslået, at der ikke længere er en potentiel fare for menneskers sundhed, og oplyse dem om, at den normale tjeneste er genoprettet.

5. De kompetente myndigheder eller andre relevante organer afgør, hvilke foranstaltninger der skal træffes i henhold til stk. 3, idet de også tager hensyn til risiciene for menneskers sundhed ved at afbryde drikkevandsforsyningen eller begrænse brugen af drikkevand.

6. I tilfælde af manglende overholdelse af parameterværdierne eller specifikationerne i bilag I, del C, undersøger den enkelte medlemsstat, om denne manglende overholdelse udgør en risiko for menneskers sundhed. Den træffer udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af kvaliteten af drikkevand, hvis dette er nødvendigt af hensyn til beskyttelsen af menneskers sundhed.

Artikel 15

Dispensationer

1. I behørigt begrundede tilfælde kan medlemsstaterne dispensere fra de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del B, eller som er fastsat i henhold til artikel 5, stk. 3, inden for en maksimal værdi, som de fastlægger, såfremt sådanne dispensationer ikke indebærer en potentiel fare for menneskers sundhed, og

såfremt drikkevandsforsyningen i det pågældende område ikke kan opretholdes på nogen anden rimelig måde. Sådanne dispensationer er begrænset til følgende:

- a) et nyt indvindingsopland til indvinding af drikkevand
- b) en ny forureningskilde, der påvises i indvindingsoplandet til indvinding af drikkevand, eller nyligt eftersøgte eller påviste parametre, eller
- c) en uforudset og ekstraordinær situation i et eksisterende indvindingsopland til indvinding af drikkevand, som kan føre til midlertidige begrænsede overskridelser af parameterverdierne.

Varigheden af de i første afsnit omhandlede dispensationer begrænses til så kort en periode som muligt og må ikke overstige tre år. Medlemsstaterne foretager inden udløbet af dispensationsperioden en revision for at fastslå, om der er gjort tilstrækkelige fremskridt.

Under særlige omstændigheder kan en medlemsstat give en anden dispensation for så vidt angår første afsnit, litra a) og b). Hvis en medlemsstat ønsker at give endnu en dispensation, sender den revisionens resultater samt en begrundelse for sin beslutning om den anden dispensation til Kommissionen. Varigheden af denne anden dispensation må ikke overstige tre år.

2. I forbindelse med dispensationer, der er givet i medfør af stk. 1, angives følgende:

- a) årsagen til dispensationen
- b) den pågældende parameter, tidligere relevante kontrolresultater og den højeste tilladte parameterværdi i henhold til dispensationen
- c) det geografiske område, mængden af vand, der leveres pr. dag, den berørte befolkning, og om der er nogen relevant leder af en fødevarevirksomhed, der påvirkes
- d) et passende kontrolprogram, om nødvendigt med øget kontrolhyppighed
- e) et sammendrag af planen for de nødvendige udbedrende foranstaltninger, herunder en tidsplan for arbejdet og et skøn over omkostningerne og bestemmelserne om revision, og
- f) varigheden af dispensationen.

3. Finder de kompetente myndigheder, at overskridelsen af parameterværdien er ubetydelig, og at udbedrende foranstaltninger truffet i henhold til artikel 14, stk. 2, kan afhjælpe problemet inden for højst 30 dage, behøver oplysningerne i nærværende artikels stk. 2 ikke blive angivet i dispensationen.

I så fald skal de kompetente myndigheder eller andre relevante organer i dispensationen kun fastsætte den højeste tilladte værdi for den pågældende parameter og tidsfristen for afhjælpning af problemet.

4. Hvis den samme parameterværdi for en given forsyning af vand i løbet af de foregående 12 måneder er blevet overskredet i mere end 30 dage sammenlagt, kan stk. 3 ikke længere anvendes.

5. Medlemsstater, som giver en dispensation, der er hjemlet i denne artikel, sikrer, at den befolkning, der berøres af dispensationen, straks informeres på passende vis om nævnte dispensation og om betingelserne i forbindelse hermed. Derudover sikrer medlemsstaterne om nødvendigt, at befolkningsgrupper, for hvilke dispensationen kan indebære en særlig risiko, vejledes.

De i første afsnit omtalte forpligtelser gælder ikke for de i stk. 3 omhandlede forhold, medmindre de kompetente myndigheder bestemmer andet.

6. Denne artikel gælder ikke for drikkevand, der aftappes i flasker eller anden emballage.

Artikel 16

Adgang til drikkevand

1. Uden at det berører artikel 9 i direktiv 2000/60/EF samt nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, skal medlemsstaterne under hensyntagen til de lokale, regionale og kulturelle perspektiver og forhold for vanddistribution træffe de nødvendige foranstaltninger til at forbedre eller opretholde adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, som defineret af medlemsstaterne.

Med henblik herpå skal medlemsstater:

- a) identificere mennesker uden adgang eller med begrænset adgang til drikkevand, herunder sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og årsager til den manglende adgang
- b) vurdere mulighederne for at forbedre sådanne menneskers adgang
- c) oplyse sådanne mennesker om mulighederne for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand, og
- d) træffe de foranstaltninger, de finder nødvendige og passende for at sikre, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.

2. For at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen sikrer medlemsstaterne etablering i det offentlige rum af udstyr til indendørs og udendørs brug, hvor det er teknisk muligt, på en måde, der står i et rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold såsom klima og geografi.

Medlemsstaterne kan også træffe følgende foranstaltninger for at fremme brug af drikkevand fra vandhanen:

- a) øge kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs eller indendørs
- b) iværksætte informationskampagner om kvaliteten af sådant vand
- c) tilskynde til, at sådant vand stilles til rådighed i offentlige forvaltninger og offentlige bygninger
- d) tilskynde til, at sådant vand stilles til rådighed uden beregning eller mod et lavt servicegebyr til kunder i restauranter, kantiner og i forbindelse med catering.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den nødvendige bistand, som defineret af medlemsstaterne, til de kompetente myndigheder fremmes for at gennemføre de i denne artikel omhandlede foranstaltninger.

Artikel 17

Oplysninger til offentligheden

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilstrækkelige og ajourførte oplysninger om drikkevandskvaliteten står til rådighed i overensstemmelse med bilag IV under overholdelse af gældende databeskyttelsesregler.

2. Medlemsstaterne sikrer, at alle personer, der leveres drikkevand til, regelmæssigt og mindst én gang om året og uden at skulle anmode herom på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer, modtager:

- a) oplysninger om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametrene
- b) prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter
- c) husstandens forbrug som minimum for hvert år eller pr. faktureringsperiode, sammen med udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen
- d) sammenligninger af husstandens årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug, når det er muligt, jf. litra c)
- e) et link til det websted, der indeholder de i bilag IV fastsatte oplysninger.

3. Stk. 1 og 2 berører ikke anvendelsen af direktiv 2003/4/EF og 2007/2/EF.

Artikel 18

Oplysninger om overvågning af gennemførelsen

1. Uden at det berører direktiv 2003/4/EF og 2007/2/EF skal medlemsstaterne med bistand fra EEA:
 - a) senest den 12. januar 2029 etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om foranstaltninger, der er truffet for at forbedre adgangen til og fremme brugen af drikkevand, jf. artikel 16, og om andelen af deres befolkning, som har adgang til drikkevand; dette omfatter ikke vand aftappet på flasker eller i anden emballage
 - b) senest den 12. juli 2027 etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om risikovurderingen og risikostyringen af indvindingsoplandene for indvindingssteder, der foretages i henhold til artikel 8, og senest den 12. januar 2029 etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, der foretages i henhold til artikel 10, herunder med følgende elementer:
 - i) oplysninger om indvindingsoplandene for indvindingssteder, jf. artikel 8, stk. 2, første afsnit, litra a)
 - ii) resultaterne af de kontroller, der er gennemført i henhold til artikel 8, stk. 2, første afsnit, litra c), og artikel 10, stk. 1, første afsnit, litra b), og
 - iii) kortfattede oplysninger om foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 8, stk. 4, og artikel 10, stk. 2 og 3, herunder oplysninger om typen af foranstaltninger, der er truffet, og de fremskridt, der er gjort, jf. artikel 10, stk. 3, litra f)
 - c) etablere og efterfølgende hvert år ajourføre et datasæt indeholdende kontrolresultater i tilfælde af overskridelser af de parameterværdier, som er fastsat i bilag I, del A og B, og som er indsamlet i henhold til artikel 9 og 13, samt oplysninger om de udbedrende foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 14
 - d) etablere og efterfølgende hvert år ajourføre et datasæt indeholdende oplysninger om drikkevandsrelaterede hændelser, som, uanset om parameterværdierne har været overholdt, har medført en potentiel risiko for menneskers sundhed, og som varede mere end 10 på hinanden følgende dage og berørte mindst 1 000 personer, tillige med årsagerne til disse hændelser og de udbedrende foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 14, og
 - e) etablere og efterfølgende hvert år ajourføre et datasæt indeholdende oplysninger om alle dispensationer givet i henhold til artikel 15, stk. 1, herunder oplysningerne fastsat i artikel 15, stk. 2.

Der skal om muligt benyttes geodatatjenester som defineret i artikel 3, nr. 4), i direktiv 2007/2/EF til at fremlægge datasættene som omhandlet i første afsnit.

2. Medlemsstaterne sikrer, at Kommissionen, EEA og Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme har adgang til de i stk. 1 omhandlede datasæt.

3. EEA skal regelmæssigt eller efter en anmodning fra Kommissionen offentliggøre og ajourføre en EU-dækkende oversigt på grundlag af data indsamlet fra medlemsstaterne.

Den EU-dækkende oversigt skal omfatte indikatorer for output, resultater og virkningen af dette direktiv, EU-dækkende oversigtskort og medlemsstaternes oversigtsrapporter, når dette er relevant.

4. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der præciserer formatet af og metoden til at fremlægge de oplysninger, der skal afgives i henhold til stk. 1 og 3, herunder udførlige krav angående indikatorer, EU-dækkende oversigtskort og medlemsstaternes oversigtsrapporter som omhandlet i stk. 3. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 22.

5. Medlemsstaterne kan dispensere fra denne artikel af enhver af de grunde, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, i direktiv 2007/2/EF.

Artikel 19

Evaluering

1. Senest den 12. januar 2035 foretager Kommissionen en evaluering af dette direktiv. Evalueringen skal bl.a. baseres på følgende elementer:

- a) de opnåede erfaringer ved gennemførelsen af dette direktiv
- b) medlemsstaternes datasæt, der er etableret i medfør af artikel 18, stk. 1, og de EU-dækkende oversigter udarbejdet af EEA i medfør af artikel 18, stk. 3
- c) relevante videnskabelige, analytiske og epidemiologiske data
- d) WHO's anbefalinger, når sådanne foreligger.

2. Kommissionen skal i forbindelse med evalueringen være særlig opmærksom på følgende aspekter:

- a) den risikobaserede tilgang, der er fastsat i artikel 7
- b) bestemmelser vedrørende adgang til drikkevand, der er fastsat i artikel 16
- c) bestemmelser om de oplysninger, der gives til offentligheden i henhold til artikel 17 og bilag IV.

3. Kommissionen forelægger senest den 12. januar 2029, og derefter når det er hensigtsmæssigt, Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om den potentielle fare for drikkevandskilder som følge af mikroplast, lægemidler og, hvis det er relevant, andre forurenende stoffer, der begynder at give anledning til bekymring, samt om de relevante forbundne mulige sundhedsrisici.

Artikel 20

Revision og ændring af bilagene

1. Mindst hvert femte år tager Kommissionen bilag I og II op til revision på baggrund af den videnskabelige og tekniske udvikling samt af medlemsstaternes risikobaserede tilgang til vandsikkerhed, der er indeholdt i de datasæt, som er etableret i henhold til artikel 18, og fremsætter, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag om ændring af dette direktiv.

2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at ændre bilag III, når det er nødvendigt for at tilpasse det til den videnskabelige og tekniske udvikling.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at ændre parameterværdien for bisphenol A i bilag I, del B, når det er nødvendigt for at tilpasse den til den videnskabelige og tekniske udvikling, i det væsentlige på grundlag af den igangværende evaluering foretaget af EFSA.

Artikel 21

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 4, stk. 3, artikel 11, stk. 5, 8 og 11, artikel 13, stk. 6, og artikel 20, stk. 2, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 12. januar 2021. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 4, stk. 3, artikel 11, stk. 5, 8 og 11, artikel 13, stk. 6, og artikel 20, stk. 2, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 3, artikel 11, stk. 5, 8 og 11, artikel 13, stk. 6, og artikel 20, stk. 2, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 22

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

Artikel 23

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale regler, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest den 12. januar 2023 Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger, og underretter den om alle senere ændringer, der berører dem.

Artikel 24

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1-18 og 23 og bilag I-V senest den 12. januar 2023. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 25

Overgangsperiode

1. Senest den 12. januar 2026 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at drikkevand overholder de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del B, for bisphenol A, chlorat, chlorit, halogenerede eddikesyrer, microcystin-LR, PFAS total, sum af PFAS og uran.

2. Indtil den 12. januar 2026 er vandforsyningerne ikke forpligtet til at kontrollere drikkevand i henhold til artikel 13 for de parametre, der er anført i nærværende artikels stk. 1.

Artikel 26

Ophævelse

1. Direktiv 98/83/EF, som ændret ved de retsakter, der er nævnt i bilag VI, del A, ophæves med virkning fra den 13. januar 2023, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag VI, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag VII.

2. Dispensationer, som medlemsstaterne har givet i medfør af artikel 9, stk. 1, i direktiv 98/83/EF, og som stadig gælder den 12. januar 2023, skal fortsat finde anvendelse, indtil de udløber. De kan kun fornys i henhold til nærværende direktivs artikel 15, hvis der endnu ikke er blevet givet en anden dispensation. Retten til at bede Kommissionen om en tredje dispensation, jf. artikel 9, stk. 2, i direktiv 98/83/EF finder fortsat anvendelse for givne anden dispensationer, som stadig gælder den 12. januar 2021.

Artikel 27

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 28

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. december 2020.

På Europa-Parlamentets vegne

D. M. SASSOLI

Formand

På Rådets vegne

M. ROTH

Formand

BILAG I

MINDSTEKRAV TIL PARAMETERVÆRDIER, DER BENYTTES TIL AT VURDERE KVALITETEN AF DRIKKEVAND

Del A

Mikrobiologiske parametre

Parameter	Parameter værdi	Enhed	Bemærkninger
Intestinale enterokokker	0	antal/100 ml	For vand aftappet på flasker eller i anden emballage er enheden antal/250 ml.
<i>Escherichia coli</i> (<i>E. coli</i>)	0	antal/100 ml	For vand aftappet på flasker eller i anden emballage er enheden antal/250 ml.

Del B

Kemiske parametre

Parameter	Parameter værdi	Enhed	Bemærkninger
Acrylamid	0,10	µg/l	Parameter værdien på 0,10 µg/l henviser til restkoncentrationen af monomer i vandet beregnet efter specifikationerne for den maksimale afsmitning fra den tilsvarende polymer i kontakt med vandet.
Antimon	10	µg/l	
Arsen	10	µg/l	
Benzen	1,0	µg/l	
Benzo(a)pyren	0,010	µg/l	
Bisphenol A	2,5	µg/l	
Bor	1,5	mg/l	En parameter værdi på 2,4 mg/l anvendes, når afsaltet vand er den fremherskende vandkilde i det pågældende forsyningssystem eller i områder, hvor de geologiske forhold kan føre til et højt niveau af bor i grundvand.
Bromat	10	µg/l	

Cadmium	5,0	µg/l	
Chlorat	0,25	mg/l	En parameterværdi på 0,70 mg/l anvendes, hvor der bruges en desinfektionsmetode, der genererer chlorat, navnlig klordioxid, til desinfektion af drikkevand. Medlemsstaterne tilstræber en lavere værdi, når det er muligt, uden at desinfektionen påvirkes heraf. Denne parameter skal kun måles ved anvendelse af sådanne desinfektionsmetoder.
Chlorit	0,25	mg/l	En parameterværdi på 0,70 mg/l anvendes, hvor der bruges en desinfektionsmetode, der genererer chlorit, navnlig klordioxid, til desinfektion af drikkevand. Medlemsstaterne tilstræber en lavere værdi, når det er muligt, uden at desinfektionen påvirkes heraf. Denne parameter skal kun måles ved anvendelse af sådanne desinfektionsmetoder.
Chrom	25	µg/l	Parameterværdien på 25 µg/l skal overholdes senest den 12. januar 2036. Parameterværdien for chrom indtil denne frist er 50 µg/l.
Kobber	2,0	mg/l	
Cyanid	50	µg/l	
1,2-dichlorethan	3,0	µg/l	
Epichlorhydrin	0,10	µg/l	Parameterværdien på 0,10 µg/l henviser til restkoncentrationen af monomer i vandet beregnet efter specifikationerne for den maksimale afsmitning fra den tilsvarende polymer i kontakt med vandet.
Fluorid	1,5	mg/l	
Halogenerede eddikesyrer (HAA'er)	60	µg/l	Denne parameter skal kun måles, når der anvendes desinfektionsmetoder, som kan generere HAA'er, til desinfektion af drikkevand. Det er summen af de følgende fem repræsentative stoffer: monochlor-, dichlor- og trichlorethansyre, og mono- og dibromethansyre.
Bly	5	µg/l	Parameterværdien på 5 µg/l skal overholdes senest den 12. januar 2036. Parameterværdien for bly indtil denne dato er 10 µg/l.
			Efter denne dato skal parameterværdien på 5 µg/l som minimum overholdes ved forsyningsstedet til forbrugernes fordelingsnet. Med henblik på artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra b), anvendes parameterværdien 5 µg/l ved vandhænder.
Kviksølv	1,0	µg/l	

Microcystin-LR	1,0	µg/l	Denne parameter måles kun i tilfælde af mulig opblomstring i kildevand (øget cyanobakteriel celledæthed eller opblomstringspotentiale).
Nikkel	20	µg/l	
Nitrat	50	mg/l	Medlemsstaterne sikrer, at $[\text{nitrat}]/50 + [\text{nitrit}]/3 \leq 1$, idet de skarpe parenteser står for koncentrationer i mg/l for nitrat (NO ₃) og for nitrit (NO ₂), overholdes, og at parameterværdien 0,10 mg/l for nitrit overholdes ved afgang fra vandværk.
Nitrit	0,50	mg/l	Medlemsstaterne sikrer, at $[\text{nitrat}]/50 + [\text{nitrit}]/3 \leq 1$, idet de skarpe parenteser står for koncentrationer i mg/l for nitrat (NO ₃) og for nitrit (NO ₂), overholdes, og at parameterværdien 0,10 mg/l for nitrit overholdes ved afgang fra vandværk.
Pesticider	0,10	µg/l	Ved »pesticider« forstår: — organiske insekticider — organiske herbicider — organiske fungicider — organiske nematocider — organiske acaricider — organiske algicider — organiske rodenticider — organiske slimicider — lignende produkter (bl.a. vækstregulatorer) og deres metabolitter, jf. definitionen i artikel 3, nr. 32), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009¹⁾, som anses for relevante for drikkevand. En pesticidmetabolit anses for relevant for drikkevand, hvis der er grund til at formode, at den har iboende egenskaber, der svarer til moderstoffet for så vidt angår dens pesticidaktivitet på målorganismen, eller at den enten selv eller dens omdannelsesprodukter indebærer en sundhedsrisiko for forbrugere.
			Parameterværdien på 0,10 µg/l gælder for hvert enkelt pesticid.

			Parameterværdien for aldrin, dieldrin, heptachlor og heptachlorepoxyd er 0,030 µg/l. Medlemsstaterne fastsætter en vejledende værdi for at styre forekomsten af ikkerekvante metabolitter af pesticider i drikkevand. Det er kun nødvendigt at kontrollere pesticider, der med en vis sandsynlighed kan være til stede i den givne forsyning af vand. Baseret på de data, som medlemsstaterne har indberettet, kan Kommissionen oprette en database over pesticider og deres relevante metabolitter under hensyntagen til deres mulige forekomst i drikkevand.
Pesticider i alt	0,50	µg/l	»Pesticider i alt« er lig med summen af alle individuelle pesticider, jf. definitionen i den foregående række, som påvises og kvantificeres under kontrolproceduren.
PFAS total	0,50	µg/l	Ved »PFAS total« forstås totaliteten af per- og polyfluoralkylstoffer. Denne parameterværdi finder først anvendelse, når de tekniske retningslinjer for kontrol med denne parameter er udviklet i henhold til artikel 13, stk. 7. Medlemsstaterne kan derefter beslutte at anvende enten en af eller begge parametrene »PFAS total« eller »Sum af PFAS«.
Sum af PFAS	0,10	µg/l	Ved »Sum af PFAS« forstås summen af per- og polyfluoralkylstoffer, der anses for at være problematiske i forhold til drikkevand, der er opført i bilag III, del B, punkt 3. »Sum af PFAS« er en delmængde af »PFAS total«, der indeholder en perfluoralkylgruppe med tre eller flere kulstofatomer (dvs. $-C_nF_{2n-}$, $n \geq 3$) eller en perfluoroalkylætergruppe med to eller flere kulstofatomer (dvs. $-C_nF_{2n}OC_mF_{2m-}$, n og $m \geq 1$).
Polycykliske aromatiske kulbrinter	0,10	µg/l	Summen af koncentrationerne af følgende angivne forbindelser: benz(b)fluoranthren, benz(k)fluoranthren, benz(ghi)perylene og indeno(1,2,3-cd)pyren.
Selen	20	µg/l	En parameterværdi på 30 µg/l anvendes for områder, hvor de geologiske forhold kan føre til høje niveauer af selen i grundvandet.
Tetrachlorethen og Trichlorethen	10	µg/l	Summen af koncentrationerne af disse to parametre.
Trihalomethaner i alt	100	µg/l	Medlemsstaterne tilstræber en lavere parameterværdi, når det er muligt, uden at desinfektion påvirkes heraf.

			Det er summen af koncentrationerne af følgende angivne forbindelser: chloroform, bromoform, dibromchlormethan og bromdichlormethan.
Uran	30	µg/l	
Vinylchlorid	0,50	µg/l	Parameterværdien på 0,50 µg/l henviser til restkoncentrationen af monomer i vandet beregnet efter specifikationerne for den maksimale afsmitning fra den tilsvarende polymer i kontakt med vandet.

¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF (EUT L 309 af 24.11.2009, s. 1).

Del C

Indikatorparametre

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
Aluminium	200	µg/l	
Ammonium	0,50	mg/l	
Chlorid	250	mg/l	Vandet må ikke være korrosivt.
<i>Clostridium perfringens</i> (herunder sporer)	0	antal/100 ml	Denne parameter måles, hvis risikovurderingen indikerer, at det er hensigtsmæssigt at gøre det.
Farve	Acceptabel for forbrugere og ingen unormal ændring		
Ledningsevne	2 500	µS cm ⁻¹ ved 20 °C	Vandet må ikke være aggressivt.
Hydrogenionkoncentration	≥ 6,5 og ≤ 9,5	pH-enhed	Vandet må ikke være aggressivt. For ikkekulsyreholdigt vand aftappet på flasker eller i anden emballage kan mindsteværdien nedsættes til 4,5 pH-enheder. For vand aftappet på flasker eller i anden emballage med et naturligt indhold af eller tilsat kulsyre kan minimumsværdien være lavere.
Jern	200	µg/l	
Mangan	50	µg/l	
Lugt	Acceptabel for forbrugere og ingen unormal ændring		
Iltforbrug	5,0	mg/l O ₂	Denne parameter skal ikke måles, såfremt parameteren TOC analyseres.
Sulfat	250	mg/l	Vandet må ikke være korrosivt.
Natrium	200	mg/l	
Smag	Acceptabel for forbrugere og ingen unormal ændring		

Kimtal ved 22 °C	Ingen unormal ændring		
Coliforme bakterier	0	antal/100 ml	For vand aftappet på flasker eller i anden emballage er enheden antal/250 ml.
Total organisk kulstof (TOC)	Ingen unormal ændring		Denne parameter skal ikke måles for forsyninger på under 10 000 m ³ om dagen.
Turbiditet	Acceptabel for forbrugerne og ingen unormal ændring		
Vandet må ikke være aggressivt eller korrosivt. Dette gælder navnlig vand, der behandles (deminerisering, blødgøring, membranbehandling, omvendt osmose osv.).			
Hvis drikkevand stammer fra en behandling, som i betydelig grad demineraliserer eller blødgør vandet, kan calcium- og magnesiumsalte tilsættes for at genoprette vandets tilstand for at mindske eventuelle mulige negative virkninger for sundheden samt for at mindske vandets korrosivitet og aggressivitet og for at forbedre smagen. Minimumskoncentrationer af calcium og magnesium eller de samlede opløste faste stoffer i blødgjort eller demineraliseret vand kan fastsættes under hensyntagen til egenskaberne af det vand, som indgår i disse processer.			

Del D

Parametre af relevans for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
<i>Legionella</i>	< 1 000	CFU/l	Denne parameterværdi fastsættes med henblik på artikel 10 og 14. Det kan overvejes, at træffe de foranstaltninger, der er fastsat i henhold til disse artikler, selv når parameterværdien ikke er overskredet, f.eks. i tilfælde af infektioner og udbrud. I sådanne tilfælde bør kilden til infektionen bekræftes, og arten af <i>Legionella</i> bør identificeres.
Bly	10	µg/l	Denne parameterværdi fastsættes med henblik på artikel 10 og 14. Medlemsstaterne bør gøre deres yderste for at nå den lavere værdi på 5 µg/l senest den 12. januar 2036.

BILAG II

KONTROL

Del A

Generelle mål og kontrolprogrammer for drikkevand

1. Kontrolprogrammer, der opstilles i henhold til artikel 13, stk. 2, for drikkevand, skal:
 - a) efterprøve, om foranstaltningerne til begrænsning af risiciene for menneskers sundhed i hele vandforsyningskædens længde, fra indvindingsoplandet gennem behandling og lagring og til distribution, fungerer effektivt, og at drikkevandet på det sted, hvor kravene skal overholdes, er sundt og rent

- b) tilvejebringe oplysninger om kvaliteten af drikkevand for at påvise, at forpligtelserne fastsat i artikel 4 og parameterværdierne fastsat i overensstemmelse med artikel 5 overholdes
- c) identificere de mest hensigtsmæssige midler til at afbøde risikoen for menneskers sundhed.

2. Kontrolprogrammer, som er opstillet i henhold til artikel 13, stk. 2, skal omfatte et eller en kombination af følgende:

- a) indsamling og analyse af individuelle vandprøver
- b) målinger registreret som led i en kontinuerlig kontrolproces.

Herudover kan kontrolprogrammerne bestå af:

- a) inspektion af fortegnelser over udstyrs funktion og vedligeholdelsesstatus
- b) inspektion af indvindingsområdet og af infrastrukturen til behandling, lagring og distribution, uden at det berører kontrolkrav, der følger af artikel 8, stk. 2, første afsnit, litra c), og artikel 10, stk. 1, første afsnit, litra b).

3. Kontrolprogrammer skal også omfatte et operationelt kontrolprogram, der hurtigt skaber indsigt i problemer vedrørende den driftstekniske funktion og vandkvaliteten, og der åbner mulighed for hurtige, forhåndsplanlagte afhjælpende foranstaltninger. Sådanne operationelle kontrolprogrammer skal være specifikke for hver enkelt forsyningskæde, tage resultaterne af identifikationen af farer og farlige hændelser og risikovurderingen af forsyningsystemet i betragtning, og de skal tilsigte at bekræfte effekten af alle kontrolforanstaltninger i relation til indvinding, behandling, distribution og oplagring.

Det operationelle kontrolprogram skal omfatte kontrol af parameteren »turbiditet« hos vandforsyningen for regelmæssigt at føre kontrol med, at filtreringsprocesser effektivt sikrer fysisk fjernelse i overensstemmelse med de referenceværdier og hyppigheder, som er angivet i nedenstående tabel (gælder ikke for grundvandskilder, hvis turbiditet er forårsaget af jern og mangan):

Driftsparameter	Referenceværdi
Turbiditet	0,3 NTU i 95 % af prøverne og ingen må overskride 1 NTU
Distribueret eller fremstillet vandmængde (m ³) pr. dag inden for et forsyningsområde	Mindste hyppighed for prøveudtagning og analyse
≤ 1 000	Ugentligt
> 1 000 til ≤ 10 000	Dagligt
> 10 000	Løbende

Det operationelle kontrolprogram skal også omfatte kontrol af følgende parametre i råvand for at kontrollere effektiviteten af behandlingsprocesser mod mikrobiologiske risici:

Driftsparameter	Referenceværdi	Enhed	Bemærkninger
Somatiske colifager	50 (for råvand)	Plaquadnende enheder (PfU)/100 ml	Denne parameter måles, hvis risikovurderingen indikerer, at det er hensigtsmæssigt at gøre det. Hvis koncentrationen i råvand overstiger > 50 PfU/100 ml, bør det analyseres efter hvert led i behandlingsprocessen for at bestemme de eksisterende barrierers log reduktion og for at vurdere, om risikoen for gennemtrængning af patogene virus er tilstrækkeligt under kontrol.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kontrolprogrammer løbende tages op til fornyet vurdering og opdateres eller bekræftes mindst hvert sjette år.

Del B

Parametre og prøveudtagningshyppigheder

1. Liste over parametre

Gruppe A

Følgende parametre (Gruppe A) kontrolleres i overensstemmelse med de kontrolhyppigheder, der er anført i punkt 2, tabel 1.

- Escherichia coli* (*E. coli*), intestinale enterokokker, koliforme bakterier, kimtal ved 22 °C, farve, turbiditet, smag, lugt, pH og ledningsevne
- andre parametre, der er udpeget som relevante i kontrolprogrammet, jf. artikel 5, stk. 3, og, hvis det er relevant, ifølge en risikovurdering af forsyningssystemet, jf. artikel 9 og dette bilags del C.

Under bestemte omstændigheder tilføjes følgende parametre til Gruppe A-parametrene:

- ammonium og nitrit, hvis der anvendes chloraminering
- aluminium og jern, hvis de bruges som behandlingskemikalier af vand.

Escherichia coli (*E. coli*) og intestinale enterokokker betragtes som »centrale parametre« og deres kontrolhyppighed gøres ikke til genstand for en begrænsning som følge af en risikovurdering af forsyningssystemet i henhold til artikel 9 og dette bilags del C. De skal altid mindst kontrolleres med de hyppigheder, der er anført i punkt 2, tabel 1.

Gruppe B

For at fastslå overholdelsen af alle parameterverdier, der er fastlagt i dette direktiv, skal alle parametre, som ikke analyseres under Gruppe A, og som fastsættes i overensstemmelse med artikel 5, undtaget parametrene i bilag I, del D, kontrolleres med mindst de hyppigheder, der er anført i punkt 2, tabel 1, medmindre en anden prøveudtagningshyppighed er bestemt ud fra en risikovurdering af forsyningssystemet, som er udført i henhold til artikel 9 og dette bilags del C.

2. Prøveudtagningshyppighed

Tabel 1. Mindste hyppighed for prøveudtagning og analyse med henblik på kontrol af overholdelsen

Distribueret eller produceret vandmængde pr. dag inden for et forsyningsområde (Se note 1 og 2) m ³		Gruppe A-parameter Antal prøver pr. år	Gruppe B-parameter Antal prøver pr. år
< 10	> 0 (Se note 4)	> 0 (Se note 4)	> 0 (Se note 4)
≥ 10	≤ 100	2	1 (Se note 5)
> 100	≤ 1 000	4	1
> 1 000	≤ 10 000	4 for de første 1 000 m ³ /dag + 3 for hver yderligere påbegyndt 1 000 m ³ /dag af den samlede mængde (Se note 3)	1 for de første 1 000 m ³ /dag + 1 for hver yderligere påbegyndt 4 500 m ³ /dag af den samlede mængde (Se note 3)

> 10 000	\leq 100 000	3 for de første 10 000 m ³ /dag + 1 for hver yderligere påbegyndt 10 000 m ³ /dag af den samlede mængde (Se note 3)
> 100 000		12 for de første 100 000 m ³ /dag + 1 for hver yderligere påbegyndt 25 000 m ³ /dag af den samlede mængde (Se note 3)

Note 1: Et forsyningsområde er et geografisk afgrænset område, inden for hvilket drikkevandet kommer fra en eller flere kilder, og inden for hvilket vandkvaliteten kan anses for at være tilnærmelsesvis ensartet.

Note 2: Mængderne er beregnet som gennemsnit i løbet af et kalenderår. Antallet af indbyggere i et forsyningsområde kan anvendes i stedet for vandmængden til at bestemme den minimale hyppighed, idet det antages, at vandforbruget er 200 l pr. dag pr. indbygger.

Note 3: Den angivne hyppighed er beregnet således: f.eks. 4 300 m³/dag = 16 prøver for Gruppe A-parametre (fire for de første 1 000 m³/dag + 12 for yderligere 3 300 m³/dag).

Note 4: For så vidt angår vandforsyninger, der ikke er givet en undtagelse i henhold til artikel 3, stk. 3, litra b), skal medlemsstaterne fastsætte den minimale prøveudtagningshyppighed for Gruppe A- og B-parametrene, forudsat at de centrale parametre kontrolleres mindst én gang om året.

Note 5: Medlemsstaterne kan fastsætte en lavere prøveudtagningshyppighed, forudsat at alle parametre, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, kontrolleres mindst én gang hvert sjette år, og kontrolleres i tilfælde hvor en ny vandkilde integreres i forsyningsystemet, eller der foretages ændringer af det system, hvilket medfører, at en potentielt negativ indvirkning på kvaliteten af vand må forventes.

Del C

Risikovurdering og risikostyring af forsyningsystemet

1. På baggrund af resultatet af risikovurderingen af forsyningsystemet, jf. artikel 9, udvides listen over parametre, der er omfattet af kontrollen, og øges prøveudtagningshyppigheden, der er fastsat i del B, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) listen over parametre eller hyppigheder, der er fastsat i nærværende bilag, er ikke tilstrækkelig til at opfylde forpligtelserne i medfør af artikel 13, stk. 1
- b) der er brug for yderligere kontrol i forbindelse med artikel 13, stk. 5
- c) det er nødvendigt for at tilvejebringe sikkerhed, jf. del A, punkt 1, litra a)
- d) det er nødvendigt at øge prøveudtagningshyppigheden i henhold til artikel 8, stk. 4, første afsnit, litra a).

2. Som et resultat af en risikovurdering af forsyningssystemet kan listen over parametre, der er omfattet af kontrollen, og prøveudtagningshyppigheden i del B reduceres, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) prøveudtagningsstedet og -hyppigheden fastlægges i forhold til parameterens oprindelse samt variabiliteten af og langtidstendensen for dens koncentration, under hensyntagen til artikel 6
- b) med hensyn til at reducere den mindste prøveudtagningshyppighed for en parameter er resultaterne, der fås fra prøver, som indsamles med jævne mellemrum over en periode på mindst tre år fra prøveudtagningspunkter, som er repræsentative for hele forsyningsområdet, alle lavere end 60 % af parameterværdien
- c) med hensyn til at fjerne en parameter fra den liste over parametre, der skal kontrolleres, er de resultater, der fås fra prøver, som indsamles med jævne mellemrum over en periode på mindst tre år fra prøveudtagningspunkter, som er repræsentative for hele forsyningsområdet, alle lavere end 30 % af parameterværdien
- d) med hensyn til fjernelse af en parameter fra den liste over parametre, der skal kontrolleres, baseres beslutningen på resultatet af risikovurderingen, der tager hensyn til resultaterne af kontrollen af kilder til drikkevand, og som bekræfter, at menneskers sundhed er beskyttet mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand, jf. artikel 1
- e) med hensyn til at reducere prøveudtagningshyppigheden for en parameter eller til at fjerne en parameter fra listen over parametre, der skal kontrolleres, bekræfter risikovurderingen, at der ikke er nogen faktorer, som med rimelighed kan forudses at forringe kvaliteten af drikkevandet.

Hvis kontrolresultater, som dokumenterer opfyldelsen af betingelserne i punkt 2, litra b)-e), allerede står til rådighed senest den 12. januar 2021, kan disse kontrolresultater anvendes fra denne dato til at tilpasse kontrollen i henhold til risikovurderingen af forsyningssystemet.

Hvis der allerede er foretaget tilpasninger af kontrollen i henhold til risikovurderingen af forsyningssystemet i overensstemmelse med bl.a. bilag II, del C, i direktiv 98/83/EF, kan medlemsstaterne give mulighed for at bekræfte deres gyldighed uden at kræve kontrol i henhold til punkt 2, litra b) og c), over en yderligere periode på mindst tre år fra udtagningssteder, som er repræsentative for hele forsyningsområdet.

Del D

Prøveudtagningsmetoder og prøveudtagningssteder

1. Prøveudtagningssteder fastlægges, så de er i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1. Hvis der er tale om et distributionsnet, kan en medlemsstat for bestemte parametre udtage prøver inden for forsyningsområdet eller ved behandlingsanlægget, hvis det kan påvises, at der ikke sker nogen negativ ændring af den målte værdi af de pågældende parametre. Antallet af prøver skal så vidt muligt fordeles ensartet med hensyn til tid og sted.

2. Prøveudtagning på steder, hvor kravene skal overholdes, skal opfylde følgende krav:

- a) prøver til kontrol af overholdelsen for bestemte kemiske parametre, navnlig kobber, bly, og nikkel, skal udtages fra forbrugernes vandhane uden at lade vandet løbe først. Der udtages en prøve på et vilkårligt tidspunkt i dagtimerne med et volumen på én liter. Alternativt kan medlemsstaterne

anvende metoder med fast stagnationstid, som bedre afspejler deres nationale situation, såsom forbrugernes gennemsnitlige ugentlige indtag, forudsat at dette på forsyningsområdeniveau ikke giver færre tilfælde af manglende overholdelse end brugen af metoden med prøveudtagning på et vilkårligt tidspunkt i dagtimerne

- b) prøver til kontrol af overholdelsen for mikrobiologiske parametre på stedet, hvor kravene skal overholdes, udtages og behandles i overensstemmelse med EN ISO 19458, prøveudtagningsformål B.

3. Prøver til kontrol af *Legionella* i forbrugernes fordelingsnet skal udtages på steder, hvor der er risiko for udbredelse af *Legionella*, steder, der er repræsentative for systemisk eksponering for *Legionella*, eller begge steder. Medlemsstaterne fastsætter retningslinjer for prøveudtagningsmetoder for *Legionella*.

4. Prøveudtagning i distributionsnettet, med undtagelse af prøveudtagning ved forbrugernes vandhaner, skal være i overensstemmelse med ISO 5667-5. For mikrobiologiske parametre skal prøver i distributionsnettet udtages og behandles i overensstemmelse med EN ISO 19458, prøveudtagningsformål A.

BILAG III

SPECIFIKATIONER FOR ANALYSE AF PARAMETRE

Medlemsstaterne sikrer, at de analysemetoder, der anvendes til kontrol og påvisning af efterlevelsen af nærværende direktiv, med undtagelse af turbiditet, valideres og dokumenteres i overensstemmelse med EN ISO/IEC 17025 eller andre ligeværdige standarder, som er internationalt accepteret. Medlemsstaterne sikrer, at laboratorier og disses eventuelle kontrahenter følger en praksis i kvalitetsstyringssystemer, som er i overensstemmelse med EN ISO/IEC 17025 eller andre ligeværdige internationalt accepterede standarder.

Med henblik på vurdering af ligeværdigheden mellem alternative metoder og de metoder, der er fastsat i dette bilag, kan medlemsstaterne anvende standard EN ISO 17994, der er fastlagt som standarden om mikrobiologiske metoders ligeværdighed, eller standard EN ISO 16140 eller andre lignende internationalt accepterede protokoller til at fastslå ligeværdigheden af metoder baseret på andre principper end dyrkning, som ligger uden for anvendelsesområdet for EN ISO 17994.

I mangel af en analysemetode, der opfylder de mindstekvalitetskrav, der er anført i del B, sikrer medlemsstaterne, at kontrollen gennemføres under anvendelse af de bedste tilgængelige teknikker, der ikke medfører urimelige omkostninger.

Del A

Mikrobiologiske parametre for hvilke, der er fastlagt analysemetoder

Analysemetoderne for mikrobiologiske parametre er:

- a) *Escherichia coli* (*E. coli*) og koliforme bakterier (EN ISO 9308-1 eller EN ISO 9308-2)
- b) intestinale enterokokker (EN ISO 7899-2)
- c) kimal eller kimalbestemmelse ved 22 °C (EN ISO 6222)
- d) *Clostridium perfringens*, herunder sporer (EN ISO 14189)
- e) *Legionella* (EN ISO 11731 for overensstemmelse med værdien i bilag I, del D); –med henblik på risikobaseret verificeringskontrol og som supplement til dyrkningsmetoder kan der også anvendes metoder, såsom ISO/TS 12869, hurtige dyrkningsmetoder, ikkekulturbaserede metoder og molekylærbaserede metoder, navnlig qPCR

f) somatiske colifager;

med henblik på operationel kontrol kan bilag II, del A, EN ISO 10705-2 og EN ISO 10705-3 anvendes.

Del B

Kemiske parametre og indikatorparametre, som der er fastlagt kvalitetskrav for

1. Kemiske parametre og indikatorparametre

For parametrene i dette bilags tabel 1 skal den anvendte analysemetode mindst kunne måle koncentrationer svarende til parameter værdien med en kvantifikationsgrænse, som defineret i artikel 2, nr. 2), i Kommissionens direktiv 2009/90/EF¹⁾, på 30 % eller lavere af den relevante parameter værdi og en måleusikkerhed som anført i dette bilags tabel 1. Resultatet udtrykkes med mindst samme antal betydende cifre som parameter værdien som omhandlet i nærværende direktivs bilag I, del B og C.

Den måleusikkerhed, der er anført i tabel 1, må ikke anvendes som ekstra tolerance for parameter værdierne i bilag I.

Tabel 1. Mindstekvalitetskrav »måleusikkerhed«

Parameter	Måleusikkerhed (Se note 1) % af parameter værdien (undtagen for pH)	Bemærkninger
Aluminium	25	
Ammonium	40	
Acrylamid	30	
Antimon	40	
Arsen	30	
Benzo(a)pyren	50	Se note 2
Benzen	40	
Bisphenol A	50	
Bor	25	
Bromat	40	
Cadmium	25	
Chlorid	15	
Chlorat	40	
Chlorit	40	
Chrom	30	
Kobber	25	
Cyanid	30	Se note 3
1,2-dichlorethan	40	
Epichlorhydrin	30	
Fluorid	20	
HAA'er	50	
Hydrogenionkoncentration (pH)	0,2	Se note 4

Jern	30	
Bly	30	
Mangan	30	
Kviksølv	30	
Microcystin-LR	30	
Nikkel	25	
Nitrat	15	
Nitrit	20	
Iltforbrug	50	Se note 5
Pesticider	30	Se note 6
PFAS	50	
Polycykliske aromatiske kulbrinter	40	Se note 7
Selen	40	
Natrium	15	
Sulfat	15	
Tetrachlorethen	40	Se note 8
Trichlorethen	40	Se note 8
Trihalomethaner — i alt	40	Se note 7
Total organisk kulstof (TOC)	30	Se note 9
Turbiditet	30	Se note 10
Uran	30	
Vinylchlorid	50	

2. Noter til tabel 1

- Note 1: »Måleusikkerhed« er en ikke-negativ parameter, som på grundlag af de benyttede oplysninger karakteriserer den spredning af måleværdierne, som kan tillægges målestørrelsen. Præstationskriteriet for måleusikkerhed ($k = 2$) er procentdelen af den parameter-værdi, der er anført i tabellen, eller en strengere værdi. Måleusikkerheden skønnes på parameter-værdiniveau, medmindre andet er angivet.
- Note 2: Hvis måleusikkerhedsværdien ikke kan overholdes, bør den bedste tilgængelige teknik vælges (op til 60 %).
- Note 3: Ved metoden bestemmes total cyanid i alle former.
- Note 4: Måleusikkerhedsværdien er angivet i pH-enheder.
- Note 5: Referencemetode: EN ISO 8467.
- Note 6: Kvalitetskravene for individuelle pesticider er angivet som indikation. Værdier for måleusikkerhed så lave som 30 % kan opnås for adskillige pesticider, mens højere værdier på op til 80 % kan tillades for en række pesticider.
- Note 7: Kvalitetskravene gælder for de enkelte stoffer, specificeret til 25 % af parameter-værdien i bilag I, del B.
- Note 8: Kvalitetskravene gælder for de enkelte stoffer, specificeret til 50 % af parameter-værdien i bilag I, del B.
- Note 9: Måleusikkerheden skønnes på et niveau på 3 mg/l af total organisk kulstof (TOC). CEN 1484 Vejledning til bestemmelse af total organisk carbon (TOC) og opløst organisk carbon (DOC) anvendes til specifikation af usikkerheden omkring testmetoden.

Note 10: Måleusikkerheden bør skønnes på et niveau på 1,0 NTU (nephelometric turbidity units) i overensstemmelse med EN ISO 7027 eller en anden ligeværdig standardmetode.

3. Sum af PFAS

Følgende relevante stoffer skal analyseres på grundlag af de tekniske retningslinjer, der er udviklet i henhold til artikel 13, stk. 7:

- Perfluorbutansyre (PFBA)
- Perfluorpentansyre (PFPA)
- Perfluorohexansyre (PFHxA)
- Perfluorheptansyre (PFHpA)
- Perfluoroktansyre (PFOA)
- Perfluornonansyre (PFNA)
- Perfluordecansyre (PFDA)
- Perfluorundecansyre (PFUnDA)
- Perfluordodecansyre (PFDoDA)
- Perfluortridecansyre (PFTrDA)
- Perfluorbutansulfonsyre (PFBS)
- Perfluorpentansulfonsyre (PFPS)
- Perfluorhexansulfonsyre (PFHxS)
- Perfluorheptansulfonsyre (PFHpS)
- Perfluoroktansulfonsyre (PFOS)
- Perfluornonansulfonsyre (PFNS)
- Perfluordecansulfonsyre (PFDS)
- Perfluorundecansulfonsyre
- Perfluordodecansulfonsyre
- Perfluortridecansulfonsyre

Disse stoffer kontrolleres, når det ud fra risikovurderingen og risikostyringen af indvindingsoplandene for indvindingssteder, der foretages i henhold til artikel 8, konkluderes, at disse stoffer sandsynligvis er til stede i en bestemt vandforsyning.

BILAG IV

OPLYSNINGER TIL OFFENTLIGHEDEN

Forbrugere skal gives adgang til oplysningerne i følgende punkter online på en brugervenlig og brugertilpasset måde, og forbrugere kan efter begrundet anmodning få adgang til nævnte oplysninger på andre måder:

- 1) angivelse af den relevante vandforsyning, det område og antal personer, som der leveres til, samt metoden til fremstilling af vand, herunder generelle oplysninger om typer af anvendt vandbehandling og -desinfektion; medlemsstaterne kan dispensere fra dette krav, jf. artikel 13, stk. 1, i direktiv 2007/2/EF
- 2) de nyeste kontrolresultater for de parametre, som er opført i bilag I, del A, B og C, herunder kontrolhyppigheden, tillige med den parameterværdi, som er fastsat i overensstemmelse med artikel 5; kontrolresultaterne må ikke være mere end ét år gamle, medmindre kontrolhyppigheden fastsat i dette direktiv tillader andet
- 3) oplysninger om følgende parametre, der ikke er opført i bilag I, del C, og tilhørende værdier:
 - a) Hårdhed

b) mineraler, anioner/kationer opløst i vand:

- calcium Ca
- magnesium Mg
- kalium K

4) i tilfælde af, at der ifølge de kompetente myndigheder eller andre relevante organer er en potentiel fare for menneskers sundhed som følge af en overskridelse af de parameterværdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, oplyses om den potentielle fare for folkesundheden og de tilknyttede sundheds- og forbrugerrelaterede råd eller et hyperlink, hvor der gives adgang til sådanne oplysninger

5) relevante oplysninger om risikovurdering af forsyningssystemet

6) forbrugerrådgivning, herunder om hvordan vandforbruget kan reduceres, hvor det er relevant, om hvordan vand bruges ansvarligt efter de lokale forhold, og hvordan sundhedsrisici som følge af stillestående vand kan undgås

7) for vandforsyninger, der leverer mindst 10 000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50 000 personer, årlige oplysninger om:

- a) vandsystemets samlede præstationsniveau målt på effektivitet og lækagerater, når disse oplysninger foreligger og senest på den dato, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, andet afsnit
- b) ejerskabsstrukturen for forsyningen af vand fra vandforsyningen
- c) såfremt omkostningerne inddrives gennem et takstsystem, oplysninger om omkostningsstrukturen for taksten pr. kubikmeter vand, herunder faste og variable omkostninger samt omkostninger til foranstaltninger med henblik på artikel 16, i det omfang vandforsyningerne har truffet sådanne foranstaltninger
- d) i givet fald et sammendrag af og statistik over forbrugerklager, som vandforsyningerne har modtaget om forhold, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde

8) efter begrundet anmodning skal forbrugeren gives adgang til historiske data vedrørende oplysninger, jf. punkt 2) og 3), som dækker op til ti år, hvis de foreligger, og ikke før den 13. januar 2023.

BILAG V

PRINCIPPER FOR ETABLERING AF DE FREMGANGSMÅDER, DER ER OMHANDLET I ARTIKEL 11

Materialegrupper

1. Organiske materialer

Organiske materialer må kun fremstilles af:

- a) de udgangsstoffer, der er opført på den europæiske positivliste over udgangsstoffer, som Kommissionen skal udarbejde i henhold til artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra b), og
- b) stoffer, i relation til hvilke der ikke er mulighed for, at stoffet og dets reaktionsprodukter er til stede i mængder, der overstiger 0,1 µg/l i drikkevand, medmindre der for bestemte stoffer er behov for en strengere værdi under hensyntagen til deres toksicitet.

Organiske materialer skal testes i henhold til tabel 1 i overensstemmelse med de testmetoder, der er specificeret i de relevante europæiske standarder eller, i mangel heraf, en internationalt eller nationalt anerkendt metode, og skal opfylde de krav, der er fastsat deri. Med henblik herpå skal testresultaterne med hensyn til afsmitning af stoffer omregnes til anslåede niveauer ved vandhanen.

2. Metalliske materialer

Der anvendes kun metalliske materialer, der er opført på den europæiske positivliste over sammensætninger, som Kommissionen skal udarbejde i henhold til artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra b). De anførte begrænsninger på den europæiske positivliste med hensyn til sammensætningen af disse materialer, deres anvendelse til visse produkter og anvendelsen af disse produkter skal overholdes.

Metalliske materialer skal testes i henhold til tabel 1 i overensstemmelse med de testmetoder, der er specificeret i de relevante europæiske standarder eller, i mangel heraf, en internationalt eller nationalt anerkendt metode, og skal opfylde de krav, der er fastsat deri.

3. Cementbaserede materialer

Cementbaserede materialer må kun fremstilles af et eller flere af følgende materialer:

- a) organiske bestanddele, der er opført på den europæiske positivliste over bestanddele, som Kommissionen skal udarbejde i henhold til artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra b)
- b) organiske bestanddele, i relation til hvilke der ikke er mulighed for, at bestanddelene og deres reaktionsprodukter er til stede i mængder, der overstiger 0,1 µg/l i drikkevand, eller
- c) uorganiske bestanddele.

Cementbundne materialer skal testes i henhold til tabel 1 i overensstemmelse med testmetoder, der er specificeret i de relevante europæiske standarder eller, i mangel heraf, en internationalt eller nationalt anerkendt metode, og skal opfylde de krav, der er fastsat deri. Med henblik herpå skal testresultaterne med hensyn til afsmitning af stoffer omregnes til anslåede niveauer ved vandhanen.

4. Emaljer og keramiske materialer

Emaljerede og keramiske materialer må kun fremstilles af udgangsstoffer fra den europæiske positivliste over sammensætninger, som Kommissionen skal udarbejde i henhold til artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra b), efter en vurdering af de elementer, der indgår i sammensætningen af disse materialer.

Emaljer og keramiske materialer skal testes i henhold til tabel 1 i overensstemmelse med de testmetoder, der er specificeret i de relevante europæiske standarder eller, i mangel heraf, en internationalt eller nationalt anerkendt metode, og skal opfylde de krav, der er fastsat deri. Med henblik herpå skal prøvningsresultaterne med hensyn til afsmitning af stoffer omregnes til anslåede niveauer ved vandhanen.

5. Undtagelser for vurdering af materialer, der anvendes i mindre og sammensatte komponenter

For sammensatte produkter: mindre komponenter, dele og materialer skal beskrives i detaljer, og tests skal reduceres tilsvarende. Med henblik herpå henviser »mindre« til en påvirkningsgrad af drikkevandets kvalitet, som ikke kræver fuldstændig test.

Tabel 1. Test i relation til materialetyper

Kriterier	Organiske (Se note 1)	Metalliske (Se note 2)	Cementbaserede	Emaljer og keramiske materialer
Europæiske positivlister				
Europæisk positivliste over udgangsstoffer for organiske materialer	X	N. N.	X	N. N.

Europæisk positivliste over godkendte metalliske sammensætninger	N. N.	X	N. N.	N. N.
Europæisk positivliste over bestanddele for cementbase-rede materialer	N. N.	N. N.	X	N. N.
Europæisk positivliste over sammensætninger for emaljer og keramiske materialer	N. N.	N. N.	N. N.	X
Organoleptiske prøvninger				
Lugt og aroma	X	N. N.	X	N. N.
Farve og turbiditet	X	N. N.	X	N. N.
Generelle hygiejnevurderinger				
Afsmitning af total organisk kulstof	X	N. N.	X	N. N.
Restprodukter på overfladen (metaller)	N. N.	X	N. N.	N. N.
Afsmitningstests				
Relevante parametre i dette direktiv	X	X	X	X
MTC _{tap} for stoffer på positivlisten	X	N. N.	X (se note 3)	N. N.
Uforudsete stoffer (GCMS)	X	N. N.	X (se note 3)	N. N.
Overholdelse af lister for sammensætninger	N. N.	X	N. N.	X
Fremme af den mikrobielle vækst	X	N. N.	X (se note 3)	N. N.

N. N. : Ikke nødvendig

MTC_{tap}: Maksimal tolerabel koncentration ved vandhanen (enten baseret på ECHA's udtalelse med henblik på opførelse af stoffet på den europæiske positivliste eller baseret på en specifik grænseværdi for afsmitning, der er fastsat i Kommissionens forordning (EU) nr. 10/2011¹⁾ og med en allokatonsfaktor på 10 % og et vandforbrug på 2 liter pr. dag.)

GCMS: Gaskromatografi — massespektrometri (screeningsmetode)

Note 1: Specifikke undtagelser, der fastsættes i overensstemmelse med punkt 5 i dette bilag.

Note 2: Metaller er ikke omfattet af organoleptiske test, fordi det er almindeligt anerkendt, at hvis parameterværdierne i bilag I overholdes, er det ikke sandsynligt, at der opstår organoleptiske problemer.

Note 3: Afhængigt af tilstedeværelsen af organiske stoffer i sammensætningen.

- ¹⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 10/2011 af 14. januar 2011 om plastrmaterialer og -genstande bestemt til kontakt med fødevarer (EUT L 12 af 15.1.2011, s. 1).

BILAG VI

Del A

Ophævet direktiv med oversigt over ændringer heraf

(jf. artikel 26)

Rådets direktiv 98/83/EF (EUT L 330 af 5.12.1998, s. 32).	
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).	Kun punkt 29 i bilag II.
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 596/2009 (EUT L 188 af 18.7.2009, s. 14).	Kun punkt 2.2 i bilaget.
Kommissionens direktiv (EU) 2015/1787 (EUT L 260 af 7.10.2015, s. 6).	

Del B

Frister for gennemførelse i national ret

(jf. artikel 26)

Direktiv	Frist for gennemførelse
98/83/EF	25. december 2000
(EU) 2015/1787	27. oktober 2017

BILAG VII

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 98/83/EF	Dette direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, nr. 1)	Artikel 2, nr. 1)
Artikel 2, nr. 2)	Artikel 2, nr. 2)
—	Artikel 2, nr. 3)-11)
Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
—	Artikel 3, stk. 2
Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 3
Artikel 3, stk. 3	Artikel 3, stk. 4
—	Artikel 3, stk. 5 og 6
Artikel 4, stk. 1 og 2	Artikel 4, stk. 1 og 2
—	Artikel 4, stk. 3

Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6	Artikel 6
—	Artikel 7
—	Artikel 8
—	Artikel 9
—	Artikel 10
—	Artikel 11
—	Artikel 12
Artikel 7, stk. 1	Artikel 13, stk. 1
Artikel 7, stk. 2	Artikel 13, stk. 2, indledning
—	Artikel 13, stk. 2, litra a)-e)
Artikel 7, stk. 3	Artikel 13, stk. 3
Artikel 7, stk. 4	—
Artikel 7, stk. 5 og 6	Artikel 13, stk. 4 og 5
—	Artikel 13, stk. 6-8
Artikel 8, stk. 1	Artikel 14, stk. 1
Artikel 8, stk. 2	Artikel 14, stk. 2, første afsnit
—	Artikel 14, stk. 2, andet afsnit
Artikel 8, stk. 3	Artikel 14, stk. 3, første afsnit
—	Artikel 14, stk. 3, andet afsnit
Artikel 8, stk. 4	Artikel 14, stk. 5
Artikel 8, stk. 5	—
Artikel 8, stk. 6	Artikel 14, stk. 6
Artikel 8, stk. 7	Artikel 14, stk. 4, indledning, litra a)
—	Artikel 14, stk. 4, litra b) og c)
Artikel 9, stk. 1, første punktum	Artikel 15, stk. 1, første afsnit, indledning
—	Artikel 15, stk. 1, første afsnit, litra a)-c)
Artikel 9, stk. 1, andet punktum	Artikel 15, stk. 1, andet afsnit
Artikel 9, stk. 1, tredje punktum	Artikel 15, stk. 1, tredje afsnit
Artikel 9, stk. 2	—
Artikel 9, stk. 3-6	Artikel 15, stk. 2-5
Artikel 9, stk. 7	Artikel 18, stk. 1, litra e)
Artikel 9, stk. 8	Artikel 15, stk. 6
—	Artikel 16
Artikel 10	—
Artikel 11	Artikel 20
Artikel 12	Artikel 22
Artikel 13, stk. 1	Artikel 17, stk. 1
—	Artikel 17, stk. 2 og 3
Artikel 13, stk. 2-6	—
—	Artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a)-d)
—	Artikel 18, stk. 1, andet afsnit
—	Artikel 18, stk. 2-5
—	Artikel 19
—	Artikel 21

—	Artikel 23
—	Artikel 25
Artikel 14	—
Artikel 15	—
Artikel 16	Artikel 26
Artikel 17	Artikel 24
Artikel 18	Artikel 27
Artikel 19	Artikel 28
Bilag I, del A	Bilag I, del A
Bilag I, del B	Bilag I, del B
Bilag I, del C	Bilag I, del C
—	Bilag I, del D
Bilag II, del A, punkt 1 og 2	Bilag II, del A, punkt 1 og 2
Bilag II, del A, punkt 3	—
—	Bilag II, del A, punkt 3
Bilag II, del A, punkt 4	Bilag II, del A, punkt 4
Bilag II, del B, punkt 1	—
Bilag II, del B, punkt 2	Bilag II, del B, punkt 1
Bilag II, del B, punkt 3	Bilag II, del B, punkt 2
Bilag II, del C	Bilag II, del C
Bilag II, del D, punkt 1 og 2	Bilag II, del D, punkt 1 og 2
—	Bilag II, del D, punkt 3
Bilag II, del D, punkt 3	Bilag II, del D, punkt 4
Bilag III, første afsnit	Bilag III, første afsnit
—	Bilag III, andet afsnit
Bilag III, andet afsnit	Bilag III, tredje afsnit
Bilag III, del A, første og andet afsnit	—
Bilag III, del A, tredje afsnit, litra a)- f)	Bilag III, del A
Bilag III, del B, punkt 1, første afsnit	Bilag III, del B, punkt 1, første afsnit
Bilag III, del B, punkt 1, andet afsnit	—
Bilag III, del B, punkt 1, tredje afsnit og tabel 1	Bilag III, del B, punkt 1, andet afsnit og tabel 1
Bilag III, del B, punkt 1, tabel 2	—
Bilag III, del B, punkt 2	Bilag III, del B, punkt 2
—	Bilag III, del B, punkt 3
Bilag IV	—
Bilag V	Bilag VII
—	Bilag IV
—	Bilag V
—	Bilag VI

2024/90031

Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand

(Den Europæiske Unions Tidende L 435 af 23. december 2020)

1. Udtrykket »maritime fartøjer« ændres til »søgående skibe« i hele direktivet med de nødvendige grammatiske tilpasninger.
2. Udtrykket »anlæg« ændres til »installationer« i hele direktivet med de nødvendige grammatiske tilpasninger.
3. Udtrykket »indvindingsopland« ændres til »tilstrømningsområde« i hele direktivet med de nødvendige grammatiske tilpasninger.

4. Side 5, betragtning 17, tredje punktum:

I stedet for: »Når det er nødvendigt i lyset af identifikationen af farer, bør medlemsstaterne kontrollere forurenende stoffer, som de identificerer som værende relevante, såsom nitrater, pesticider eller lægemidler, jf. direktiv 2000/60/EF, eller på baggrund af disses naturlige forekomst i indvindingsoplandet, såsom for så vidt angår arsen, eller på baggrund af oplysninger fra vandforsyningerne, f.eks. i tilfælde af en brat stigning i koncentrationen af en specifik parameter i råvandet.«

læses: »Når det er nødvendigt i lyset af identifikationen af farer, bør medlemsstaterne kontrollere forurenende stoffer, som de identificerer som værende relevante, såsom nitrater, pesticider eller lægemidler, jf. direktiv 2000/60/EF, eller på baggrund af disses naturlige forekomst i indvindingsområdet, såsom for så vidt angår arsen, eller på baggrund af oplysninger fra vandforsyningerne, f.eks. i tilfælde af en brat stigning i koncentrationen af en specifik parameter i råvandet.«

5. Side 22, artikel 10, stk. 3, litra d):

I stedet for: »d) at fremme uddannelse af blikkenslagere og andre fagfolk, der beskæftiger sig med forbrugernes fordelingsnet og installation af byggevarer og -materialer, der kommer i kontakt med drikkevand«

læses: »d) at fremme uddannelse af VVS'ere og andre fagfolk, der beskæftiger sig med forbrugernes fordelingsnet og installation af byggevarer og -materialer, der kommer i kontakt med drikkevand«.

6. Side 22, artikel 11, stk. 1, indledningen:

I stedet for: »1. Med henblik på artikel 4 sikrer medlemsstaterne, at materialer, der skal bruges i nye anlæg, eller i eksisterende anlæg i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, til indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, ikke:«

læses: »1. Med henblik på artikel 4 sikrer medlemsstaterne, at materialer, der skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, ikke:«

7. Side 23, artikel 11, stk. 7, første afsnit:

I stedet for: »Medlemsstaterne overvejer, om produkter, som er godkendt i overensstemmelse med de specifikke minimumskrav til hygiejne i stk. 2, opfylder kravene i stk. 1.«

læses: »Medlemsstaterne anser produkter, som er godkendt i overensstemmelse med de specifikke minimumskrav til hygiejne i stk. 2, for at opfylde kravene i stk. 1.«

8. Side 27, artikel 14, stk. 4, litra b):

I stedet for: »b) give og jævnlige ajourføre nødvendig rådgivning til kunder om betingelser for forbrug og brug af vandet, idet der navnlig tages hensyn til befolkningsgrupper med øgede vandrelaterede sundhedsrisici, og«

læses: »b) give og jævnlige ajourføre nødvendig rådgivning til forbrugere om betingelser for forbrug og brug af vandet, idet der navnlig tages hensyn til befolkningsgrupper med øgede vandrelaterede sundhedsrisici, og«.

9. Side 27, artikel 14, stk. 4, litra c):

I stedet for: »c) oplyse kunderne, når det er fastslået, at der ikke længere er en potentiel fare for menneskers sundhed, og oplyse dem om, at den normale tjeneste er genoprettet.«

læses: »c) oplyse forbrugerne, når det er fastslået, at der ikke længere er en potentiel fare for menneskers sundhed, og oplyse dem om, at den normale tjeneste er genoprettet.«

10. Side 27, artikel 15, stk. 1, litra b):

I stedet for: »b) en ny forureningskilde, der påvises i indvindingsoplandet til indvinding af drikkevand, eller nyligt eftersøgte eller påviste parametre, eller«

læses: »b) en ny forureningskilde, der påvises i indvindingsoplandet til indvinding af drikkevand, eller nyligt undersøgte eller påviste parametre, eller«.

11. Side 36, bilag I, del B »Kemiske parametre«, tabellen, fjerde kolonne »Bemærkninger«, ud for »Microcystin-LR«:

I stedet for: »Denne parameter måles kun i tilfælde af mulig opblomstring i kildevand (øget cyanobakteriel celletæthed eller opblomstringspotentiale).«

læses: »Denne parameter måles kun i tilfælde af mulig opblomstring i vandkilden (øget cyanobakteriel celletæthed eller opblomstringspotentiale).«

12. Side 43, bilag II, del A, punkt 1, litra a):

I stedet for: »a) efterprøve, om foranstaltningerne til begrænsning af risiciene for menneskers sundhed i hele vandforsyningskædens længde, fra indvindingsoplandet gennem behandling og lagring og til distribution, fungerer effektivt, og at drikkevandet på det sted, hvor kravene skal overholdes, er sundt og rent«

læses: »a) efterprøve, om foranstaltningerne til begrænsning af risiciene for menneskers sundhed i hele vandforsyningskædens længde, fra indvindingsområdet gennem behandling og lagring og til distribution, fungerer effektivt, og at drikkevandet på det sted, hvor kravene skal overholdes, er sundt og rent«.

- 1) EUT C 367 af 10.10.2018, s. 107.
- 2) EUT C 361 af 5.10.2018, s. 46.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 28.3.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 23.10.2020 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 15.12.2020 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
- 4) Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand (EFT L 330 af 5.12.1998, s. 32).
- 5) Jf. bilag VI, del A.
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/54/EF af 18. juni 2009 om udvinding og markedsføring af naturligt mineralvand (EUT L 164 af 26.6.2009, s. 45).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarsikkerhed (EFT L 31 af 1.2.2002, s. 1).
- 9) Kommissionens direktiv (EU) 2015/1787 af 6. oktober 2015 om ændring af bilag II og III til Rådets direktiv 98/83/EF om kvaliteten af drikkevand (EUT L 260 af 7.10.2015, s. 6).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EFT L 327 af 22.12.2000, p. 1).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (EUT L 169 af 25.6.2019, s. 1).
- 12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF (EUT L 396 af 30.12.2006, s. 1).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1935/2004 af 27. oktober 2004 om materialer og genstande bestemt til kontakt med fødevarer og om ophævelse af direktiv 80/590/EØF og 89/109/EØF (EUT L 338 af 13.11.2004, s. 4).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF (EUT L 88 af 4.4.2011, s. 5).
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF (EUT L 81 af 31.3.2016, s. 99).
- 16) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (EUT L 167 af 27.6.2012, s. 1).
- 17) EUT C 316 af 22.9.2017, s. 99.
- 18) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1386/2013/EU af 20. november 2013 om et generelt EU-miljøhandlingsprogram frem til 2020 »Et godt liv i en ressourcebegrænset verden« (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 171).
- 19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og om ophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF (EUT L 41 af 14.2.2003, s. 26).
- 20) EUT L 124 af 17.5.2005, s. 4.
- 21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire) (EUT L 108 af 25.4.2007, s. 1).
- 22) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
- 23) Rådets afgørelse (EU) 2018/881 af 18. juni 2018 om en anmodning til Kommissionen om at forelægge en undersøgelse om Unionens muligheder for at tage hensyn til konklusionerne fra komitéen til overvågning af overholdelse af Århuskonventionen i sag ACCC/C/2008/32 og at fremsætte et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1367/2006, hvis det er relevant som følge af resultaterne af undersøgelsen (EUT L 155 af 19.6.2018, s. 6).
- 24) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6. september 2006 om anvendelse af Århus-konventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT L 264 af 25.9.2006, s. 13).
- 25) Rådets direktiv 2013/51/Euratom af 22. oktober 2013 om krav om beskyttelse af befolkningens sundhed med hensyn til radioaktive stoffer i drikkevand (EUT L 296 af 7.11.2013, s. 12).
- 26) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
- 27) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008 om strafferetlig beskyttelse af miljøet (EUT L 328 af 6.12.2008, s. 28).
- 28) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/118/EF af 12. december 2006 om beskyttelse af grundvandet mod forurening og forringelse (EUT L 372 af 27.12.2006, s. 19).
- 29) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF af 16. december 2008 om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken, om ændring og senere ophævelse af Rådets direktiv 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 84).
- 30) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 82).
- 31) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 af 25. oktober 2012 om europæisk standardisering, om ændring af Rådets direktiv 89/686/EØF og 93/15/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om ophævelse af Rådets beslutning 87/95/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1673/2006/EF (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 12).
- 1) Kommissionens direktiv 2009/90/EF af 31. juli 2009 om tekniske specifikationer for kemisk analyse og kontrol af vandets tilstand som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF (EUT L 201 af 1.8.2009, s. 36).